N. K. JEMISIN

Cele O Sută de Mii de Regate

FANTASY MASTERS | Paladin

N.K. JEMISIN

CELE O SUTĂ DE MII DE REGATE

Traducere din limba engleză
de Radu Haulică

PALADIN

Colecție coordonată de Michael Haulică
Redactori: Ela-Evelina Jianu, Iulia Pomagă
Corector: Theodor Zamfir
Tehnoredactor: Monica Manolache
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEMISIN, N. K.
Cele o sută de mii de regate / N. K. Jemisin; trad. de Radu Haulică. - București: Paladin, 2016
ISBN 978-606-8673-11-0
I. Haulică, Radu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

N.K. Jemisin
The Hundred Thousand Kingdoms
Copyright © 2010 N.K. Jemisin

© Editura Paladin, 2016, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

1. Bunicul

Nu mai sunt cea de odinioară. Ei mi-au făcut asta, m-au sfâşiat şi mi-au smuls inima. Nici nu mai ştiu cine sunt.

Trebuie să încerc să-mi amintesc.

***

Poporul meu spune poveşti despre noaptea în care m-am născut. Se spune că mama şi-a încrucişat picioarele în timpul travaliului şi a luptat cu toată puterea ei să nu mă aducă pe lume. M-am născut totuşi. Nu te poţi împotrivi firii. Dar nu mă miră deloc faptul că ea a încercat.

***

Mama era moştenitoarea clanului Arameri. La un bal organizat pentru mica nobilime – genul de eveniment care se organizează o dată la zece ani, ca o favoare nesinceră, pentru a le creşte stima de sine – tatăl meu a îndrăznit să-i ceară mamei un dans, iar ea a binevoit să i-l ofere. M-am întrebat deseori ce a spus şi a făcut în acea seară ca s-o determine să se îndrăgostească de el atât de deplin, încât să renunţe în cele din urmă la poziţia ei pentru a fi împreună. Este ca în marile poveşti de dragoste, nu-i aşa? Foarte romantic. În poveşti, un asemenea cuplu trăieşte fericit până la adânci bătrâneţi. Poveştile nu spun însă ce se întâmplă când cea mai puternică familie din lume este ofensată de căsătoria lor.

***

Dar mă îndepărtez de subiect. Cine sunt eu totuşi? A, da.

Numele meu este Yeine. Conform tradiţiei poporului meu, sunt Yeine dau she Kinneth tai wer Somem kanna Darre, ceea ce înseamnă că sunt fiica lui Kinneth şi că fac parte din tribul Somem al poporului darrez. Triburile nu înseamnă mai nimic în zilele noastre, dar, în vremea dinaintea Războiului Zeilor, erau importante.

Am nouăsprezece ani. Sunt, sau mai bine spus eram, căpetenia poporului meu, numită *ennu*. Conform tradiţiei dinastiei Arameri, din rasa amn, sunt baroneasa Yeine Darr.

La o lună după moartea mamei, am primit o scrisoare de la bunicul meu, Dekarta Arameri, care mă invita să vizitez reşedinţa familiei. Pentru că o invitaţie de la un Arameri nu se poate refuza, am pornit la drum. Am călătorit aproape trei luni de pe continentul Nordului Îndepărtat până în Senm, traversând Marea Căinţei. În ciuda relativei sărăcii a Darrului, am călătorit în lux tot drumul, mai întâi cu palanchinul, apoi cu o corabie, şi, în cele din urmă, cu diligenţa. Dar nu pentru că ar fi fost alegerea mea. Consiliul Războinicelor din Darr, care spera din toată inima că am putea reuşi să intrăm din nou în graţiile dinastiei Arameri, a considerat această extravaganţă necesară. Se ştie că amnii respectă bogăţia ostentativă.

După lunga călătorie, am ajuns la destinaţie în toiul solstiţiului de iarnă. Când vizitiul a oprit diligenţa pe un deal din afara oraşului, chipurile pentru a adăpa caii, dar mai degrabă pentru că era localnic şi-i plăcea să-i lase pe străini cu gura căscată, am zărit pentru întâia oară inima Celor O Sută de Mii de Regate.

Există un trandafir, vestit în Nordul Îndepărtat (aceasta nu este o abatere de la subiect), numit trandafirul-de-altar. Nu numai că petalele i se deschid într-o radiere de alb perlat, dar de obicei îi creşte o altă floare, incompletă, la baza

tulpinii. În forma lui cea mai prețuită, trandafirul-de-altar are un șir de petale supradimensionate care împodobesc pământul. Cele două flori înfloresc în tandem, capul purtător de semințe și fusta de petale, splendoare atât deasupra, cât și dedesubt.

Acesta era orașul numit Văzduh. La nivelul solului, întinzându-se pe un munte, sau pe un deal mai mare, orașul era un cerc de ziduri înalte, toate de un alb strălucitor, conform decretului Arameri. Deasupra orașului, mai mic, dar mai scânteietor, perla tuturor construcțiilor, ascuns ocazional de nori goniți de vânt, se afla palatul – numit de asemenea Văzduh și poate meritându-și mai mult numele. Știam că exista o coloană extrem de subțire care susținea masiva construcție, dar de la distanța aceea îmi era imposibil să o văd. Palatul plutea deasupra orașului, legat spiritual de oraș, ambele atât de nepământene în frumusețe, încât mi-a stat inima în loc privindu-le.

Trandafirul-de-altar este neprețuit pentru că e o raritate a naturii. Cele mai faimoase specii sunt puternic încrucișate între ele. Totul a început cu o mutație pe care un iscusit crescător de plante a considerat-o valoroasă. Mirosul florii principale, plăcut pentru noi, este de fapt dezgustător pentru insecte, așa că trandafirii trebuie polenizați manual. Floarea secundară este responsabilă cu extragerea substanțelor nutritive esențiale pentru fertilitatea plantei. Semințele sunt rare. La fiecare sămânță care ajunge să crească și să devină un trandafir-de-altar perfect, alte zece semințe se transformă în plante care trebuie distruse din cauza hidoșeniei lor.

***

La porțile Văzduhului (ale palatului, de data asta) am fost întoarsă din drum, dar nu din motivele la care mă așteptam. Mi s-a spus că bunicul nu era în palat. Lăsase însă instrucțiuni în eventualitatea sosirii mele.

Văzduhul este căminul familiei Arameri, așa că afacerile nu se discută niciodată acolo. Asta pentru că, oficial, nu ei conduc lumea. Consorțiul Nobililor o face, cu asistența binevoitoare a Ordinului lui Itempas. Consorțiul se întrunește în Salon, o clădire grandioasă, imensă – cu pereți albi, desigur – care se găsește între o sumedenie de alte clădiri administrative de la baza palatului. E foarte impresionant și ar fi încă și mai și, dacă nu s-ar afla chiar în umbra elegantă a Văzduhului.

Am intrat și le-am spus funcționarilor Consorțiului cine sunt. Au fost foarte surprinși să mă vadă, dar s-au arătat foarte politicoși. Unul dintre ei – un asistent nou angajat, din câte am înțeles – a fost rugat să mă escorteze până în încăperea principală, unde întrunirea zilei se afla în plină desfășurare.

Făcând parte din mica nobilime, fusesem dintotdeauna binevenită să asist la adunările Consorțiului, dar nu mi se păruse niciodată că ar fi avut vreun sens. Pe lângă cheltuiala și lunile de călătorie necesare pentru a participa, Darrul era pur și simplu prea mic, prea sărac și neînsemnat pentru a avea vreo influență, chiar și fără abdicarea mamei mele care să contribuie la defăimarea întregului nostru popor. Cea mai mare parte din Nordul Îndepărtat este considerată înapoiată. Doar cele mai mari națiuni sunt suficient de prestigioase sau dețin destulă avere pentru a-și face vocile auzite printre semenii noștri nobili. Așa că nu am fost deloc surprinsă să aflu că locul meu rezervat din incinta Consorțiului – într-o zonă întunecată, după o coloană – era deja ocupat de un delegat suplimentar al unuia dintre popoarele de pe continentul Senm. Bâlbâindu-se jenat, asistentul mi-a spus că ar fi fost groaznic de nepoliticos din partea mea să-l ridic pe acest om, care era în vârstă și avea probleme la genunchi. Poate că aș putea să stau în picioare? Din moment ce tocmai petrecusem multe ore înghesuită într-o diligență, am fost mai mult decât bucuroasă să accept.

Asistentul m-a condus spre marginea camerei Consorțiului, de unde chiar aveam o privelişte bună asupra celor ce se întâmplau. Camera Consorțiului era împodobită magnific, cu marmură albă şi lemn negru, somptuos, care probabil provenea din pădurile Darrului, din vremurile bune. Nobilii, vreo trei sute în total, stăteau pe scaune confortabile şi de-a lungul lojilor de la etaj. Asistenți, paji şi scribi stăteau pe margine la fel ca mine, gata să aducă documente sau să îndeplinească ordine, după nevoie. În capătul încăperii, supraveghetorul Consorțiului stătea pe un podium minuțios lucrat, indicând spre membrii adunării când aceştia manifestau dorința de a lua cuvântul. Se părea că avea loc o dispută referitoare la drepturile asupra apei pe undeva printr-un deşert; erau implicate cinci țări. Niciunul dintre participanții la conversație nu a vorbit când nu era rândul lui. Nimeni nu şi-a pierdut cumpătul. Nu au existat niciun fel de comentarii răutăcioase sau insulte voalate. Totul s-a desfăşurat foarte ordonat şi politicos, în ciuda dimensiunii adunării şi a faptului că majoritatea celor prezenți erau obişnuiți să vorbească după bunul-plac printre oamenii lor.

Acest comportament exemplar se datora în mare parte monumentului aflat pe un soclu, în spatele podiumului supraveghetorului: o statuie în mărime naturală a Tatălui Văzduhului, într-una dintre ipostazele Lui cele mai cunoscute, Invocarea Rațiunii Muritorilor. E greu să vorbeşti neîntrebat, cât timp privirea aceea aspră e ațintită asupra ta. Dar mi se părea că şi mai represivă era privirea aspră a omului care stătea lângă statuie, într-o lojă. Nu-l puteam vedea prea bine de unde mă aflam, dar era un bărbat în vârstă, îmbrăcat somptuos şi flancat de un altul mai tânăr, blond, de o femeie cu părul închis la culoare şi de câțiva servitori.

Nu era greu să ghicești identitatea bărbatului, cu toate că nu purta coroană, gărzile nu erau vizibile şi nimeni din anturajul lui nu spusese nimic în timpul adunării.

— Bună, bunicule, am murmurat mai mult pentru mine și i-am zâmbit din celălalt capăt al încăperii, deși știam că nu avea cum să mă vadă.

Pajii și scribii mi-au aruncat priviri piezișe tot restul după-amiezii.

***

Am îngenuncheat în fața bunicului, cu capul plecat, auzind chicote de râs în jurul meu.

Nu, stai.

***

Au fost odată trei zei.

Doar trei, adică. Acum sunt zeci, poate sute. S-au înmulțit ca iepurii. Dar odată erau doar trei, cei mai puternici și mai impunători dintre toți: zeul zilei, zeul nopții și zeița amurgului și a zorilor. Sau lumină, întuneric și umbrele dintre ele. Sau ordine, haos și echilibru. Nimic din toate astea nu mai contează, pentru că unul dintre ei a murit, altul este ca și mort, iar ultimul rămas e singurul important.

Clanul Arameri își capătă puterea de la acest ultim zeu, numit Tatăl Văzduhului, Strălucitorul Itempas. Strămoșii familiei Arameri erau preoții Lui cei mai devotați. I-a recompensat dăruindu-le o armă atât de puternică, încât nicio armată nu-i putea sta în cale. Și ei au folosit această armă – arme, mai degrabă – pentru a deveni stăpânii lumii.

Acum e mai bine. Așadar.

***

Am îngenuncheat în fața bunicului, cu capul plecat, punându-mi cuțitul pe podea.

Ne aflam în Văzduh, mutați aici după întrunirea Consorțiului, prin magia Porții Verticale. Imediat după sosire am fost convocată în sala de audiențe a bunicului, care semăna cu o sală a tronului. Încăperea era aproape

circulară, pentru că cercurile sunt sacre pentru Itempas. Tavanul boltit îi făcea pe curteni să pară mai înalți – în mod inutil, din moment ce amnii sunt oricum un popor înalt, comparativ cu al meu. Înalți și palizi și întotdeauna semeți, semănând mai degrabă cu niște statui ale unor oameni decât cu oameni din carne și oase.

— Prea Înalt Stăpân Arameri, am început. Sunt onorată să mă aflu în prezența ta!

Auzisem chicoteli când am intrat în încăpere. Acum s-au auzit din nou, înăbușite de mâini, de batiste și evantaie. Îmi aminteau de stoluri de păsări, cuibărindu-se în coroanele copacilor din pădure.

În fața mea se afla Dekarta Arameri, regele neîncoronat al lumii. Era foarte bătrân, poate cel mai bătrân om pe care-l văzusem vreodată. Dar având în vedere că amnii trăiesc de obicei mai mult decât poporul meu, nu e de mirare că mi se părea așa vârstnic. Părul lui rar albise complet, iar trupul îi era într-atât de sfrijit și încovoiat, încât jilțul înalt, de piatră, pe care stătea – nu i se spunea niciodată „tron" – părea să-l înghită cu totul.

— Nepoată, a glăsuit, și chicotele au amuțit.

Liniștea era atât de apăsătoare, încât mi se părea că o puteam atinge. Era conducătorul clanului Arameri, și cuvântul lui era lege. Nimeni nu se așteptase să mă recunoască drept rudă, cu atât mai puțin eu.

— Ridică-te! mi-a spus. Lasă-mă să te văd mai bine!

Așa că m-am ridicat, recuperându-mi și cuțitul, din moment ce nu mi-l luase nimeni. Liniștea s-a prelungit.

Nu am o înfățișare prea interesantă. Lucrurile ar fi stat altfel dacă aș fi moștenit trăsăturile celor două neamuri din care provin într-o combinație mai fericită – înălțimea amnilor și voluptatea darrezilor, de exemplu, sau păr des și drept darrez, cu pigmentul palid al amnilor. Am ochi de amn: de un verde-palid, mai degrabă inexpresivi decât frumoși. În rest, sunt scundă și ștearsă, cu pielea cafenie ca

lemnul pădurii, și am o claie de păr cârlionțat. Din cauză că mi-e foarte greu să-l îngrijesc, îmi port părul tuns scurt. Mi se întâmplă uneori să fiu confundată cu un băiat.

Pe măsură ce liniștea se prelungea, l-am văzut pe Dekarta încruntându-se. Am observat că avea pe frunte un fel de semn ciudat: un cerc perfect, negru, de parcă cineva ar fi cufundat o monedă în cerneală și i-ar fi așezat-o pe piele. De fiecare parte se afla un semn unghiular, ca o paranteză care adăpostea cercul.

— Nu arăți deloc ca ea, mi-a spus în cele din urmă. Dar bănuiesc că asta nu are importanță. Viraine?

Ultimul apelativ fusese adresat unui bărbat care stătea între curteni, cel mai aproape de jilț. Pentru o clipă, mi s-a părut că era la fel de vârstnic, apoi mi-am dat seama că mă înșelasem. Cu toate că părul îi era complet alb, se afla doar la a patra decadă a vieții. Și el avea un semn în frunte, cu toate că al lui era mai puțin elaborat decât al lui Dekarta: avea doar cercul negru.

— Nu e o cauză pierdută, a zis Viraine, încrucișându-și brațele. Nu se poate face nimic în legătură cu înfățișarea. Mă îndoiesc că până și machiajul ar ajuta-o cu ceva. Dar dacă o îmbrăcăm într-o ținută civilizată, ar putea să pară... aristocrată, cel puțin.

Și-a mijit ochii, analizându-mă în amănunțime. Cele mai bune haine darreze ale mele, o vestă lungă din blană albă de zibetă și pantalonii strâmți, lungi până la gambe, au obținut doar un oftat din partea lui Viraine. (Îmbrăcămintea mea atrăsese priviri ciudate și la Salon, dar nu-mi dădusem seama că era *într-atât* de nepotrivită.) Mi-a examinat fața atât de mult timp, încât m-am întrebat dacă ar trebui să-i arăt și dinții.

În schimb, mi i-a arătat el pe ai lui, zâmbindu-mi.

— A învățat-o maică-sa. Uite cum nu arată nicio urmă de frică sau resentiment, nici măcar acum.

— Va fi potrivită, atunci, a spus Dekarta.

— Potrivită pentru ce, bunicule? l-am întrebat.

Tensiunea din încăpere a devenit şi mai apăsătoare, expectativă, cu toate că mă numise deja „nepoată". Fusese, desigur, oarecum riscant că îndrăznisem să mă adresez în acelaşi mod familiar. Bărbaţii puternici sunt sensibili în legătură cu cele mai ciudate lucruri. Dar mama mă educase într-adevăr bine, aşa că ştiam că merita riscul, pentru a mă ridica în ochii curţii.

Pe chipul lui Dekarta Arameri nu se citea nicio expresie. Nu l-am putut descifra.

— În calitate de succesor, nepoată. Intenţionez să te numesc în această calitate chiar astăzi.

Liniştea a devenit mormântală, la fel de neclintită ca jilţul bunicului meu.

Am crezut că era o glumă, dar nu a râs nimeni. Asta m-a făcut să-mi dau seama că vorbise serios: şocul complet şi oroarea de pe feţele curtenilor, în timp ce se holbau la cârmuitorul lor. Mai puţin cel numit Viraine. El mă ţintuia cu privirea.

Mi s-a părut că s-ar fi cuvenit să răspund cumva.

— Ai deja succesori, i-am spus.

— Nu e pe atât de diplomată pe cât ar putea fi, a zis Viraine pe un ton sec.

Dekarta l-a ignorat.

— Ce-i drept, mai sunt alţi doi candidaţi, mi-a spus el. Nepoata şi nepotul meu, Scimina şi Relad. Verii tăi de gradul doi.

Auzisem de ei, bineînţeles. Toată lumea auzise. În permanenţă se zvonea, când despre unul, când despre altul că va deveni căpetenia clanului, cu toate că nimeni nu ştia cu certitudine care dintre ei va fi acela. *Amândoi* erau o posibilitate care nu-mi trecuse prin cap.

— Dacă îmi permiţi, bunicule, am spus cu grijă, deşi era imposibil să fii precaut în această conversaţie, cu tot cu mine ar fi cu doi moştenitori în plus!

Ochii îl făceau pe Dekarta să pară atât de bătrân, aveam să realizez mult mai târziu. Nu-mi puteam da seama ce culoare avuseseră cândva. Vârsta îi decolorase și-i înceţoşase până aproape de alb. Acei ochi ascundeau vieţi întregi, niciuna dintre ele fericită.

— Desigur, mi-a răspuns. Dar cred că asta o să facă întreaga competiţie mai interesantă.

— Nu înţeleg, bunicule.

Și-a ridicat mâna într-un gest care ar fi fost încărcat de graţie odinioară. Dar acum îi tremura cumplit.

— E foarte simplu. Am numit trei moștenitori. Doar unul dintre voi va reuși să fie urmașul meu în cele din urmă. Ceilalţi doi se vor omorî cu siguranţă unul pe altul sau vor fi omorâţi de cel victorios. Cât despre cine trăieşte și cine moare, asta rămâne să hotărâţi voi, a spus ridicând din umeri.

Mama mă învăţase să nu arăt niciodată că mi-e frică, dar sentimentele nu pot fi stăpânite atât de ușor. Am început să transpir. Fusesem ţinta unui asasinat o singură dată în viaţă. Avantajul faptului că sunt moștenitoarea unei naţiuni atât de mici și sărace este că nimeni nu vrea să-mi ia locul. Dar acum urmau să fie încă doi care voiau asta. Lordul Relad și lady Scimina erau mai bogaţi și mai puternici decât îmi puteam imagina în cele mai fanteziste închipuiri. Își petrecuseră întreaga viaţă uneltind unul împotriva altuia, cu scopul de a conduce lumea. Și acum, iată-mă pe mine amestecată în bătălia lor: o necunoscută, lipsită de resurse și cu puţini prieteni.

— Nu poate fi vorba despre vreo decizie, am spus.

Spre mândria mea, vocea nu mi-a tremurat deloc.

— Și nici despre vreo competiţie! am continuat. Mă vor ucide imediat, apoi se vor întoarce iar unul împotriva celuilalt.

— Și asta este posibil, mi-a răspuns bunicul.

Nu mă puteam gândi la nimic care să mă salveze din această situație. Era nebun, asta era limpede. Altfel de ce să vrea să transforme cârmuirea lumii în premiul unei competiții? Dacă murea a doua zi, Relad și Scimina urmau să despice pământul în bucăți între ei. Crimele nu ar fi contenit timp de zeci de ani. Și n-avea de unde să știe ce fel de conducător aș fi fost eu. Aș fi putut fi o netoată. Dacă printr-o șansă imposibilă reușeam să ajung pe tron, exista riscul să cufund Cele O Sută de Mii de Regate într-un vârtej de proastă cârmuire și suferință. Trebuia să fie conștient de asta.

Nimeni nu poate să contrazică un nebun. Dar uneori, cu noroc și cu binecuvântarea Tatălui Văzduhului, nebunia poate fi înțeleasă.

— De ce?

A dat din cap de parcă ar fi așteptat întrebarea mea.

— Mama ta m-a privat de un urmaș când a părăsit familia. Tu vei plăti datoria ei.

— A murit acum patru luni, am izbucnit. Chiar vrei să te răzbuni pe o femeie moartă?

— Asta nu are nicio legătură cu răzbunarea, nepoată. Este vorba de datorie.

A făcut un gest cu mâna stângă și un alt curtean a ieșit din mulțime. Spre deosebire de primul bărbat – mai mult, spre deosebire de majoritatea curtenilor ale căror fețe le puteam vedea – semnul de pe fruntea acestui bărbat era o semilună răsturnată, ca un fel de încruntare exagerată. A îngenuncheat în fața platformei care susținea jilțul lui Dekarta, iar coada lui împletită, roșcată, lungă până la brâu, i-a căzut peste umăr și a atins podeaua.

— Nu cred că mama ta te-a învățat ce înseamnă datoria, mi-a spus Dekarta peste capul plecat al bărbatului. A abandonat-o pe a ei pentru a-și pierde vremea cu sălbaticul ăla lingușitor. Am permis asta – o indulgență pe care am regretat-o. Așa că voi alina acest regret prin includerea ta în

competiție, nepoată. Fie că supraviețuiești, fie că mori, este irelevant. Ești o membră a clanului Arameri și, ca fiecare dintre noi, ai o datorie față de acest nume.

Apoi a făcut un semn cu mâna către bărbatul cu păr roșcat.

— Pregătește-o cât poți mai bine!

Nu a mai spus nimic altceva. Bărbatul roșcat s-a ridicat și a venit lângă mine, șoptindu-mi că ar trebui să-l urmez. L-am ascultat. Așa a luat sfârșit prima întrevedere cu bunicul meu și așa a început și prima mea zi ca membră a familiei Arameri. Nu a fost cea mai rea dintre zilele care aveau să urmeze.

2. Celălalt Văzduh

Capitala ținutului meu se numește Arrebaia. Este o cetate construită din piatră străveche, cu zidurile năpădite de iederă și păzite de bestii imaginare. Am și uitat când a fost întemeiată, dar servește drept capitală de cel puțin două mii de ani. Oamenii de acolo merg încet și vorbesc molcom, din respect pentru generațiile care au bătut acele străzi înaintea lor, sau poate pur și simplu pentru că nu găsesc de cuviință să fie gălăgioși.

Văzduhul – la oraș mă refer – are doar cinci sute de ani și a fost clădit în momentul în care un dezastru s-a abătut asupra reședinței anterioare a clanului Arameri. Asta înseamnă că are vârsta unui adolescent comparativ cu alte orașe – un adolescent obraznic, destrăbălat. În timp ce trăsura mea străbătea centrul orașului, pe lângă noi treceau și alte trăsuri, într-un tumult de roți și copite. Oamenii umpleau orice bucățică de trotuar, împingându-se, frecându-se, agitându-se, fără a scoate un cuvânt. Toți păreau că se grăbesc undeva. Aerul era îmbibat de mirosuri familiare, de cai și de apă stătută, printre izuri greu de deosebit, unele înțepătoare și altele bolnăvicios de dulci. Nu se vedea nici urmă de verdeață.

***

Unde rămăsesem?

A, da. Zeii.

Nu zeii care au rămas în ceruri, cei loiali Strălucitorului Itempas. Mai sunt alții, care nu i-au fost devotați. Poate că nu ar trebui să le spun „zei", din moment ce nimeni nu-i mai venerează acum. (Cum poți defini noțiunea de „zeu"?) Trebuie să existe un nume mai bun pentru ceea ce sunt. Prizonieri de război? Sclavi? Cum le-am spus mai înainte... arme?

Arme. Da.

Se spune că sunt undeva în Văzduh, patru la număr, ferecați în închisoarea unor trupuri umane, ținuți sub cheie prin lanțuri și magie. Poate că dorm în coșciuge de cristal și sunt treziți ocazional pentru a fi lustruiți și unși. Poate că sunt arătați invitaților de seamă.

Dar câteodată, stăpânii lor îi cheamă să atace. Atunci apar noi și stranii năpaste. Uneori, populația unui întreg oraș dispare peste noapte. Odată, prăpăstii crestate, forfotind de aburi au apărut acolo unde se aflaseră înainte munți.

Este periculos să-i urăști pe cei din familia Arameri. Le urâm armele în schimb, pentru că armelor nu le pasă.

***

Însoțitorul meu de la curte se numea T'vril și s-a prezentat ca fiind intendentul palatului. Numele mi-a dat un indiciu despre descendența lui, iar el mi-a explicat: era o corcitură, ca mine, dar jumătate amn și jumătate ken. Kenii locuiesc pe o insulă îndepărtată de la răsărit. Sunt faimoși pentru priceperea în navigație. Părul lui ciudat, roșcat, e moștenit de la ei.

— Iubita soție a lui Dekarta, lady Ygreth, a murit la o vârstă fragedă, în urmă cu mai bine de patruzeci de ani, mi-a explicat T'vril.

Vorbea vioi în timp ce străbăteam coridoarele albe ale Văzduhului și nu părea afectat prea mult de tragedia doamnei decedate.

— Kinneth era doar un copil pe atunci, dar era deja limpede că avea să devină o succesoare mai mult decât potrivită, deci presupun că Dekarta nu a simțit niciun fel de nevoie presantă de a se recăsători. Când Kinneth a... părăsit familia, el s-a orientat către copiii fratelui său decedat. Inițial, erau patru. Relad și Scimina erau cei mai mici. Gemeni – este o trăsătură genetică. Din păcate, sora lor mai mare a suferit un accident regretabil, sau cel puțin asta este povestea oficială.

Am stat și am ascultat. Era util, dar în același timp înfricoșător, să aflu despre noile mele rude, acesta fiind probabil și motivul pentru care T'vril hotărâse să-mi spună toate astea. M-a mai informat, pe scurt, și în legătură cu noul meu titlu, noile îndatoriri și privilegii. Eram Yeine Arameri acum, nu mai eram Yeine Darr. Urma să am ținuturi noi de supravegheat și bogății peste putință de imaginat. Se aștepta de la mine să particip la întrunirile Consorțiului în mod regulat și să stau în loja privată a familiei Arameri. Mi se permitea să locuiesc permanent în Văzduh, în sânul primitor al rudelor din partea mamei, și nu aveam să-mi mai văd vreodată ținutul natal.

Era greu să nu mă gândesc la ultima parte, în timp ce T'vril turuia:

— Fratele lor mai mare a fost tatăl meu – de asemenea mort, din cauza obiceiurilor lui. Îndrăgea femeile tinere. Femeile foarte tinere.

Fața i-a trădat sentimentele, cu toate că aveam senzația că spusese povestea asta de atât de multe ori încât nu-l mai deranja cu adevărat.

— Din păcate pentru el, mama mea era îndeajuns de mare ca să rămână însărcinată. Dekarta l-a executat în momentul în care familia ei a obiectat, a oftat T'vril, ridicând din umeri. Noi, pursangvinii, ne permitem să facem multe lucruri, dar... ei bine, există și reguli. Până la urmă, noi am fost cei care am instaurat vârsta legală a consimțământului

în toată lumea. A ne ignora propriile legi ar constitui o ofensă împotriva Tatălui Văzduhului.

Am vrut să-l întreb de ce ar fi contat asta în momentul în care Strălucitorului Itempas nu părea să-i pese de orice altceva ar fi făcut Aramerii, dar mi-am ținut gura. Percepusem o notă de ironie amară în glasul lui T'vril. În orice caz, nu mai era necesar niciun comentariu.

Cu o eficiență plină de energie, care ar fi făcut-o pe vrednica mea bunică invidioasă, T'vril a aranjat să mi se ia măsurile pentru haine noi, mi-a făcut o programare la coafor și mi-a pregătit camerele, totul în mai puțin de o oră. Apoi a urmat un scurt itinerar turistic, în cursul căruia T'vril a pălăvrăgit continuu, în timp ce am străbătut coridoare acoperite cu mică albă sau sidef sau orice o fi fost materialul lucitor din care era construit palatul.

La un moment dat, nu l-am mai ascultat. Dacă aș fi fost atentă, probabil că aș fi aflat informații valoroase despre persoanele importante din ierarhia palatului, despre luptele pentru putere, zvonuri picante și multe altele. Dar mintea mea era încă în stare de șoc, încercând să cuprindă prea multe lucruri noi deodată. T'vril era cel mai puțin important dintre ele, așa că l-am înlăturat.

Trebuie să fi observat asta, deși nu părea să fie deranjat. Am ajuns, într-un final, la noul meu apartament. Ferestre înalte, de la podea până în tavan, se înșirau de-a lungul unui perete. Îmi ofereau o priveliște uimitoare asupra orașului și provinciei aflate dedesubt – mult, mult dedesubt. M-am holbat cu gura căscată, încât m-aș fi ales cu o mustruluială din partea mamei dacă ar mai fi fost în viață. Eram la o înălțime atât de mare, încât nici măcar nu puteam distinge oamenii de pe străzile de sub noi.

T'vril a spus atunci un lucru pe care pur și simplu n-am reușit să-l înțeleg, așa că l-am rugat să repete. De data asta m-am uitat la el.

— Asta, a spus indicând către fruntea lui. Semnul semilunei.

— Ce-i cu el?

A repetat și a treia oară, fără a arăta vreun pic din exasperarea pe care trebuie să o fi simțit.

— Trebuie să mergem la Viraine, ca să îți poată aplica sigiliul sangvin pe frunte. Ar trebui să-și fi terminat îndatoririle la curte până acum. Apoi, restul serii te poți odihni.

— De ce?

S-a uitat lung la mine pentru o secundă.

— Mama ta nu ți-a spus?

— Ce să-mi spună?

— Despre enefadehi.

— Despre enefa... ce?

În expresia apărută pe fața lui T'vril se citea milă și consternare.

— Lady Kinneth nu te-a pregătit deloc pentru asta, nu-i așa?

Înainte de a mă putea gândi ce să-i răspund, a continuat:

— Enefadehii sunt motivul pentru care purtăm sigiliile sangvine, lady Yeine. Nimeni nu poate petrece noaptea în Văzduh fără așa ceva. E periculos.

Am reușit să-mi distrag gândurile de la cât de straniu mi se părea noul meu titlu.

— De ce nu e sigur, lord T'vril?

A tresărit.

— Spune-mi doar T'vril, te rog. Stăpânul Dekarta a decretat că trebuie să primești un semn pursangvin. Faci parte din familia de bază. Eu sunt un biet semisangvin.

Nu îmi dădeam seama dacă îmi scăpase o informație importantă sau dacă unele lucruri nu fuseseră spuse deloc. Poate chiar mai multe lucruri.

— T'vril, trebuie să înțelegi că nimic din ceea ce spui nu are sens pentru mine.

— Poate că nu, a spus.

Şi-a trecut o mână prin păr – a fost primul semn de disconfort pe care l-a arătat.

— Dar o explicaţie ar lua prea mult timp. Şi mai avem mai puţin de o oră până la asfinţit.

Am presupus că şi asta era una dintre regulile pe care cei din clanul Arameri hotărâseră să le urmeze cu stricteţe, deşi nu îmi puteam imagina de ce.

— Prea bine, am spus şi m-am încruntat, dar... ce se va întâmpla cu vizitiul meu? Mă aşteaptă în curtea din spatele palatului.

— Te aşteaptă?

— Nu am crezut că urma să rămân aici.

T'vril şi-a încleştat fălcile, abţinându-se de la orice replică sinceră pe care ar fi putut s-o ofere.

— Voi avea grijă să-l trimită cineva la drum şi să-i ofere ceva în plus pentru deranjul lui, mi-a spus în schimb. Nu va mai fi nevoie de el, avem destui servitori aici.

Îi văzusem când străbătuserăm palatul: siluete tăcute, eficiente, forfotind prin încăperile Văzduhului, înveşmântaţi în alb din cap până-n picioare. O culoare deloc practică pentru oameni a căror treabă era să facă curat, m-am gândit, dar nu eu conduceam treburile prin palat.

— Vizitiul ăsta a călătorit cu mine de-a lungul continentului, i-am spus.

Eram iritată şi încercam să nu o arăt.

— E obosit. Şi caii lui, la fel. Nu i se poate oferi adăpost peste noapte? Dă-i un semn din ăsta şi lasă-l să plece în zori. Aşa ar fi politicos.

— Numai membrii familiei Arameri pot purta sigiliul sangvin, lady. Este permanent.

— Numai...

Şi în acel moment, am înţeles şi eu, în sfârşit.

— Servitorii de aici fac parte din *familie*?

Privirea pe care mi-a aruncat-o nu a fost înverşunată, cu toate că poate ar fi trebuit să fie. Îmi oferise deja indiciile,

totuși: rătăcirea tatălui său, propriul lui statut de intendent. Un servitor de rang înalt, dar totuși un servitor. Era la fel de Arameri ca și mine, doar că părinții lui nu fuseseră căsătoriți. Itempanii erau stricți și dezaprobau ilegitimitatea. Iar tatăl lui nu fusese niciodată vreun preferat de-al lui Dekarta.

— După cum a spus stăpânul Dekarta, lady Yeine, toți descendenții lui Shahar Arameri trebuie să servească, a răspuns T'vril de parcă mi-ar fi citit gândurile. Într-un fel sau în altul.

Erau atât de multe povești nespuse în cuvintele lui. Câte dintre rudele noastre au fost forțate să-și părăsească patriile și orice viitor ar fi avut acolo, pentru a veni aici să mături podele sau să curețe legume? Câți se născuseră aici și nu avuseseră niciodată ocazia să plece? Ce se întâmplase cu cei ce încercaseră să evadeze?

Urma să devin asemenea lor, la fel ca T'vril?

Nu. T'vril nu era important, nu prezenta niciun fel de amenințare pentru cei ce aveau să moștenească puterea familiei. Eu nu aveam norocul ăsta.

Mi-a atins mâna într-un fel care m-a făcut să sper că îmi transmitea compasiune.

— Nu e departe.

***

La etajele superioare, Văzduhul părea să aibă ferestre peste tot. Unele coridoare aveau până și tavanele făcute din sticlă transparentă sau din cristal, chiar dacă privelișteа era doar asupra cerului și a nenumăratelor turnuri rotunde ale palatului. Soarele nu apusese încă – marginea de jos abia atinsese orizontul de câteva minute – dar T'vril m-a îndemnat să merg mai repede. Am fost deosebit de atentă la servitori în timp ce mergeam, căutând micile asemănări ale descendenței noastre comune. Erau câteva: ochii verzi, o anumită structură a feței (care mie îmi lipsea cu

desăvârșire, eu moștenind-o pe cea din partea tatălui), un anumit cinism (cu toate că asta ar fi putut fi doar în imaginația mea). În rest, erau cu toții pe atât de deosebiți unii de alții, pe cât eram și eu de T'vril, cu toate că majoritatea păreau să fie amni sau diverse alte rase senmite. Cu toții purtau un însemn pe frunte. Observasem asta dinainte, dar nu îi dădusem importanță, crezând că e vreun soi de modă locală. Câțiva aveau pe frunte forme de triunghi sau romb, dar majoritatea purtau o dungă simplă, neagră.

Nu îmi plăcea felul în care se uitau la mine, aruncându-mi câte o privire, apoi uitându-se în altă parte.

— Lady Yeine!

T'vril se oprise câțiva pași mai în față, observând că rămăsesem în urmă. Moștenise picioarele lungi ale amnilor. Eu nu, așa că fusese o zi foarte obositoare pentru mine.

— Vă rog, nu avem mult timp la dispoziție!

— Bine, bine, haide, i-am răspuns, prea epuizată pentru a mai fi în stare să fiu politicoasă.

Dar el a rămas pe loc. După o clipă am observat că încremenise, uitându-se spre coridor, în direcția spre care ne îndreptam.

Un bărbat stătea deasupra noastră.

Îl numesc „bărbat" în retrospectivă, pentru că așa mi s-a părut în acel moment. Stătea într-un balcon de deasupra coridorului, încadrat perfect de arcada tavanului. Am presupus că mersese de-a lungul unui coridor perpendicular până acolo sus. Corpul îi păstra acea orientare, parcă înghețat în loc. Numai capul îi era întors către noi. Printr-o festă pe care mi-o jucau umbrele, nu-i puteam vedea cu claritate fața, dar i-am simțit totuși privirea.

A pus o mână pe balustrada balconului, cu o încetineală voită, evidentă.

— Ce s-a întâmplat, Naha? s-a auzit o voce de femeie, cu un ecou slab, de-a lungul culoarului.

Un moment mai târziu şi-a făcut şi ea apariţia. Spre deosebire de bărbat, pe ea o vedeam mai clar din locul în care stăteam: o frumuseţe mlădioasă, cu păr brunet amn, trăsături patriciane şi o graţie regală. Am recunoscut-o după păr ca fiind femeia care stătuse lângă Dekarta în Salon. Purta o rochie care doar pe o femeie amnă ar putea-o pune în valoare – ca un cilindru lung şi drept, de culoarea intensă a granatului sângeriu.

— Ce vezi acolo? a întrebat, uitându-se către mine, deşi cuvintele îi erau în mod clar adresate bărbatului.

Şi-a ridicat mâinile, învârtind ceva între degete, şi am văzut că ţinea un lanţ delicat din argint. Atârna din mâna ei şi se ducea undeva în sus. Mi-am dat seama că lanţul era legat de gâtul bărbatului.

— Mătuşă, a spus T'vril, modulându-şi vocea cu o grijă care mi-a confirmat imediat despre cine era vorba.

Lady Scimina – verişoara mea şi moştenitoarea rivală.

— Arătaţi nemaipomenit în seara asta!

— Îţi mulţumesc, T'vril, a răspuns fără să-şi ia ochii de pe mine. Şi ea cine este?

A urmat o pauză aproape insesizabilă. Judecând după expresia încordată de pe chipul lui T'vril, am tras concluzia că încerca să formuleze un răspuns neprimejdios. O ciudăţenie a firii mele – în patria mea, numai femeile slabe le permiteau bărbaţilor să le ocrotească – m-a făcut să păşesc în faţă şi să-mi plec capul.

— Numele meu este Yeine Darr.

Zâmbetul ei trăda faptul că ghicise deja. Nu se putea să fi fost prea multe darreze prin palat.

— A, da. Cineva a adus vorba despre tine după audienţa de azi a unchiului. Tu eşti fiica lui Kinneth?

— Eu sunt.

În Darr, aş fi scos cuţitul pentru răutatea din vocea ei dulce, fals politicoasă. Dar aici eram în Văzduh, palatul binecuvântat al Strălucitorului Itempas, suveranul ordinii

și păcii. Aici, asemenea lucruri nu se făceau. M-am uitat către T'vril, așteptând să ne prezinte.

— Lady Scimina Arameri, a zis T'vril.

Nu a înghițit în sec, nu s-a fâstâcit, spre meritul lui, dar am văzut felul în care privirea i se mișca rapid, înainte și înapoi, între verișoara mea și bărbatul nemișcat. Am așteptat ca T'vril să-l prezinte și pe el, dar nu a făcut-o.

— Da, desigur, am spus, fără a încerca să mimez tonul Sciminei.

Mama încercase de multe ori să mă învețe cum să par prietenoasă în momentele în care nu mă simțeam așa, dar eram prea darreză pentru asta.

— Salutări, verișoară!

— Vă rog să ne scuzați, dacă binevoiți... i-a spus T'vril Sciminei, aproape în aceeași secundă în care am terminat de vorbit. Îi prezint lui lady Yeine palatul...

Bărbatul de lângă Scimina a ales chiar acel moment pentru a-și trage răsuflarea într-un suspin cutremurător. Părul său lung, într-atât de des încât să facă orice bărbat darrez invidios, i-a căzut peste ochi, acoperindu-i și mai mult fața. Mâna i s-a încleștat pe balustradă.

— O clipă, T'vril!

Scimina l-a cercetat gânditoare pe bărbat, apoi și-a ridicat mâna, ca pentru a-i cuprinde obrazul prin perdeaua de păr. S-a auzit un declic, după care a scos o zgardă delicată, de argint, cu un sistem ingenios de prindere.

— Regret nespus, mătușă! a spus T'vril, de data asta fără să mai încerce să-și ascundă frica.

Mi-a luat mâna într-a lui și a strâns-o cu putere.

— Viraine ne așteaptă și știți cât de mult îi displace...

— Vei aștepta, a zis Scimina, pe un ton devenit brusc glacial. Sau voi uita cât de util te-ai dovedit a fi, T'vril. Un servitor mic și bun... a spus ea și și-a mutat privirea către bărbatul cu păr negru, zâmbind cu indulgență. Sunt atât

de mulți servitori de nădejde, aici în Văzduh. Nu-i așa, Nahadoth?

Numele bărbatului cu păr negru era Nahadoth, deci. Ceva legat de numele lui stârnea în mine un sentiment de familiaritate, dar nu îmi puteam aduce aminte unde îi mai auzisem numele.

— Nu faceți asta! a rugat-o T'vril. Scimina!

— Nu are însemnul, i-a răspuns Scimina. Știi prea bine regulile.

— N-are nicio legătură cu regulile, știți asta! a izbucnit T'vril.

Dar ea l-a ignorat.

Și atunci am simțit-o. Cred că simțisem de când suspinase bărbatul – un tremur în aer. S-a auzit un vas zdrăngănind în apropiere. Nu exista nicio cauză vizibilă pentru asta, dar cumva o știam: undeva, în plan invizibil, o parte a realității se dădea în lături. Făcea loc pentru ceva nou.

Bărbatul cu păr negru și-a ridicat capul ca să mă vadă. Zâmbea. Îi puteam vedea fața acum, și mai ales ochii în care se putea citi nebunia. Mi-am dat seama brusc cine era. *Ce* era.

— Ascultă! mi-a spus T'vril la ureche, încordat.

Nu îmi puteam lua privirea de la ochii creaturii cu păr negru.

— Trebuie să ajungi la Viraine. Numai un pursangvin îi mai poate comanda să se oprească acum. Viraine e singurul... ah, în numele demonilor, uită-te la mine!

S-a postat în fața mea, pe traiectoria privirii mele, blocând imaginea acelor ochi. Puteam auzi un murmur slab – Scimina vorbind pe un ton scăzut. Părea să-i dea instrucțiuni creaturii, ceea ce forma o paralelă ciudată cu T'vril, care făcea același lucru în fața mea. Abia îi auzeam, pe amândoi. Mi se făcuse atât de frig...

— Atelierul lui Viraine e cu două etaje deasupra noastră. Sunt lifturi de transport la fiecare a treia intersecție de

coridoare, în nișele aflate între vasele cu flori. Intră pur și simplu într-unul, apoi gândește-te la „sus". Ușa va fi chiar în față. Cât timp mai este încă lumină pe cer, mai ai o șansă. Du-te! Fugi!

M-a împins și am pornit împleticindu-mă. În spatele meu creștea un urlet neomenesc, ca glasurile a o sută de lupi și o sută de jaguari și o sută de viscole, fiecare înfometat după carnea mea. Apoi a urmat o tăcere deplină, iar asta a fost cel mai înfricoșător.

Am fugit. Am fugit. Am fugit.

3. Întunericul

Să mă opresc ca să explic? Ar strica povestea. Dar trebuie să-mi amintesc totul, să-mi amintesc, şi să-mi amintesc, şi să-mi amintesc, să mă ţin cu dinţii de toate amintirile. Atât de multe bucăţi din mine au dispărut deja.

Aşa.

Au fost odată trei zei. Cel care contează l-a omorât pe unul dintre cei care nu contau şi l-a aruncat pe celălalt într-o închisoare diabolică. Zidurile închisorii erau sânge şi os, ferestrele cu zăbrele erau ochi, pedepsele includeau somn, durere, foame şi toate celelalte nevoi neîncetate ale naturii umane. Apoi această creatură, întemniţată în trupul material, a fost dată în paza familiei Arameri, împreună cu trei dintre copiii ei divini. După oroarea întrupării, ce mai însemna sclavia?

Când eram mică, învăţasem de la preoţii Strălucitorului Itempas că acest zeu decăzut era răul pur. În vremea Celor Trei, adepţii lui formaseră un cult învăluit în întunecime, sălbatic, devotat orgiilor violente în miez de noapte, venerând nebunia ca pe ceva sacru. Dacă ar fi câştigat războiul dintre zei, intonaseră preoţii cu groază, muritorii probabil că nu ar mai fi existat până acum.

„Aşa că fii cuminte", ziceau preoţii, „ca să nu te ia Stăpânul Nopţii".

***

Am fugit de Stăpânul Nopții prin coridoare de lumină. O proprietate a materialului din care era construit palatul Văzduh îl făcea să sclipească cu o luminescență proprie, delicată, albă, acum că soarele asfințise. La douăzeci de pași în urma mea, zeul întunericului și al haosului se apropia. În singurul moment în care am îndrăznit să privesc în urmă, am văzut strălucirea blândă a culoarului pierzându-se într-un vârtej de întunecime atât de adâncă, încât îmi rănea ochii. Nu m-am mai uitat în urmă.

Nu puteam merge înainte. Tot ceea ce mă salvase până atunci era avansul pe care-l aveam. Monstrul de pe urmele mele părea incapabil să se deplaseze cu o viteză mai mare decât a unui muritor. Poate că zeul păstrase o formă omenească, undeva în adâncul acelui întuneric. Chiar și așa, picioarele lui erau mai lungi decât ale mele.

Așa că am schimbat direcția la fiecare intersecție, lovindu-mă de pereți pentru a încetini și a-mi oferi un sprijin să-mi iau avânt în momentul în care coteam. Spun asta de parcă lovitul de pereți era intenționat din partea mea. Nu era. Dacă mi-aș fi putut păstra abilitatea de a raționa dincolo de teroarea cumplită pe care o simțeam, aș fi putut menține un simț general al direcției în care mă deplasam. Dar având în vedere cum stăteau lucrurile, mă rătăcisem deja în mod iremediabil.

Din fericire, când rațiunea a clacat, panica oarbă m-a ajutat destul de mult.

Am observat una dintre nișele despre care îmi spusese T'vril și m-am aruncat în ea, lipindu-mă de peretele din capăt. Îmi spusese să mă gândesc la „sus", ceea ce ar fi activat vraja de ridicare și m-ar fi propulsat către următorul etaj al palatului. În loc de asta, eu nu m-am putut gândi decât „departe departe departe", fără să-mi treacă prin minte că magia va acționa și la asta.

Când diligența mă adusese de la Salon la palatul Văzduh, perdelele fuseseră trase. Vizitiul m-a adus, pur și simplu, într-un anumit loc, apoi s-a oprit. Mi s-a făcut pielea de găină și, o clipă mai târziu, vizitiul a deschis ușa pentru a-mi arăta că ajunsesem. Nu mi-am dat seama că magia ne trăsese printr-un kilometru de materie solidă într-o clipită.

Acum se întâmplase din nou. Mica nișă, care începuse să se întunece pe măsură ce Stăpânul Nopții se apropia, a părut dintr-odată să se dilate, intrarea dilatându-se imposibil de mult, devenind din ce în ce mai îndepărtată, în timp ce eu stăteam pe loc. A avut loc o descărcare de tensiune și am fost propulsată înainte ca dintr-o praștie. Zidurile mi-au zburat în față. Am țipat și mi-am ridicat brațele în fața ochilor, chiar atunci când au trecut prin mine. Apoi totul s-a oprit.

Am coborât încet brațele. Înainte de a-mi reveni îndeajuns pentru a-mi da seama dacă mă aflam în aceeași nișă sau în alta asemănătoare, un copil și-a vârât fața prin deschizătură, s-a uitat în jur și m-a văzut.

— Vino, mi-a spus. Hai, mai repede! N-o să-i ia mult timp să ne găsească!

***

Magia clanului Arameri mă adusese într-o încăpere vastă, deschisă, din palatul Văzduh. M-am uitat prostește în jurul meu, la spațiul rece, lipsit de orice particularitate, în timp ce alergam.

— Arena, a spus copilul dinaintea mea. Unii dintre pursangvini se consideră războinici. Pe aici!

M-am uitat în urmă către nișă, întrebându-mă dacă nu exista o modalitate de a o bloca, astfel încât Stăpânul Nopții să nu ne poată urmări.

— Nu, n-ar funcționa, a spus băiatul, urmărindu-mi privirea. Dar însăși palatul îi limitează puterea într-o noapte

ca asta. Te poate vâna numai folosindu-şi simţurile. („Spre deosebire de ce altceva?" m-am întrebat.) Dacă era o noapte în care nu se vedea luna, ai fi dat de bucluc, dar în noaptea asta e doar un om.

— Ăla nu era om, i-am răspuns, şi vocea mi-a răsunat stridentă, tremurată.

— Dacă n-ar fi om, n-ai mai putea fugi acum ca să-ţi salvezi viaţa

Şi se părea că nu alergam destul de rapid. Băiatul m-a prins de mână şi m-a tras după el, mai repede. S-a uitat înapoi spre mine şi am prins o imagine a unei feţe cu pometi înalţi, ascuţită, care într-o zi urma să fie foarte frumoasă.

— Unde mă duci? La Viraine?

Abilitatea de a raţiona îmi revenea, chiar dacă încet.

Mi-a răspuns pufnind ironic. Părăsisem arena şi intrasem din nou pe culoarele albe, ca de labirint.

— Nu te prosti. Ne ducem să ne ascundem.

— Dar omul ăla... Nahadoth.

Acum mi-am amintit unde îi auzisem numele. „Nu îi şopti niciodată numele în întuneric", spunea povestea pentru copii, „decât dacă vrei să-ţi răspundă".

— A, deci acum e un om? Trebuie doar să nu-l lăsăm să ne ajungă şi totul va fi bine.

Băiatul, mai sprinten decât mine, a alergat după un colţ. M-am împiedicat încercând să-l ajung din urmă. Privea de jur împrejurul coridorului, căutând ceva.

— Nu-ţi face griji. Eu scap de el tot timpul.

Nu suna prea încurajator.

— Eu v-vreau să merg la Viraine.

Am încercat să o spun cu autoritate, dar eram încă înfricoşată, şi mi se tăiase răsuflarea din cauza alergatului.

Băiatul mi-a răspuns oprindu-se, dar nu din cauza mea.

— Aici! a spus, atingând unul dintre zidurile perlate. *Atadie*!

Peretele s-a deschis.

Era ca și cum ai privi apa clipocind. Materia perlată s-a mișcat sub mâna lui în valuri regulate, creând o fisură – o gaură – o ușă. Dincolo de perete se afla o încăpere de formă stranie, îngustă, nu atât o cameră, cât mai degrabă un *spațiu dintre*. Când ușa a devenit destul de mare pentru amândoi, băiatul m-a tras înăuntru după el.

— Ce-i asta? l-am întrebat.

— Spațiu inutilizabil din corpul palatului. Rămas de la toate coridoarele curbate și camerele rotunde. Mai e încă o jumătate de palat între ele, pe care nu o folosește nimeni, în afară de mine. Putem să ne odihnim aici o vreme, mi-a spus băiatul și s-a întors către mine, cu un zâmbet poznaș.

Începusem să-mi trag sufletul și simțeam o slăbiciune pe care am recunoscut-o ca fiind consecința agitației. Zidul se ondulase ermetic înapoi în spatele meu, devenind la fel de masiv ca înainte. M-am sprijinit de el, la început cu grijă, apoi cu recunoștință. După care mi-am privit mai atent salvatorul.

Nu era cu mult mai scund decât mine, poate că avea nouă ani, cu alura delicată a unui copil care abia s-a înălțat. Nu era amn, avea pielea la fel de închisă ca a mea și ochi înguști ca cei ai poporului tema. Ochii îi erau de un verde întunecat, șters, ca ai mei și ai mamei. Poate că tatăl lui fusese un alt membru rătăcitor al familiei Arameri.

Și el mă cerceta la rândul lui. După câteva clipe, rânjetul i s-a lățit și mai tare.

— Eu sunt Sieh.

Trei silabe.

— Sieh Arameri?

— Doar Sieh. Nu arăți prea grozav, a spus și și-a întins mâinile deasupra capului, cu unduirea parcă lipsită de oase a unui copil.

Eram prea obosită ca să mă supăr.

— E mai util să fiu subestimată, i-am răspuns.

— Da. Asta e întotdeauna o strategie bună.

Cu viteza fulgerului, și-a îndreptat umerii și a devenit serios.

— O să ne găsească dacă nu continuăm să ne mișcăm. *En!*

Am sărit, speriată de strigătul lui. Dar Sieh se uita în sus. Un moment mai târziu, o minge galbenă, ca o jucărie, i-a căzut în mâini.

Nedumerită, m-am uitat în sus. Spațiul gol urca în sus pe câteva etaje. Părea un puț triunghiular, lipsit de orice fel de particularități. Nu se vedea nicio deschizătură din care ar fi putut veni acea minge. Cu siguranță nu plutea nimeni deasupra care să i-o fi putut arunca.

M-am uitat spre băiat și m-a cuprins o suspiciune bruscă, înspăimântătoare.

Sieh mi-a râs în față, a pus mingea pe podea și s-a așezat pe ea cu picioarele încrucișate. Mingea a stat complet nemișcată sub el până când s-a făcut comod, apoi s-a ridicat în aer. S-a oprit când se afla la vreun metru de pământ și a plutit acolo. Apoi băiatul, care nu era doar un băiat, a întins mâna către mine.

— Nu-ți fac niciun rău, mi-a spus. Te-am ajutat, nu-i așa?

M-am uitat la mâna lui, lipindu-mă de peretele din spate.

— Te-aș fi putut duce în cerc, știi? Înapoi în mâinile lui.

Și asta era adevărat. După încă o clipă i-am acceptat mâna. Strânsoarea lui nu mai lăsa urmă de dubiu: asta nu era forța unui copil.

— Încă un pic mai sus, a spus.

Apoi, cu mine atârnată ca un iepure prins în laț, a zburat prin tavan.

***

Mai e un lucru pe care mi-l amintesc din copilărie. Un cântec. Cum era? A, da.

Păcălici, păcălici, furaşi soarele de-aici!
Oare-l călăreşti? Şi unde-l piteşti?
La mal de râu o să-l găseşti.

Nu era vorba de soarele *nostru*, în orice caz.

***

Sieh a mai deschis încă două tavane şi un perete înainte de a mă lăsa jos, în cele din urmă, într-un spaţiu gol la fel de mare ca sala de audienţe a bunicului Dekarta. Dar nu dimensiunea locului m-a făcut să rămân cu gura căscată.

În această cameră pluteau mai multe sfere, zeci de sfere. Erau de o varietate fantastică, de toate formele, mărimile şi culorile, rotindu-se încet şi plutind prin aer. Nu păreau a fi altceva decât jucăriile unui copil, până când m-am uitat mai îndeaproape la una şi am văzut nori învolburându-se pe suprafaţa ei.

Sieh plutea în apropiere în timp ce eu mă plimbam printre jucăriile lui. Avea o expresie de mândrie şi nerăbdare. Mingea galbenă îşi reluase poziţia în mijlocul camerei. Toate celelalte se învârteau în jurul ei.

— Sunt drăguţe, nu-i aşa? m-a întrebat în timp ce mă uitam la o mărgea micuţă, roşie.

O masă amplă de nori – o furtună? – acoperea una dintre sferele de lângă mine. Mi-am luat ochii de la ea pentru a-l privi pe Sieh. Nu avea stare, aşteptând cu nerăbdare răspunsul meu.

— E o colecţie pe cinste!

Păcălici, păcălici, furaşi soarele de-aici. Şi din câte se părea, îl furase pentru că era drăguţ. Cei Trei au dat naştere multor copii înainte de a cădea în dizgraţie. Sieh era inimaginabil de bătrân, reprezenta una dintre armele mortale ale Aramerilor, dar eu nu aveam totuşi puterea să spulber nădejdea sfioasă pe care i-o citeam în ochi.

— Sunt foarte frumoase toate, i-am dat dreptate.

Era adevărat.

A radiat şi mi-a luat mâna din nou, dar de data asta nu pentru a mă trage în vreo direcţie, ci doar pentru că simţea nevoia de companie.

— Cred că şi ceilalţi o să te placă, mi-a spus. Chiar şi Naha, când îşi revine. A trecut ceva vreme de când am avut un muritor al nostru, cu care să pălăvrăgim.

Cuvintele lui erau bolboroseli înlănţuite fără niciun înţeles. Ceilalţi? Naha? Îşi revine?

A râs din nou de mine.

— Îmi place în special chipul tău. Nu arăţi prea multe sentimente – asta e o chestie specific darreză sau e ceva ce te-a învăţat mama ta? –, dar când o faci, toată lumea le poate vedea.

Mama mă avertizase de acelaşi lucru, cu mult timp în urmă.

— Sieh...

Aveam o mie de întrebări şi nu mă puteam hotărî cu care să încep. Una dintre sfere, verde, simplă, cu poli de un alb strălucitor, a trecut pe lângă noi, rostogolindu-se la întâmplare. Nu am privit-o ca pe o anomalie până când nu a văzut-o şi Sieh, care a împietrit. Acela a fost şi momentul în care instinctul mi-a trimis un avertisment întârziat.

Când m-am întors, l-am văzut pe Nahadoth chiar în spatele nostru.

În clipa în care atât mintea, cât şi corpul mi-au încremenit, m-ar fi putut prinde. Se afla la doar câţiva paşi depărtare. Dar nu s-a mişcat şi nu a spus nimic, aşa că ne-am uitat pur şi simplu unul la altul. Faţa îi era ca a lunii, palidă şi cumva nestatornică. Îi puteam ghici trăsăturile în linii mari, dar niciuna dintre ele nu îmi rămânea în minte mai departe de o impresie de frumuseţe uimitoare. Părul lung, foarte lung flutura în jurul lui ca un fum negru, cu bucle mişcându-se ca ghidate de o voinţă proprie. Pelerina lui – sau poate că era tot păr – flutura de parcă s-ar fi aflat în

bătaia unui vânt numai de el simțit. Nu îmi puteam aduce aminte dacă purtase o pelerină și mai devreme, la balcon.

Nebunia încă i se mai citea în ochi, dar era una mai domoală acum, nu sălbăticia de animal turbat dinainte. Altceva – nu mă puteam convinge să spun că era ceva omenesc – se întrevedea în spatele acelei licăriri.

Sieh a pășit înainte, având grijă să nu se pună în fața mea.

— Ai ajuns printre noi, Naha?

Nahadoth nu a răspuns, nici măcar nu părea să-l fi văzut pe Sieh. Am observat cu părticica minții care nu era înmărmurită, că sferele lui Sieh se mișcau haotic în momentul în care ajungeau în apropierea lui Naha. Orbitele lor grațioase, lente, se schimbau: unele pluteau într-o altă direcție, altele rămâneau nemișcate și altele accelerau. Una s-a despicat în două și a căzut ca stricată pe podea în fața ochilor mei. A înaintat un pas, făcând și mai multe dintre sferele colorate să se învârtă scăpate de sub control.

Acel unic pas a fost suficient pentru a mă urni din paralizie. M-am împleticit înapoi și aș fi luat-o la fugă țipând dacă aș fi știut cum să fac pereții să se deschidă.

— Nu fugi!

Vocea lui Sieh m-a plesnit ca un bici. Am încremenit.

Nahadoth a pășit înainte din nou, destul de aproape încât am putut vedea un fior cutremurându-l. Mâinile i s-au încordat. A deschis gura, s-a căznit pentru o clipă, apoi a vorbit.

— P-previzibil, Sieh.

Vocea îi era joasă, dar șocant de omenească. Mă așteptasem la un răget de animal.

Sieh s-a aplecat puțin, ca un băiețel îmbufnat.

— Nu credeam că o să ne ajungi din urmă atât de repede.

Și-a înălțat capul, studiind chipul lui Nahadoth, și a vorbit răspicat, ca și cum ar fi vorbit cu un netot.

— Eşti aici sau nu?

— O pot *vedea*, a şuierat Stăpânul Nopţii, cu ochii fixaţi asupra feţei mele.

Spre surprinderea mea, Sieh a dat din cap de parcă ar fi ştiut ce voia să spună cu aiurelile lui.

— Nici eu nu mă aşteptam la asta, a spus molcom. Dar poate că îţi aminteşti acum – avem nevoie de ea. Îţi aminteşti?

Sieh a făcut un pas în faţă, întinzându-şi mâna către a lui.

Nu i-am văzut mâna mişcându-se. Mă uitam la chipul lui Nahadoth. Tot ce am văzut a fost străfulgerarea de furie oarbă, criminală, care i-a cuprins trăsăturile, apoi una dintre mâinile lui în jurul gâtului lui Sieh, care nici nu a apucat să strige înainte de a fi ridicat de la pământ, sufocându-se, lovind din picioare.

Timp de o clipă am fost prea şocată pentru a putea reacţiona în vreun fel.

După care m-am înfuriat.

Ardeam de furie – şi de nebunie, în acelaşi timp, pentru că numai aşa s-ar explica ce am făcut atunci. Mi-am scos cuţitul şi am strigat:

— Lasă-l în pace!

A fost ca şi cum un iepure ar fi ameninţat un lup. Dar spre deplina mea surprindere, Stăpânul Nopţii s-a uitat către mine. Nu i-a dat drumul lui Sieh, dar a clipit. În acelaşi timp, nebunia l-a părăsit, înlocuită de o privire plină de uluire şi de surprindere crescândă. Era privirea unui om care tocmai descoperise o comoară ascunsă într-un morman de resturi. Dar îl sugruma în continuare pe Sieh.

— Dă-i drumul!

M-am aplecat, schimbându-mi poziţia de luptă cum mă învăţase bunica mea darrezâ. Mâinile îmi tremurau – nu de frică, ci din cauza acelei furii sălbatice, nebuneşti, din dorinţa de dreptate. Sieh era *un copil*.

— Oprește-te!

Nahadoth a zâmbit.

Am atacat. Cuțitul i-a intrat în piept, tăind adânc înainte de a se înfige în os, cu un asemenea impact brutal încât mâna mi-a alunecat de pe mâner. Timp de o secundă m-am sprijinit de pieptul lui, încercând să mă împing înapoi. M-am minunat de faptul că era făcut din carne și sânge, consistent, cald, în pofida puterii pe care o emana. M-am minunat și mai tare în momentul în care mâna lui liberă s-a strâns în jurul încheieturii mele ca o menghină. Era agil chiar și cu un pumnal înfipt în inimă.

Cu forța pe care o avea, ar fi putut să-mi rupă încheietura. În loc să facă asta, m-a ținut pur și simplu locului. Sângele lui îmi curgea pe mână, mai fierbinte decât furia mea. M-am uitat în sus. Ochii îi erau calzi, blânzi, deznădăjduiți. *Omenești.*

— Te-am așteptat atât de mult, a șoptit zeul.

Și m-a sărutat.

Apoi s-a prăbușit.

4. Magicianul

Când Stăpânul Nopții s-a prăbușit, dându-i drumul și lui Sieh, era să cad și eu. Nu-mi dădeam seama de ce mai eram încă în viață. Poveștile despre armele familiei Arameri sunt pline de descrieri în care armate întregi ajung să fie măcelărite. Nu am auzit nicio poveste despre fete barbare demente care să li se opună.

Sieh, spre marea mea ușurare, s-a ridicat imediat în coate. Părea să fie bine, deși ochii i s-au căscat la vederea siluetei nemișcate a lui Nahadoth.

— Uite ce-ai făcut!

— N-am...

Tremuram atât de tare încât abia puteam vorbi.

— N-am vrut... Voia să te ucidă. N-am putut... am spus înghițind în sec... n-am putut să-l las.

— Nahadoth nu l-ar fi ucis pe Sieh, s-a auzit o altă voce în spatele meu.

Nervii mei nu mai suportau. Am sărit și am dus mâna către cuțitul care nu mai era învelit în teaca lui de la spate. Printre mișcările lente ale sferelor lui Sieh a apărut o femeie. Primul lucru care mi-a sărit în ochi a fost că era uriașă, ca mărețele corăbii ale Kenului. Era și clădită ca acele corăbii, mare și puternică și incredibil de grațioasă. Nimic din masa ei nu era grăsime. Nu i-am putut ghici rasa, pentru că nicio femeie, din niciuna dintre rasele știute de mine, nu era atât de îngrozitor de mare.

A înghenuncheat pentru a-l ajuta pe Sieh să se ridice. Sieh tremura şi el, dar de bucurie.

— Ai văzut ce-a făcut? a întrebat-o pe femeia nou-venită, arătând spre Nahadoth.

Rânjea.

— Da, am văzut.

Ridicându-l pe Sieh în picioare, femeia s-a întors pentru a mă privi o clipă. Aşezată în genunchi, era mai înaltă decât Sieh în picioare. Îmbrăcămintea îi era simplă: tunică şi pantaloni gri şi o maramă gri care-i acoperea părul. Poate că datorită alurii ei cenuşii, comparată cu întunecimea neînduplecată a Stăpânului Nopţii, mi se părea că întreaga ei fiinţă emana blândeţe.

— Nu există luptător mai aprig decât o mamă care-şi apără copilul, a spus femeia. Dar Sieh este mult mai puţin fragil decât tine, lady Yeine.

Am aprobat tăcută, încercând să nu par proastă. Ceea ce făcusem nu fusese câtuşi de puţin raţional.

Sieh a venit lângă mine şi m-a prins de mână.

— Îţi mulţumesc, oricum, mi-a spus cu timiditate.

Vânătaia urâtă din jurul grumazului i se estompa chiar în faţa ochilor mei.

Ne-am îndreptat cu toţii privirile către Nahadoth. Stătea în genunchi, aşa cum se prăbuşise, cu pumnalul încă înfipt complet în piept, cu capul căzut. Cu un oftat uşor, femeia cenuşie s-a dus lângă el şi i-a extras cuţitul. Îl simţisem înfigându-se în os, dar femeia a făcut să pară că l-a scos foarte uşor. L-a cercetat, a clătinat din cap, apoi mi l-a oferit cu mânerul înspre mine.

M-am convins să-l primesc, mânjindu-mă cu şi mai mult sânge de zeu pe mână. Am crezut că ţinea lama mai strâns decât era necesar, fiindcă încă tremuram atât de tare. Dar când am reuşit să apuc mai bine mânerul, degetele femeii au alunecat de-a lungul lamei. Când am ridicat din nou

cuțitul, am băgat de seamă că nu doar era curățat de sânge, ci avea și o altă formă – curbată acum – și părea ascuțit.

— Acum ți se potrivește mai bine, a spus femeia, dând solemn din cap în timp ce mă holbam la ea.

Fără să mă gândesc, am băgat cuțitul înapoi în teaca din spate, cu toate că nu ar fi trebuit să mai încapă acolo. Dar a încăput. Și teaca fusese schimbată.

— Deci, Zhakka, îți place și ție de ea.

Sieh s-a lipit de mine, cuprinzându-mi talia cu brațele și lăsându-și capul pe sânii mei. Nemuritor sau nu, făcuse asta cu o asemenea inocență, încât nu l-am îndepărtat. L-am îmbrățișat fără a-mi da seama și el a oftat adânc, mulțumit.

— Da, a răspuns femeia, fără niciun ocoliș.

Apoi s-a aplecat înainte, uitându-se la fața lui Nahadoth.

— Tată?

Nu am tresărit, nu cu Sieh sprijinit de mine, dar m-a simțit înțepenind.

— Șșș, mi-a spus, mângâindu-mi spatele.

Acea atingere nu era destul de copilărească pentru a fi cu adevărat liniștitoare. O clipă mai târziu, Nahadoth s-a mișcat.

— Te-ai întors! a spus Sieh, îndreptându-se de spate și zâmbind radios.

Am profitat de ocazie ca să mă îndepărtez de Nahadoth. Sieh mi-a prins imediat mâna, plin de încredere.

— E în regulă, Yeine. E altfel acum. Ești în siguranță!

— Nu te crede, a zis Nahadoth, vorbind ca un om abia trezit din somn. N-o să mai aibă încredere în noi.

— Nu e vina ta, răspunse nefericit Sieh. Trebuie doar să-i explicăm și va înțelege.

Nahadoth s-a uitat la mine, lucru care m-a făcut să tresar din nou, cu toate că părea că nebunia îl părăsise cu totul. Nu am văzut nici cealaltă privire – cea pe care o avea când îmi prinsese mâna în șuvoiul de sânge, când

îmi şoptise cuvinte dulci, de dor. Şi acel sărut... nu. Îmi imaginasem totul. Asta era limpede, căci Stăpânul Nopţii, aflat în faţa mea acum, era detaşat, avea un aer regal chiar şi aşa îngenuncheat cum stătea, privindu-mă dispreţuitor. Mi-a amintit dureros de Dekarta.

— Vei înţelege? m-a întrebat.

Nu m-am putut controla şi am mai făcut un pas înapoi, drept răspuns. Nahadoth a clătinat din cap şi s-a ridicat, înclinându-se către femeia graţioasă căreia Sieh îi spusese Zhakka. Cu toate că Zhakka era mai înaltă decât Nahadoth, nu era niciun dubiu în legătură cu care dintre ei era superiorul şi care subordonatul.

— Nu avem timp pentru asta, a spus Nahadoth. Viraine o s-o caute în scurt timp. Însemneaz-o şi să terminăm.

Zhakka a dat din cap şi a venit spre mine. Am făcut un al treilea pas în spate, descurajată de hotărârea din privirea ei.

Sieh mi-a dat drumul, punându-se între noi, ca un purice înfruntând un câine. Abia ajungea până la talia Zhakkei.

— Nu aşa am hotărât să facem. Am căzut de acord să încercăm să o câştigăm de partea noastră.

— Asta nu mai e posibil acum, spuse Nahadoth.

— Atunci ce-o împiedică să-i spună totul lui Viraine? a întrebat Sieh şi şi-a pus mâinile în şolduri.

Zhakka se oprise, aşteptând răbdătoare ca disputa să se încheie. M-am simţit lăsată deoparte şi cumplit de lipsită de importanţă – după cum era şi normal să mă simt, aflându-mă în prezenţa a trei zei. Termenul „foşti zei" pur şi simplu nu părea adecvat.

Pe faţa lui Nahadoth se citea ceva apropiat de un zâmbet. S-a uitat către mine.

— Dacă îi spui lui Viraine, te vom omorî. Mulţumit? a întrebat, întorcându-şi privirea către Sieh.

Probabil eram cu adevărat obosită. După toate ameninţările din acea seară, nici măcar n-am clipit.

Sieh s-a încruntat și a clătinat din cap, dar s-a dat la o parte din calea Zhakkei.

— Nu așa era planul, a spus cu o urmă de iritare.

— Planurile se schimbă, i-a răspuns Zhakka, oprindu-se apoi în fața mea.

— Ce vrei să faci? am întrebat-o.

Cumva, în ciuda staturii ei, nu mă înspăimânta nici pe departe la fel de rău ca Nahadoth.

— Îți voi însemna fruntea cu un sigiliu, mi-a răspuns. Unul care nu poate fi văzut. Va interacționa cu sigiliul pe care vrea Viraine să ți-l facă. Vei arăta ca unul dintre ei, dar în realitate vei fi liberă.

— Ei...

Adică toți cei din familia Arameri marcați cu sigiliul? La ei se referea?

— Cum adică? Cei marcați nu sunt liberi?

— Nu mai mult decât noi, cu toate că ei cred contrariul, mi-a răspuns Nahadoth.

Am simțit, doar pentru o clipă, o urmă a blândeții pe care o văzusem mai înainte în el. Apoi s-a întors cu spatele la mine.

— Grăbește-te!

Zhakka a dat din cap și mi-a atins fruntea cu vârful unui deget. Pumnii ei erau mari cât niște platouri. Degetul ei părea să ardă ca un vătrai în momentul în care m-a atins. Am țipat și am încercat să-i îndepărtez degetul, dar și-a ridicat mâna înainte să reușesc. Terminase.

Sieh, uitând de îmbufnare, a cercetat semnul și a aprobat chibzuit.

— Va fi numai bun.

— Du-o la Viraine acum, a spus Zhakka.

Și-a plecat capul spre mine în semn de rămas-bun politicos, apoi s-a întors și ea pentru a-l însoți pe Nahadoth.

Sieh m-a luat de mână. Eram într-atât de dezorientată și tulburată, încât nici nu am opus rezistență când m-a

condus către cel mai apropiat perete. Dar am aruncat o privire peste umăr, pentru a-l vedea pe Stăpânul Nopții îndepărtându-se.

***

Mama a fost cea mai frumoasă femeie din lume. Nu spun asta pentru că sunt fiica ei sau pentru că era înaltă și plină de grație, cu părul ca lumina soarelui pătrunzând printre nori. Spun asta pentru că era puternică. Poate că datorită moștenirii mele darreze, am considerat întotdeauna puterea ca fiind etalonul frumuseții.

Poporul meu nu a fost blând cu ea. Nimeni nu-i spunea ceva de față cu tatăl meu, dar auzeam uneori șoaptele, când mergeam prin Arrebaia. „Târfă amn." „Cățea albă." Scuipau pe jos în urma ei, pentru a curăța străzile spurcate de moștenitoarea clanului Arameri. Cu toate acestea, ea și-a păstrat demnitatea și a fost întotdeauna mai politicoasă cu toți cei care erau orice în afară de politicoși cu ea. Tatăl meu, într-una dintre puținele amintiri mai clare pe care le am cu el, a spus că asta o făcea mai bună decât erau ei.

Nu știu de ce îmi amintesc asta acum, dar sunt sigură că are importanță.

***

Sieh m-a pus să alerg după ce am părăsit spațiul gol, pentru a fi obosită în momentul în care urma să ajungem la biroul lui Viraine.

Viraine a deschis ușa după cea de-a treia bătaie nerăbdătoare a lui Sieh, părând iritat. El era bărbatul cu păr alb de la audiența cu Dekarta, care zisese că nu sunt „o cauză pierdută".

— Sieh? În numele demonilor ce cauți... aha.

S-a uitat la mine ridicând din sprâncene.

— Da, m-am gândit eu că îi ia prea mult lui T'vril să ajungă. Soarele a asfințit de mai bine de-o oră.

— Scimina l-a asmuțit pe Naha după ea, a explicat Sieh.

S-a uitat în sus la mine și a continuat:

— Dar jocul lua sfârșit dacă ajungeai aici, nu? Ești în siguranță acum.

Asta era scuza mea, deci.

— Așa mi-a spus T'vril.

M-am uitat înapoi de-a lungul coridorului de parcă mi-ar fi fost încă frică. Nu era greu să mă prefac.

— Scimina trebuie să-i fi impus niște limite foarte precise, mi-a spus Viraine, probabil ca să mă liniștească. Știe cum e când intră în starea aia. Intră, lady Yeine.

A pășit în lături și am pătruns în încăpere. Chiar și dacă nu aș fi fost obosită moartă, tot m-aș fi oprit acolo, pentru că mă aflam într-o încăpere cum nu mai văzusem niciodată. Era lungă și ovală și avea ferestre mari, din tavan până-n podea. Rânduri gemene de mese de lucru fuseseră amplasate de ambele părți ale camerei, cu cărți, eprubete și tot felul de obiecte ciudate pe fiecare dintre ele. De-a lungul peretelui din spate se aflau cuști, unele adăpostind iepuri și păsări. În mijlocul camerei era un glob uriaș, alb, așezat pe un soclu scund. Era cât mine de înalt și complet opac.

— Aici, aici, a spus Viraine, îndreptându-se spre una dintre mese.

Erau doi tabureți acolo. S-a așezat pe unul și a bătut cu palma pe al doilea. L-am urmat, dar apoi am devenit ezitantă.

— Mă tem că nu am fost prezentați, domnule.

A părut surprins, dar apoi a zâmbit și mi-a făcut o plecăciune informală, aproape în batjocură.

— A, da, unde-mi sunt manierele? Eu sunt Viraine, scribul palatului. De asemenea, o rudă de-a ta, într-un fel sau altul, cu un grad prea îndepărtat și întortocheat pentru a putea fi determinat cu precizie, cu toate că Stăpânul Dekarta a găsit de cuviință să mă primească în familia de bază, a spus și a bătut cu degetul în cercul negru de pe frunte.

Scribii: învățați amni care au transformat limbajul scris al zeilor în materie de studiu. Acest scrib nu arăta ca asceții neprietenoși pe care mi-i imaginasem eu. Era mai tânăr, în primul rând, poate cu câțiva ani mai tânăr decât fusese mama mea. Cu siguranță nu destul de bătrân pentru un asemenea păr albit în totalitate. Poate că era ca T'vril și ca mine, doar pe jumătate amn, dintr-o varietate mai exotică.

— Plăcerea este de partea mea, i-am răspuns. Dar nu mă pot abține să nu întreb de ce are palatul nevoie de un scrib. De ce ați studia puterea zeilor din moment ce aveți zei veritabili chiar aici?

Părea încântat de întrebarea mea. Poate că prea puțini oameni îi puneau întrebări în legătură cu munca lui.

— Ei bine, în primul rând, nu pot face chiar totul și nu pot fi peste tot. Sunt sute de oameni în acest palat, care folosesc zilnic mici vrăji. Dacă ar trebui să ne batem capul să chemăm un enefadeh de fiecare dată când am avea nevoie de ceva, n-am mai reuși să facem nimic. Liftul, de exemplu, cel care te-a adus la acest nivel al palatului. Aerul, pentru că ne aflăm atât de sus deasupra solului, ar fi în mod normal rarefiat și rece, greu de respirat. Magia menține palatul confortabil.

M-am așezat cu grijă pe unul dintre tabureți, trăgând cu ochiul la masa de lângă mine. Obiectele de pe ea erau așezate ordonat: diverse pensule fine, o călimară și un mic bloc de piatră șlefuită cu o pictogramă ciudată, complicată, cu țepi și arce decorative gravate pe o parte. Pictograma era într-atât de străină, de discordantă privirii, încât nu o puteam privi pentru mult timp. Tendința de a-ți feri privirea de la ea făcea parte din caracteristicile ei, pentru că era – în limbajul zeilor – un sigiliu.

Viraine stătea lângă mine, în timp ce Sieh, neinvitat, se așezase pe un scaun aflat de cealaltă parte a mesei și își sprijinise bărbia pe brațele încrucișate.

— Şi apoi, a continuat Viraine, sunt anumite vrăji pe care nici măcar enefadehii nu le pot face. Zeii sunt creaturi ciudate, incredibil de puternice în interiorul sferei lor de influenţă, ca să-i zicem aşa, dar complet limitate în afara ei. Nahadoth este lipsit de orice putere în timpul zilei. Sieh nu poate să stea tăcut sau cuminte decât dacă pune ceva la cale.

Când a spus asta s-a uitat către Sieh, care ne-a oferit amândurora un zâmbet nevinovat.

— În multe privinţe, noi, muritorii, suntem mai... versatili, în lipsa unui cuvânt mai potrivit. Mai *desăvârşiţi*. De exemplu, niciunul dintre ei nu poate crea sau prelungi viaţa. Simpla acţiune de a avea copii – ceva ce orice slujnică ghinionistă sau soldat nepăsător poate face – este o putere pe care zeii au pierdut-o de milenii.

Cu colţul ochiului, am văzut pierind zâmbetul lui Sieh.

— Să prelungească viaţa?

Auzisem zvonuri despre ceea ce făceau unii scribi cu puterile lor – zvonuri cumplite, necurate. Mi-am dat seama dintr-odată că bunicul meu era foarte, foarte bătrân.

Viraine a dat din cap în semn de aprobare, cu ochii licărind la dezaprobarea sugerată de tonul meu.

— Este marele ţel al profesiei noastre. Într-o zi, poate că vom atinge chiar nemurirea...

Mi-a citit oroarea de pe chip şi a zâmbit.

— Cu toate că acest scop nu este lipsit de controverse.

Bunica mea susţinuse întotdeauna că amnii erau un popor necurat. M-am uitat în altă parte.

— T'vril a spus că mă vei însemna.

A rânjit, amuzat de-a dreptul de data asta. Amuzat de fata sălbatică şi ruşinoasă.

— Îhîm.

— Ce face acest însemn?

— Îi împiedică pe enefadehi să te omoare, printre altele. Aţi văzut cum pot fi.

Mi-am umezit buzele.

— A. Da. Am... nu știam că sunt... am gesticulat ambiguu, nesigură cum să spun ceea ce voiam fără să-l jignesc pe Sieh.

— Lăsați să umble liberi? a întrebat Sieh cu voioșie.

Avea o privire nerușinată. Îi făcea plăcere disconfortul meu.

Am tresărit.

— Da.

— Forma de muritor este temnița lor, a spus Viraine, ignorându-l pe Sieh. Și fiecare suflet din Văzduh le este temnicer. Strălucitorul Itempas le-a poruncit să-i servească pe descendenții lui Shahar Arameri, cea mai însemnată preoteasă a Lui. Dar din moment ce descendenții lui Shahar sunt mii acum... a spus și a făcut semn către ferestre, de parcă întreaga lume ar fi fost un singur clan.

Sau poate se referea doar la Văzduh, singura lume care conta pentru el.

— Strămoșii noștri au ales să impună o ordine mai structurată asupra situației. Însemnul le confirmă enefadehilor că faci parte din familia Arameri. Fără el, nu îți vor asculta poruncile. Îți specifică de asemenea și rangul în cadrul familiei – cât de aproape ești de linia principală de descendență, vreau să spun, lucru care la rândul său arată câtă putere deții când îi comanzi.

A luat o pensulă, dar nu a înmuiat-o în cerneală. Și-a ridicat în schimb mâna către fața mea, dându-mi la o parte părul de pe frunte. Inima mi-a încremenit în momentul în care m-a examinat. Cu siguranță Viraine era un expert în astfel de lucruri. Chiar nu putea să vadă semnul lăsat de Zhakka? Am avut impresia că l-a văzut, pentru că s-a uitat fix în ochii mei timp de o secundă. Dar se pare că zeii își făcuseră treaba bine, pentru că, după încă o clipă, Viraine mi-a lăsat părul în jos și s-a apucat de amestecat în cerneală.

— T'vril a spus că însemnul este permanent, i-am spus, mai mult pentru a-mi stăpâni emoțiile.

Lichidul negru arăta ca o cerneală obișnuită, de scris, dar piatra marcată cu sigiliu nu era o piatră obișnuită, în mod clar.

— Dacă Dekarta nu ordonă îndepărtarea, da. Ca un tatuaj, doar că fără durere. Vă veți obișnui cu el.

Nu mă bucura un semn permanent, dar știam că nu avea rost să protestez.

— De ce li se spune „enefadehi"? l-am întrebat pentru a-mi distrage atenția.

Expresia care i-a traversat fața a fost trecătoare, dar am recunoscut-o instinctiv: premeditare. Tocmai îi oferisem o dovadă de ignoranță de necrezut, iar el hotărâse să se folosească de asta.

Cu un gest nonșalant, Viraine și-a rotit degetul mare către Sieh, care cântărea din ochi, pe furiș, toate lucrurile de pe masă.

— Așa își spun ei. Pur și simplu ni s-a părut comodă denumirea.

— Dar de ce nu...

— Nu le spunem „zei", a spus Viraine zâmbind. Asta ar fi o ofensă adusă Tatălui Văzduhului, singurul nostru zeu adevărat, și acelora dintre copiii lui care i-au rămas loiali. Dar nu le putem spune nici „sclavi". Până la urmă, am scos sclavia în afara legii acum câteva secole.

Asta era genul de chestie care îi făcea pe oameni să urască familia Arameri – să o urască din tot sufletul, nu doar să le displacă puterea pe care o aveau membrii clanului sau ușurința cu care o foloseau. Găseau atâtea moduri în care să mintă în legătură cu lucrurile pe care le făceau. Ridiculizau suferința victimelor lor.

— De ce nu vă referiți la ei ca la ceea ce sunt? l-am întrebat eu. Arme.

Sieh şi-a aţintit privirea asupra mea, prea stăpânită în acel moment pentru a fi a unui simplu copil.

Viraine s-a crispat uşor.

— Ai vorbit ca o barbară veritabilă, mi-a spus.

Cu toate că zâmbise, asta nu a îndulcit deloc insulta.

— Lucrul pe care trebuie să-l înţelegi, lady Yeine, este că la fel ca strămoaşa noastră Shahar, noi, cei din familia Arameri suntem primii şi cei mai de vază servitori ai Tatălui Văzduhului Itempas. În numele Lui am instaurat era Strălucirii în întreaga lume. Pace, ordine, iluminare, a spus el şi şi-a întins braţele în lături. Servitorii lui Itempas nu folosesc şi nu au nevoie de arme. Unelte, pe de altă parte...

Auzisem destul. Nu aveam habar care era rangul lui în comparaţie cu al meu, dar eram obosită, confuză şi departe de casă, şi dacă manierele de barbar aveau să mă facă să trec mai uşor prin această zi, atunci aşa să fie.

— Atunci „enefadeh" înseamnă „unealtă" în cazul ăsta? Sau doar „sclav", dar în altă limbă?

— Înseamnă „noi, cei care ne amintim de Enefa", a spus Sieh.

Îşi proptise bărbia în pumni. Obiectele de pe masa lui Viraine arătau la fel ca înainte, dar eram sigură că făcuse ceva cu ele.

— A fost ucisă de Itempas, cu mult timp în urmă. Am pornit un război împotriva Lui ca s-o răzbunăm.

Enefa. Preoţii nu-i rosteau niciodată numele.

— Trădătoarea, am şoptit fără să vreau.

— Nu a trădat pe nimeni, s-a răstit Sieh.

Viraine i-a aruncat o privire greu de descifrat, cu ochii mijiţi.

— Într-adevăr. Meseria de târfă nu prea poate fi numită trădare, nu-i aşa? a zis el.

Sieh a şuierat printre dinţi. Pentru o clipită, am văzut ceva inuman pe faţa lui – ceva feroce şi sălbatic – apoi a redevenit copil, alunecând de pe taburet şi tremurând de

furie. Aproape că m-am așteptat să scoată limba, dar ura din ochii lui era mult prea matură pentru asta.

— Voi râde atunci când vei muri, a spus calm.

M-am înfiorat, căci vocea lui era acum de adult, o voce din care răzbătea ura.

— Îți voi lua inima ca jucărie și-o să-i dau șuturi timp de o sută de ani. Și când voi fi în sfârșit liber, îi voi vâna pe toți urmașii tăi și le voi transforma copiii exact în ceea ce sunt eu acum.

Și cu asta, a dispărut. Am clipit. Viraine a oftat.

— Și acesta, lady Yeine, este motivul pentru care folosim sigiliile sangvine, mi-a spus. Cu toate că amenințarea pare ridicolă, este cât se poate de reală. Sigiliul îl împiedică să o înfăptuiască, dar până și protecția asta e limitată. Ordinul unui membru al familiei Arameri de rang mai mare, sau pura prostie din partea ta, te poate face vulnerabil.

M-am încruntat, amintindu-mi de momentul în care T'vril mă îndemnase să ajung la Viraine. „Numai un pursangvin îi mai poate da comanda să se oprească." Iar T'vril era un – cum îi spusese? – un semisangvin.

— Prostie din partea mea? l-am întrebat pe Viraine.

Mi-a aruncat o privire dură.

— Sunt obligați să se supună oricărei afirmații imperative pe care o formulezi, lady. Gândește-te acum câte astfel de afirmații facem fără băgare de seamă sau la figurat, fără să ne gândim la interpretările lor.

Când m-am încruntat și am căzut pe gânduri, și-a dat ochii peste cap.

— Oamenii de rând obișnuiesc să spună „în iad cu tine!". Ai spus-o vreodată, într-un moment de mânie?

Am aprobat încet din cap, iar el s-a apropiat de mine și a continuat.

— Subiectul frazei este subînțeles, evident. De obicei vrem să spunem „tu să te duci în iad". Dar fraza poate fi înțeleasă și ca „eu vreau să merg împreună cu tine".

A făcut o pauză, pentru a se convinge că am înțeles. Înțelesesem. Observând că m-a trecut un fior, a dat din cap și s-a lăsat pe spate.

— Pur și simplu nu le vorbi decât dacă trebuie să o faci, mi-a spus. Acum, hai să isprăvim!

S-a întins către vasul cu cerneală, înjurând în momentul în care s-a răsturnat imediat ce l-a atins.

Sieh băgase cumva o pensulă dedesubt.

Cerneala s-a împrăștiat deasupra mesei ca și cum...

Ca și cum...

Și apoi Viraine m-a prins de mână.

— Lady Yeine? Ești în regulă?

***

Așa s-a întâmplat, da. Prima oară.

***

Am clipit.

— Poftim?

A zâmbit, aruncându-mi din nou o privire condescendentă.

— A fost o zi dificilă, nu-i așa? Terminăm imediat.

Curățase cerneala vărsată. Rămăsese destulă în vas, deci se părea că poate continua.

— Dacă vrei, te rog, să-ți ții părul de pe frunte...

Nu m-am clintit.

— De ce a făcut bunicul Dekarta asta, scrib Viraine? De ce m-a adus aici?

A ridicat din sprâncene, ca și cum se mira că întrebam așa ceva.

— Nu am acces la gândurile lui. Nu am nici cea mai mică idee.

— E cumva senil?

A oftat.

— Chiar că ești o barbară. Nu, nu e senil.

— Atunci de ce?

— Tocmai v-am spus...

— Dacă voia să mă ucidă, ar fi putut pur și simplu să mă execute. Să inventeze o scuză, dacă ținea neapărat să-și bată capul și cu asta. Sau ar fi putut face ce i-a făcut și mamei mele: să trimită un asasin noaptea, să-mi dea otravă în somn.

În sfârșit, îl luasem prin surprindere. A încremenit deodată, m-a privit în ochi, apoi și-a ferit privirea.

— Nu l-aș confrunta pe Dekarta cu dovada, dacă aș fi în locul tău.

Cel puțin nu încercase să nege.

— Nici nu am nevoie de dovadă. O femeie sănătoasă de patruzeci de ani nu moare pur și simplu în somn. Am pus medicul să-i examineze trupul. A fost găsit un semn, un mic orificiu, pe frunte. Chiar pe...

Mintea mi-a fugit o secundă, înțelegând deodată ceva în legătură cu care nu mă întrebasem niciodată în viața mea.

— Pe cicatricea pe care o avea chiar aici, am spus și mi-am atins fruntea acolo unde urma să îmi stea sigiliul Arameri.

Viraine se îndreptase cu totul spre mine acum, tăcut și grav.

— Dacă un asasin din clanul Arameri a lăsat o urmă care s-a putut depista și dacă te așteptai să o găsești, atunci, lady Yeine, înțeleg mai mult în legătură cu intențiile lui Dekarta decât oricare dintre noi. De ce crezi tu că te-a adus aici?

Am clătinat încet din cap. Pe tot drumul înspre Văzduh bănuisem asta. Dekarta era mânios pe mama mea și îl ura pe tatăl meu. Nu putea exista niciun motiv bun pentru această invitație. În străfundul minții mele, mă așteptasem, în cel mai bun caz, să fiu executată altfel, poate chiar torturată înainte pe treptele Salonului. Bunica se temuse pentru mine. Dacă ar fi fost vreo speranță de scăpare, cred că m-ar fi îndemnat să fug. Dar nimeni nu poate fugi de Arameri.

Iar femeile darreze nu fug niciodată de răzbunare.

— Acest însemn, am spus într-un final. Mă va ajuta să supraviețuiesc aici?

— Da. Enefadehii nu vor putea să îți facă rău decât dacă faci ceva prostesc. Cât despre Scimina, Relad și celelalte pericole... a continuat el ridicând din umeri. Ei bine, magia nu le poate rezolva pe toate.

Am închis ochii și am refăcut chipul mamei în memorie pentru a mia oară. Murise cu lacrimi în ochi, știind pesemne ceea ce urma să îndur.

— Atunci să începem, am spus.

5. Haos

În noaptea aceea l-am visat.

***

Este o noapte urâtă, sufocată de nori de furtună.

Deasupra norilor, apropierea zorilor luminează cerul. Dedesubtul norilor, câmpul de bătălie e încă întunecat. Cele o mie de torțe arzând între o sută de mii de soldați oferă totuși suficientă lumină. Capitala, de asemenea, radiază cu blândețe în apropiere.

(Nu este Văzduhul pe care îl știu eu. Acest oraș se întinde deasupra unei câmpii, nu a unui deal, și palatul este încastrat în inima lui, nu plutește deasupra. Iar eu nu sunt eu.)

— O forță redutabilă, spune Zhakka, lângă mine.

Zhakkarn, știu acum, zeița războiului și a vărsării de sânge. În locul maramei obișnuite, are acum un coif care îi acoperă capul într-o manieră asemănătoare. Poartă o armură strălucitoare, argintie, cu o minunăție de sigilii gravate și modele de neînțeles, care sclipesc roșii, ca și cum ar fi încinse. E un mesaj scris în limba zeilor. Amintiri pe care nu ar trebui să le am mă chinuie cu înțelesul mesajului, cu toate că în final rămâne necunoscut.

— Da, îi răspund, și vocea mea este masculină, deși e ascuțită și nazală.

Știu despre mine că sunt din familia Arameri. Mă simt de parcă aș fi puternic. Sunt capul familiei.

— M-aș fi simțit ofensat dacă ar fi venit mai puțini până și cu un singur soldat.

— Atunci, din moment ce nu ești ofensat, poate că poți negocia cu ei, spune o femeie de lângă mine.

E incredibil de frumoasă. Părul ei are culoarea aramei și o pereche de aripi enorme, cu pene de aur, argint și platină, stau strânse pe spatele ei. Este Kurue, zisă și Înțeleapta.

Mă simt arogant.

— Să negociez? Nu merită osteneala.

(Nu cred că îmi place acest alt eu.)

— Atunci?

Mă întorc și mă uit la cei din spatele meu. Sieh șade cu picioarele încrucișate pe sfera lui plutitoare, galbenă. Și-a proptit bărbia în pumni. E plictisit. În spatele lui Sieh bântuie o prezență fumurie, stăpânită. Nu-l observasem mișcându-se în spatele meu. Mă privește de parcă și-ar închipui moartea mea.

Mă silesc să zâmbesc, nedorind să arăt cât mă tulbură.

— Ei bine, Nahadoth? De când nu te-ai mai distrat și tu un pic?

L-am surprins. Faptul că pot să-l surprind mă face să mă simt bine. I se citește nerăbdarea pe chip. E o imagine terifiantă, dar nu i-am dat niciun ordin, așa că așteaptă.

Și ceilalți sunt surprinși, într-un mod mai puțin agreabil. Sieh se îndreaptă și privește aspru către mine.

— Ți-ai pierdut mințile?

Kurue este mai diplomată.

— Nu va fi necesar, Stăpâne Haker, îmi spune ea. Zhakkarn sau chiar eu putem să ne ocupăm de această armată.

— Sau eu, spune Sieh înțepat.

Mă uit la Nahadoth și îmi imaginez ce va spune lumea când se va afla că l-am asmuțit pe Stăpânul Nopții asupra celor ce au cutezat să mi se împotrivească. Este cel mai puternic dintre armele mele, dar cu toate astea nu am văzut niciodată vreo demonstrație semnificativă a capacităților lui. Sunt curios.

— Nahadoth, îi spun.

Nemișcarea lui și puterea pe care o dețin asupra lui sunt înfricoșătoare, dar știu că trebuie să-mi păstrez capul pe umeri.

Am auzit poveştile, transmise din generaţie în generaţie de capii familiei. E important să-i oferi numai instrucţiunile potrivite. Enefadehii caută întotdeauna o portiţă de scăpare.

— Du-te pe câmpul de luptă şi descotoroseşte-te de armata asta. Nu le permite să avanseze către noi sau spre Văzduh. Nu permite supravieţuitorilor să scape.

Aproape că uit, dar adaug repede:

— Şi nu mă ucide pe mine în timp ce faci asta.

— Asta e tot? mă întreabă.

— Da.

Zâmbeşte.

— Cum doreşti.

— Eşti un prost, îmi spune Kurue, renunţând la politeţe.

Celălalt eu o ignoră.

— Ocrotiţi-l, le spune Nahadoth copiilor lui.

Încă zâmbeşte când înaintează pe câmpul de luptă.

Armata duşmanului este atât de numeroasă, încât nu văd unde se sfârşeşte. Pe măsură ce Nahadoth înaintează către mijlocul lor, pare minuscul. Neajutorat. Om. Pot auzi ecourile râsului câtorva dintre soldaţii lor pe deasupra întinderii plate a câmpiei. Comandanţii din mijlocul liniilor sunt tăcuţi. Ei ştiu ce este el.

Nahadoth îşi ţine mâinile întinse în lături şi săbii măreţe, curbate, apar în fiecare dintre ele. Aleargă către inamic, un fulger negru, şi îl loveşte ca o săgeată. Scuturile se sparg, armura şi săbiile se fac ţăndări, membre în zbor. Inamicii mor cu zecile. Eu aplaud şi râd.

— Ce spectacol magnific!

În jurul meu, ceilalţi enefadehi sunt încordaţi şi speriaţi.

Nahadoth taie o brazdă prin armată, până ajunge aproape de mijlocul ei. Nimeni nu i se poate opune. Când în sfârşit se opreşte, după ce a sculptat un cerc de moarte în jurul lui, soldaţii inamici cad unii peste alţii încercând să scape. Nu-l pot vedea bine de aici, chiar dacă fumul negru al aurei lui pare să fi crescut în intensitate în ultimele minute.

— Iese soarele! spune Zhakkarn.

— Nu îndeajuns de curând, îi răspunde Kurue.

În mijlocul armatei se aude un sunet. Nu, nu un sunet, o vibrație. Ca un puls, numai că zguduie întregul pământ.

Și apoi o stea neagră apare chiar în inima armatei. Nu pot găsi alte cuvinte prin care să o descriu. E o sferă de întuneric atât de concentrat, încât strălucește, atât de încărcată de putere încât pământul geme și cedează în jurul ei. Se formează un puț, radiind crăpături adânci. Inamicii cad înăuntru. Nu le pot auzi țipetele pentru că steaua neagră le trage și vocile în ea. Le absoarbe trupurile. Absoarbe totul.

Pământul se zguduie atât de violent, încât cad în patru labe. Un huruit sec, năvalnic, mă înconjoară. Mă uit în sus și văd că până și aerul este vizibil, zburând pe lângă noi, supt în puțul și în oroarea de neoprit în care s-a transformat Nahadoth. Kurue și ceilalți sunt lângă mine, murmurând în limba lor pentru a le porunci vânturilor și oricăror altor forțe teribile a dezlănțuit tatăl lor. Datorită acestui lucru suntem în siguranță, cuprinși într-o sferă de acalmie, dar nimic altceva nu mai este. Deasupra noastră, chiar și norii s-au încovoiat, coborând ca niște pâlnii către stea. Armata inamică a dispărut. Tot ce a mai rămas este pământul pe care stăm, continentul din jurul lui și planeta din jurul nostru.

În sfârșit, îmi dau seama de greșeala mea: cu copiii lui protejându-mă pe mine, Nahadoth este liber să devoreze tot restul.

Am nevoie de toată voința pentru a-mi putea depăși frica paralizantă.

— Oprește-te! îi strig. Nahadoth, oprește-te!

Dar cuvintele se pierd în vântul care urlă. Este legat prin magie chiar mai puternică decât a lui să îmi îndeplinească comenzile, dar numai dacă mă poate auzi. Poate că intenționase să mă înăbușe în acest fel. Sau poate că este doar pierdut în gloria propriei puteri, desfătându-se în haosul din care este alcătuit.

Puțul de sub el erupe în momentul în care ajunge la roca topită. Un fuior de lavă încinsă se ridică și se contorsionează în jurul întunecimii, înainte ca și el să fie înghițit. Tornadă deasupra,

vulcan dedesubt, şi în inima tuturor, steaua întunecată, crescând din ce în ce mai mare.

Este, într-un mod oribil, cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

În final, suntem toţi salvaţi de Tatăl Văzduhului. Norii sfâşiaţi dezvăluie un cer brăzdat de lumină, şi în clipa în care simt că pietrele de sub mâinile mele încep să tremure, gata să o ia din loc, soarele se iţeşte deasupra orizontului.

Steaua neagră dispare.

Ceva – carbonizat, jalnic, nu destul de întreg din silueta unui om pentru a fi numit un trup – pluteşte în locul stelei pentru o clipă, apoi cade către lava de dedesubt. Sieh înjură şi porneşte pe sfera lui galbenă, spărgând bula în care ne aflam, dar de care nu mai avem nevoie. Aerul este înfierbântat şi rarefiat în jurul meu. Abia pot respira. Văd deja nori de furtună adunându-se în depărtare, gonind spre noi pentru a umple vidul.

Capitala din apropiere... vai. Nu, vai, nu.

Văd rămăşiţele distruse ale câtorva clădiri. Restul a fost devorat. O parte din pământ s-a surpat în puţul roşu învolburat. Acolo era palatul.

Soţia mea. Fiul meu.

Zhakkarn se uită la mine. Este un soldat prea experimentat, aşa că îşi ascunde dispreţul, chiar dacă ştiu că îl simte. Kurue mă ajută să mă ridic. Faţa ei este complet lipsită de expresie când mă priveşte. „Tu ai făcut asta", citesc în ochii ei.

Îmi voi repeta aceleaşi cuvinte iarăşi şi iarăşi, în timp ce voi jeli.

— Sieh l-a recuperat, spune Zhakkarn. Îi vor trebui ani întregi să se refacă.

— Nu trebuia să folosească atâta putere, se răsteşte Kurue. Nu în trup de om.

— Nu mai contează acum, spun eu, şi pentru prima dată am dreptate.

Pământul nu s-a oprit din zguduit. Nahadoth a rupt ceva din adâncul lui. Acesta era odată un ținut pitoresc, locul perfect pentru capitala unui imperiu cât lumea. Acum este năruit.

— Duceți-mă de aici, șoptesc.

— Unde? mă întreabă Zhakkarn.

Casa mea este distrusă.

Aproape că spun „oriunde", dar nu sunt chiar atât de netot. Aceste ființe sunt la fel de volatile precum Nahadoth. Nu au adunat atâta ură, dar nu îmi sunt nici prieteni. O prostie colosală e de ajuns pentru azi.

— La Senm, îi spun. Ținutul natal al amnilor. Vom reconstrui totul acolo.

Și astfel mă îndepărtez. În urma mea, în zilele viitoare, continentul se rupe în bucăți și se scufundă în ocean.

6. Alianțe

— Yeine.

Mama mea, omorâtă din gelozie, îmi prinde mâna. Țin mânerul unui pumnal care a fost înfipt în propriul meu piept. Sânge mai fierbinte decât furia îmi acoperă mâna. Ea se apleacă să mă sărute.

— Ești moartă.

Minți, târfă amnă, cățea albă ca osul! Voi avea grijă ca toată stirpea ta mincinoasă să fie înghițită de cele mai întunecate abisuri ale...

...mele.

***

În dimineața următoare avea loc încă o adunare a Consorțiului. Se părea că era sezonul de vârf al adunărilor, când se întrunea în fiecare zi pentru câteva săptămâni încercând să rezolve problemele fiscale înaintea unei lungi pauze pe timpul iernii. T'vril a venit devreme în acea dimineață, ca să mă trezească. I-a fost destul de greu. Când am reușit să mă trezesc, aveam o durere surdă în picioare și mă dureau și vânătăile pe care le dobândisem în timpul fugii de Nahadoth din noaptea trecută. Dormisem ca moartă, epuizată atât fizic, cât și psihic.

— Dekarta ia parte la aproape toate întrunirile când starea de sănătate îi permite, mi-a explicat T'vril în timp ce mă îmbrăcam în cealaltă cameră.

Croitorul reușise să înfăptuiască un miracol peste noapte, livrându-mi o întreagă garderobă de veșminte considerate potrivite pentru o femeie de statutul meu. Era foarte bun. În loc să se rezume la a scurta lungile veșminte amnești, îmi oferise o întreagă colecție de fuste și rochii potrivite înălțimii mele. Cu toate astea, hainele erau mult mai decorative și mai puțin practice decât cele cu care eram eu obișnuită, ca să nu mai spun și că erau strâmte în cele mai dubioase locuri. M-am simțit ridicol. Dar nu se cuvenea ca o moștenitoare a lui Dekarta Arameri să arate ca o sălbatică – chiar dacă eram –, așa că l-am rugat pe T'vril să-i transmită croitorului mulțumirile mele pentru efort.

Îmbrăcată cu veșmintele străine și având cercul complet negru pe frunte, abia dacă mă mai recunoșteam în oglindă.

— Relad și Scimina nu sunt obligați să participe și de cele mai multe ori nu o fac, a precizat T'vril.

Intrase pentru a-mi oferi o părere avizată în timp ce mă priveam în oglindă. Judecând după expresia mulțumită, era evident că obținusem aprobarea lui.

— Dar toată lumea îi cunoaște, pe când tu ești nouvenită. Dekarta a cerut să participi azi în special, pentru ca toată lumea să-i poată vedea cel mai nou moștenitor.

Ceea ce însemna că nu aveam de ales. Am oftat și am încuviințat din cap.

— Mă îndoiesc că majoritatea nobililor vor fi mulțumiți, i-am spus. Am fost prea neînsemnată pentru a merita să-și piardă timpul cu mine înainte de toată harababura asta. Îmi imaginez că n-o să le convină că va trebui să se poarte frumos cu mine de acum încolo.

— Probabil că ai dreptate, mi-a răspuns T'vril, cu o indiferență diplomată.

A traversat camera și s-a dus la fereastră, admirând priveliștea în timp ce eu mă chinuiam să-mi aranjez părul rebel. De vină erau emoțiile. Părul meu nu arătase niciodată mai bine.

— Dekarta nu-şi iroseşte timpul cu politica, a continuat T'vril. Consideră că familia de bază se află deasupra acestor lucruri. Astfel, evident, orice nobili cu ceva de rezolvat îi abordează pe Relad sau Scimina. Şi de acum, şi pe tine.

Minunat. Am oftat, întorcându-mă spre el.

— Bănuiesc că nu există vreo şansă de a fi dezmoştenită, dacă sunt implicată într-un scandal sau două? Poate că atunci aş putea fi exilată în cine ştie ce ţinut înapoiat din nord.

— Ai sfârşi mai degrabă asemenea tatălui meu, mi-a răspuns dând din umeri. Aşa se ocupă în mod obişnuit familia de cei care o fac de ruşine.

— Aha.

Pentru un moment m-am simţit nelalocul meu pentru că i-am amintit de tragedie, dar apoi mi-am dat seama că nu îi păsa.

— În orice caz, Dekarta pare hotărât să te aibă aici. Îmi imaginez că dacă provoci un scandal, va aranja să fii legată şi livrată la ceremonia de succesiune la timpul potrivit. Deşi, din câte ştiu eu, aşa poate decurge ceremonia în mod normal.

Asta m-a surprins.

— Nu ştii ce se întâmplă?

— În cadrul ceremoniei? m-a întrebat el, clătinând din cap. Numai membrilor familiei de bază le este permis să fie martori la asta. Şi oricum, nu a mai avut loc o ceremonie de patruzeci de ani – de când a ajuns Dekarta la putere.

— Înţeleg, am spus şi am lăsat deoparte informaţia pentru a o analiza mai târziu. Prea bine, atunci. La Salon e vreun nobil de care ar trebui să mă feresc?

Văzând privirea piezişă pe care mi-a aruncat-o, m-am corectat singură.

— Cineva de care să mă feresc *în mod special*?

— Îţi vei da seama de asta înaintea mea, mi-a răspuns. Îmi imaginez că atât aliaţii, cât şi duşmanii tăi vor fi uşor

de depistat destul de repede. De fapt, am o bănuială că *totul* se va întâmpla destul de repede de acum înainte. Deci, ești pregătită?

Nu eram. Voiam cu orice preț să-l întreb în legătură cu ultimul lui comentariu. Lucrurile aveau să se defășoare chiar mai repede decât o făcuseră deja? Era posibil așa ceva?

Dar întrebările mele trebuiau să aștepte o altă ocazie.

— Sunt gata.

Așa că T'vril m-a condus în afara apartamentului și de-a lungul culoarelor albe. Apartamentul meu, la fel ca ale majorității pursangvinilor, era la ultimul etaj al clădirii principale a Văzduhului, cu toate că înțelesesem că se aflau apartamente și în interiorul turnurilor. A urmat o altă poartă verticală, mai mică, la acest nivel, numai pentru uzul pursangvinilor. Spre deosebire de poarta din curtea din fața Văzduhului, mi-a explicat T'vril, această poartă avea mai mult decât un singur punct terminus. Se pare că putea ajunge în mai multe birouri din orașul de dedesubt. Astfel, pursangvinii își puteau rezolva problemele familiale fără a fi ninși sau plouați – sau fără a fi văzuți în public, dacă își doreau asta.

Nu mai era nimeni prin preajmă.

— Bunicul a coborât deja? am întrebat, oprindu-mă la marginea porții.

La fel ca poarta principală și lifturile palatului, era formată din plăci negre, așezate pe podea într-un mozaic care alcătuia sigiliul unui zeu. Acesta nu semăna cu nimic, în afară de o crăpătură în formă de pânză de păianjen în podea: o similaritate incomod de sugestivă, care m-a făcut să-mi feresc privirea chiar mai repede decât de obicei.

— Probabil, mi-a răspuns T'vril. Îi place să ajungă devreme. Deci, lady Yeine, ține minte: la Consorțiu nu trebuie să vorbești. Familia Arameri nu face decât să-i sfătuiască pe nobili, și numai Dekarta are dreptul de a li se adresa. Dar

nu o face des. Să nu-i vorbeşti nici lui cât eşti acolo. Sarcina ta este doar să observi şi să fii observată.

— Şi... prezentată?

— Formal? Nu, asta se va întâmpla mai târziu. Dar te vor observa, n-ai grijă. Nu va fi nevoie ca Dekarta să spună nici măcar un cuvânt.

Şi cu asta, mi-a făcut un semn şi am mers mai departe.

După o tranziţie înceţoşată şi înfricoşătoare, am ajuns într-o încăpere extraordinară, de marmură, cu un mozaic de lemn negru pe podea. Trei asistenţi ai Consorţiului – nu la fel de tineri de data asta, şi nici la fel de miraţi – mă aşteptau pentru a mă întâmpina şi escorta. I-am urmat printr-un coridor întunecat, apoi în sus pe o rampă acoperită de mochetă, pentru a ajunge în loja privată a familiei de bază.

Dekarta stătea pe locul lui obişnuit. Nu s-a întors când am ajuns. Scimina stătea la dreapta lui. S-a uitat în jur şi mi-a zâmbit. Am reuşit să mă abţin din a-i arunca o căutătură urâtă, deşi a trebuit să depun un efort considerabil. Eram foarte conştientă de nobilii care se adunau, forfotind în incinta Salonului, aşteptând ca supraveghetorul să înceapă sesiunea. Am observat mai mult decât câteva priviri îndreptate către loja privată. Mă urmăreau.

Aşa că mi-am înclinat capul către Scimina în semn de salut, cu toate că nu am reuşit să mă forţez să-i întorc şi zâmbetul.

La stânga lui Dekarta erau două scaune libere. Presupunând că cel mai apropiat dintre ele era pentru încă necunoscutul meu văr Relad, m-am îndreptat către cel mai îndepărtat. Apoi am observat gestul pe care l-a făcut Dekarta cu mâna. Nu s-a uitat spre mine, dar mi-a făcut semn să mă apropii. Aşa că am ocupat scaunul mai apropiat – chiar la timp, căci supraveghetorul a anunţat începerea sesiunii.

De data asta am fost mai atentă la ce se întâmpla. Întrunirea a decurs în ordinea regiunilor, începând cu națiunile senmite. Fiecare regiune avea reprezentanții ei – nobili desemnați de Consorțiu să vorbească pentru ea și pentru pământurile învecinate. În orice caz, corectitudinea felului în care regiunile erau repartizate varia considerabil și nu îmi puteam da seama de modul în care erau organizate. Orașul Văzduh avea propriul reprezentant, de exemplu, în timp ce întregul continent Nordul Îndepărtat avea doar doi. A doua parte nu mă surprindea – Nordul Îndepărtat nu fusese niciodată privit cu ochi buni –, dar prima da, pentru că niciun alt oraș nu avea purtătorul lui de cuvânt. Văzduhul nu era chiar *atât* de important.

Dar apoi, pe măsură ce întrunirea continua, am înțeles cât de mult mă înșelasem. Fiind foarte atentă la decretele pe care le-a propus și le-a susținut reprezentantul Văzduhului, mi-am dat seama că el vorbea nu doar din partea orașului Văzduh, ci și din partea palatului. Era de înțeles deci, chiar dacă nu era corect. Dekarta conducea deja lumea întreagă. Consorțiul exista numai pentru a înfăptui munca urâtă și murdară de guvernare a lumii, cu care familia Arameri nu se încurca. Toată lumea știa asta. Care era atunci scopul de a fi suprareprezentat în cadrul unui corp de guvernare care nu era mai mult decât un spectacol de marionete de la bun început?

Dar poate că asta era de fapt esența puterii: nu exista conceptul de „prea mult".

Reprezentantele Nordului Îndepărtat mi s-au părut mult mai interesante. Nu le mai întâlnisem pe niciuna dintre ele, cu toate că îmi aminteam că auzisem plângeri la adresa lor în cadrul Consiliului Războinicelor din Darr. Prima, Wohi Ubm – am impresia că al doilea nume era un soi de titlu –, făcea parte din cea mai mare națiune de pe continent, un ținut liniștit, agrar, numit Rue, care fusese unul dintre cei mai puternici aliați ai Darrului înainte de căsătoria

părinților mei. Începând de atunci, toată corespondența pe care țara Darr a trimis-o țării Rue ne-a fost înapoiată nedeschisă. Cu siguranță că reprezentanta nu vorbea și în numele poporului meu. Am observat-o uitându-se lung în direcția mea, în timpul sesiunii, părând foarte stânjenită. Dacă aș fi fost o persoană meschină, mi s-ar fi părut nostim disconfortul ei.

Cealaltă nordică era Ras Onchi, o vârstnică venerabilă, care reprezenta regatele de est și insulele din preajma lor. N-a spus mare lucru, fiind foarte bătrână și, conform zvonurilor, un pic senilă, dar a fost unul dintre puținii nobili care s-au uitat direct în ochii mei, pe parcursul întregii întruniri. Poporul ei este înrudit cu al meu, cu obiceiuri similare, astfel că i-am susținut privirea în semn de respect, lucru care a părut să-i fie pe plac. Și-a înclinat capul o dată, abia sesizabil, într-un moment în care Dekarta se uita în altă parte. N-am îndrăznit să-i răspund, cu atât de multe priviri observând fiecare mișcare pe care o făceam, dar am fost totuși intrigată de gestul ei.

Întrunirea a luat sfârșit când supraveghetorul a sunat clopoțelul care încheia socotelile zilei. Am încercat să nu răsuflu ușurată, deși întreaga poveste a durat patru ore. Eram înfometată, aveam nevoie urgentă la toaletă și eram nerăbdătoare să mă pot dezmorți un pic. Totuși, i-am așteptat pe Dekarta și Scimina și m-am ridicat doar în momentul în care au făcut-o și ei, ieșind în același ritm lent, înclinând politicos din cap în momentul în care o întreagă legiune de asistenți ne-a înconjurat pentru a ne însoți.

—. Unchiule, a spus Scimina în timp ce ne întorceam către camera cu mozaic, poate că verișoarei Yeine i-ar plăcea să-i fie arătat Salonul? Nu cred c-a văzut prea mult din el până acum.

Ca și cum ar putea ceva să mă convingă să accept, după o asemenea sugestie plină de superioritate.

— Nu, mulțumesc, am răspuns forțându-mă să zâmbesc. Dar aș vrea să aflu unde se află toaleta.

— Ah, urmați-mă, lady Yeine, a spus unul dintre asistenți, pășind într-o parte și făcându-mi semn să o iau înainte.

M-am oprit, observând că Dekarta continua să meargă înainte ca și cum n-ar fi auzit ceea ce spusesem eu sau Scimina. Deci așa stăteau lucrurile. Am înclinat capul către Scimina, care se oprise și ea.

— Nu e nevoie să aștepți din pricina mea.

— Cum dorești, mi-a răspuns și s-a întors plină de grație pentru a-l urma pe Dekarta.

Am urmat asistentul de-a lungul celui mai lung coridor din oraș, sau cel puțin așa mi s-a părut. Acum că mă ridicasem în picioare, vezica mea devenise și mai insistentă. Când am ajuns în sfârșit, am văzut că ușa era marcată cu „Privat" în senmită, lucru pe care l-am interpretat ca însemnând „pentru cei mai de seamă invitați ai Salonului". Mi-a fost necesară toată voința pe care o aveam pentru a nu alerga lipsită de demnitate către cabina mare cât o întreagă cameră.

După ce am rezolvat treaba, am început complicatul proces de reasamblare a veșmintelor mele amnești, când am auzit ușa exterioară a încăperii deschizându-se. „E Scimina", m-am gândit și mi-am înăbușit atât enervarea, cât și o urmă de neliniște.

Dar, când am ieșit din cabină, am fost surprinsă să o văd pe Ras Onchi lângă spălător, așteptându-mă, în mod evident.

Pentru o clipă am cântărit dacă să las surprinderea să mi se citească pe chip, după care am decis mai bine să nu. Mi-am înclinat capul și am salutat-o în nirva – limba comună a nordului, cu mult dinainte ca familia Arameri să impună lumii senmita.

— Bună să-ți fie ziua, mătușă!

Mi-a zâmbit, arătându-şi gura aproape lipsită de dinţi. Dar vocea-i era aşa cum trebuia, în momentul în care a vorbit:

— Şi a ta la fel, mi-a răspuns în aceeaşi limbă, deşi nu sunt vreo mătuşă de-a ta. Tu eşti Arameri, şi eu nu sunt nimic.

Am tresărit înainte de a mă putea controla. Ce poţi răspunde la aşa ceva? Ce spuneau cei din clanul Arameri? Nici nu voiam să ştiu. Pentru a înlătura stânjeneala, am trecut pe lângă ea şi am început să mă spăl pe mâini.

M-a privit în oglindă.

— Nu prea semeni cu mama ta.

M-am încruntat. Care era problema ei?

— Mi s-a mai spus.

— Ni s-a ordonat să nu mai vorbim cu ea sau cu poporul tău, mi-a spus pe un ton scăzut. Mie şi lui Wohi şi predecesoarei lui Wohi. Ordinul ne-a fost transmis prin supraveghetorul Consorţiului, nu se ştie cine l-a dat. M-am gândit doar că ai vrea să ştii.

Mi-a zâmbit. Începea brusc să semene cu o conversaţie total diferită. Mi-am clătit mâinile, am luat un prosop şi m-am întors spre ea.

— Ai ceva să-mi spui, bătrână mătuşă?

Ras a ridicat din umeri şi s-a întors îndreptându-se către uşă. Când a făcut asta, unul dintre colierele pe care le purta a strălucit într-o rază de lumină. Avea un pandantiv foarte ciudat: ca un fel de nucă sau sâmbure mic, de aur. Nu-l observasem înainte pentru că era pe jumătate ascuns, pe un lanţ care cobora sub haine. O za se prinsese de material, trăgând pandantivul la vedere. M-am trezit că mă uitam mai degrabă la pandantiv decât la ea.

— Nu am nimic de spus ce nu ştii deja, mi-a zis în timp ce se îndepărta. Dacă eşti Arameri, adică.

M-am uitat mânioasă după ea.

— Şi dacă nu sunt?

S-a oprit în fața ușii și s-a întors către mine, aruncându-mi o privire intensă. Fără să-mi dau seama m-am îndreptat de spate, pentru a face impresie mai bună. Atât de impunătoare era prezența ei.

— Dacă nu ești Arameri, a spus ea după un moment, atunci vom vorbi din nou.

Și apoi a ieșit.

M-am întors înapoi la Văzduh singură, simțindu-mă mai nelalocul meu ca niciodată.

***

Mi se oferiseră trei națiuni de supravegheat, după cum mi-a amintit T'vril în acea după-amiază, când s-a prezentat pentru a continua lecțiile intensive despre stilul de viață al familiei Arameri.

Fiecare dintre cele trei ținuturi era mai mare decât Darrul meu. Fiecare avea și propriii cârmuitori competenți, ceea ce însemna că nu aveam mare lucru de făcut în administrarea lor. Îmi plăteau un tribut regulat pentru privilegiul supravegherii mele, pe care probabil că îl urau profund și care m-a făcut instantaneu mai bogată decât fusesem vreodată.

Îmi mai fusese dăruită și o unealtă magică, un glob argintiu care putea, la comandă, să îmi arate fața oricui aș fi dorit. Dacă atingeam globul într-un anumit fel, respectiva persoană îmi putea vedea la rândul ei fața, plutind în aer ca un fel de spirit decapitat. Mai fusesem destinatara unor astfel de mesaje în trecut – astfel primisem invitația de la bunicul Dekarta – și mi se păruseră iritante. Totuși, asta îmi permitea să comunic cu conducătorii ținuturilor mele oricând voiam.

— Aș vrea să aranjez o întâlnire cu vărul meu, lordul Relad, cât de repede posibil, am spus după ce a terminat T'vril de explicat cum se folosea globul. Nu știu dacă va fi

mai prietenos decât Scimina, dar mi se pare un semn bun că nu a încercat încă să mă omoare.

— Răbdare, mormăi T'vril.

Nu suna promițător. Totuși, aveam în minte o strategie pe jumătate coaptă și voiam să-i dau curs. Problema era că nu cunoșteam regulile acestui joc de succesiune al dinastiei Arameri. Cum putea cineva să „câștige" dacă nu era ales de Dekarta? Relad cunoștea răspunsul la această întrebare. Dar era dispus să-l împărtășească? Mai ales când nu aveam nimic de oferit în schimb?

— Prezintă invitația oricum, te rog, i-am spus. Între timp, ar fi înțelept să mă întâlnesc și cu alte persoane influente în palat. Pe cine ai sugera?

T'vril s-a gândit câteva clipe, apoi a ridicat din umeri.

— Ai cunoscut deja pe toată lumea de aici care contează, în afară de Relad.

M-am uitat lung la el.

— Nu poate fi așa.

A zâmbit deloc amuzat.

— Văzduhul este foarte mare și în același timp foarte mic, lady Yeine. Mai sunt și alți pursangvini, desigur, dar majoritatea își pierd timpul răsfățându-se cu tot soiul de plăceri.

Și-a menținut expresia neutră. Mi-am amintit lanțul de argint și zgarda pe care o pusese Scimina la gâtul lui Nahadoth. Perversiunea ei nu m-a surprins, pentru că auzisem zvonuri despre lucruri mult mai groaznice care avuseseră loc între pereții Văzduhului. Ceea ce m-a uluit era faptul că îndrăznea să joace astfel de jocuri cu monstrul acela.

— Puținii pursangvini, semisangvini și sferți care își bat capul cu munca adevărată sunt deseori în afara palatului, a continuat T'vril. Supraveghează interesele familiei în diverse afaceri. Majoritatea nu au nicio speranță de a câștiga simpatia lui Dekarta. A lăsat să se înțeleagă asta limpede în momentul în care i-a numit ca potențiali moștenitori pe

copiii fratelui său, și nu pe vreunul dintre ei. Cei care au rămas sunt curtenii – pedanți și lingușitori în mare parte, cu titluri care sună impresionant, dar lipsiți de putere adevărată. Dekarta îi disprețuiește, așa că ai face bine să-i eviți cu desăvârșire. Restul sunt servitori.

M-am uitat la el.

—E util să-i cunoști pe unii dintre servitori.

A zâmbit lipsit de orice sfială.

— După cum am spus, lady Yeine, ai cunoscut deja pe toată lumea care contează. Deși sunt mai mult decât fericit să stabilesc întâlniri cu oricine dorești.

M-am întins, încă amorțită după multele ore de stat nemișcată la Salon. Când am făcut asta, am simțit un junghi, amintindu-mi că aveam multe alte motive de îngrijorare în afară de problemele lumești.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața, i-am spus.

T'vril a chicotit cu o urmă de ironie, dar a părut mulțumit.

— Păi, după cum ai sugerat... întotdeauna se poate dovedi util să deții influență în anumite cercuri.

Mi-am înclinat capul, recunoscându-mi datoria față de el.

— Dacă pot să te ajut cu ceva, simte-te liber să-mi spui.

— Cum dorești, lady Yeine.

— Yeine.

A ezitat.

— Verișoară, a spus în cele din urmă, și mi-a zâmbit peste umăr ieșind din apartamentul meu.

Era într-adevăr un diplomat desăvârșit. Bănuiesc că era o necesitate pentru cineva aflat în postura lui.

Am mers din sufragerie în dormitor și m-am oprit surprinsă.

— Am crezut că nu mai pleacă o dată, a spus Sieh, rânjind în vârful patului meu.

Am inspirat adânc, lent.

— Bună ziua, lord Sieh.

S-a îmbufnat, întorcându-se pe burtă și privindu-mă de deasupra brațelor încrucișate.

— Nu te bucuri să mă vezi.

— Mă întreb doar ce am făcut pentru a merita asemenea atenție din partea unui zeu al jocurilor și farselor.

— Nu sunt zeu, ai uitat? a spus încruntându-se. Doar o armă. Acest cuvânt e chiar mai potrivit decât crezi, Yeine, și nici nu știi cum îi ustură pe Aramerii ăștia să-l audă. Nici nu mă miră că îți spun că ești barbară.

M-am așezat în fotoliul de lângă pat.

— Mama mi-a spus de multe ori că sunt prea directă. De ce ești aici?

— Am nevoie de un motiv? Poate că pur și simplu îmi place compania ta.

— Aș fi onorată dacă ar fi adevărat.

A izbucnit în râs, strident și nepăsător.

— Dar *este* adevărat, Yeine, chiar dacă tu nu mă crezi.

S-a ridicat și a început să sară pe pat. M-am întrebat într-o doară dacă a încercat cineva vreodată să-l bată la fund.

— Dar? am întrebat.

Eram sigură că exista un „dar".

S-a oprit după cea de-a treia săritură și s-a uitat către mine peste umăr, zâmbind cu viclenie.

— Dar nu acesta este motivul pentru care am venit. Ceilalți m-au trimis.

— Cu ce scop?

A sărit de pe pat și a venit lângă fotoliu, punându-și mâinile pe genunchii mei și aplecându-se înspre mine. Încă zâmbea, dar am văzut din nou acel ceva imposibil de definit în expresia lui, acel ceva care nu era deloc copilăresc. În niciun caz.

— Relad nu se va alia cu tine.

Mi-am simțit stomacul contractându-se de neliniște. Fusese aici de la început, trăgând cu urechea la conversația

mea cu T'vril? Sau strategia mea de supraviețuire era într-atât de dureros de transparentă?

— De unde știi?

A dat din umeri.

— De ce ar face-o? Nu îi ești de niciun folos. E deja ocupat până peste cap cu Scimina și nu-și poate permite nicio distragere. Timpul – până la succesiune, adică – nu e de ajuns.

Și eu bănuiam asta. Cu siguranță că acesta fusese motivul pentru care mă aduseseră aici. Era probabil și motivul pentru care familia avea un scrib propriu, pentru a se asigura că Dekarta nu moare înainte de vreme. Ar fi putut fi și motivul asasinării mamei mele, după douăzeci de ani de libertate. Dekarta nu mai avea mult timp la dispoziție pentru a-și încheia socotelile.

Deodată, Sieh s-a urcat în fotoliu lângă mine și mi s-a așezat călare în poală, cu câte un genunchi de fiecare parte a șoldurilor mele. Am tresărit surprinsă, apoi am tresărit din nou când s-a lipit de mine, așezându-și capul pe umărul meu.

— Ce faci?

— Te rog, Yeine, mi-a șoptit.

I-am simțit mâinile strângându-i-se în pumni și încolăcindu-se în materialul vestei mele. Gestul a fost într-atât de asemănător cu cel al unui copil căutând mângâiere, încât nu m-am putut opune. M-am relaxat. A oftat și s-a ghemuit și mai aproape, desfătându-se în primirea mea taciturnă.

— Lasă-mă doar să stau așa o clipă!

Așa că am rămas liniștită, gândindu-mă la o mulțime de lucruri.

Am crezut că adormise, când a început deodată să vorbească:

— Kurue – sora mea, Kurue, liderul nostru, în măsura în care avem așa ceva – te invită să o întâlnești.

— De ce?

— Îți cauți aliați.

L-am împins. S-a ridicat înapoi pe genunchii mei.

— Ce vrei să spui? Vă oferiți voi?

— Poate, a spus, și sclipirea vicleană din priviri i-a revenit. Trebuie să te întâlnești cu noi pentru a afla.

Mi-am mijit ochii, într-o încercare de a părea intimidantă.

— De ce? Doar ai spus și tu, nu sunt de niciun folos. Ce-ați avea de câștigat dacă v-ați alia cu mine?

— Deții ceva foarte important, a spus, devenind serios. Ceva ce te-am putea forța să ne dai, dar nu vrem să facem asta. Noi nu suntem ca Aramerii. Te-ai dovedit demnă de respect, deci te vom ruga să ne oferi acel ceva de bunăvoie.

Nu am întrebat ce era ceea ce doreau. Era moneda lor de schimb. Aveau să-mi spună dacă mă întâlneam cu ei. Eram totuși teribil de curioasă și entuziasmată, pentru că avea dreptate. Enefadehii urmau să fie aliați puternici și atotcunoscători, chiar și așa ciuntiți cum erau. Dar nu am îndrăznit să-mi arăt nerăbdarea. Sieh nu era nici pe departe atât de copilăros și neutru cum se prefăcea.

— O să iau în calcul cererea ta de a ne întâlni, i-am spus pe tonul cel mai impunător de care eram capabilă. Te rog să-i transmiți lui lady Kurue că vă voi oferi un răspuns în nu mai mult de trei zile.

Sieh a început să râdă și a sărit de pe mine, întorcându-se în pat. S-a cuibărit în mijlocul lui și mi-a zâmbit.

— Kurue o să te urască. A crezut că vei profita imediat de această ocazie, și când colo, tu o lași să te aștepte!

— O alianță creată în grabă sau frică nu va dura, i-am spus. Am nevoie de o mai bună înțelegere a poziției mele înainte de a face orice care să o consolideze sau să o slăbească. Enefadehii trebuie să înțeleagă asta.

— Eu înțeleg, mi-a răspuns, dar Kurue este înțeleaptă, pe când eu nu. Ea face ceea ce este bine. Eu fac ceea ce este distractiv.

A dat din umeri, apoi a căscat.

— Pot să dorm aici, din când în când, cu tine?

Am deschis gura, apoi m-am oprit. Jucase atât de bine rolul de copil inocent, încât eram gata să accept automat.

— Nu sunt sigură că se cuvine, i-am răspuns în cele din urmă. Tu ești cu mult mai în vârstă decât mine, și totuși, în mod evident, minor. Ar fi scandalos, în ambele cazuri.

Sprâncenele i s-au ridicat aproape până aproape de păr. Apoi a izbucnit în râs, rostogolindu-se pe spate și ținându-se de burtă. A râs mult timp. Până la urmă, un pic iritată, m-am ridicat și m-am dus până la ușă pentru a chema un servitor cu prânzul. Am comandat două porții din politețe, deși nu aveam idee ce mâncau zeii sau dacă mâncau, în general.

Când m-am întors, Sieh se oprise în sfârșit din râs. Stătea pe marginea patului, privindu-mă gânditor.

— Aș putea fi mai în vârstă, a spus molcom. Dacă ai dori să fiu mai în vârstă, adică. Nu e musai să fiu un copil.

M-am uitat la el și n-am știut dacă ar trebui să simt milă, greață sau ambele în același timp.

— Vreau să fii ceea ce ești, i-am spus.

A adoptat o expresie solemnă.

— Asta nu se poate. Nu cât timp mă aflu în această temniță, a spus atingându-și pieptul.

— Se întâmplă ca...

Nu am vrut să folosesc termenul de „familia mea", așa că am zis în schimb:

— ... ca alții să-ți ceară să fii mai în vârstă?

A zâmbit. A fost, în mod oribil, cel mai copilăresc zâmbet posibil.

— Mai tânăr, de obicei.

Greața a câștigat. Mi-am acoperit gura cu o mână și m-am întors cu spatele la el. Indiferent ce credea Ras Onchi, nu aveam să mă consider niciodată parte din familia Arameri. Niciodată!

A oftat şi a venit lângă mine, prinzându-mă în braţe pe la spate şi odihnindu-şi capul pe umărul meu. Nu înţelegeam nevoia lui constantă de a mă atinge. Nu mă deranja, dar mă făcea să mă întreb cu cine se îmbrăţişa când nu eram eu prin preajmă. M-am întrebat ce îi cereau în schimb.

— Eram deja bătrân când semenii tăi abia au început să vorbească şi să descopere focul, Yeine. Aceste chinuri mărunte nu înseamnă nimic pentru mine.

— Asta nu contează, i-am răspuns. Eşti tot un...

Am căutat cuvântul potrivit. „Om" putea fi considerat o insultă.

A clătinat din cap.

— Numai moartea Enefei mă doare, dar asta nu a fost fapta vreunui muritor.

În acel moment un tremur adânc, ca un bas, a zguduit palatul. M-am înfiorat. În baie a zornăit ceva pentru o clipă, apoi s-a oprit.

— Apusul, a spus Sieh.

A părut mulţumit şi s-a îndreptat spre una dintre ferestre. Spre apus, cerul era înţesat de nori în straturi, colorați în degradeu.

— Se întoarce tata.

„Unde a fost plecat?" m-am întrebat, cu toate că un alt gând mi-a distras atenţia. Monstrul din coşmarurile mele, bestia care mă vânase prin ziduri, pentru Sieh era *tată*.

— A încercat să te ucidă ieri, i-am spus.

Sieh a clătinat din cap ca şi cum nu era ceva important, apoi a bătut din palme, făcându-mă să tresar.

— *En. Naiasouwamehikach.*

Era o bolboroseală, rostită pe un ritm cântat. Pentru o clipă, cât sunetul a stăruit, percepţia mi-a fost schimbată. Am devenit conştientă de imperceptibilele ecouri ale fiecărei silabe, suprapunându-se şi contopindu-se. Am observat felul în care se simţea aerul în momentul în care sunetele pulsau prin el. Peste podea, în pereţi. Prin pereţi, către

coloana de susținere care ținea în picioare Văzduhul. În josul acelei coloane, până în pământ.

Sunetul a fost purtat mai departe, în timp ce pământul se rotea ca un copil somnoros, în timp ce ne purta în jurul soarelui prin ciclul de anotimpuri, și stelele din jurul nostru se învârteau cu eleganță.

Am clipit, surprinsă pentru un moment că mă aflam încă în cameră. Apoi am înțeles. Primele decenii din istoria scribilor erau ticsite cu decesele fondatorilor săi, până când scribii s-au rezumat la forma scrisă a limbajului. Mă uimea acum până și faptul că încercaseră. O limbă al cărei înțeles depindea nu numai de sintaxă și pronunție și ton, dar și de poziția cuiva în univers în orice moment – cum își putuseră imagina că ar fi putut controla vreodată asta? Era peste puterile oricărui muritor.

Sfera galbenă a lui Sieh a apărut din neant și i-a sărit în mâini.

— Du-te și vezi, apoi caută-mă! i-a comandat și a aruncat-o.

Sfera a ricoșat dintr-un perete apropiat, apoi a dispărut.

— Îi voi transmite mesajul tău lui Kurue, a spus, îndreptându-se către peretele de lângă patul meu. Cântărește oferta, Yeine, dar fă-o repede, te rog. Timpul zboară atât de repede pentru cei ca tine. Dekarta va fi murit înainte să te aștepți la asta.

I-a vorbit peretelui și acesta s-a deschis în fața lui, dezvăluind un alt spațiu gol și îngust. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost zâmbetul lui, în timp ce peretele i se închidea în urmă.

7. Iubire

Cât de straniu. Abia acum îmi dau seama că toată tărăşenia nu a fost altceva decât gâlceava unei familii din cauza altei familii.

***

De la fereastra mea din Văzduh părea că aş fi putut vedea toate Cele O Sută de Mii de Regate. Nu era chiar aşa, ştiam asta. Scribii dovediseră că lumea este sferică. Totuşi, era uşor de închipuit. Atât de multe lumini pâlpâitoare, asemenea stelelor coborâte pe pământ.

Odinioară, poporul meu era unul de constructori neînfricaţi. Ne-am cioplit oraşele în versanţii munţilor şi ne-am poziţionat templele ca să facem calendare după stele. Dar nu am fi putut construi niciodată ceva asemănător Văzduhului. Nici amnii nu ar fi putut, desigur, fără ajutorul zeilor captivi, dar nu acesta este principalul motiv pentru care Văzduhul este fundamental, profund rău în ochii darrezilor. Este o blasfemie să te separi de pământ şi să priveşti în jos către el ca un zeu. Este mai mult decât o blasfemie; este un pericol. Noi nu vom putea niciodată să ne ridicăm la nivelul zeilor, până la urmă. Dar putem să decădem cu o uşurinţă înfricoşătoare.

Şi totuşi... nu mă puteam abţine din a admira priveliştea. E important să poţi aprecia frumuseţea, chiar şi atunci când apare într-o formă negativă.

Eram foarte obosită. Mă aflam în Văzduh de puțin mai mult de o zi, dar viața mea se schimbase atât de mult. În Darr, eram efectiv moartă. Nu lăsasem niciun urmaș, iar acum consiliul urma să însărcineze ca *ennu* vreo altă femeie tânără, de altă descendență. Bunica mea avea să fie foarte dezamăgită. Se temuse de la bun început că o să se întâmple asta. Nu murisem, dar devenisem o Arameri, ceea ce era la fel de rău.

Ca de la orice membru al familiei Arameri, se aștepta de la mine să nu manifest niciun fel de favoritism față de ținutul meu natal și să am în vedere nevoile tuturor națiunilor în mod egal. Dar nu am făcut asta, desigur. Imediat ce Sieh și T'vril au plecat, am contactat fiecare națiune care îmi fusese repartizată și le-am sugerat – cunoscând prea bine faptul că o sugestie de la un Arameri nu este doar o sugestie – să aibă în vedere restabilirea relațiilor comerciale cu țara Darr. Nu existase un embargou oficial în anii sterpi care au urmat dezertării mamei mele din rândul clanului Arameri. Am fi putut protesta împotriva unui embargo în fața Consorțiului sau am fi putut găsi căi de a-l ocoli. În loc de asta, toate națiunile care voiau să intre în grațiile stăpânitorilor noștri au început pur și simplu să ignore existența Darrului. Contractele au fost încălcate, obligațiile financiare abandonate, procesele dizolvate, până și contrabandiștii ne-au ocolit. Devenisem niște paria.

Așa că minimumul pe care îl puteam face cu noua și nedorita mea putere era să îndeplinesc o parte din scopul cu care venisem până aici.

Cât despre restul... ei bine, zidurile Văzduhului erau scobite, iar coridoarele erau un labirint. Existau multe locuri în care s-ar fi putut ascunde secretele morții mamei mele.

Dar aveam să le cercetez pe toate.

***

Dormisem bine în prima mea noapte în Văzduh. Epuizată de şoc şi după ce alergasem cu sufletul la gură pentru a-mi salva viaţa, nici nu-mi amintesc să mă fi întins în pat.

Dar într-a doua noapte, somnul a refuzat cu încăpăţânare să-şi facă apariţia. Am zăcut în patul prea mare şi prea moale din apartament, cu privirea aţintită la tavanul care strălucea şi la pereţii care îmi luminau camera ca în timpul zilei. Văzduhul îl întruchipa pe Strălucitor. Clanul Arameri nu permitea întunericului să intre aici. Dar cum reuşeau oare ceilalţi membri ai ilustrei mele familii să doarmă vreun pic?

După un timp care a părut ore întregi de foit, am reuşit în sfârşit să ajung la un fel de moţăit, deşi mintea îmi era încă agitată. În liniştea aceea nu puteam decât să mă gândesc la tot ce se întâmplase în zilele precedente, să îmi pun întrebări în legătură cu familia şi prietenii din Darr şi să îmi fac griji dacă aveam sau nu vreo şansă să supravieţuiesc în vârtejul de aici.

Dar mi-am dat seama, deodată, că cineva mă spiona.

Bunica mă antrenase bine. M-am trezit de-a binelea. Dar cu toate că reuşisem să înving impulsul de a deschide ochii sau de a reacţiona în orice alt fel, o voce profundă a zis:

— Eşti trează.

Aşa că am deschis ochii şi m-am ridicat. A trebuit să înving un cu totul alt fel de impuls când l-am văzut pe Stăpânul Nopţii la nici zece paşi de mine.

Nu ar fi folosit la nimic să fug. Aşa că i-am răspuns.

— Bună seara, lord Nahadoth!

Eram mândră că nu îmi tremurase vocea.

El şi-a înclinat capul spre mine, apoi a rămas nemişcat şi ameninţător, la capătul patului. Dându-mi seama că percepţia asupra trecerii timpului era probabil foarte diferită pentru zei faţă de cea a muritorilor, mi-am făcut curaj să întreb:

— Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite?

— Am vrut să te văd, a răspuns.

— De ce?

La această întrebare nu mi-a mai răspuns. Dar s-a mișcat, într-un final, întorcându-se și mergând către ferestre, cu spatele la mine. Era mai greu de văzut acolo, pe fundalul peisajului nocturn. Mantia? Părul? Orice era norul de întunecime care se ondula constant în jurul lui tindea să-l contopească cu cerul negru, înstelat.

Nu era nici monstrul violent care mă vânase și nici ființa rece și superioară care mă amenințase cu moartea apoi. Nu îmi dădeam seama ce era cu el, dar avea o anumită blândețe acum, pe care o mai întrezărisem doar pentru o clipă atunci când mă prinsese de mână, sângerase pe mine și mă onorase cu un sărut.

Am vrut să-l întreb despre asta, dar prea multe lucruri mă nelinișteau în legătură cu acea amintire. Așa că l-am întrebat altceva:

— De ce ai vrut să mă ucizi ieri?

— Nu te-aș fi ucis. Scimina mi-a ordonat să te las în viață.

Lucru ciudat, ba chiar și mai tulburător.

— De ce?

— Presupun că fiindcă nu dorea să mori.

Eram periculos de aproape de a mă enerva.

— Ce mi-ai fi făcut, atunci, dacă nu m-ai fi ucis?

— Te-aș fi rănit.

De data asta m-am bucurat că era atât de vag. Am înghițit în sec.

— Așa cum l-ai rănit pe Sieh?

A urmat o pauză, după care s-a întors către mine. Luna, pe jumătate plină, strălucea prin fereastra de deasupra lui. Chipul lui avea aceeași strălucire slabă, difuză. Nu a spus nimic, dar mi-am dat brusc seama că nu își amintea să-l fi rănit pe Sieh.

— Deci chiar ești altul, i-am spus.

M-am înfiorat. În cameră se făcuse răcoare, iar eu purtam doar o cămașă subțire și pantaloni bufanți pentru dormit.

— Sieh a spus ceva legat de asta. Și T'vril la fel. „Cât cerul este încă luminat..."

— În timpul zilei sunt om, a spus Stăpânul Nopții. În timpul nopții sunt... ceva mai apropiat de adevărata mea înfățișare. Apusul și răsăritul sunt momentele în care are loc tranziția, a spus întinzându-și brațele.

— Și devii acel... lucru, am spus, cu grijă să nu folosesc cuvântul „monstru".

— Mintea muritoare, impregnată cu puterea și cunoașterea unui zeu chiar și pentru câteva clipe, rareori se comportă firesc.

— Și totuși, Scimina îți poate da comenzi în timpul nebuniei?

A încuviințat.

— Constrângerea lui Itempas este mai puternică decât orice, a spus și apoi s-a oprit.

Ochii i-au devenit brusc foarte limpezi – reci și duri, negri precum cerul.

— Dacă nu mă vrei aici, ordonă-mi să plec.

***

Gândește-te puțin: o ființă cu puteri incomensurabile se află la comanda ta. Se supune oricărui capriciu. Nu-i așa că tentația de a-l minimaliza, de a-l umili și a te simți atât de puternic prin asta ar deveni atunci aproape irezistibilă?

Cred că da.

Da, cu siguranță.

***

— Aș prefera mai degrabă să aflu de ce ai venit aici, i-am spus. Dar nu te voi forța să-mi explici.

— De ce nu?

Era ceva periculos în vocea lui. Era mânios? Pentru că dețineam putere asupra lui și alegeam să nu o folosesc? Era îngrijorat că aș face-o?

Răspunsul la întrebarea lui mi-a venit în minte imediat: pentru că ar fi urât din partea mea. Am ezitat să spun asta totuși. Răspunsul nici măcar nu era just – el intrase în camera mea neinvitat, o încălcare a politeții în oricare dintre Regate. Dacă ar fi fost doar un om, nu aș fi stat pe gânduri să-i ordon să plece.

Nu, nu dacă ar fi fost om. Dacă ar fi fost *liber*.

Dar nu era liber. Viraine îmi explicase în seara precedentă, în timp ce îmi picta sigiliul. Comenzile mele către enefadehi trebuiau să fie simple și precise. Trebuia să evit metaforele și colocvialismele, și mai presus de toate să mă gândesc bine la orice le-aș fi cerut să facă, pentru a nu provoca în vreun fel consecințe neprevăzute. Dacă aș fi spus ceva de genul: „Nahadoth, pleacă", ar fi fost liber să părăsească nu doar camera mea, ci chiar palatul. Tatăl Văzduhului știe ce ar fi în stare să facă atunci. Numai Dekarta ar mai fi putut să-l cheme înapoi. Sau dacă i-aș fi spus „Nahadoth, taci", ar fi fost mut până în momentul în care eu sau un alt membru pursangvin al familiei Arameri ar fi anulat ordinul.

Și dacă aș fi fost într-atât de neglijentă încât să-i spun „Nahadoth, fă ce vrei", m-ar fi ucis. Pentru că a ucide pe cineva din familia Arameri l-ar fi făcut să se simtă bine. Se mai întâmplase, de multe ori de-a lungul secolelor, conform celor spuse de Viraine. (Un lucru util, îl numise, pentru că în felul ăsta Aramerii proști erau eliminați înainte de a zămisli sau de a face familia de râs și mai tare.)

— Nu îți voi ordona, pentru că încă analizez alianța propusă de lady Kurue, i-am spus până la urmă. O alianță trebuie să fie bazată pe respect reciproc.

— Respectul este irelevant, mi-a răspuns. Eu sunt sclavul tău.

Nu am putut să nu tresar la auzul cuvântului.

— Și eu sunt prizonieră aici.

— O prizonieră ale cărei ordine sunt obligat să le ascult. Iartă-mă dacă nu simt niciun fel de milă.

Nu mi-a plăcut vinovăția pe care o trezeau în mine cuvintele lui. Poate că de-asta temperamentul mi-a luat-o înainte, fără să mă mai pot controla.

— Ești un zeu, m-am răstit la el. Ești o bestie teribilă înlănțuită și deja m-ai atacat o dată. Chiar dacă am putere asupra ta, aș fi o proastă să cred că asta înseamnă că sunt în siguranță. E mult mai înțelept să fiu amabilă, să te rog pentru ceea ce vreau și să sper că, la rândul tău, vei coopera.

— Să mă rogi. Apoi să îmi ordoni.

— Să te rog. Și, dacă răspunzi negativ, să accept acest răspuns. Și asta e o formă de respect.

A amuțit pentru o vreme. În timpul tăcerii, mi-am repetat cuvintele în minte, sperând că nu-i oferisem nicio fisură pe care să o poată exploata.

— Nu poți să dormi, mi-a spus.

Am clipit dezorientată, apoi mi-am dat seama că fusese o întrebare.

— Nu. Patul... lumina...

Nahadoth a încuviințat. Deodată, pereții s-au întunecat, lumina scurgându-se de pe ei până când umbrele au învăluit camera, și singurele surse de lumină au rămas luna, stelele și luminile orașului. Stăpânul Nopții era o umbră mai întunecată profilată pe fundalul ferestrelor. Își stinsese și nelumina de pe chip.

— Mi-ai oferit amabilitate, mi-a spus, și în schimb îți ofer cooperarea mea.

Nu m-am putut controla și am înghițit în sec, amintindu-mi visul cu steaua neagră. Dacă era adevărat – se simțise de parcă ar fi fost, dar cine putea să știe? –, atunci Nahadoth era mai mult decât capabil de a distruge lumea, chiar și așa temperat cum era acum. Totuși, acest simplu

gest de a estompa lumina mă umpluse de uimire. Obosită cum eram, cred că valora pentru mine mai mult decât întreaga lume.

— Îți mulțumesc, am spus în cele din urmă. Și – nu era niciun mod subtil de a spune asta – poți pleca acum? Te rog?

Rămăsese doar o siluetă.

— Tot ceea ce se întâmplă în întuneric, eu văd, mi-a spus. Fiecare șoaptă, fiecare oftat, eu le aud. Chiar dacă plec, o parte din mine va rămâne. Nu pot face nimic în legătură cu asta.

Cuvintele lui aveau să mă neliniștească, dar abia mult mai târziu. Pentru moment, eram recunoscătoare.

— Va fi de ajuns, i-am spus. Îți mulțumesc.

Și-a înclinat capul, apoi a dispărut – nu dintr-odată, cum o făcuse Sieh, ci treptat, estompându-se pe parcursul câtorva clipe. Chiar și după ce nu l-am mai putut vedea, i-am simțit prezența, dar în cele din urmă și aceasta s-a pierdut. M-am simțit singură, chiar dacă eram sau nu.

M-am urcat înapoi în pat și, în câteva minute, am adormit.

***

Există o singură povestire despre Stăpânul Nopții pe care preoții o acceptă.

Odată, cu mult timp în urmă, înainte de Războiul Zeilor, Stăpânul Nopții a coborât pe pământ, căutând să se distreze. A găsit o femeie într-un turn – soția unui domnitor, izolată de lume și singuratică. Nu i-a fost greu să o seducă. După ceva timp, femeia a dat naștere unui copil. Nu era al soțului ei. Nu era nici om. A fost primul dintre marii demoni, și după ce s-au născut, el și alții asemenea lui, zeii și-au dat seama că făcuseră o greșeală teribilă. Așa că și-au vânat propriile odrasle, răpunându-i pe toți, până la ultimul prunc. Femeia, care fusese renegată de soțul ei

și acum rămăsese și fără copil, a murit înghețată într-o pădure înzăpezită.

Bunica mi-a spus o versiune diferită a poveștii. După ce copiii-demon au fost vânați, Stăpânul Nopții a găsit femeia și a implorat-o să-l ierte, pentru ceea ce făcuse. Căindu-se, i-a construit un alt turn și i-a oferit bogății, pentru a putea trăi în confort, și a vizitat-o continuu după aceea, pentru a se asigura că este bine. Dar ea nu a putut să-l ierte niciodată. În cele din urmă, și-a luat viața, fiindcă nu mai suporta durerea.

Învățătura preotului: ferește-te de Stăpânul Nopții, căci osânda muritorilor este plăcerea lui. Învățătura bunicii: ferește-te de iubire, mai ales cu bărbatul nepotrivit.

8. Vărul

În dimineața următoare, o servitoare a venit să mă ajute să mă îmbrac și să mă pregătesc. Mi se părea ridicol. Totuși, părea adecvat să încerc cel puțin să mă comport ca o Arameri, așa că mi-am mușcat limba în timp ce femeia se agita în jurul meu. M-a ajutat să închei nasturii și mi-a aranjat în multe locuri îmbrăcămintea, atentă la detalii, de parcă asta ar fi ajutat cumva să arăt mai elegant, apoi mi-a periat părul scurt și m-a ajutat cu machiajul. La ultima parte chiar aveam nevoie de ajutor, căci femeile darreze nu folosesc cosmetice. Nu am putut să nu simt o oarecare surprindere în momentul în care a întors oglinda și m-am văzut machiată. Nu arătam rău. Doar... ciudat.

Pesemne mă încruntam, pentru că servitoarea a devenit neliniștită și a început să scotocească prin geanta imensă pe care o adusese cu ea.

— Am exact ce vă trebuie, a spus și a scos ceva care la prima vedere părea o mască de petrecere.

Arăta într-adevăr ca o mască, pentru că avea forma care acoperea ochii și un bețișor învelit în satin. Dar masca în sine era foarte stranie, părând să fie construită doar din două obiecte pereche strălucitoare, albastre, delicate, ca ochii de pe coada unui păun.

Apoi au clipit. Am tresărit. Uitându-mă mai de aproape, am văzut că nu erau deloc pene, de fapt.

— Toate doamnele pursangvine îi folosesc, mi-a spus servitoarea încântată. Sunt foarte la modă acum. Priviți.

A ridicat rama pe fața ei, astfel încât ochii albaștri să se suprapună cu cei destul de frumoși, cenușii, ai ei. A clipit, apoi a coborât rama. Deodată, ochii îi erau de un albastru limpede, înconjurați de gene negre, exotic de lungi și dese. M-am holbat la ea, apoi am observat că ochii din ramă erau acum gri, cu o privire goală, înconjurați de genele normale ale servitoarei. Apoi și-a pus din nou rama pe față și ochii i-au devenit iarăși ai ei.

— Vedeți? a spus ea și mi-a întins obiectul.

Acum puteam vedea micile sigilii negre, abia vizibile, încrustate pe lungimea ei.

— Albastrul ar arăta nemaipomenit cu această rochie.

Am sărit înapoi și mi-au mai fost necesare câteva secunde pentru a-mi recăpăta glasul, din cauza repulsiei.

— Ai... ai cui erau ăia?

— Poftim?

— Ochii, ochii. De unde provin?

Servitoarea s-a uitat la mine lung, de parcă aș fi întrebat de unde provine luna.

— Nu știu, lady, mi-a răspuns după o pauză încurcată. M-aș putea interesa, dacă doriți.

— Nu, i-am răspuns foarte calm. Nu este nevoie.

I-am mulțumit servitoarei pentru ajutor, i-am lăudat priceperea și am înștiințat-o că nu voi mai avea nevoie de ea de acum încolo, pe parcursul șederii mele în Văzduh.

***

Un alt servitor a ajuns la scurt timp după aceea, cu știri de la T'vril. După cum era de așteptat, Relad refuzase cererea mea de întâlnire. Cum era o zi de odihnă, nu avea loc nicio întrunire a Consorțiului, așadar, am comandat micul dejun și o copie a celor mai recente rapoarte financiare ale națiunilor cu care fusesem însărcinată.

În timp ce studiam rapoartele și mâncam niște pește crud și fructe fierte – nu îmi displăcea mâncarea amnă, doar că niciodată nu păreau să știe ce să gătească și ce să servească crud – am primit o vizită de la Viraine. Voia să vadă ce mai fac, a spus el, dar nu uitasem senzația pe care o avusesem cu o zi înainte, cum că dorea ceva de la mine. Am simțit asta mai puternic decât oricând când a început să se plimbe prin camera mea.

— E interesant de știut că ești așa de interesată de guvernare, mi-a spus în timp ce puneam deoparte un maldăr de hârțoage. Majoritatea pursangvinilor nu-și bat capul nici măcar cu economia de bază.

— Eu conduc – am condus – o națiune săracă, i-am spus acoperind cu un ștergar restul micului dejun. Nu mi-am permis niciodată acest lux.

— A, da. Dar ai luat măsuri pentru a remedia sărăcia, nu-i așa? L-am auzit pe Dekarta comentând în legătură cu acest aspect azi dimineață. Ai ordonat regatelor cu care ai fost însărcinată să reia comerțul cu Darrul.

M-am oprit cu cana de ceai la gură.

— Urmărește ceea ce fac?

— Urmărește ceea ce fac toți moștenitorii, lady Yeine. Puține alte lucruri îi mai trezesc interesul zilele astea.

M-am gândit la globul magic care îmi fusese oferit, prin care îmi contactasem regatele în cursul nopții trecute. M-am întrebat cât de dificil ar fi să creezi un glob prin care să poți urmări pe cineva fără ca el să știe că faci asta.

— Ai deja secrete de ascuns, a spus Viraine.

A ridicat din sprâncene când a văzut că nu răspund. Era vizibil amuzat.

— Vizite nocturne, întâlniri amoroase secrete, urzind conspirații? a continuat el.

N-am avut niciodată talentul înnăscut de a minți. Din fericire, în momentul în care mama a conștientizat asta, m-a învățat să folosesc tactici alternative.

— Cam asta pare a fi ordinea firească a lucrurilor pe aici, i-am răspuns. Totuşi, încă n-am încercat să omor pe nimeni. N-am transformat viitorul civilizaţiei noastre într-o competiţie, de dragul amuzamentului.

— Dacă aceste lucruri mărunte te deranjează, lady, nu vei rezista mult aici, mi-a mărturisit Viraine.

S-a apropiat pentru a se aşeza într-un fotoliu de lângă mine, împreunându-şi vârfurile degetelor de la ambele mâini.

— Te-ar interesa un sfat? De la cineva care s-a aflat cândva în aceeaşi poziţie de nou-venit aici?

— Sfatul tău este binevenit, scrib Viraine.

— Nu te încurca cu enefadehii.

Am cântărit dacă să mă prefac mirată sau să mă prefac neştiutoare şi să-l întreb la ce se referă. Am ales mirarea.

— Sieh pare că te îndrăgeşte, mi-a spus. Face asta uneori, asemenea unui copil. Şi tot asemenea unui copil, este afectuos, amuză şi scoate din minţi. Este foarte uşor de îndrăgit. Nu o face.

— Sunt conştientă că nu este cu adevărat un copil.

— Eşti conştientă şi de faptul că a ucis, de-a lungul anilor, la fel de mulţi oameni ca Nahadoth?

Nu mi-am putut stăpâni înfiorarea. Viraine a zâmbit.

— Dar el este un copil, de fapt, nu ca vârstă, ci ca esenţă. Acţionează impulsiv. Deţine creativitatea unui copil, dar şi cruzimea unui copil. Şi este al lui Nahadoth, trup şi suflet. Gândeşte-te puţin, lady! Stăpânul Nopţii este întruchiparea vie a tot ceea ce dispreţuim şi de care ne temem noi, slujitorii Strălucitorului. Iar Sieh este primul lui născut.

Mă gândisem la asta. Dar în mod straniu, imaginea care îmi rămăsese cel mai clar întipărită în minte era mulţumirea deplină a lui Sieh din momentul în care îmi petrecusem mâna în jurul lui, în acea primă noapte. Mai târziu, aveam să înţeleg că începusem deja să-l iubesc pe Sieh, poate chiar din acel moment. O anumită parte din mine

era de acord și cu Viraine: a iubi o asemenea creatură era mai mult decât prostesc, era chiar un gest sinucigaș. Și totuși eu am făcut-o.

Viraine m-a văzut cutremurându-mă. Dând dovadă de o solicitudine ireproșabilă, a venit lângă mine și mi-a pus o mână pe umăr.

— Nu ești înconjurată numai de dușmani, mi-a spus cu blândețe.

Eram atât de derutată, încât pentru o clipă chiar am găsit alinare în vorbele lui.

— T'vril pare să te placă și el, cu toate că nu e de mirare, având în vedere trecutul lui. Și mă ai și pe mine, lady Yeine. Am fost prietenul mamei tale înainte să părăsească Văzduhul. Pot fi și prietenul tău.

Dacă nu ar fi rostit și acele ultime cuvinte, probabil că l-aș fi putut considera prieten.

— Îți mulțumesc, scrib Viraine, i-am răspuns.

Pentru prima oară, obârșia mea darreză nu a ieșit la suprafață. Am încercat să par cât mai sinceră. Am încercat să nu arăt antipatia și suspiciunea pe care le simțeam. Judecând după expresia lui mulțumită, reușisem.

A plecat, și am rămas tăcută vreme îndelungată, gândindu-mă.

***

La scurt timp după aceea, urma să îmi dau seama că Viraine mă avertizase numai în privința lui Sieh, nu și a lui Nahadoth.

***

Aveam nevoie să aflu mai multe despre mama.

Viraine spusese că fusese prietenul ei. Tot ceea ce știam despre mama mă făcea să cred că Viraine mințea. Amestecul straniu de preocupare și nonșalanță, ajutorul său insensibil și mângâierea lui falsă... Nu. Mama mea prețuise

dintotdeauna oamenii transparenți în interacțiunile cu ceilalți. Nu mi-o puteam imagina fiind nici măcar prietenoasă, darămite foarte apropiată de cineva ca Viraine.

Dar nu aveam nici cea mai mică idee de unde să încep să aflu mai multe în legătură cu mama. Sursa evidentă de informații era Dekarta, dar nu aveam de gând să-i cer detalii intime despre trecutul mamei mele de față cu întregul Salon. O întrevedere privată, poate... da. Ar fi fost exact ce aveam nevoie.

Totuși, nu încă. Nu până nu aveam să înțeleg mai bine motivul pentru care mă adusese în Văzduh.

Asta însemna că mai rămâneau ceilalți membri ai familiei de bază. Unii dintre ei erau mai mult decât destul de bătrâni pentru a-și aduce aminte vremurile când mama mea era moștenitoare. Dar avertismentul lui T'vril îmi stăruia în minte: toți prietenii mamei din familia de bază erau plecați, ocupându-se de afacerile familiei, pentru a fi în siguranță și a se ține departe de gaura de șarpe care era viața în Văzduh. Niciunul dintre cei rămași nu mi-ar fi vorbit cu sinceritate. Erau oamenii lui Dekarta. Sau ai Sciminei. Sau ai lui Relad.

Ah, dar iată o idee: Relad.

Îmi refuzase cererea de a ne întâlni. Protocolul dicta să nu mai încerc din nou. Dar protocolul era orientativ, nu literă de lege. În cadrul familiei, protocolul lua orice formă îi permiteau membrii. Poate că cineva obișnuit să aibă de-a face cu Scimina ar prețui o abordare directă. Am plecat în căutarea lui T'vril.

L-am găsit într-un birou spațios și ordonat, la unul dintre nivelurile de jos ale palatului. Pereții străluceau și aici, cu toate că afară era o zi însorită. Din cauză că nivelurile de jos ale palatului se aflau sub partea cea mai amplă a construcției, erau adăpostite de umbră. Nu am putut să nu observ că aici erau numai servitori, majoritatea dintre ei purtând sigiliul sangvin care arăta ca o dungă simplă,

neagră. Rude îndepărtate, știam acum, grație explicațiilor lui Viraine. Cu mai mult de șase generații distanță de familia de bază.

T'vril oferea instrucțiuni unui grup de servitori în momentul în care am ajuns. M-am oprit chiar în fața ușii deschise, ascultând ce spunea, dar fără a întrerupe sau a-mi face simțită prezența. T'vril îi spunea unei tinere:

— Nu. Nu va mai fi un alt avertisment. Când se va auzi semnalul, vei avea o singură șansă. Dacă încă te afli în apropierea puțului când vine...

Nu a mai terminat fraza.

Liniștea apăsătoare care s-a lăsat în urma acelor cuvinte mi-a trezit interesul. Părea să fi fost vorba de mai mult decât instrucțiunile obișnuite de a face curat în camere și a livra mâncarea mai repede. M-am apropiat puțin de ușă pentru a putea asculta mai bine, dar unul dintre oamenii lui m-a observat. Trebuie să-i fi semnalat cumva lui T'vril, pentru că acesta s-a uitat imediat în direcția mea. S-a uitat fix la mine timp de o clipă, apoi a continuat către oamenii lui:

— Vă mulțumesc! Asta e tot.

M-am dat la o parte, lăsându-i pe servitori să iasă din birou. Au plecat rapid și fără să comenteze, ceea ce nu m-a surprins. T'vril părea genul de șef care își ține subalternii din scurt. M-a invitat înăuntru și a închis ușa în urma noastră, în semn de respect pentru rangul meu.

— Cum te pot ajuta, verișoară?

Am vrut să-l întreb despre puț, sau ce-o fi fost ăla, și despre semnal, sau ce-o fi fost și ăla, și de ce personalul lui arăta de parcă ar fi anunțat o execuție. Era lesne de observat totuși că ar fi preferat să nu vorbească despre asta. Mișcările sale păreau puțin încordate în momentul în care mi-a făcut semn să mă așez pe un scaun din fața biroului său și m-a servit cu niște vin. Am văzut că îi tremura mâna

în timp ce turna vinul, până când a realizat că îl urmăream și a pus jos carafa.

Îmi salvase viața. Pentru asta îi datoram măcar amabilitate. Așa că l-am întrebat numai unde credea că s-ar fi putut afla Relad.

A deschis gura pentru a răspunde și apoi s-a oprit, încruntându-se. L-am văzut cântărind dacă să încerce să mă convingă să mă răzgândesc, apoi luând decizia să nu o facă.

— La solariu, cel mai probabil, mi-a răspuns într-un final. Acolo își petrece majoritatea timpului liber.

T'vril îmi arătase solariul cu o zi în urmă, în timpul turului prin palat. La etajele superioare ale Văzduhului existau o sumedenie de platforme și turnuri diafane, majoritatea adăpostind apartamente și distracții pentru pursangvini. Solariul era una dintre distracții: o încăpere mare, cu tavan de sticlă, cu plante tropicale, divane lucrate cu iscusință, grote și piscine pentru îmbăiat și pentru... alte activități. T'vril nu mă condusese prea departe în timpul plimbării, dar zărisem câteva mișcări prin frunziș și auzisem un geamăt care nu putea fi decât de pasiune. Nu insistasem ca T'vril să mă lase să arunc o privire mai amănunțită pe acolo, dar acum se părea că nu aveam de ales.

— Îți mulțumesc, i-am spus și m-am ridicat.

— Așteaptă, mi-a răspuns și s-a dus înapoi după birou.

A scotocit un pic prin sertare, apoi s-a ridicat ținând în mână o sticluță mică de ceramică pictată migălos. Mi-a întins-o.

— Vezi dacă asta ajută. Își poate cumpăra și singur cu găleata, dar îi place să fie mituit.

Am băgat sticluța în buzunar și am reținut informația. Dar asta mă făcea să-mi pun o altă întrebare.

— T'vril, de ce mă ajuți?

— Asta îmi doresc și eu să știu, mi-a răspuns, părând dintr-odată foarte obosit. În mod evident, nu e profitabil

pentru mine. Sticluța aia m-a costat salariul pe o lună. O păstram pentru când voi avea nevoie de o favoare din partea lui Relad.

Dar eu eram bogată acum. M-am gândit să țin minte să comand trei sticluțe pentru T'vril, drept compensare.

— Atunci de ce o faci?

S-a uitat lung la mine pentru o clipă, poate încercând să decidă și față de el care era adevărul. Într-un final, a oftat.

— Pentru că nu-mi place ce fac ei cu tine. Pentru că ești ca mine. Cu toată sinceritatea, chiar nu știu.

Ca el. Un intrus? Fusese crescut aici, având o legătură de sânge la fel ca mine cu familia de bază, dar el nu avea să fie niciodată un Arameri veritabil în ochii lui Dekarta. Sau poate se referea la faptul că eram singurul alt suflet cinstit și onorabil din tot palatul? Dacă într-adevăr așa stătea treaba.

— Ai cunoscut-o pe mama? l-am întrebat deodată.

A părut surprins.

— Pe lady Kinneth? Eram doar un copil când a fugit cu tatăl tău. Nu pot spune că mi-o aduc prea bine aminte.

— Ce-ți amintești?

S-a sprijinit de marginea biroului, încrucișându-și mâinile pe piept și căzând pe gânduri. În lumina Văzduhului, părul lui împletit strălucea ca o funie de cupru, o culoare care mi s-ar fi părut nenaturală cu doar puțin timp în urmă. Dar acum trăiam printre membrii clanului Arameri și mă întâlneam cu zeii. Standardele mele se schimbaseră.

— Era frumoasă, mi-a spus. Într-adevăr, toți cei din familia de bază sunt frumoși. Ce nu le oferă natura, le oferă magia. Dar era mai mult de atât în cazul ei, a spus și s-a încruntat concentrându-se. Întotdeauna mi-a părut un pic tristă, cumva. Nu am văzut-o niciodată zâmbind.

Mi-am amintit zâmbetul mamei. Zâmbise mai des cât tatăl meu fusese încă în viață, iar câteodată îmi zâmbise și

mie. Am înghițit nodul care mi se pusese în gât și am tușit pentru a-l masca.

— Îmi închipui că a fost bună cu tine. I-au plăcut dintotdeauna copiii.

— Nu.

Expresia lui T'vril era serioasă. Probabil că îmi observase momentul de slăbiciune, dar, din fericire, era prea diplomat pentru a comenta.

— Era politicoasă, desigur, dar eu eram doar un semisangvin, crescut de servitori. Ar fi fost neobișnuit să manifeste bunătate sau interes față de oricare dintre noi.

M-am încruntat înainte de a mă putea controla. În Darr, mama mea se asigura că toți copiii servitorilor primesc cadouri de zilele lor de naștere și cu ocazia ceremoniilor dedicate luminii. În timpul verilor lungi și toride din Darr, mama le permisese servitorilor să își petreacă timpul de odihnă în grădina noastră, unde era mai răcoare. Îl tratase pe intendentul nostru ca pe un membru al familiei.

— Eu eram doar un copil, a continuat T'vril. Dacă îți dorești o rememorare mai precisă, ar trebui să vorbești cu servitorii mai vârstnici.

— Recomanzi pe vreunul în special?

— Oricare dintre ei va vorbi cu tine. Dar nu am de unde să știu care dintre ei ar putea să-și amintească cel mai bine de mama ta, a spus ridicând din umeri.

Nu era chiar ceea ce sperasem, dar era totuși ceva. Urma să investighez mai târziu.

— Îți mulțumesc din nou, T'vril! i-am spus și am plecat să-l caut pe Relad.

***

În ochii unui copil, mama este o zeiță. Poate fi maiestuoasă sau terifiantă, binevoitoare sau plină de furie, dar îți impune să o iubești, oricum ar fi. Sunt convinsă că aceasta este cea mai mare putere din tot universul.

Mama mea...
Nu. Nu încă.

***

În solariu, aerul era cald și umed și încărcat de mirosul copacilor înfloriți. Deasupra copacilor se înălța unul dintre turnurile Văzduhului – turnul central, cel mai înalt dintre toate, a cărui intrare trebuie să se fi aflat undeva printre cărările sinuoase. Spre deosebire de restul turnurilor, acesta se îngusta rapid până într-un punct în care avea doar câțiva metri diametru, prea îngust pentru a adăposti apartamente sau încăperi de dimensiuni mari. Poate că era pur decorativ.

Dacă îmi țineam ochii pe jumătate închiși, puteam ignora turnul și aproape că îmi puteam imagina că sunt înapoi în Darr. Copacii nu semănau – prea înalți și sărăcăcioși, prea depărtați unul de celălalt. În țara mea, pădurile erau dese și umede, întunecate ca misterele, pline de viițe încurcate și creaturi mici, ascunse. Cu toate astea, sunetele și mirosurile erau destul de asemănătoare pentru a-mi stârni dorul de casă. Am stat așa acolo, până când sunetul unor voci care se apropiau m-a trezit din visare.

M-a trezit brusc. Una dintre voci era a Sciminei.

Nu-i puteam desluși cuvintele, dar se afla foarte aproape. Undeva, într-unul dintre foișoarele din fața mea, ascunsă după un desiș de arbuști și copaci. Poteca de pietricele albe pe care mă aflam mergea în acea direcție și probabil că se bifurca undeva înspre foișor. Dacă mă apropiam, cei de acolo m-ar fi putut auzi.

Ducă-se în iadurile fără sfârșit de grijă! am hotărât.

Tatăl meu fusese un vânător strălucit în timpul vieții. Mă învățase cum să pășesc prin pădure fără să se audă frunzișul. Știam și că trebuia să rămân cât mai aproape de sol, pentru că e în firea omului să reacționeze la mișcări de la nivelul ochiului, în timp ce mișcările care au loc mai sus

sau mai jos trec de multe ori neobservate. Dacă asta ar fi fost o pădure din Darr, m-aș fi cocoțat în cel mai apropiat copac, dar trunchiurile de aici, subțiri și fără crengi, erau greu de escaladat. Așa că rămânea doar varianta de a sta la nivelul solului.

Când m-am apropiat – doar destul de aproape cât să pot auzi, căci dacă m-aș fi apropiat mai mult, riscam să fiu văzută – m-am chircit la rădăcina unui copac pentru a asculta mai bine.

— Haide, frate, nu e prea mult, nu-i așa?

Vocea Sciminei, caldă și mieroasă. Nu m-am putut abține să nu tremur la auzul vocii ei, atât în amintirea fricii, cât și de furie. Asmuțise *un zeu* asupra mea, ca pe un câine de luptă dresat, pentru propriul amuzament. De mult nu mai urâsem pe cineva atât de tare.

— Orice îți dorești tu, tot este prea mult, a spus o altă voce – de bărbat.

Avea o voce de tenor, cu o tentă de irascibilitate. Era Relad?

— Pleacă de aici și lasă-mă să gândesc!

— Doar știi ce le poate pielea raselor ăstora de întunecați, frate. Nu au răbdare și nici uzul rațiunii. Veșnic mânioși din cauza unor chestiuni întâmplate cu generații în urmă...

N-am mai înțeles restul cuvintelor ei. Îi auzeam pașii doar din când în când, ceea ce însemna că se plimba, către mine și înapoi. Când se îndepărta, devenea mai greu de auzit.

— Nu trebuie decât să-ți pui oamenii să semneze acordul de aprovizionare. Nu înseamnă decât câștig, atât pentru ei, cât și pentru tine.

— Asta e o minciună, scumpă soră. Nu mi-ai oferi niciodată nimic care să fie numai în beneficiul meu.

Un oftat plictisit, un mormăit pe care nu l-am înțeles, apoi:

— *Pleacă* am zis! Mă doare capul.

— Sunt sigură că te doare, având în vedere plăcerile cu care îți ocupi timpul.

Vocea Sciminei se schimbase. Era în continuare rafinată, în continuare suavă și plăcută, dar căldura se scursese din ea, acum că Relad făcuse clar faptul că intenționa să o refuze. M-am minunat că o schimbare atât de subtilă putea să-i facă vocea să sune atât de diferit.

— Prea bine. Mă voi întoarce când te vei simți mai bine. Apropo, ai întâlnit-o pe noua noastră verișoară?

Mi-am ținut respirația.

— Vino aici! a spus Relad.

Mi-am dat seama imediat că vorbea cu altcineva, probabil cu un servitor. Nu mi-l puteam imagina folosind acel ton poruncitor cu Scimina.

— Nu. Am auzit în schimb că tu ai încercat s-o ucizi. Crezi că a fost înțelept?

— Mă jucam doar. N-am putut rezista, e o fetiță atât de serioasă. Știi că ea chiar crede că este un concurent pentru poziția unchiului?

Am încremenit. Se pare că și Relad încremenise, pentru că Scimina a continuat:

— Aha. Nu ți-ai dat seama?

— Nu poți fi sigură. Bătrânul a iubit-o pe Kinneth. Și fata asta nu înseamnă nimic pentru noi.

— Chiar ar trebui să mai citești din istoria familiei noastre, frate. Tiparul...

S-a îndepărtat și n-am auzit continuarea. Frustrant. Dar nu îndrăzneam să mă furișez mai aproape, pentru că tot ceea ce mă despărțea de ei era un strat subțire de frunze și crengi. Eram atât de aproape, încât m-ar fi putut auzi respirând dacă se concentrau puțin. Nu mă puteam baza decât pe faptul că erau amândoi absorbiți în conversație.

Au mai schimbat câteva comentarii, pe care le-am ratat în mare parte. Apoi Scimina a oftat.

— Bine, să faci așa cum crezi că e mai bine, frate, și eu voi face același lucru, ca de fiecare dată.

— Noroc!

Oare această urare rostită încet era sinceră sau sarcastică? Înclin să cred că a doua variantă era cea corectă, dar exista totuși ceva în vocea lui care sugera prima variantă. Nu mi-am putut da seama fără să-l văd.

— Și ție, frate!

Am auzit clinchetul încălțărilor ei de-a lungul potecii pietruite, estompându-se rapid.

Am stat vreme îndelungată unde eram, sprijinită de copac, așteptând ca emoțiile să mi se calmeze înainte de a încerca să plec. Gândurile, de asemenea, deși asta a durat mai mult timp, din cauza agitației care mă cuprinsese în urma celor auzite. „Ea chiar crede că este un concurent." Asta însemna că nu eram? Relad părea să creadă că eram, dar chiar și el își punea întrebări, la fel ca mine. De ce mă adusese Dekarta în Văzduh?

Ceva de analizat mai târziu. Să ne ocupăm mai întâi de lucrurile presante. Ridicându-mă, am început să-mi croiesc drum cu grijă înapoi prin desiș. Dar înainte să reușesc, crengile s-au dat în lături la nici cinci pași de mine și un bărbat a trecut împleticindu-se printre ele. Blond, înalt, bine îmbrăcat, cu un însemn de pursangvin: Relad. Am încremenit, dar era prea târziu. Eram la vedere, prinsă în timp ce mă furișam. Dar spre completa mea surprindere, nu m-a văzut. A mers până lângă un copac, și-a desfăcut pantalonii și a început să-și golească vezica cu multe oftaturi și gemete.

M-am holbat la el, neștiind ce mă dezgusta mai mult: faptul că urina într-un loc public, unde ceilalți îi vor mirosi duhoarea zile întregi, completa lui nepăsare sau propria-mi imprudență.

Încă nu fusesem prinsă totuși. M-aș fi putut apleca la loc, ascunzându-mă după un copac, și probabil că nu aș fi fost observată. Dar poate că îmi ieșise în cale o oportunitate. Cu siguranță că fratele Sciminei ar fi apreciat cutezanța din partea celui mai proaspăt rival.

Așa că am așteptat până când a terminat și și-a aranjat îmbrăcămintea. S-a întors să plece și probabil că tot nu m-ar fi văzut, dacă nu mi-aș fi ales acel moment pentru a-mi drege vocea.

Relad a făcut ochii mari și s-a întors, clipind confuz către mine pentru câteva momente, înainte ca vreunul dintre noi să scoată o vorbă.

— Vărule, i-am spus într-un final.

A scos un oftat lung, care era dificil de interpretat. Era nervos? Resemnat? Poate că ambele.

— Așa, deci. Trăgeai cu urechea.

— Da.

— Asta vă învață să faceți în jungla aia a voastră?

— Printre altele. M-am gândit să mă țin de ce știu să fac cel mai bine, vărule, din moment ce nimeni nu a găsit de cuviință să-mi arate care este modalitatea adecvată a familiei Arameri de a face lucrurile. De fapt, speram să mă poți ajuta chiar tu cu asta.

— Să te ajut, a spus și a izbucnit în râs, apoi a clătinat din cap. Vino, în cazul ăsta! Oi fi tu sălbatică, dar eu vreau să stau jos ca un om civilizat.

Suna promițător. Relad deja se dovedise mai întreg la cap decât sora lui, cu toate că asta nu era prea greu. Ușurată, l-am urmat printre tufișuri în luminiș. Era un locșor minunat, atât de meticulos aranjat încât chiar părea natural, cu excepția faptului că era imposibil de perfect. Un bolovan măricel, de formă numai bună pentru a servi pe post de șezlong, trona într-o parte. Relad, care oricum nu se ținea prea bine pe picioare, s-a lăsat pe bolovan cu un oftat puternic.

De partea cealaltă era o piscină, prea mică pentru mai mult de două persoane care să stea confortabil. Acolo era o tânără frumoasă, dezbrăcată, cu o dungă neagră pe frunte. O servitoare deci. Mi-a susținut privirea, apoi s-a uitat în altă parte, elegant, lipsită de orice fel de expresie. Încă o tânără, îmbrăcată cu o rochie diafană, atât de transparentă încât ar fi putut fi la fel de bine și ea dezbrăcată, s-a așezat lângă Relad, ținând o tavă cu o cupă și o sticlă. Nici nu mă mira că Relad trebuise să se ușureze. Sticla nu era deloc mică și era aproape goală. Ceea ce mă mira era că Relad încă mai putea să se țină drept.

Nu aveam unde să mă așez, așa că mi-am prins mâinile la spate și am așteptat, politicoasă, în liniște.

— Bine, atunci, a spus Relad.

A ridicat un pahar gol și l-a cercetat cu atenție, ca și cum ar fi verificat dacă era curat. Se vedea că mai fusese folosit.

— În numele neștiute ale tuturor demonilor, ce vrei?

— După cum am mai spus, vărule, caut ajutor.

— Și de ce crezi că te-aș ajuta eu?

— Poate că ne-am putea ajuta reciproc, i-am răspuns. Nu am niciun interes să devin moștenitoarea bunicului. Dar sunt mai mult decât dispusă să susțin un alt candidat, în circumstanțele potrivite.

Relad a ridicat sticla pentru a turna un pahar, dar mâna îi tremura atât de rău, încât a vărsat o treime din cantitate. Ce risipă! A trebuit să rezist tentației de a-i lua sticla din mână ca să torn cum trebuie.

— Nu îmi ești de niciun folos, mi-a spus în cele din urmă. Nu ai face decât să îmi stai în cale sau, mai rău, să mă pui într-o postură de vulnerabilitate în fața ei.

Niciunul dintre noi nu avea nevoie de clarificări în legătură cu cine era *ea*.

— Ea a venit aici să-ți vorbească despre ceva complet diferit, i-am spus. Crezi că e o coincidență că m-a menționat și pe mine, printre altele? Eu cred că o femeie nu aduce

în discuție un rival de față cu un altul decât dacă speră să-i poată stârni unul împotriva celuilalt. Poate că ne percepe pe amândoi drept amenințări.

— Amenințări?

A început să râdă, apoi a dat pe gât paharul de ce-o fi fost. Nu putea să-i fi simțit gustul, la acea viteză.

— Zeilor, ești tot atât de proastă pe cât ești de urâtă. Iar bătrânul chiar crede că te poți compara cu ea? Incredibil.

M-a străbătut un val de furie, dar auzisem jigniri mult mai rele de-a lungul vieții, așa că mi-am păstrat calmul.

— Nu mă interesează să mă compar cu ea.

Am spus-o mai tăios decât aș fi vrut, dar mă îndoiesc că lui îi păsa.

— Tot ce vreau este să scap cu viață din locul ăsta mizerabil.

Privirea pe care mi-a aruncat-o m-a îmbolnăvit. Nu era cinică, nici măcar batjocoritoare, doar terifiant de realistă. *Nu vei scăpa niciodată*, păreau să spună ochii lui lipsiți de expresie și zâmbetul obosit. *N-ai nicio șansă.*

Dar în loc să spună cu voce tare toate astea, Relad a vorbit cu o delicatețe care m-a enervat chiar mai mult decât disprețul lui.

— Nu te pot ajuta. Dar îți voi oferi totuși un sfat, dacă ești dispusă să asculți.

— Un sfat ar fi binevenit, vărule.

— Arma preferată a surorii mele este iubirea. Dacă iubești pe cineva sau ceva, ai grijă. Acela este locul în care te va ataca.

M-am încruntat dezorientată. Nu avusesem niciun iubit notabil în Darr și nu aveam copii. Părinții mei erau deja morți. Îmi iubeam bunica, desigur, și unchii, și verișorii, și nepoții, și pe câțiva prieteni, dar nu puteam înțelege cum...

Ah. Era limpede după o clipă de gândire. Însuși Darrul. Nu era unul dintre teritoriile Sciminei, dar ea era totuși

o Arameri. Nimic nu se afla în afara razei ei de acțiune. Trebuia să găsesc o modalitate de a-mi proteja poporul.

Relad a clătinat din cap de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Nu poți ocroti ceea ce iubești, nu pe vecie. Nu complet. Singura ta apărare este să nu iubești nimic, de la bun început.

M-am încruntat și mai tare.

— Dar asta este imposibil!

Cum ar putea trăi un om așa?

Mi-a zâmbit și m-a făcut să mă cutremur.

— Bine. Noroc în cazul ăsta!

Le-a făcut semn celor două tinere. Amândouă s-au ridicat de la locurile lor și au venit lângă el, așteptându-i următoarea comandă. Abia atunci am observat: amândouă erau înalte, cu o alură patriciană, frumoase, în stilul plat și ascuțit al amnilor, cu părul întunecat. Nu arătau chiar ca Scimina, dar asemănarea era evidentă.

Relad le-a privit cu o asemenea amărăciune încât pentru o clipă mi-a fost milă de el. M-am întrebat pe cine iubise și pierduse. Și m-am întrebat când îmi dădusem seama că Relad îmi era la fel de nefolositor cum îi eram și eu lui. Mai bine luptam singură decât să mă bazez pe acea cochilie goală de om.

— Îți mulțumesc, vărule, i-am răspuns și mi-am înclinat capul.

Apoi l-am lăsat cu fanteziile lui.

Înapoi către odaia mea, m-am oprit la biroul lui T'vril și i-am returnat sticluța de ceramică. T'vril a pus-o deoparte fără să spună nimic.

9. Amintiri

Există o boală numită moartea umblătoare. Boala provoacă spasme, o febră cumplită, pierderea cunoștinței și, în fazele finale, un soi foarte ciudat de comportament maniacal. Victima simte nevoia să se ridice din patul în care zace și să meargă – să meargă oriunde, chiar și înainte și înapoi dacă este închisă într-o cameră. Vrea să meargă, în timp ce febra crește într-atât de mult încât pielea victimei se crapă și începe să sângereze. Să meargă în timp ce creierul moare. Și apoi să mai meargă un pic.

Au fost înregistrate multe epidemii de moarte umblătoare de-a lungul secolelor. Când a apărut pentru prima dată, au murit mii de oameni, pentru că nimeni nu știa cum se transmite. Mersul e de vină. Dacă nimic nu îi împiedică, cei infectați merg întotdeauna în locurile în care se află cei sănătoși. Sângerează și mor acolo, și astfel boala se răspândește. Dar acum suntem mai înțelepți. Construim un zid în jurul oricărui loc care a fost atins de boală și ne oțelim inimile la auzul strigătelor celor sănătoși, blocați înăuntru. Dacă sunt încă în viață după câteva săptămâni, îi lăsăm să iasă. Supraviețuirea nu este ceva nemaiîntâlnit. Nu suntem cruzi.

Nu a scăpat nimănui faptul că moartea umblătoare afectează doar clasele de jos. Preoții, nobilii, învățații, comercianții înstăriți sunt în siguranță. Nu numai pentru că ei au gărzi și resursele necesare pentru a se izola în citadelele și

templele lor. În primii ani, nu se instituiau carantine, dar ei erau totuși imuni. Cu excepția celor care s-au ridicat de curând din rândul claselor de jos, cei bogați și puternici nu se îmbolnăvesc.

Evident, o astfel de năpastă nu poate avea cauze naturale.

Când moartea umblătoare a ajuns în Darr, cu puțin timp înainte de nașterea mea, nimeni nu s-a așteptat ca tatăl meu să fie atins. Făcea parte din nobilimea mică, dar totuși nobilime. Însă bunicul din partea tatălui fusese un om de rând după standardele darreze – un vânător chipeș care i-a furat inima bunicii mele. Se pare că asta a fost de ajuns pentru ca tata să nu fie imun la boală.

Totuși, tatăl meu a supraviețuit bolii.

Îmi voi aminti mai târziu de ce este acest lucru relevant.

***

În seara aceea, în timp ce mă pregăteam de culcare, am ieșit din baie și l-am găsit pe Sieh mâncându-mi cina și citind una dintre cărțile pe care le adusesem din Darr. Faptul că îmi mânca cina nu mă deranja. În schimb, cartea era cu totul altceva.

— Îmi place cartea asta, a spus Sieh, întâmpinându-mă cu un vag gest al mâinii.

Nu și-a ridicat deloc ochii din carte.

— N-am mai citit poezie darreză. E stranie. Din conversațiile cu tine, am crezut că toți darrezii sunt direcți. Dar aici fiecare vers e înțesat de subînțelesuri. Cine a scris asta gândea foarte profund.

M-am așezat pe pat pentru a-mi peria părul.

— E politicos să întrebi înainte de a invada intimitatea altora.

Nu a lăsat cartea din mână, dar a închis-o.

— Te-am jignit, a spus cu o expresie contemplativă pe chip. Cum de am făcut asta?

— Poetul a fost tatăl meu.

Expresia i s-a schimbat în surprindere.

— Este un poet bun. De ce te deranjează dacă citesc și alții ce-a scris?

— Pentru că este cartea mea.

Era mort de zece ani – un accident la vânătoare, un mod atât de specific masculin de a muri – și încă mă durea când mă gândeam la el. Am lăsat peria în jos, uitându-mă jos la firele închise la culoare prinse în ea. Bucle amne, la fel ca și ochii mei amni. M-am întrebat, uneori, dacă tatăl meu mă considerase urâtă, la fel cum mă consideraseră mulți darrezi. Dacă o făcuse, ar fi fost din cauza trăsăturilor mele amne sau pentru că nu arătam *destul de* amnă, ca mama mea?

Sieh s-a uitat lung la mine pentru o clipă.

— N-am vrut să te jignesc.

S-a ridicat și a pus cartea la loc pe micul meu raft.

Am simțit ceva relaxându-se în mine, dar am continuat să mă pieptăn, ca să nu-mi arăt sentimentele.

— Sunt surprinsă că îți pasă, i-am spus. Muritorii își pierd viața tot timpul. Probabil te-ai plictisit să te distrezi pe seama suferințelor noastre.

Sieh a zâmbit.

— Și mama mea a murit.

Trădătoarea care nu trădase pe nimeni. Nu mă gândisem niciodată la ea ca la mama cuiva.

— În afară de asta, ai încercat să-l omori pe Nahadoth pentru mine. Iar asta îți câștigă un pic de considerație în plus.

Și-a schimbat poziția pentru a se așeza pe masa mea de machiaj, împingând în lături puținele mele cosmetice. Considerația în plus nu se aplica în cazul ăsta, probabil.

— Deci, ce dorești? m-a întrebat el.

Am tresărit uimită. El a rânjit.

— Te-ai bucurat să mă vezi, înainte să vezi ce citeam.

— Hm.

— Deci?

— Mă întrebam...

M-am simțit deodată nesăbuită.

Câte probleme aveam în clipa asta? De ce devenisem obsedată de morți?

Sieh și-a strâns și încrucișat picioarele, așteptând. Am oftat.

— Mă întrebam dacă ai putea să-mi spui ce știi legat de... de mama mea.

— Nu despre Dekarta, nu despre Scimina sau Relad? Sau chiar despre familia *mea* cea ciudată?

Și-a ridicat capul și pupilele i s-au mărit într-o fracțiune de secundă. M-am uitat fix la el, distrasă pentru moment.

— Interesant, mi-a zis. Ce te-a apucat?

— M-am întâlnit azi cu Relad.

Căutam cuvinte cu care să pot explica mai departe.

— Ce pereche pe cinste, nu-i așa? El și Scimina. Ce povești ți-aș putea spune despre micul lor război...

— Nu vreau să știu nimic despre asta.

Îi răspunsesem pe un ton prea tăios. Nu voiam să-i arăt cât de mult mă deranjase întâlnirea cu Relad. Mă așteptasem la un alt Relad, dar realitatea amară, dintre aburii beției, era mult mai urâtă. Aveam să ajung și eu ca el dacă nu evadam din Văzduh în curând?

Sieh era tăcut, citindu-mi probabil gândurile pe față. Așa că nu m-a surprins prea mult când i-a apărut o expresie gânditoare pe chip și mi-a oferit un zâmbet leneș, șiret.

— Îți voi spune tot ce pot, mi-a spus. Dar ce îmi oferi în schimb?

— Ce dorești?

Zâmbetul i-a pierit, expresia schimbându-i-se într-una complet serioasă.

— Ți-am mai spus. Lasă-mă să dorm cu tine.

M-am holbat la el. A clătinat imediat din cap și mi-a explicat:

— Nu ca un bărbat cu o femeie.

Părea chiar revoltat de idee.

— Sunt copil, ai uitat?

— Nu ești copil.

— Din punct de vedere zeiesc, sunt. Nahadoth a fost născut înainte ca până și timpul să existe. Asta mă face pe mine și pe toți frații mei să părem niște sugari prin comparație.

S-a foit din nou, petrecându-și mâinile în jurul genunchilor. Arăta teribil de tânăr și teribil de vulnerabil. Dar nu eram proastă.

— De ce vrei să dormi cu mine?

A scos un oftat ușor.

— Pur și simplu îmi placi, Yeine. Chiar trebuie să fie un motiv pentru orice?

— Păi, asta încep să cred despre tine.

S-a strâmbat.

— Ei bine, nu e niciunul. Ți-am spus: fac ce vreau, ce îmi place, așa cum fac copiii. Nu e nicio logică în asta. Poți accepta asta sau nu, cum vrei.

Apoi și-a sprijinit bărbia pe un genunchi și s-a uitat într-o parte, executând cea mai lipsită de cusur bosumflare pe care am văzut-o vreodată.

Am oftat și am încercat să iau în calcul dacă acceptându-i propunerea aș deveni cumva susceptibilă șiretlicurilor enefadehilor sau vreunui complot de-al familiei Arameri. Dar într-un final mi-am dat seama că nimic din toate astea nu conta.

— Bănuiesc că ar trebui să mă simt flatată, i-am spus și am oftat din nou.

Instantaneu, Sieh s-a luminat tot și a sărit spre patul meu, dând la o parte cuverturile și bătând ușor partea mea de saltea.

— Îți pot pieptăna părul?

Nu m-am putut abține din râs.

— Ești o persoană foarte, foarte ciudată, i-am zis.

— Nemurirea devine foarte, foarte plictisitoare. Ai fi surprinsă cât de interesante pot părea micile aspecte lumești ale vieții, după câteva milenii.

Am venit lângă el și m-am așezat pe pat, dându-i peria. Aproape că a început să toarcă când luat-o, dar nu i-am dat drumul.

— Am senzația că sunt pe cale să plătesc pentru înțelegerea asta cu vârf și îndesat, mi-a zis el zâmbind.

— Nu. Dar mi se pare prudent, în momentul în care mă târguiesc cu un farsor, să-i cer să se țină de partea lui din înțelegere mai întâi.

A izbucnit în râs, dând drumul periei pentru a se bate cu palma pe picior.

— Ești atât de amuzantă! Te plac mai mult decât pe oricare alt membru al familiei Arameri.

Nu mi-a plăcut că mă considera parte din familia Arameri. Dar...

— Mai mult decât pe mama? l-am întrebat.

S-a oprit din râs, apoi s-a sprijinit de mine, lipindu-se de spatele meu.

— Mi-a plăcut destul de mult de ea. Nu ne dădea ordine prea des. Numai când nu avea de ales. În rest ne lăsa în pace. Cei deștepți tind să facă asta, lăsând la o parte excepțiile de genul Sciminei. Nu are rost să te apuci să-ți cunoști armele într-o măsură atât de personală.

Nu mi-a plăcut să aud o asemenea afirmație nepăsătoare despre motivațiile mamei mele.

— Poate că a făcut-o din principiu. Mulți dintre pursangvini abuzează de puterea pe care o au asupra voastră. Nu e drept.

Și-a ridicat capul de pe umărul meu și s-a uitat la mine pentru o clipă, amuzat. Apoi s-a întins înapoi.

— Bănuiesc că se poate să fi fost și ăsta motivul, a zis el.

— Dar tu nu crezi asta.

— Vrei adevărul, Yeine? Sau cuvinte de alinare? Nu, nu cred că ne lăsa în pace din principiu. Cred că Kinneth era preocupată pur și simplu de alte lucruri. Vedeai asta în ochii ei. O anume forță.

M-am încruntat, aducându-mi aminte. Avea o înfățișare fermă, da. Un soi neînduplecat, necruțător de hotărâre. I se mai citeau și altfel de lucruri în priviri, în special atunci când credea că nu vede nimeni. Râvnă. Regret.

Mi-am închipuit ce gândea în momentele în care își întorcea privirea către mine: *Te voi transforma în instrumentul meu, unealta mea cu care mă voi răzbuna pe ei.* Poate, deși știa mult mai bine decât mine cât de mici erau șansele de reușită. Sau poate: *În sfârșit, iată șansa mea de a modela o lume, chiar dacă este numai lumea unui copil.* Iar acum, că văzusem cum erau Văzduhul și familia Arameri, apăruse o nouă posibilitate: *Te voi crește cu judecata sănătoasă.*

Dar dacă avusese acea privire și în timpul zilelor petrecute în Văzduh, cu mult înaintea nașterii mele, atunci privirea ei nu avea absolut nimic de-a face cu mine.

— Nu era niciun fel de competiție în cazul ei, nu-i așa? l-am întrebat. Era singura moștenitoare.

— Nicio competiție. Nu a existat niciodată vreun dubiu. Kinneth urma să fie următoarea căpetenie a clanului. Asta până în ziua în care a abdicat, a spus Sieh dând din umeri. Chiar și după asta, pentru o vreme, Ḍekarta s-a așteptat ca ea să se răzgândească. Dar apoi ceva s-a schimbat. Se simțea schimbarea în aer. S-a întâmplat într-o zi de vară, dar mânia lui Dekarta era ca un sloi de gheață.

— O zi anume?

Sieh nu mi-a răspuns pentru câteva momente. Am știut deodată, cu un instinct pe care nu l-am înțeles, dar de care nici nu m-am îndoit, că urma să mă mintă. Sau cel puțin să tăinuiască o parte din adevăr.

Dar era în regulă. El era un poznaş şi un zeu. La urma urmei, eu făceam parte din familia care îl ţinuse prizonier timp de atâtea secole. Nu mă puteam aştepta la încredere totală din partea lui. Urma să mă mulţumesc cu ce primeam.

— În ziua în care a venit la palat, a început Sieh, vorbind mai lent decât de obicei, cântărind fiecare cuvânt, la aproape un an de când se căsătorise cu tatăl tău. Dekarta a ordonat să se elibereze toate coridoarele când a ajuns. Ca să n-o facă de râs, înţelegi? Chiar şi atunci avea grijă de ea. S-a întâlnit cu ea singur, din acelaşi motiv, aşa că nimeni nu ştie ce au vorbit. Dar cu toţii ştim ce spera el.

— Spera ca ea să se întoarcă.

Din fericire nu o făcuse, altfel eu nu m-aş mai fi născut.

Dar de ce venise totuşi?

Următorul lucru pe care trebuia să-l fac era să aflu asta.

I-am întins peria lui Sieh. A luat-o, s-a ridicat în genunchi şi a început să-mi perie părul cu multă grijă.

***

Sieh dormea lungit, ocupând mare parte din uriaşul pat. Mă aşteptasem să se îngrămădească în mine, dar părea mulţumit să menţină doar o singură parte a corpului în contact cu mine – o mână şi un picior de data asta, întinse peste burta şi piciorul meu. Nu mă deranja cât se întinsese, nici sforăitul lui uşor. Ce mă deranja, din nou, erau zidurile care luminau ca în miezul zilei.

În ciuda acestui lucru, am reuşit cumva să adorm. Trebuie să fi fost obosită. La un moment dat în cursul nopţii m-am trezit pe jumătate şi am deschis ochii, confuză. Am observat că încăperea se întunecase. Dat fiind că pentru mine camerele întunecate în timpul nopţii erau ceva normal, nu mi-a părut nimic nelalocul lui şi am adormit la loc. Dar dimineaţa mi-am amintit ceva – un anumit gust în aer, după cum îl numise Sieh. Un gust despre care nu

ştiam prea multe, dar totuşi îl recunoşteam în felul în care un copil recunoaşte dragostea sau un animal frica. Gelozia, chiar şi între tată şi fiu, este un dat al naturii.

În acea dimineaţă, m-am întors şi l-am văzut pe Sieh treaz, cu ochii lui verzi încărcaţi de tristeţe. Fără niciun cuvânt, s-a ridicat, mi-a zâmbit şi s-a evaporat. Ştiam că nu mai avea să doarmă niciodată cu mine.

10. Familie

Dis-de-dimineață, cum a plecat Sieh, m-am ridicat și eu, hotărâtă să-l găsesc pe T'vril înainte de vizita zilnică la Salon. Deși mă asigurase că făcusem deja cunoștință cu toată lumea care conta, asta fusese în contextul competiției dintre moștenitori. Cât despre mama, speram ca cineva să știe mai multe referitor la noaptea abdicării ei.

Dar am cotit spre stânga acolo unde ar fi trebuit să fac la dreapta și nu am luat liftul destul de mult în jos. În loc să ajung în biroul lui T'vril, m-am trezit în fața intrării palatului, în curtea exterioară, unde începuse partea cea mai neplăcută a vieții mele.

Iar acolo Dekarta se afla.

***

Când aveam cinci sau șase ani, profesorii mei itempani m-au învățat despre lume: „Universul este condus de zei. Strălucitorul Itempas este stăpân printre ei. Dar lumea este condusă de Consorțiul Nobililor, sub îndrumarea familiei Arameri. Dekarta, Stăpânul Arameri, este căpetenia lor."

Îmi amintesc că după aceea i-am spus mamei că acest Stăpân Arameri trebuie să fie un om grozav.

— Este, mi-a răspuns scurt, și conversația a luat sfârșit.

Nu replica ei mi-a rămas întipărită în minte, ci felul în care a spus-o.

***

Curtea exterioară a Văzduhului este primul lucru pe care îl văd vizitatorii, fiind, aşadar, gândită special pentru a impresiona. Pe lângă poarta verticală şi intrarea palatului – un tunel de arce concentrice, în jurul căruia se întinde clădirea intimidantă a Văzduhului – se mai află şi Grădina Celor O Sută de Mii, şi digul. Desigur, nicio navă nu acostează la acest dig, pentru că ţâşneşte din curtea interioară direct în aer, terminându-se cu o cădere de un kilometru până la sol. Are o balustradă subţire şi elegantă, cam la înălţimea şoldurilor. Această balustradă nu ar putea opri o persoană hotărâtă să se sinucidă, dar presupun că le dă o oarecare senzaţie de siguranţă tuturor celorlalţi.

Dekarta stătea împreună cu Viraine şi alţi câţiva la baza digului. Grupul se afla la ceva depărtare şi încă nu mă observase nimeni. M-aş fi întors imediat şi m-aş fi îndreptat înapoi spre palat dacă nu aş fi recunoscut pe una dintre persoanele care se aflau cu Dekarta şi Viraine: Zhakkarn, zeiţa războinică.

Asta m-a făcut să zăbovesc. Ceilalţi erau curtenii lui Dekarta. Mi-i aminteam vag pe unii dintre ei din prima mea zi la palat. Un alt bărbat, nu la fel de bine îmbrăcat ca restul, stătea câţiva paşi mai departe pe dig, ca şi cum ar fi admirat priveliştea – dar tremura. Vedeam asta chiar şi de la depărtarea la care mă aflam.

Dekarta a spus ceva. Zhakkarn a ridicat o mână şi a făcut să apară o lance strălucitoare de argint. Îndreptând-o către bărbat, zeiţa a făcut trei paşi înainte. Vârful lancei părea că pluteşte în aer, neclintit, în ciuda vântului, la câţiva centimetri de spatele bărbatului.

Bărbatul a făcut un pas înainte, apoi a privit în urmă. Vântul îi zburlea părul într-un vârtej de bucle în jurul capului. Părea amn sau vreo rasă înrudită. I-am recunoscut postura totuşi şi ochii sălbatici, sfidători. Un eretic, care-l dispreţuia pe cel Strălucitor. Odinioară au existat armate

întregi formate din cei asemenea lui, dar acum mai rămăseseră doar câțiva, ascunși în cotloane tainice și venerând zeii decăzuți. Acesta trebuie să fi fost mai puțin precaut.

— Nu-i puteți ține încătușați pe vecie, a zis bărbatul.

Vântul i-a purtat vorbele către mine și apoi mai departe, stârnindu-mi curiozitatea. Magia protectoare care menținea aerul cald și liniștit înăuntrul Văzduhului nu părea să funcționeze și pe dig.

— Nici măcar Tatăl Văzduhului nu este infailibil! a continuat bărbatul.

Dekarta nu i-a răspuns, cu toate că s-a aplecat pentru a-i șopti ceva lui Zhakkarn. Bărbatul de pe dig a încremenit.

— Nu! Nu poți! Nu poți!

S-a întors și a încercat să treacă de Zhakkarn și de lancea îndreptată spre el, cu ochii ațintiți către Dekarta.

Zhakkarn a mutat doar vârful lancei, iar omul s-a înfipt singur în suliță.

Am strigat, punându-mi mâinile la gură. Intrarea în palat a amplificat sunetul. Dekarta și Viraine s-au uitat amândoi către mine. A urmat un sunet care mi-a făcut țipătul să pară insignifiant, în momentul în care bărbatul a început să urle.

Strigătul lui m-a străpuns ca sulița lui Zhakkarn. Încovrigat deasupra lăncii și strângându-i coada în mâini, corpul bărbatului tremura mai puternic decât înainte. Cu întârziere, am conștientizat că o altă forță, în afara strigătului, îl zguduia. Pieptul a început să-i strălucească roșu-aprins în jurul vârfului de suliță. I se ridica fum din mâneci, din guler, din gură și nas. Cei mai cumpliți erau ochii, pentru că omul era conștient. Știa ce i se întâmpla, o știa și era disperat, iar disperarea făcea parte din suferința lui.

Am fugit. Tatăl Văzduhului să mă ajute, dar nu mai puteam suporta. Am alergat înapoi în palat și m-am adăpostit după un colț. Nici măcar asta nu a ajutat, pentru că încă îl puteam auzi urlând, urlând și *urlând* în timp ce ardea din interior, urlând îndelung, până când am crezut

că voi înnebuni și nu voi mai auzi nimic altceva tot restul vieții mele.

Am mulțumit tuturor zeilor, chiar și lui Nahadoth, când s-a oprit într-un final.

Nu știu cât am stat ghemuită acolo, cu mâinile la urechi. După o vreme însă, mi-am dat seama că nu mai eram singură și am ridicat capul. Dekarta, sprijinindu-se cu toată greutatea într-un baston negru, lustruit, al cărui lemn ar fi putut proveni din pădurile Darrului, stătea lângă mine și mă privea, având-l pe Viraine alături. Ceilalți curteni se împrăștiaseră de-a lungul coridorului. Pe Zhakkarn nu o mai vedeam nicăieri.

— Ei bine, a spus Dekarta, cu vocea încărcată de batjocură, acum iese adevărul la iveală. Laşitatea tatălui ei îi curge prin vine, nu curajul Aramerilor.

Vorbele lui mi-au înlocuit șocul cu furie. Am sărit imediat în picioare.

— Darrezii au fost odată războinici renumiți, a zis Viraine, înainte ca eu să pot spune ceva care să mă osândească.

Spre deosebire de felul în care mă privea Dekarta, expresia lui Viraine era neutră.

— Dar secolele petrecute sub guvernarea pașnică a Tatălui Văzduhului au civilizat până și cele mai sălbatice rase, stăpâne. Nu o putem învinui pe ea pentru asta. Mă îndoiesc că a văzut vreodată un om murind.

— Membrii acestei familii trebuie să fie puternici, a tunat Dekarta. Este prețul pe care îl plătim pentru puterea noastră. Nu putem fi asemenea raselor de întunecați, care și-au abandonat zeii pentru a-și salva pieile. Trebuie să fim ca bărbatul ăla, chiar așa rătăcit cum era, a spus și a arătat în spate către dig sau spre locul unde se afla cadavrul ereticului acum. Ca Shalar. Trebuie să fim dispuși să murim și să ucidem pentru Stăpânul nostru Itempas.

A zâmbit. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Poate că ar trebui să te pun pe tine să te ocupi de următorul, nepoată.

Eram prea tulburată, prea furioasă pentru a încerca măcar să controlez ura de pe chipul meu.

— De câtă putere e nevoie pentru a ucide un om neînarmat? Sau pentru a ordona *altcuiva* să-l omoare? Şi în felul ăsta...

Am clătinat din cap. Urletul omului îmi suna încă în urechi.

— Asta e cruzime, nu dreptate!

— Aşa crezi?

Spre surprinderea mea, Dekarta chiar părea gânditor.

— Această lume îi aparţine Tatălui Văzduhului. Asta e incontestabil! Bărbatul pe care l-ai văzut a fost prins distribuind cărţi interzise, cărţi care neagă această realitate. Şi fiecare dintre cititorii acelor cărţi, fiecare cetăţean onest care a fost martor al acestei blasfemii şi a refuzat să o denunţe, toţi aceştia s-a alăturat acum înşelătoriei lui. Sunt cu toţii criminali, în sânul nostru, hotărâţi să ne fure nu aurul, nici măcar vieţile, ci *inimile*, minţile, sănătatea şi pacea, spuse Dekarta şi oftă. Dreptatea adevărată ar fi să nimicim acea naţiune în întregime. Să stârpim întinarea înainte să se împrăştie mai departe. În loc de asta, am ordonat doar moartea tuturor partizanilor lui şi a nevestelor şi copiilor lor. Doar a celor care se află în afara oricărei mântuiri.

M-am holbat la Dekarta, prea înfiorată pentru a putea vorbi. Acum ştiam de ce se întorsese omul pentru a se înfige singur în lance. Acum ştiam unde plecase Zhakkarn.

— Stăpânul Dekarta i-a oferit şansa să aleagă, a adăugat Viraine. Ar fi avut parte de o moarte mai uşoară dacă ar fi sărit. Vântul îi izbeşte de obicei de coloana de susţinere a palatului, şi nu mai apucă să atingă pământul. E mai... rapid.

— Spuneţi... am început eu.

Simţeam nevoia să-mi astup din nou urechile.

— Spuneți că sunteți servitori ai lui Itempas? Sunteți niște bestii turbate. Demoni!

Dekarta a clătinat din cap.

— Sunt un prost că încerc să găsesc ceva din ea în tine.

Mi-a întors spatele și a plecat. Înainta încet, chiar și cu ajutorul bastonului. Viraine l-a urmat, pregătit să ajute în cazul în care Dekarta s-ar fi împiedicat. S-a întors o dată și s-a uitat la mine. Dekarta nu a făcut-o.

M-am ridicat de lângă perete.

— Mama mea a trăit mai aproape de Strălucitor decât ar putea oricare dintre voi să o facă!

Dekarta s-a oprit. Pentru o clipă mi s-a făcut frică, dându-mi seama că întinsesem coarda. Dar nu s-a întors.

— Asta este adevărat, a spus Dekarta, cu o voce foarte joasă. Mama ta nu ar fi arătat niciun fel de milă.

A continuat să se îndepărteze. M-am lipit iarăși de perete și nu m-am oprit mult timp din tremurat.

***

Am sărit peste întrunirea din Salon în acea zi. Nu aș fi putut sta acolo lângă Dekarta, prefăcându-mă indiferentă, când încă mai auzeam în minte urletele ereticului. Nu eram Arameri și nu voiam să fiu niciodată Arameri, așa că ce rost avea să mă port ca ei? Pentru moment, aveam oricum altele pe cap.

Am intrat în biroul lui T'vril și l-am găsit completând documente. Înainte de a se ridica să mă întâmpine, am pus o mână pe biroul lui.

— Bunurile care aparțineau mamei mele. Unde sunt?

A închis gura, apoi a deschis-o din nou și a început să vorbească.

— Apartamentul ei este în turnul șapte.

A fost rândul meu să ezit.

— Mai există apartamentul ei? Intact?

— Dekarta a ordonat asta când a plecat lady Kinneth, după ce a devenit limpede că nu avea să se mai întoarcă... a zis el ridicând din umeri. Predecesorul meu ținea prea mult la viață pentru a sugera ca apartamentul să fie eliberat. Și eu la fel. Voi aranja ca cineva să te însoțească acolo, a adăugat apoi, diplomat ca întotdeauna.

***

Apartamentul mamei mele.

Servitorul m-a lăsat singură fără să fie nevoie să-i spun să plece. Când a închis ușa în urma lui, s-a lăsat liniștea. Ochiuri de lumină străluceau pe podea. Draperiile erau grele și nu se clintiseră la intrarea mea. Oamenii lui T'vril păstraseră apartamentul curat, astfel încât nici măcar particule de praf nu dansau în lumina soarelui. Dacă îmi țineam respirația, aproape că puteam crede că mă aflam într-un tablou, nu într-un loc aievea din prezent.

Am făcut un pas înainte. Aceasta era anticamera: birou, canapea, o masă pentru servit ceaiul sau pentru lucru. Câteva note personale pe ici pe colo: picturi pe pereți, sculpturi pe micile rafturi, un altar în stilul senmit, cioplit cu măiestrie. Totul foarte elegant.

Nimic din toate astea nu mi se părea că are vreo legătură cu mama.

M-am plimbat prin apartament. Camera de baie era în stânga. Mai mare decât a mea, dar mamei îi plăcuse întotdeauna să facă baie. Îmi amintesc cum stăteam cu ea printre baloanele de spumă, chicotind în timp ce își ridica părul deasupra capului și se strâmba la mine...

Nu. Nu trebuia să mă gândesc la asta. Dacă mai continuam așa, în curând nu aveam să mai fiu bună de nimic.

Dormitorul. Patul era imens, de formă ovală, de două mai mare decât al meu, alb, cu multe perne. Dulapuri, un birou cu oglindă, un șemineu – decorativ, din moment ce în Văzduh nu era nevoie de foc. Încă o masă. Și aici se puteau

vedea tuşe personale: sticle aranjate cu grijă pe masa de toaletă, pentru ca favoritele mamei să se afle în rândul din faţă. Câteva plante în ghivece, uriaşe şi încă verzi, după atâţia ani. Portrete pe pereţi.

Portretele mi-au sărit în ochi. M-am dus lângă cămin, pentru a-l vedea mai bine pe cel mai mare, o reprezentare înrămată a unei frumoase femei amne blonde. Era îmbrăcată opulent, cu o postură care sugera o educaţie mult mai rafinată decât a mea, iar ceva în legătură cu expresia ei m-a intrigat. Zâmbetul ei era un rictus vag al buzelor. Şi, deşi stătea cu faţa la privitor, ochii îi păreau mai degrabă visători decât concentraţi pe ceva anume. Visa cu ochii deschişi? Sau era tulburată? Pictorul fusese un adevărat maestru, dacă reuşise să surprindă asta.

Asemănarea dintre ea şi mama era izbitoare. Era bunica, deci. Soţia lui Dekarta, care cunoscuse o moarte tragică. Nici nu mă miră că părea tulburată, având în vedere că intrase în familia asta prin căsătorie.

M-am întors pentru a-mi face o impresie de ansamblu asupra întregii camere.

— Ce erai în locul ăsta, mamă? m-am gândit cu voce tare.

Dar vocea mea nu a tulburat nemişcarea. Aici, în spaţiul ermetic, îngheţat în timp al camerei, eram un simplu observator.

— Erai mama pe care mi-o amintesc eu sau erai o pursangvină Arameri?

Asta nu avea nicio legătură cu moartea ei. Era doar ceva ce trebuia să ştiu.

Am început să cotrobăi prin apartament. A mers încet, pentru că nu voiam să fac dezordine în timp ce scotoceam. Nu numai că aş fi ofensat servitorii dacă aş fi făcut asta, dar am simţit cumva că nu aş fi arătat respectul cuvenit faţă de mama mea. Întotdeauna îi plăcuse ordinea.

Astfel, până când am reuşit în sfârşit să găsesc un mic sipet în spatele tăbliei patului, soarele asfinţise. Nici nu

observasem că exista un compartiment acolo până când nu mi-am trecut mâna pe marginea patului și am simțit îmbinarea. O ascunzătoare secretă? Sipetul era deschis, ticsit cu un teanc de hârtii rulate și împăturite. Eram deja cu mâna pe ele în momentul în care am observat pe unul dintre suluri un fragment care semăna cu scrisul tatălui meu.

Mâinile au început să-mi tremure când am ridicat sipetul. A lăsat un pătrat curat în mijlocul stratului gros de praf din interiorul ascunzătorii. Se părea că servitorii nu curățaseră și interiorul. Poate că și ei, la fel ca mine, nu observaseră că scândura se putea deschide. Suflând praful de pe primul strat de hârtii, am deschis prima coală împăturită.

O scrisoare de dragoste, de la tata către mama.

Am scos toate hârtiile, examinându-le și ordonându-le cronologic. Erau scrisori de dragoste, de la el către ea, și câteva de la ea către el, întinzându-se pe aproape un an din viețile lor. Înghițind în sec și îmbărbătându-mă, am început să citesc.

O oră mai târziu m-am oprit, m-am întins în pat și am plâns continuu până când am adormit.

Când m-am trezit, în cameră era întuneric.

***

Și nu îmi era frică. Semn rău.

***

— Nu ar trebui să te aventurezi prin palat de capul tău, mi-a spus Stăpânul Nopții.

M-am ridicat în capul oaselor. El s-a așezat lângă mine pe pat, privind spre fereastră. Luna era plină și strălucea printr-o umbră de nor. Probabil dormisem ore întregi. M-am frecat la ochi și i-am vorbit, cu o îndrăzneală ieșită din comun.

— Mi-ar plăcea să cred că avem o înțelegere, lord Nahadoth.

Recompensa mea a fost un zâmbet din partea lui, cu toate că nu se întorsese spre mine.

— Respect. Da. Dar sunt și alte pericole în Văzduh, în afară de mine.

— Unele lucruri merită riscul.

M-am uitat către pat. Teancul de scrisori era acolo, împreună cu alte câteva mici obiecte pe care le scosesem din sipet: un plic de flori uscate, o cosiță de păr drept, negru, care trebuie să fi fost a tatălui meu, un petic șifonat de hârtie câteva versuri tăiate, scrise de mama și un minuscul pandantiv argintiu atârnat de un șnur subțire de piele. Comorile unei femei îndrăgostite. Am luat pandantivul în mână și am încercat din nou, fără succes, să-mi dau seama ce reprezenta. Arăta ca un bulgăre nefinisat, turtit, alungit și ascuțit la capete. Părea cumva familiar.

— Un sâmbure, a spus Nahadoth.

Se uita acum la mine, cu capul înclinat.

Da, cam așa arăta, ca un sâmbure de caisă poate, sau de gingko. Mi-am amintit unde mai văzusem ceva asemănător: un sâmbure de aur, la gâtul lui Ras Onchi.

— De ce...?

— Fructul moare, dar înăuntrul lui se află scânteia unei noi vieți. Enefa deținea puterea asupra vieții și morții.

M-am încruntat confuză. Poate că sâmburele argintiu era simbolul Enefei, ca inelul de jad alb al lui Itempas. Dar de ce ar fi păstrat mama mea un simbol al Enefei? Sau mai degrabă, de ce i l-ar fi dăruit tatăl meu?

— Era cea mai puternică dintre noi, a murmurat Nahadoth.

Privea în depărtare, la cerul nopții, din nou, cu toate că era limpede că gândurile îi erau în cu totul altă parte.

— Dacă Itempas nu ar fi otrăvit-o, nu ar fi putut niciodată să o distrugă în întregime. Dar ea a avut încredere în El. L-a iubit.

Și-a plecat privirea, zâmbind blând, nefericit.

— Şi la fel am făcut şi eu.

Aproape că mi-a scăpat pandantivul din mână.

***

Iată ce m-au învăţat preoţii:

Odată ca niciodată, au existat trei zei măreţi. Strălucitorul Itempas, Stăpânul Zilei, era cel predestinat de soartă, de Maelstrom sau de vreo altă orânduire insondabilă să conducă. Totul mergea bine până când Enefa, sora lui mai mică, a decis că vrea ea să conducă în locul Strălucitorului Itempas. L-a convins pe fratele lor, Nahadoth, să o ajute. Împreună cu unii dintre copiii lor zeieşti au încercat să-l detroneze. Itempas, mai puternic decât ambii fraţi, i-a înfrânt. A ucis-o pe Enefa, i-a pedepsit pe Nahadoth şi pe rebeli şi a orânduit o nestrămutată pace – căci în lipsa fratelui său întunecat şi a surorii sale sălbatice, nimic nu-l mai putea opri din a aduce adevărata lumină şi ordine întregii creaţii.

Dar...

***

— A otrăvit-o?

Nahadoth a oftat. În spatele lui, părul îi flutura necontenit, ca nişte perdele dezmierdate de briza nopţii.

— Chiar noi am creat otrava, în hoinărelile noastre printre oameni, cu toate că nu ne-am dat seama de asta de la început.

„Stăpânul Nopţii a descins pe pământ, căutând distracţie..."

— Demonii, am şoptit.

— Oamenii au transformat cuvântul ăsta într-un epitet. Demonii erau la fel de frumoşi şi de desăvârşiţi ca şi copiii noştri născuţi din zei – doar că erau muritori. Intrat în corpul nostru, sângele lor a învăţat carnea noastră cum să moară. Era singura otravă care ne putea vătăma.

„Dar iubita Stăpânului Nopții nu l-a iertat niciodată..."

— I-ați vânat.

— Ne-am temut că se vor amesteca cu muritorii, transmițând sângele spurcat urmașilor lor, până când întreaga rasă omenească ar fi devenit letală pentru noi. Dar Itempas a păstrat unul în viață, în secret.

Să-ți ucizi copiii... M-am cutremurat. Deci povestea preoților era adevărată. Dar cu toate astea, simțeam rușinea lui Nahadoth, durerea stăruitoare. Ceea ce înseamnă că și varianta bunicii era adevărată.

— Deci Stăpânul Itempas a folosit această... otravă ca s-o înfrângă pe Enefa în momentul în care ea l-a atacat.

— Nu l-a atacat.

Mi-era greață. Lumea se răsturna în mintea mea.

— Atunci... de ce?

Și-a coborât din nou privirea în pământ. Părul i-a alunecat și i-a acoperit chipul. M-am simțit purtată înapoi în timp, în urmă cu trei nopți, la prima noastră întâlnire. Zâmbetul care îi arcuia buzele acum nu era nebunesc, ca atunci, dar avea în el o asemenea amărăciune încât putea fi. Mi-a răspuns:

— S-au luptat din cauza mea.

***

Pentru o clipă, ceva s-a schimbat în mine. M-am uitat la Nahadoth și nu l-am mai văzut ca pe zeul puternic, imprevizibil și capabil să ucidă.

Îl doream. Voiam să-l ademenesc. Voiam să-l controlez. M-am văzut pe mine dezbrăcată, întinsă în iarba verde, cu mâinile și picioarele înfășurate în jurul lui Nahadoth, în timp ce el se cutremura deasupra mea, captiv și neajutorat în fața plăcerii carnale. Al meu. M-am văzut mângâindu-i părul negru ca noaptea și uitându-mă în sus chiar în ochii mei, zâmbind cu o satisfacție îngâmfată, posesivă.

Am respins acea imagine, acel sentiment, aproape la fel de repede cum mi se înfiripase în minte. Dar era încă un avertisment.

***

— Maelstromul care ne-a zămislit era lent, mi-a spus Nahadoth.

Nu știam dacă simțise subitul meu disconfort, pentru că nu a arătat niciun semn.

— Eu am fost primul născut, apoi Itempas. Pentru eternități fără număr, el și eu am fost singuri în univers – mai întâi inamici, apoi iubiți. Așa a vrut El.

Am încercat să nu mă gândesc la poveștile preoților. Și am încercat să nu mă întreb dacă nu cumva Nahadoth mă mințea, cu toate că exista o anumită senzație de adevăr care răzbătea din cuvintele lui, pe care o puteam percepe la un nivel instinctiv. Cei Trei au fost mai mult decât frați. Erau forțe ale naturii, opuse și în același timp inextricabil interconectate. Eu, o muritoare fără frați sau surori și care nu a avut niciodată un iubit, nici măcar nu puteam să sper că le-aș putea înțelege relația. Și totuși m-am simțit obligată să încerc.

— Când a apărut și Enefa... Stăpânul Itempas a văzut-o ca pe un intrus?

— Da. Cu toate că am simțit amândoi caracterul nostru incomplet încă dinaintea ei. Am fost făcuți să fim trei, nu doi. Itempas nu suporta ideea.

Nahadoth m-a privit lăsându-și capul într-o parte. În umbra trupului meu, doar pentru o secundă, chipul lui schimbător s-a transformat într-o întruchipare unică de unghiuri și trăsături perfecte, care m-a făcut să-mi pierd răsuflarea. Nu mai văzusem niciodată ceva atât de frumos. Am înțeles imediat de ce Itempas a ucis-o pe Enefa pentru a-l avea.

— Te amuză să auzi că putem fi la fel de egoiști și mândri ca oamenii?

Se simțea o sonoritate tăioasă în vocea lui Nahadoth. Abia perceptibilă. Nu îmi puteam dezlipi privirea de chipul lui.

— V-am făcut după asemănarea noastră, nu uita. Toate neajunsurile noastre sunt și ale voastre.

— Nu, i-am spus eu. Tot... tot ceea ce mă surprinde sunt... minciunile care mi-au fost spuse.

— M-aș fi așteptat din partea darrezilor să se descurce mai bine la păstrarea adevărului intact, a spus și s-a aplecat înspre mine, ușor, cu subtilitate.

Avea ceva sălbatic în privire, iar eu, vrăjită, eram prada lui.

— Nu toate rasele omenirii îl venerează pe Itempas din proprie inițiativă, până la urmă. M-aș fi gândit că *ennu* a lor, cel puțin, ar cunoaște încă vechea orânduire, a zis el.

Și eu aș fi crezut asta.

Mi-am încleștat mâna în jurul sâmburelui argintiu, simțindu-mă amețită. Știam că poporul meu fusese eretic, odinioară. Acesta era și motivul pentru care amnii îi numiseră pe cei din rasa mea „întunecați": îmbrățișasem credința în Strălucitor numai pentru a ne salva, în momentul în care clanul Arameri ne-a amenințat cu anihilarea. Dar ceea ce sugerase Nahadoth, că unii dintre oamenii mei cunoscuseră motivul adevărat al Războiului Zeilor de la bun început și că *mi-l ascunseseră* – nu. Asta nu puteam și nici nu voiam să cred.

Existaseră dintotdeauna șoapte legate de mine. Dubii. Părul meu amn, ochii mei de amn. Mama mea amnă, care m-ar fi putut inocula cu datinile ei amne. Luptasem atât de crâncen pentru a câștiga respectul poporului meu. Crezusem că am reușit.

— Nu, am șoptit. Bunica mi-ar fi spus...

Mi-ar fi spus, nu-i așa?

— Atât de multe secrete te înconjoară, a şoptit Stăpânul Nopţii, atât de multe minciuni, ca nişte văluri... Să le înlătur din calea ta?

Mâna lui mi-a atins şoldul. Nu m-am putut abţine şi am tresărit. Nasul lui l-a atins pe al meu, răsuflarea lui gâdilându-mi buzele.

— Mă doreşti.

Dacă n-aş fi tremurat deja, cu siguranţă aş fi început să tremur în acel moment.

— N-nu.

— Atât de multe minciuni.

După ce a rostit ultimul cuvânt, limba lui mi-a atins buzele. Fiecare muşchi din corp a părut să mi se contracte. Nu mi-am putut înăbuşi un geamăt. M-am văzut pe iarba verde din nou, sub el, ţintuită la pământ. M-am văzut întinsă pe un pat, chiar cel pe care mă aflam acum. L-am văzut posedându-mă pe patul mamei mele, cu chip sălbatic şi mişcări violente, şi de data asta nu-l mai dominam şi nu-l mai controlam. Cum aş fi putut îndrăzni vreodată să-mi imaginez că puteam face asta? Mă folosea şi eram complet neajutorată, strigând de durere şi dorinţă. Eram a lui şi el mă devora, desfătându-se cu mintea mea pe măsură ce o sfâşia şi o înghiţea în bucăţi suculente. Avea să mă distrugă, iar eu aveam să ador fiecare clipă.

— Ah, zeilor! ironia exclamaţiei mele mi-a scăpat pe moment.

Mi-am întins mâinile, afundându-mi degetele în aura lui neagră pentru a-l împinge. Am simţit aerul rece al nopţii şi am crezut că mâinile vor trece prin el fără să atingă nimic. În schimb, am dat peste carne şi oase, un trup cald şi haine. M-am prins de ele pentru a-mi aminti de realitate şi de pericol. Mi-a fost foarte greu să nu-l trag mai aproape.

— Te rog, nu. Te rog, ah, zeilor, te rog, nu face asta!

Tot mai stătea aplecat spre mine. Gura lui încă o atingea uşor pe a mea, astfel încât l-am simţit zâmbind.

— E un ordin?

Tremuram şi de frică, şi de dorinţă, şi din cauza efortului. Efortul mi-a fost într-un final răsplătit, reuşind să-mi feresc faţa de a lui. Răsuflarea sa răcoroasă îmi gâdila gâtul şi am simţit-o coborându-mi tot corpul, în cea mai intimă mângâiere posibilă. Nu dorisem un bărbat atât de mult niciodată în viaţa mea. Nu îmi fusese niciodată atât de teamă.

— Te rog, i-am spus din nou.

M-a sărutat, foarte uşor, pe gât. Am încercat să nu gem, dar am eşuat lamentabil. *Tânjeam* după el.

El a oftat, s-a ridicat şi s-a dus până în faţa ferestrei. Fuioarele negre ale puterii lui au mai zăbovit asupra mea încă o clipă. Fusesem aproape îngropată în întunecimea lui. Dar pe măsură ce s-a îndepărtat, fuioarele m-au eliberat, oarecum şovăitor, şi şi-au reluat locul, în neastâmpărul obişnuit al aurei lui.

Mi-am strâns mâinile la piept, întrebându-mă dacă mă voi mai opri vreodată din tremurat.

— Mama ta a fost o moştenitoare Arameri veritabilă, mi-a spus Nahadoth.

Cuvintele lui m-au smuls din mrejele dorinţei la fel de brusc ca o palmă.

— Ea era tot ceea ce îşi dorea Dekarta şi chiar mai mult, a continuat. Ţelurile lor au fost întotdeauna diferite, dar în oricare altă privinţă era mai mult decât pe măsura tatălui ei. El încă o iubeşte.

Am înghiţit în sec. Picioarele îmi tremurau, aşa că nu m-am ridicat, dar m-am forţat să mă îndrept din poziţia încovoiată pe care o adoptasem inconştient.

— Atunci de ce a omorât-o?

— Crezi că el a omorât-o?

Am deschis gura pentru a cere explicaţii. Dar înainte să apuc, s-a întors către mine. În lumina care intra pe fereastră, corpul lui era doar o umbră neclară, cu excepţia

ochilor. I-am văzut limpede ochii negri ca onixul scânteind de cunoaștere nepământeană și intenții răuvoitoare.

— Nu, micule pion, mi-a spus Stăpânul Nopții. Micuță unealtă. Nu-ți mai spun alte secrete fără să facem o înțelegere. Asta pentru siguranța ta, nu numai a noastră. Să-ți enumăr termenii?

Cumva am știut că zâmbea.

— Da, cred că ar trebui, a continuat. Îți dorim viața, scumpă Yeine. Oferă-ne-o și vei avea răspunsurile pe care le dorești. Și, în plus, vei avea șansa să te răzbuni. Asta vrei cu adevărat, nu-i așa?

Un chicot ușor și plin de cruzime.

— Ești mai Arameri decât crede Dekarta.

Am început să tremur din nou, dar de data asta nu de frică.

Așa cum făcea de obicei, s-a estompat treptat. I-am simțit prezența și după ce dispăruse complet. Când nu l-am mai putut simți, am pus la loc lucrurile mamei mele și am încercat să aranjez camera un pic, astfel încât nimeni să nu-și dea seama că fusesem aici. Voiam să păstrez sâmburele argintiu, dar nu mă puteam gândi la un loc mai sigur unde să-l păstrez decât ascunzătoarea în care zăcuse neștiut timp de zeci de ani. Așa că l-am lăsat împreună cu scrisorile în nișa de sub scândură.

Când într-un sfârșit am terminat, am plecat. A fost nevoie de toată voința care-mi mai rămăsese pentru a nu alerga până în camera mea.

11. Mama

T'vril mi-a spus că uneori Văzduhul devorează oameni. A fost construit de enefadehi, la urma urmei, și locuitul într-o casă construită de zei mânioși aduce cu sine anumite riscuri. În nopțile în care luna este întunecată și stelele se ascund dincolo de nori, pereții de piatră nu mai luminează. Strălucitorul Itempas este lipsit de putere atunci. Întunericul nu durează prea mult – câteva ore cel mult –, dar cât durează, majoritatea celor din clan stau închiși în odăile lor și vorbesc în șoaptă. Dacă sunt nevoiți să parcurgă culoarele Văzduhului, se mișcă rapid și pe furiș, fiind întotdeauna atenți pe unde calcă. Pentru că, vezi tu, absolut la întâmplare, podelele se cască și-i înghit pe cei neatenți. Lumea îi caută apoi prin spațiul gol de dedesubt, dar niciun trup nu mai este găsit vreodată.

Știu acum că acest lucru este adevărat. Dar cel mai important...

Știu unde au ajuns cei dispăruți.

***

— Povestește-mi, te rog, despre mama mea, i-am spus lui Viraine.

Și-a ridicat ochii de la obiectul pe care îl meșterea. Arăta ca o rețea de fire subțiri de metal și piele. Nu aveam idee la ce ar fi putut servi.

— T'vril mi-a spus că ai fost în apartamentul ei seara trecută, a zis el, răsucindu-se pe scaun pentru a se uita la mine.

Expresia lui era îngândurată.

— Ce anume căutai?

Mi-am dat seama că T'vril nu era întru totul de încredere. Dar asta nu m-a surprins. Cu siguranță că și T'vril avea luptele lui de purtat.

— Adevărul.

— Nu îl crezi pe Dekarta?

— Tu l-ai crede?

A chicotit.

— Nu ai niciun motiv să mă crezi nici pe mine.

— Nu am niciun motiv să cred pe nimeni din vizuina asta putredă de amni. Dar din moment ce nu pot pleca, nu am de ales și trebuie să mă târăsc prin mocirlă.

— Ohoho! Aproape că vorbești ca ea.

Spre surprinderea mea, părea încântat de bădărănia de care dădusem dovadă.

— Într-adevăr, a spus zâmbind, cu toate că păstra un aer de condescendență. Prea necioplită totuși. Prea directă. Insultele lui Kinneth erau într-atât de subtile, încât nici nu îți dădeai seama că te umpluse de noroi decât cu câteva ore mai târziu.

— Mama mea nu a insultat niciodată pe nimeni decât dacă a avut un motiv întemeiat să o facă. Ce i-ai spus să o provoci?

A ezitat o clipă. Am observat cu satisfacție că zâmbetul îi pierise.

— Ce vrei să știi? m-a întrebat.

— De ce a pus Dekarta să fie ucisă mama mea?

— Singura persoană care ar putea răspunde la întrebarea asta este chiar Dekarta. Ai de gând să vorbești cu el?

Până la urmă, da, voiam să vorbesc cu Dekarta. Dar puteam și eu să joc acest joc de a răspunde întrebărilor cu alte întrebări.

— De ce a venit la palat în acea ultimă noapte? În noaptea în care Dekarta și-a dat seama în sfârșit că nu se va întoarce?

Mă așteptasem la surprinderea de pe fața lui Viraine. Dar nu mă așteptasem la furia înghețată care a urmat.

— Cu cine ai stat de vorbă? Servitorii? Sieh?

Uneori, adevărul poate descumpăni un adversar.

— Cu Nahadoth.

S-a înfiorat, apoi a mijit ochii.

— Înțeleg. Te va ucide, să știi. Asta e distracția lui preferată, să se joace cu cei destul de proști încât să încerce să-l îmblânzească.

— Scimina...

— Ea nu are nicio intenție de a-l îmblânzi. Cu cât el devine mai monstruos, cu atât este ea mai fericită. A împrăștiat creierii ultimei netoate care s-a îndrăgostit de el prin toată curtea interioară, din câte am auzit.

Mi-am amintit de buzele lui Nahadoth pe gâtul meu și m-am luptat să-mi stăpânesc un fior, reușind doar pe jumătate. Să mor din cauză că m-am culcat cu un zeu... la asta nu mă gândisem. Dar nu mă surprindea. Puterea unui bărbat muritor avea limite. Se consuma și apoi adormea. Putea fi un amant bun, dar chiar și cele mai bune abilități ale lui erau doar pe dibuite – pentru fiecare mângâiere care trimitea capul unei femei în nori, putea încerca alte zece care să o aducă înapoi pe pământ.

Nahadoth m-ar fi adus în nori și m-ar fi ținut acolo. M-ar fi tras mai departe, în întunericul rece, fără aer, care îi era adevăratul teritoriu. Și dacă m-aș fi sufocat acolo, dacă trupul mi-ar fi plesnit sau dacă mintea mi s-ar fi fărâmițat... ei bine... Viraine avea dreptate. Nu m-aș fi putut învinui decât pe mine.

I-am oferit lui Viraine un zâmbet mâhnit, lăsând să mi se vadă teama cât se poate de reală.

— Da, Nahadoth probabil că mă va ucide. Asta dacă nu cumva i-o veți lua înainte voi, cei din familia Arameri. Dacă asta te îngrijorează, m-ai putea ajuta oricând prin a-mi răspunde la întrebări.

Viraine a rămas tăcut pentru o vreme, cu gândurile impenetrabile în spatele expresiei neutre de pe chip. Într-un final, m-a surprins din nou, ridicându-se de la masa de lucru și apropiindu-se de una dintre enormele ferestre din atelier. De acolo se vedea tot orașul și munții din depărtare.

— Nu pot spune că îmi aduc aminte noaptea aceea foarte bine, mi-a spus. S-a întâmplat acum douăzeci de ani. Abia venisem în Văzduh pe atunci. Eram proaspăt absolvent al Colegiului Scribilor.

— Spune-mi, te rog, tot ce îți amintești.

***

Scribii învață multe dintre limbile muritorilor când sunt copii, înainte să înceapă studiul limbii zeilor. Asta îi ajută să înțeleagă flexibilitatea limbajului și a minții însăși, pentru că sunt multe concepte în unele limbi care nu pot fi traduse nici măcar aproximativ în altele. Astfel funcționează limba zeilor: permite conceptualizarea imposibilului. Și acesta este și motivul pentru care nu poți avea niciodată încredere în cei mai abili scribi.

***

— Ploua în noaptea aceea. Îmi amintesc, pentru că ploaia nu atinge prea des Văzduhul. Cei mai grei nori trec de obicei pe sub noi. Dar Kinneth s-a udat leoarcă numai mergând de la trăsură la intrare. Lăsa o dâră de apă de-a lungul tuturor culoarelor pe care trecea.

Ceea ce însemna că o văzuse trecând. Fie pentru că stătuse la pândă într-un coridor lateral în momentul în care

ea a trecut pe lângă el, fie pentru că o urmărise destul de îndeaproape încât apa din urma ei nu se uscase încă. Nu spusese Sieh că Dekarta golise culoarele în acea noapte? Viraine probabil nesocotise ordinul.

— Cu toții știam de ce venise, sau cel puțin credeam că știm. Nimeni nu se aștepta ca acea căsătorie să dureze. Părea de neconceput ca o femeie atât de puternică, o femeie crescută pentru a conduce, să fi renunțat la tot pentru nimic.

În reflexia geamului, Viraine și-a ridicat ochii către mine.

— Nu am vrut să te jignesc.

Fusese o remarcă aproape politicoasă, după standardele familiei Arameri.

— Nu m-ai jignit.

A zâmbit ușor.

— Dar ea venise *pentru el*, înțelegi? Motivul pentru care a venit în acea noapte era soțul ei, tatăl tău. Nu venise pentru a-și recupera poziția, venise pentru că *el* suferea de moartea umblătoare și voia ca Dekarta să-l salveze.

M-am holbat la el, simțindu-mă de parcă aș fi primit o palmă.

— Îl adusese și pe el la palat. Unul dintre servitorii curții exterioare a tras cu ochiul în interiorul trăsurii și l-a văzut înăuntru, transpirând, cu febră, probabil în stadiul al treilea. Drumul în sine trebuie să-l fi epuizat fizic, înrăutățindu-i boala, Ea mizase totul pe ajutorul lui Dekarta.

Am înghițit în sec. Știam că tatăl meu suferise de moartea umblătoare la un moment dat. Știam că mama fugise din Văzduh când se afla la apogeul puterii, exilată pentru că se îndrăgostise de cineva aflat sub condiția ei. Dar nu mă gândisem că cele două evenimente aveau legătură...

— Trebuie să fi reușit, în cazul ăsta.

— Nu. Când a plecat înapoi spre Darr, era mânioasă. Dekarta era mai furios ca niciodată. Am crezut că vor urma multe ordine de execuții. Dar a ordonat doar ca Kinneth să

fie exclusă din registrele familiei, nu numai în calitate de moştenitoare – asta fusese deja făcut –, dar şi în calitate de membră a familiei Arameri. Mi-a ordonat să-i ard sigiliul sangvin, lucru care poate fi făcut şi de la distanţă. A făcut apoi şi un anunţ public. Era bârfa de pe buzele tuturor – prima dată când un pursangvin a fost dezmoştenit, prima dată de câteva secole încoace.

Am clătinat încet din cap.

— Şi tatăl meu?

— Din câte ştiu, era încă bolnav când a plecat.

Dar tatăl meu supravieţuise morţii umblătoare. Nu era nemaiauzit să supravieţuieşti, dar era ceva rar, mai ales printre cei care ajunseseră în al treilea stadiu.

Poate că Dekarta se răzgândise? Poate le ordonase doctorilor palatului să călărească în urma trăsurii şi s-o întoarcă din drum. Dekarta le-ar fi putut ordona enefadehilor să...

Stai.

Stai.

— Deci de-asta a venit, a spus Viraine.

S-a întors de la fereastră pentru a mă privi, cu un aer grav.

— Pentru el. Nu e la mijloc nicio conspiraţie măreaţă şi niciun fel de mister. Orice servitor care era pe atunci la palat v-ar fi putut spune acelaşi lucru. Deci de ce erai într-atât de nerăbdătoare să afli încât să mă întrebi tocmai pe mine?

— Pentru că am crezut că-mi vei putea spune mai multe decât mi-ar putea spune un servitor, i-am răspuns.

M-am străduit să păstrez un ton neutru, ca să nu îşi dea seama de suspiciunile pe care mi le trezise.

— Dacă ai fi fost îndeajuns de motivat, am continuat.

— Deci de asta m-ai întărâtat?

A clătinat din cap şi a oftat.

— Bine. E reconfortant să observ că ai moştenit măcar unele dintre calităţile familiei Arameri.

— Par să fie utile aici.

A dat din cap cu o expresie sardonică.

— Altceva?

Muream de nerăbdare să aflu mai multe, dar nu de la el. Totuşi, nu era bine să par nerăbdătoare.

— Eşti de acord cu Dekarta? l-am întrebat, doar pentru a face conversaţie. Că mama mea ar fi fost mai dură cu ereticul ăla?

— A, da.

Am clipit surprinsă, iar el mi-a zâmbit.

— Kinneth era întocmai ca Dekarta, unul dintre puţinii membri ai clanului Arameri care chiar luau în serios rolul nostru de aleşi ai lui Itempas. Era moartea întruchipată pentru necredincioşi. Moartea pentru oricine i-ar fi ameninţat pacea sau puterea.

A clătinat din cap şi zâmbetul i-a devenit nostalgic.

— Ţi se pare că Scimina este rea? Scimina e lipsită de viziune. Mama ta era întruchiparea voinţei.

Iarăşi se delecta, citind disconfortul de pe faţa mea întocmai ca pe un sigiliu. Poate că eram încă prea tânără şi o vedeam doar prin ochii plini de adoraţie ai copilăriei, dar felul în care o auzisem descrisă pe mama mea de când venisem în Văzduh pur şi simplu nu se potrivea amintirilor mele. Îmi aminteam o femeie blândă şi călduroasă, plină de umor. Putea fi neînduplecată, da – aşa cum trebuia să fie soţia oricărui cârmuitor, în special în circumstanţele din Darr din acea vreme. Dar să o aud comparată şi depăşind-o pe Scimina, lăudată de Dekarta... Nu era femeia care mă crescuse pe mine. Era o altă femeie, cu numele şi trecutul mamei mele, dar cu un suflet cu desăvârşire diferit.

Viraine era specializat în vrăji care puteau afecta sufletul. „I-ai făcut ceva mamei mele?" am vrut să-l întreb. Dar asta ar fi fost o explicaţie mult, mult prea simplă.

— Îţi pierzi timpul, să ştii, a spus Viraine.

Mi-a vorbit cu blândeţe. Zâmbetul îi pierise în timpul lungii mele tăceri.

— Mama ta este moartă. Tu ești încă în viață. Ar trebui să petreci mai mult timp încercând să rămâi în viață și mai puțin timp încercând să te alături mamei tale.

Asta era ceea ce făceam?

— La revedere, scrib Viraine! am spus și am plecat.

***

M-am rătăcit atunci, atât la propriu, cât și la figurat.

Văzduhul nu era un loc în care să te poți rătăci ușor. Coridoarele arătau toate la fel, ce-i drept. Lifturile te puteau induce în eroare uneori, pentru că duceau pasagerii acolo unde *voiau* să meargă mai degrabă, decât unde *intenționau* să ajungă. Mi se spusese că asta era o problemă mai ales pentru curierii îndrăgostiți. Totuși, holurile erau în mod normal pline de servitori dornici să ajute pe oricine purta însemnul pursangvin.

Eu nu am cerut ajutor. Știam că era prostesc, dar o părticică din mine nu voia să știu unde mă aflam. Vorbele lui Viraine tăiaseră adânc. În timp ce străbăteam pe coridoarele, îmi făceam griji în legătură cu acele răni.

Era adevărat că neglijasem concursul de succesiune, preocupată de aflarea de informații despre mama. Aflarea adevărului nu ar fi adus morții înapoi la viață, dar m-ar fi putut ucide cu siguranță. Poate că Viraine avea dreptate. Comportamentul meu reflecta anumite tendințe sinucigașe. În urmă cu mai puțin de o trecere de anotimpuri, mama mea murise. În Darr aș fi avut timp și o familie care să mă ajute să jelesc cum trebuia, dar invitația bunicului întrerupsese totul prematur. Aici, în Văzduh, îmi ascundeam suferința, dar asta nu însemna că nu o mai simțeam.

Cu această concluzie m-am oprit, observând că mă aflam în fața bibliotecii palatului.

T'vril îmi arătase acest loc în prima mea zi din Văzduh. În mod normal, aș fi fost impresionată. Biblioteca ocupa un spațiu mai amplu decât templul de acasă, din

Sar-enna-nem. Biblioteca Văzduhului conținea mai multe suluri, tăblii și sfere decât văzusem în întreaga mea viață. Dar eu aveam nevoie de un anumit fel mai straniu de cunoaștere de când ajunsesem în Văzduh, și nici învățătura cumulată a Celor o Sută de Mii de Regate nu mă putea ajuta cu asta.

Totuși... dintr-un motiv necunoscut, mă simțeam acum atrasă către acest loc.

Am intrat în holul bibliotecii și am fost întâmpinată doar de ecoul estompat al propriilor pași. Tavanul se afla la trei înălțimi de om, sprijinit de coloane imense, cilindrice, și de un labirint de rafturi de la podea până sus. Atât dulapurile cât și coloanele erau acoperite de raft peste raft de cărți și suluri, unele accesibile doar dacă urcai pe scările pe care le văzusem în fiecare colț. Din loc în loc se aflau mese și scaune, unde puteai sta să citești ore întregi.

Și totuși părea să nu mai fie nimeni altcineva în bibliotecă, în afară de mine, ceea ce m-a surprins. Oare Arameri erau într-atât de deprinși cu luxul încât luau de bun până și acest tezaur? M-am oprit pentru a cerceta un perete de tomuri groase cât capul meu și mi-am dat seama că nu puteam citi niciunul dintre ele. Senmita – limbajul amnesc – devenise limba comună de la ascensiunea familiei Arameri, dar majorității națiunilor li se permitea să folosească propria lor limbă, cât timp era învățată și senmita, în paralel. Acestea păreau temane. Am inspectat și raftul vecin – kentice. Undeva în palat se afla probabil și un raft darrez, dar nu aveam nici cea mai vagă idee unde l-aș fi putut găsi.

— V-ați rătăcit?

Am tresărit și m-am întors. În spatele meu era o femeie amnă, în vârstă, scundă și dolofană. Stătea la doar câțiva metri de mine, cercetându-mă de după curbura unei coloane. Nu o observasem. Judecând după expresia acră de pe fața ei, probabil că și ea se crezuse singură în bibliotecă.

— Eu...

Mi-am dat seama că nu știam ce să spun. Nu intrasem cu vreun scop anume. Pentru a trage de timp, am întrebat-o totuși:

— E vreun raft, pe aici, în darreză? Sau cel puțin, unde se află cărțile în senmită?

Fără niciun cuvânt, femeia mi-a arătat ceva chiar în spatele meu. M-am întors și am văzut trei rafturi de cărți darreze.

— Senmita începe de la raftul de după colț.

Simțindu-mă teribil de jenată, am înclinat din cap în semn de mulțumire și am cercetat rafturile darreze. Preț de câteva minute m-am tot uitat la ele, până când mi-am dat seama că jumătate erau volume de poezii și cealaltă jumătate antologii de povești, pe care le tot auzisem de-a lungul vieții. Nimic util.

— Căutați ceva în mod special?

Femeia se afla chiar lângă mine acum. Am tresărit un pic, pentru că nu o auzisem apropiindu-se.

Dar pentru că mă întrebase, mi-am dat seama deodată că *exista* ceva ce aș fi putut învăța în bibliotecă.

— Informații despre Războiul Zeilor, i-am răspuns.

— Textele religioase se află în capelă, nu aici.

Dacă așa ceva era posibil, femeia părea și mai acră acum. Poate că era bibliotecara, caz în care era posibil să o fi ofensat. Era limpede că biblioteca avea și așa destul de puțini cititori, fără a mai fi confundată cu o capelă.

— Nu caut texte religioase, i-am spus repede, sperând s-o împac. Doresc... relatări istorice, raportul morților, jurnale, scrisori, interpretări ale învățaților... orice s-a scris la acea vreme.

Femeia și-a mijit ochii pentru o clipă. Era singurul adult pe care-l văzusem în Văzduh care să fie mai scund decât mine, lucru care m-ar fi consolat într-o oarecare măsură, dacă nu ar fi avut acea privire vădit încărcată de ostilitate. M-a surprins ostilitatea ei, pentru că era îmbrăcată în

aceeași uniformă albă ca majoritatea servitorilor. De obicei, tot ceea ce era nevoie pentru a-i face să devină politicoși până la limita servilismului era vederea însemnului de pursangvin de pe fruntea mea.

— Există și astfel de lucruri, mi-a spus. Dar toate consemnările complete ale războiului au fost puternic cenzurate de către preoți. E posibil să mai existe câteva resurse neatinse, rămase în colecții personale. Se spune că Stăpânul Dekarta le păstrează pe cele mai valoroase chiar în odaia lui.

Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

— Mi-ar plăcea să văd orice se găsește.

Nahadoth mă făcuse curioasă. Nu știam nimic legat de Războiul Zeilor, în afară de ceea ce îmi spuseseră preoții. Poate că dacă aș fi citit cronicile cu ochii mei, aș fi putut găsi și niște semințe de adevăr printre toate minciunile.

Bătrâna și-a țuguiat buzele, gânditoare, apoi mi-a făcut semn să o urmez.

— Pe aici.

Am urmat-o pe culoare sinuoase. Eram din ce în ce mai copleșită dându-mi seama cât de mare era biblioteca cu adevărat.

— Aici pare să fie păstrată întreaga înțelepciune a lumii.

Însoțitoarea mea aspră a pufnit.

— Doar câteva milenii din doar câteva cotloane ale omenirii, nimic mai mult. Și până și astea alese și aranjate, potrivite și întoarse pentru a fi pe gustul celor care se află la putere.

— Adevărul se găsește și în cunoașterea întinată, dacă citești cu atenție, am zis.

— Numai dacă știi de la bun început că acea cunoaștere este întinată.

După ce a cotit încă o dată, bătrâna s-a oprit. Ajunsesem la un fel de răscruce din mijlocul labirintului. Înaintea noastră, mai multe rafturi fuseseră aranjate spate în spate, formând o coloană titanică cu șase fațete. Fiecare latură era

lată de mai mult de un metru și jumătate, înaltă și destul de trainică pentru a ajuta la susținerea tavanului, aflat la mai bine de șapte metri deasupra. Întregul ansamblu semăna cu trunchiul unui copac bătrân de secole.

— Aici se află ceea ce cauți.

Am făcut un pas spre coloană, apoi m-am oprit, simțindu-mă dintr-odată nesigură. Când m-am întors, mi-am dat seama că bătrâna femeie mă țintuia cu o privire deconcertant de intensă. Avea ochii de culoarea unui aliaj de cositor și plumb, de proastă calitate.

— Scuzați-mă, i-am spus, îmboldită de instinct. Se găsesc multe informații aici. Unde mi-ați sugera să încep?

— De unde să știu eu? mi-a răspuns ea încruntându-se, apoi s-a întors la treburile ei.

A dispărut printre rafturi înainte să apuc să-mi revin din șoc, la auzul unei asemenea bădărănii flagrante.

Dar aveam griji mai mari decât o bibliotecară irascibilă, așa că mi-am îndreptat atenția înapoi către coloană. Alegând un raft la întâmplare, m-am uitat la cotoarele cărților în căutarea unor titluri care să sune interesant și mi-am început vânătoarea.

Două ore mai târziu, mă cuprinsese exasperarea. Mă mutasem pe podea între timp, împrăștiind cărți și pergamente în jurul meu. Oftând, m-am întins în mijlocul cercului de cărți, ceea ce cu siguranță ar fi înfuriat-o pe bibliotecară, dacă m-ar fi văzut. Comentariile bătrânei mă făcuseră să cred că nu voi găsi prea multe lucruri menționate despre Războiul Zeilor, dar mă înșelasem. Existau relatări complete ale martorilor oculari. Existau rapoarte ale istoricilor și analize critice ale acelor relatări. Exista atât de multă informație, de fapt, încât dacă m-aș fi apucat de citit în acea zi și aș fi continuat fără să mă opresc, mi-ar fi trebuit luni întregi pentru a epuiza totul.

Și chiar dacă aș fi încercat, nu puteam cerne adevărul din ceea ce citeam. Toate descrierile prezentau aceeași serie

de evenimente: degradarea lumii, când toate vietățile, de la păduri la tineri în putere s-au îmbolnăvit și au început să moară, furtuna de trei zile, sfărâmarea și realcătuirea soarelui. În cea de-a treia zi, cerurile au amuțit și Itempas s-a arătat pentru a dezvălui noua orânduire a lumii.

Dar lipseau evenimentele care au dus la acel război. Singura concluzie era că preoții trebuie să fi fost foarte ocupați în acea perioadă, pentru că nu am putut găsi nicio descriere a relației dintre zei de dinainte de război. Nu existau mențiuni referitoare la obiceiurile și credințele din zilele Celor Trei. Puținele texte care se apropiau de subiect citau pur și simplu ceea ce Strălucitorul Itempas le spusese primilor pursangvini Arameri: Enefa era instigatoarea și nemernica, Nahadoth, conspiratorul ei serviabil, Stăpânul Itempas, eroul trădat și apoi triumfător. Și uite-așa îmi mai pierdusem câteva ore din viață.

Frecându-mi ochii obosiți, mă întrebam dacă are rost să mai încerc și a doua zi sau dacă ar trebui să mă dau bătută. Dar în timp ce-mi adunam puterile pentru a mă ridica, ceva mi-a sărit în ochi. Pe tavan se vedea, din acest unghi, locul în care două rafturi se întâlneau pentru a forma coloana. Dar nu erau unite de fapt. Între ele era o distanță cam de cincisprezece centimetri. Nedumerită, m-am ridicat și m-am uitat mai îndeaproape la coloană. Arăta la fel ca toate celelalte, o serie de rafturi imense, foarte încărcate și aranjate spate în spate în cerc, unite bine, fără despărțituri.

Încă unul dintre secretele Văzduhului? M-am ridicat în picioare.

Șmecheria era uimitor de simplă, odată ce m-am uitat mai bine. Rafturile erau făcute dintr-un lemn masiv, întunecat, de culoare neagră naturală – probabil lemn darrez, mi-a trecut prin minte cu întârziere. Odinioară, eram faimoși pentru el. Prin spațiile dintre ele puteam vedea spatele celorlalte rafturi, făcute din același lemn negru. Pentru că marginile despărțiturilor erau negre și spatele bibliotecilor

erau tot negre, deschizăturile în sine erau aproape invizibile, chiar și de la câțiva pași distanță. Dar dacă știai că golurile se aflau acolo...

M-am uitat prin cea mai apropiată despărțitură și am văzut un spațiu amplu, cu podeaua albă, îngrădit de rafturi. Încercase cineva să ascundă acel loc? Dar nu avea nicio logică. Trucul era atât de simplu, încât și altcineva, probabil mulți alții, trebuie să fi găsit interiorul coloanei înaintea mea. Ceea ce sugera că scopul nu era să ascundă, ci să distragă atenția, să împiedice curioșii ocazionali și trecătorii din a găsi orice o fi fost înăuntrul coloanei. Numai cei ce știau de acest truc vizual sau care petreceau destul de mult timp căutând informații urmau să-l găsească.

Cuvintele bătrânei mi-au revenit în minte: „Numai dacă știi de la bun început că acea cunoaștere este întinată..." Da. Ușor de văzut, dacă știai că se află ceva acolo.

Despărțitura era îngustă. Pentru prima dată în viață, m-am simțit recunoscătoare că aveam o siluetă de băiat, pentru că asta a făcut să-mi fie mai ușor să mă strecor printre rafturi. Dar în clipa următoare m-am împiedicat și aproape am căzut, pentru că odată ajunsă în interiorul coloanei, am văzut ce ascundea *cu adevărat*.

***

Și apoi am auzit o voce, numai că nu era o voce, și el m-a întrebat:

— Mă iubești?

— Vino și îți voi arăta, i-am spus și mi-am întins mâinile spre el.

A venit la mine și m-a strâns tare în brațe. Nu i-am văzut cuțitul din mână. Nu, nu, nu era niciun cuțit. Nu aveam nevoie de astfel de lucruri. Nu, a existat un cuțit, dar mai târziu. Gustul sângelui era strălucitor și ciudat în gura mea, mi-am ridicat ochii pentru a-i întâlni privirea-i cumplită, cumplită...

Dar ce însemna faptul că făcuse dragoste cu mine mai întâi?

***

M-am împleticit în spate, lipindu-mă de peretele opus, chinuindu-mă să respir şi să gândesc, cuprinsă de o teroare aprigă şi de o silă inexplicabilă şi de nevoia puternică de a-mi prinde capul în mâini şi de a urla.

***

Ultimul avertisment, da. Nu sunt atât de netoată de obicei, dar trebuie să înţelegi. Era prea mult pentru a putea duce.

***

— Aveţi nevoie de ajutor?

Mintea mi s-a încleştat în jurul vocii bătrânei bibliotecare cu frenezia unui om care se îneacă. Trebuie să fi arătat cumplit când m-am întors în loc să mă uit la ea. Mă clătinam pe picioare, cu gura căscată şi o expresie prostească, cu mâinile întinse în faţă, răsfirate ca nişte gheare.

Bătrâna, care stătea într-una dintre despărţiturile raftu-rilor, mă privea impasibilă.

Cu un efort, mi-am închis gura, mi-am lăsat mâinile pe lângă corp şi m-am îndreptat din bizara încovoiere în care mă cufundasem. Încă eram tulburată în sinea mea, dar voiam să-mi recapăt măcar o aparenţă de demnitate.

— Eu... Eu, nu, m-am bâlbâit după o clipă. Nu. Sunt... în regulă.

Nu a spus nimic, se uita în continuare la mine. Am vrut să-i spun să plece, dar ochii îmi erau atraşi de lucrul care mă şocase atât de tare.

În spatele uneia dintre laturile coloanei, Strălucitorul Stăpân al Ordinii mă fixa cu privirea. Era doar o operă de artă – o gravură în stilul amnesc, cu foiţă de aur aşternută peste un contur sculptat într-o lespede de marmură albă.

Totuşi, artistul îl înfăţişase pe Itempas într-o manieră izbitor de realistă. Stătea într-o postură elegantă, de războinic. Avea o siluetă impunătoare, cu muşchi puternici, cu mâinile odihnindu-se pe mânerul unei săbii uriaşe, drepte. Ochii lui ca nişte felinare mă ţintuiau de pe chipul de o perfecţiune solemnă. Mai văzusem reprezentări ale lui în cărţile preoţilor, dar nu ca aceasta. Preoţii îl reprezentaseră mai subţirel, cu trăsături firave, amneşti. Îl desenaseră întotdeauna zâmbind, şi niciodată cu o expresie atât de glacială.

Mi-am dus mâinile la spate pentru a mă sprijini, ca să mă ridic. Dar am simţit şi mai multă marmură sub degete. Când m-am întors, şocul nu a mai fost la fel de mare. Mă aşteptam cumva să văd asta: obsidian încrustat, cu o mulţime de mici diamante ca nişte stele, întruchipând o siluetă mlădioasă, senzuală. Mâinile îi erau întinse în lături, aproape pierzându-se în pelerina de păr şi putere. Chipul (fericit sau îndurerat?) nu i se vedea, pentru că era îndreptat în sus, dominat de acea gură deschisă, care urla sau râdea. Oricum, ştiam cine era.

Mai puţin... m-am încruntat confuză, întinzându-mă pentru a atinge ceea ce ar fi putut fi o cută a hainelor sau un sân rotund.

— Itempas l-a constrâns la o singură întruchipare, mi-a spus bătrâna, pe un ton foarte blând. Când era liber, era toate lucrurile, şi frumoase, şi oribile.

Nu auzisem niciodată o descriere mai potrivită.

Dar exista şi o a treia lespede, la dreapta. Am văzut-o cu coada ochiului. O văzusem din momentul în care mă împleticisem printre rafturi. Am evitat să privesc direct către ea, din motive care nu aveau nicio legătură cu sinele meu raţional, ci erau strâns legate de ceea ce suspectam acum, în adâncul sinelui meu instinctual.

M-am forţat să mă întorc cu faţa către a treia lespede, în timp ce bătrâna mă privea.

Comparată cu cea a fraților ei, imaginea Enefei era modestă. Lipsită de dramatism. Era înfățișată pe un contur de marmură gri, învești mântată într-o simplă cămașă lungă, cu capul plecat. Doar la o privire mai atentă se puteau vedea detaliile. Avea în mână o mică sferă – un obiect pe care l-ar fi recunoscut imediat oricine văzuse planetariul lui Sieh. (Și am înțeles, acum, de ce își prețuia colecția într-atât.) Postura ei, încărcată cu energie și vioiciune, era mai mult *aplecată* decât *așezată*. Deși avea capul plecat, se uita în sus, dintr-o parte, către privitor. Ceva în legătură cu privirea ei era... nu seducător. Nu era ceva atât de subtil. Nici circumspect. Ci... *evaluativ*. Da. Se uita la mine și prin mine, de parcă ar fi cântărit tot ceea ce vedea.

Am întins o mână tremurândă pentru a-i atinge chipul. Mai rotund decât al meu, mai frumos, dar trăsăturile erau aceleași pe care le vedeam și eu, zi de zi, în oglindă. Părul era mai lung, dar ondularea era la fel. Artistul îi încrustase irisurile cu jad verde pal. Dacă pielea ar fi fost cafenie în loc de albă ca marmura... am înghițit în sec, tremurând și mai tare.

— Nu am vrut să-ți spunem încă, mi-a spus bătrâna.

Era chiar în spatele meu acum, deși credeam că e prea grasă pentru a încăpea prin despărțitură. Și chiar ar fi fost, dacă era om.

— A fost doar pură întâmplare că ai hotărât să vii acum la bibliotecă. Bănuiesc că aș fi putut găsi o cale să te îndrum în altă parte, dar...

Am auzit în tonul ei, mai degrabă decât să văd, cum a ridicat din umeri.

— Ai fi găsit-o oricum, în cele din urmă.

M-am prăbușit la podea, îngrămădindu-mă în zidul lui Itempas de parcă m-ar fi putut proteja. Mă simțeam cuprinsă de frisoane, gândurile îmi urlau în cap și se învălmășeau. Realizarea acelei prime conexiuni cruciale mi-a distrus abilitatea de a face și altele.

Așa se simte nebunia, am înțeles.

— Mă vei ucide? i-am șoptit bătrânei.

Nu avea niciun însemn pe frunte. Îmi scăpase acest detaliu. Eram încă obișnuită cu absența lui, nu cu prezența. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Avusese altă întruchipare în visul meu, dar știam acum cine era: Kurue Înțeleapta, căpetenia enefadehilor.

— De ce aș face una ca asta? Am investit mult prea mult în crearea ta.

O mână s-a lăsat pe umărul meu. Am tresărit.

— Dar nu ne ești de niciun folos nebună.

Așa că nu m-am mirat când am simțit întunericul înfășurându-se în jurul meu. M-am relaxat și l-am îmbrățișat cu recunoștință.

12. Judecată

A fost odată ca niciodată o...
A fost odată ca niciodată o...
A fost odată ca niciodată o...
Oprește-te. E nedemn.

***

A fost odată ca niciodată o fetiță care avea doi frați mai mari. Cel mai mare era întunecat, sălbatic și mândru, chiar dacă un pic cam necioplit. Celălalt era plin de întreaga strălucire a tuturor sorilor creați vreodată și era foarte rigid și integru. Erau cu mult mai în vârstă decât ea și foarte apropiați unul de altul, deși în trecut se luptaseră cu cruzime.

— Eram tineri și neștiutori atunci, spunea al Doilea Frate de fiecare dată când fetița întreba despre asta.

— Sexul a fost mai distractiv, răspundea Primul Frate.

Genul acesta de remarcă îl supăra pe al Doilea Frate peste măsură, lucru care era, evident, și motivul pentru care Primul Frate continua să facă astfel de comentarii. Astfel i-a cunoscut fetița și a ajuns să-i iubească pe amândoi.

***

Povestea asta este o aproximare, îți dai seama. Asta e tot ceea ce poate înțelege mintea ta de muritoare.

***

Așa a decurs copilăria micuței. Cei trei nu aveau părinți, așa că fetița s-a crescut singură. A băut chestii sclipitoare atunci când i-a fost sete și s-a întins în locuri moi când a fost obosită. Când i-a fost foame, Primul Frate i-a arătat cum să extragă hrană din energiile care i se potriveau, iar când s-a plictisit, al Doilea Frate a învățat-o tot ce era de învățat. Așa a aflat numele lucrurilor. Locul în care trăiau era numit EXISTENȚĂ – spre deosebire de locul din care veniseră, care era o masă mugindă de neant, numită MAELSTROM. Jucăriile și mâncarea pe care le produsese erau făcute din POSIBILITATE. Ce substanță încântătoare! Cu ea putea construi orice avea nevoie, putea chiar schimba natura EXISTENȚEI – cu toate că a învățat rapid să întrebe înainte de a face așa ceva, pentru că al Doilea Frate se supăra când îi modifica procesele și regulile lui atât de meticulos ordonate. Primului Frate nu-i păsa.

S-a întâmplat ca micuța să petreacă mai mult timp în compania Primului Frate decât în compania Celui de-al Doilea, pentru că Cel de-al Doilea nu părea să o îndrăgească la fel de mult.

— E dificil pentru el, i-a spus Primul Frate când ea i s-a plâns. Am fost singuri, el și cu mine, pentru atât de mult timp... Acum ești și tu aici, și asta schimbă totul. Lui nu-i place schimbarea.

Micuța înțelesese deja acest lucru. Frații ei se luptau atât de des unul cu altul pentru că Primul Frate iubea schimbarea. De multe ori, Primul Frate se plictisea de EXISTENȚĂ și o transforma sau o întorcea pe dos doar pentru a-i vedea cealaltă față. Al Doilea Frate se înfuria pe Primul de fiecare dată când se întâmpla asta, dar Primul Frate râdea de furia lui. Și, înainte ca fetița să aibă timp să clipească, cei doi erau deja încleștați, sfâșiind și lovind, până când ceva se schimba. Se strângeau și gemeau, și de fiecare dată când

se întâmpla asta, fetița aștepta răbdătoare să termine, ca să se joace cu ea din nou.

Cu timpul, micuța a devenit femeie. Învățase să trăiască alături de cei doi frați, cu fiecare în mod diferit: distrându-se cu Primul Frate și deprinzând disciplina alături de al Doilea. Acum își găsise propriul ei fel de a fi, dincolo de personalitățile lor. Intervenise între cei doi în timpul bătăliilor, luptându-se cu ei pentru a-și măsura puterea și iubindu-i în momentul în care lupta se transforma în distracție. Își crease, deși ei nu știau asta, EXISTENȚELE ei separate, unde uneori se prefăcea chiar că nu are frați. Acolo, putea aranja POSIBILITATEA în uluitoare noi forme și înțelesuri, pe care niciunul dintre frați nu le-ar fi putut crea de unul singur. În timp, a devenit din ce în ce mai pricepută la asta. Creațiile ei i-au plăcut atât de mult, încât a început să le aducă pe tărâmul pe care trăiau frații săi. La început, făcea asta foarte subtil, având mare grijă să le strecoare în spațiile ordonate și aranjate ale Celui de-al Doilea Frate, sperând să nu-l deranjeze.

Primul Frate, ca de obicei încântat de orice era nou, a îndemnat-o să facă mult mai mult de atât. Totuși, sora și-a dat seama că deprinsese gustul ordinii Celui de-al Doilea. A încorporat sugestiile Primului Frate, dar treptat și controlat, observând cum fiecare schimbare minusculă cauza altele, uneori provocând creștere în moduri neașteptate și minunate. Uneori, schimbările distrugeau totul și trebuia să înceapă din nou de la zero. A jelit pierderea jucăriilor ei, a comorilor ei, însă de fiecare dată a început procesul din nou. Ca întunericul Primului Frate și lumina Celui de-al Doilea, acest dar aparte era ceva ce numai ea putea controla. Impulsul de a-și folosi darul era la fel de firesc pentru ea ca respirația. Făcea parte din ea la fel ca propriul ei suflet.

Al Doilea Frate, după ce a trecut peste iritarea inițială la vederea creațiilor ei, a întrebat-o ce sunt.

— Se numeşte „viaţă", i-a răspuns ea, încântată de acest cuvânt.

El a zâmbit mulţumit, pentru că a numi un lucru înseamnă a-i oferi o ordine şi un scop. A înţeles atunci că ea făcuse asta în semn de respect.

Dar cu cel mai ambiţios proiect al ei i-a cerut ajutorul Primului Frate. După cum se aşteptase, Primul Frate era dornic să o ajute. Spre surprinderea ei, i-a oferit şi un avertisment cât se poate de serios.

— Dacă va funcţiona, o să schimbe multe lucruri. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa? Nimic nu va mai fi la fel pentru noi.

Primul Frate a făcut o pauză, aşteptând să vadă dacă înţelesese. Ea şi-a amintit brusc: Celui de-al Doilea Frate nu-i plăcea schimbarea.

— Nimic nu poate rămâne la fel pe vecie, a spus ea. Noi nu am fost creaţi pentru a rămâne pe loc. Până şi el trebuie să înţeleagă asta.

Primul Frate a oftat doar, fără a mai spune altceva.

Experimentul a funcţionat. Noua viaţă, scâncind, tremurând şi exprimând proteste vehemente, era minunată în felul ei imperfect, şi femeia a ştiut că ceea ce începuse era bun şi corect. A numit creatura „Sieh", pentru că acela era sunetul vântului. Şi a numit tipul lui de fiinţă „copil", însemnând că avea potenţialul de a creşte şi a deveni asemenea lor. Însemna şi că puteau crea mai mulţi ca el.

Cum se întâmplă deseori în viaţă, această minusculă schimbare a provocat multe, multe altele. Cea mai profundă dintre toate a fost ceva ce nici ea nu anticipase: au devenit o familie. Pentru o vreme, asta i-a făcut pe toţi bucuroşi, chiar şi pe al Doilea Frate.

Dar nu toate familiile rămân unite.

***

Deci a existat iubire, cândva.

Chiar mai mult decât iubire. Iar acum este mai mult decât ură. Muritorii nu au cuvinte pentru ceea ce noi, zeii, simțim. Nici zeii nu au cuvinte prin care să exprime asemenea lucruri.

Dar acest tip de iubire nu dispare pur și simplu, nu-i așa? Nu contează cât de puternică este ura, rămâne întotdeauna un pic de iubire dedesubt.

Da. Oribil, nu-i așa?

***

În momentul în care trupul este atacat, de multe ori reacționează prin febră. Atacurile asupra minții pot avea același efect. Astfel, am zăcut tremurând și fără cunoștință pentru aproape trei zile.

Câteva clipe din tot acest timp îmi apar în amintire ca un fel de tablouri, unele în culori, iar altele în nuanțe de gri. O siluetă solitară stând în fața ferestrei dormitorului meu, imensă și atentă, cu vigilență supraomenească. Zhakkarn. Clipesc, și aceeași imagine îmi revine în negativ: aceeași siluetă, încadrată de pereți albi strălucitori și un dreptunghi negru, al nopții de dincolo de fereastră. Clipesc, și mi se înfățișează o altă imagine: bătrâna de la bibliotecă stând lângă mine, uitându-se grijulie în ochii mei. Zhakkarn în fundal, supraveghind. Un crâmpei dintr-o conversație, separat de orice fel de imagine.

— Dacă moare...

— Atunci o luăm de la capăt. Ce mai înseamnă câteva decenii în plus?

— Lui Nahadoth n-o să-i placă.

Un râs violent, nefericit.

— Îi subestimezi mult reacția, soră!

— Și nici lui Sieh.

— Asta e numai din vina lui. L-am avertizat să nu se atașeze! Ce prostuț e...

Liniște pentru o clipă, o liniște încărcată de reproșuri.

— Nu e nimic prostesc în ceea ce privește speranța.

Liniște drept răspuns, dar de data asta plutea în aer un vag sentiment de rușine.

Una dintre imaginile din capul meu este diferită de celelalte. Și aceasta este tot întunecată, dar, de data asta, și pereții sunt întunecați. Există și un *sentiment* asociat imaginii, o senzație de greutate rău prevestitoare, presiune și furie mocnită, crescândă. Zhakkarn stă departe de fereastră, lângă un perete. Capul ei este plecat în semn de respect. În prim-plan stă Nahadoth, privindu-mă în tăcere. Chipul îi este iar transformat, și înțeleg acum că asta se datorează faptului că Itempas nu îl poate controla decât într-o anumită măsură. El trebuie să se schimbe. El *este* Schimbarea. Îmi permitea să-i văd furia, căci îngreuna însuși aerul, înfiorându-mi pielea. Dar chipul îi e complet lipsit de expresie. Pielea i-a devenit de un ciocolatiu cald, iar ochii lui au straturi de nuanțe de negru. Buzele lui mă fac să râvnesc fructe moi, coapte. Chipul perfect pentru a seduce fete darreze singuratice – totuși ar fi funcționat mai bine dacă ochii i-ar fi emanat un pic de căldură.

Nu a spus nimic, din câte îmi aduc aminte. Când febra mi-a trecut în sfârșit și m-am trezit, nu mai era lângă mine. Greutatea mâniei lui se risipise, cu toate că Stăpânul Nopții nu pleacă niciodată de tot. Nici asta nu poate controla Strălucitorul Itempas.

***

Zori.

M-am ridicat în capul oaselor, simțindu-mă sleită și cu mintea de plumb. Zhakkarn, tot lângă fereastră, mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Te-ai trezit.

M-am întors și l-am văzut pe Sieh, ghemuit într-un scaun de lângă pat. S-a ridicat dintr-o săritură și s-a apropiat de mine, atingându-mi fruntea.

— A scăzut febra. Cum te simți?

Am răspuns cu primul gând coerent pe care mintea mea l-a putut formula.

— Ce sunt?

Și-a ferit privirea.

— Nu... nu am voie să-ți spun asta.

Am împins păturile și m-am dat jos din pat. Pentru un moment, am amețit. Tot sângele mi s-a dus în cap și apoi a coborât, dar mi-am revenit și m-am împleticit către baie.

— Vreau ca amândoi să plecați până termin aici, le-am spus peste umăr.

Nici Sieh și nici Zhakkarn nu au răspuns. În baie, am stat deasupra spălătorului timp de câteva momente dureroase, dezbătând dacă să vomit sau nu. Într-un final, faptul că nu aveam nimic în stomac a rezolvat dilema. Mâinile mi-au tremurat cât timp m-am spălat, m-am șters și am băut niște apă direct de la robinet. Am ieșit din baie dezbrăcată și nu am fost deloc surprinsă să-i găsesc pe ambii enefadehi tot acolo. Sieh stătea cu genunchii la gură și se așezase pe marginea patului meu, cu o alură copilărească și tulburată. Zhakkarn nu se clintise de lângă fereastră.

— Cuvintele trebuie formulate ca o comandă, mi-a spus, dacă într-adevăr îți dorești ca noi să plecăm.

— Nu-mi pasă ce faceți.

Mi-am găsit lenjeria intimă și m-am îmbrăcat. Am luat din dulap primul lucru pe care mi-au căzut ochii, o rochie dreaptă amnă, elegantă, cu modele menite să-mi deghizeze lipsa de forme. Am ales cizme care nu se potriveau și m-am așezat, chinuindu-mă să le trag în picioare.

— Unde te duci? m-a întrebat Sieh.

Mi-a atins brațul, cu teamă. Mi-am scuturat mâna ca și cum aș fi vrut să scap de o insectă. Sieh s-a tras îndărăt.

— Nici măcar nu știi, nu-i așa? Yeine...

— Înapoi la bibliotecă.

Am spus asta cu toate că alesesem locul în mod aleatoriu. De fapt, Sieh avusese dreptate. Nu aveam nicio destinație în minte în afară de „în altă parte".

— Yeine, știu că ești supărată...

— Ce sunt?

M-am ridicat, cu o singură cizmă în picioare, și m-am dus în fața lui. A tresărit, probabil pentru că mă aplecasem pentru a-i urla cuvintele în față.

— Ce? Ce? Ce sunt, blestema-te-ar zeii? Ce...

— Trupul tău este de om, m-a întrerupt Zhakkarn.

Acum a venit rândul meu să tresar. Stătea lângă pat, privindu-mă la fel de impasibil ca întotdeauna, cu toate că emana, într-un mod subtil, o aură protectoare acum, stând în spatele lui Sieh.

— Mintea ta este de om. Sufletul este singura schimbare.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că ești aceeași persoană care ai fost tot timpul, a zis Sieh.

Părea în același timp calm și supărat.

— O femeie muritoare ca oricare alta, a continuat el.

— Dar arăt ca ea.

Zhakkarn a aprobat. Parcă mă informau despre starea vremii.

— Prezența sufletului Enefei în trupul tău are o anumită influență.

M-am cutremurat, simțindu-mă din nou rău. Ceva înăuntrul meu nu era al meu. Mi-am frecat brațele, rezistând impulsului de a-mi folosi unghiile.

— Poți să-l scoți?

Zhakkarn a clipit nedumerită. Am simțit că pentru întâia oară o luasem prin surprindere.

— Da. Dar trupul tău s-a obișnuit să aibă două suflete. S-ar putea să nu supraviețuiască dacă rămâne cu unul singur.

Două suflete. Cumva, asta suna mai bine. Nu eram doar un lucru pustiu, animat de o forță străină. Ceva din mine, cel puțin, era al meu.

— Poți încerca?

— Yeine...

Sieh s-a întins ca să mă ia de mână, cu toate că a părut să se răzgândească în momentul în care m-am retras.

— Nici măcar noi nu știm ce s-ar întâmpla dacă scoatem sufletul. Inițial am crezut că sufletul ei îl va consuma pur și simplu pe al tău, dar este evident că nu a fost așa, a spus el.

Trebuie să fi părut foarte derutată.

— Ești încă întreagă la minte, mi-a spus Zhakkarn.

Ceva înăuntrul meu, *devorându-mă*. Aproape că am căzut pe pat, încercând pentru câteva clipe să trag aer în piept, fără niciun folos. În clipa în care mi-am revenit, m-am ridicat în picioare și am început să mă plimb, șchiopătând, cu o singură cizmă. Nu puteam sta locului. Mi-am frecat tâmplele, întrebându-mă cât mai aveam să *rămân* sănătoasă cu asemenea gânduri în minte.

— Și încă ești *tu*, mi-a spus insistent Sieh, aproape mergându-mi pe urme în cameră. Ești fiica pe care ar fi avut-o Kinneth. Nu ai amintirile sau personalitatea Enefei. Nu gândești ca ea. Asta înseamnă că ești puternică, Yeine. Asta vine de la *tine*, nu de la ea.

Am izbucnit într-un râs nebunesc. A sunat ca un plâns în hohote.

— Și de unde știi asta?

S-a oprit, cu o privire blândă și tristă, apoi mi-a spus:

— Pentru că dacă ai fi ea, m-ai iubi.

M-am oprit și eu, atât din mers, cât și din respirat.

— Și pe mine, a completat Zhakkarn. Și pe Kurue. Enefa și-a iubit toți copiii, chiar și pe cei care au trădat-o în cele din urmă.

Nu le iubeam pe Zhakkarn sau pe Kurue. Am expirat în sfârșit aerul pe care-l trăsesem în piept.

Tremuram din nou, dar era probabil și din cauza foamei. Mâna lui Sieh a atins-o ușor pe a mea, cu teamă. Văzând că nu mă feresc de data asta, Sieh a oftat și m-a prins, trăgându-mă înapoi spre pat ca să stau jos.

— Ai fi putut să-ți trăiești toată viața fără să știi, a spus, mângâindu-mi părul. Ai fi îmbătrânit și ai fi iubit vreun muritor, poate că ai fi avut și copii muritori și i-ai fi iubit și pe aceia, și ai fi murit în somn, o bătrână fără dinți. Asta ne-am dorit pentru tine, Yeine. De asta ai fi avut parte dacă nu te-ar fi adus Dekarta aici. Dar venirea ta aici ne-a forțat mâna.

M-am întors spre el. Avându-l aproape de mine, impulsul era prea puternic pentru a-i rezista. I-am luat obrazul în palmă și m-am aplecat pentru a-i săruta fruntea. A tresărit surprins, dar apoi a zâmbit timid, obrazul încălzindu-i-se în palma mea. I-am zâmbit și eu. Viraine avusese dreptate, Sieh era foarte ușor de iubit.

— Spune-mi totul, i-am șoptit.

A tresărit de parcă l-aș fi lovit. Poate că magia care îl lega să îndeplinească ordinele familiei Arameri avea și un efect fizic. Poate că durea. În orice caz, era un fel aparte de durere în ochii lui, când și-a dat seama că formulasem ordinul în mod deliberat.

Dar ordinul nu fusese clar. Mi-ar fi putut spune orice – istoria universului de la începuturi, numărul de culori dintr-un curcubeu, cuvintele care fac carnea de muritor să se sfarme ca piatra. Îi oferisem libertatea să aleagă.

Cu toate astea, mi-a spus adevărul.

13. Răscumpărare

Stai. S-a întâmplat ceva înainte de asta. N-am vrut să ameţesc lucrurile atât de tare. Îmi pare rău. Doar că mi-e greu să gândesc. Se întâmpla în dimineaţa de după ce am găsit sâmburele de argint, în urmă cu trei zile. Nu-i aşa? Înainte să fi mers la Viraine, da. M-am trezit şi m-am pregătit pentru întrunirea din Salon. Când am deschis uşa, am văzut că mă aştepta un servitor.

— Mesaj pentru domnia voastră, mi-a spus, părând grozav de uşurat.

Nu aveam idee de când stătea acolo. Servitorii din Văzduh bat la uşă numai când problema e urgentă.

— Da?

— Stăpânul Dekarta nu se simte bine, mi-a spus. Nu vă va însoţi astăzi la sesiunea Consorţiului, dacă veţi dori să asistaţi.

T'vril îmi destăinuise că starea de sănătate a lui Dekarta era un factor important de care depindea prezenţa lui la întruniri. Dar eram surprinsă să aud asta acum, pentru că păruse în regulă cu o zi în urmă. Şi eram surprinsă că îşi bătuse capul să mă anunţe. Observasem totuşi ultima parte a mesajului, care fusese formulată ca o dojană subtilă pentru faptul că lipsisem de la întrunirea zilei precedente.

— Îţi mulţumesc! Transmite-i, te rog, că îi urez însănătoşire grabnică, i-am răspuns, stăpânindu-mi iritarea.

— Da, lady Yeine, a spus servitorul şi a luat-o din loc după ce a făcut o plecăciune.

Așa că m-am dus la poarta pursangvinilor și m-am transferat jos, la Salon. După cum mă așteptam, Relad nu era acolo. După cum mă temeam, Scimina era. Mi-a zâmbit ca de obicei, iar eu i-am răspuns doar prin înclinarea capului, apoi ne-am așezat și am stat una lângă alta, în tăcere, pentru următoarele două ore.

Întrunirea a fost mai scurtă decât de obicei, pentru că era un singur subiect pe ordinea de zi: anexarea micii națiuni insulare Irt la un regat mai mare, numit Uthr. Archerine, fostul conducător al Irtului – un bărbat îndesat, cu păr roșcovan, care-mi amintea vag de T'vril –, se prezentase pentru a contesta anexarea. Regele Uthrului, deloc îngrijorat de această contestare a autorității lui, trimisese un singur delegat: un băiat care nu părea cu mult mai mare decât Sieh, tot cu părul roșcat. Atât irtii cât și uthrii erau vlăstare ale rasei ken, dar se părea că acest amănunt nu contribuise cu nimic la întreținerea unor relații cordiale între ei.

Contestația lui Archerine se baza pe faptul că Uthr nu înaintase nicio petiție pentru începerea unui război. Strălucitorul Itempas detesta haosul războiului, așa că familia Arameri evita războaiele cu strictețe. Lipsa unei petiții însemna că irtii nu fuseseră avertizați în niciun fel de intențiile agresive ale vecinilor lor, nu avuseseră timp să se înarmeze, iar acum nu aveau dreptul să se apere în vreun mod care ar fi dus la moartea cuiva. Fără o petiție, uciderea soldaților inamici ar fi fost tratată ca o crimă și ar fi fost judecată ca atare de filiera care se îngrijea de aplicarea legilor din cadrul Ordinului Itempan. Evident, nici uthrii nu puteau ucide în mod legal și nici nu o făcuseră. Au mărșăluit pur și simplu în capitala Irtului într-un număr copleșitor, forțându-i la propriu pe irti să îngenuncheze, și l-au izgonit pe Archerine.

M-a cuprins mila pentru irti, cu toate că îmi era clar că nu aveau nicio șansă să câștige apelul. Reprezentantul

uthrilor a apărat agresiunea poporului său cu un singur argument:

— Nu au fost destul de puternici pentru a-și păstra ținuturile împotriva noastră. Noi le avem acum. E mai bine ca un conducător puternic, nu unul slab, să țină frâiele puterii acolo, nu-i așa?

La asta s-a rezumat toată tărășenia. Ceea ce era *corect* conta mult mai puțin decât ceea ce era *pus în ordine*, și uthrii și-au dovedit abilitatea de a păstra lucrurile în ordine prin simplul fapt că preluaseră Irtul fără a vărsa niciun strop de sânge. Acesta era modul în care vedea lucrurile clanul Arameri, și Ordinul, de asemenea, și nu-mi puteam imagina Consorțiul Nobililor îndrăznind să nu fie de acord.

În final, așa cum era de așteptat, nici nu au făcut-o. Apelul Irtului a fost respins. Nimeni nu a propus nici măcar sancțiuni împotriva Uthrului. Urmau să păstreze ceea ce furaseră, pentru că restituirea ar fi fost prea complicată.

Nu m-am putut abține să nu mă încrunt în momentul în care a fost citită decizia finală. Scimina, uitându-se spre mine, a scos un pufnet ușor de amuzament care mi-a adus aminte unde mă aflam. Cu rapiditate, am abordat din nou o expresie indiferentă.

Când întrunirea s-a încheiat și am coborât împreună scările, am continuat să privesc înainte pentru a nu trebui să mă uit la Scimina și m-am întors spre baie ca să nu trebuiască să mă întorc în Văzduh împreună cu ea. Dar m-a strigat.

— Verișoară!

Și în acel moment nu am avut de ales și a trebuit să mă opresc să văd ce mai voia pentru neștiutele nume ale demonilor.

— Când te vei fi instalat comod înapoi în palat, ai vrea să iei prânzul cu mine? a spus zâmbind. Am putea să ne cunoaștem mai bine.

— Dacă nu te superi, i-am răspuns cu grijă, mai bine nu.

A râs cristalin.

— Acum văd la ce se referea Viraine în privința ta! Bine, atunci. Dacă nu dorești să vii din politețe, poate curiozitatea te va atrage. Am vești din ținutul tău de baștină, verișoară. Niște vești care cred că te vor interesa grozav.

S-a întors și a pornit către poartă.

— Ne vedem într-o oră.

— Ce vești? am strigat după ea, dar nu s-a oprit și nici nu s-a întors.

Pumnii îmi erau încă încleștați când am ajuns la baie, acesta fiind și motivul pentru care am reacționat nepotrivit la vederea lui Ras Onchi, așezată într-unul dintre scaunele de pluș ale anticamerei. M-am oprit, mâna alunecând automat către cuțitul care nu se mai afla în locul obișnuit, la spate. Alesesem să-l prind de gambă, sub fusta lungă până în pământ, căci la palat nu se cuvenea să umbli înarmat în public.

— Ai aflat ce trebuie să știe un moștenitor Arameri? m-a întrebat, înainte de a-mi putea recăpăta stăpânirea de sine.

M-am oprit, apoi am împins ușa băii, asigurându-mă că e bine închisă.

— Încă nu, mătușă, i-am răspuns în cele din urmă. Dar sunt slabe șansele să o fac vreodată, din moment ce nu sunt o moștenitoare Arameri veritabilă. Poate că îmi poți spune tu, ca să terminăm cu șarada asta.

A zâmbit.

— Ești foarte darreză, nerăbdătoare și cu limba ascuțită. Tatăl tău trebuie să fi fost mândru.

Am roșit, încurcată, pentru că sunase suspicios de mult a compliment. Era acesta felul ei de a-mi spune că era de partea mea? Purta simbolul Enefei la gât...

— Nu chiar, i-am răspuns încet. Tatăl meu era un om răbdător și calm. Temperamentul l-am moștenit de la mama.

— Aha. Atunci probabil că îți este folositor în noua ta casă.

— Îmi este folositor pretutindeni. Acum poți, *te rog*, să-mi spui despre ce e vorba?

A oftat, zâmbetul pierindu-i.

— Da. Nu avem mult timp la dispoziție. Iartă-mă, lady.

Cu un efort care i-a făcut genunchii să trosnească – m-am înfiorat compătimind-o – s-a ridicat de pe scaun. M-am întrebat de cât timp stătea acolo. Mă așteptase după fiecare întrunire? Am regretat din nou că sărisem peste întrunirea din ziua anterioară.

— Nu te întrebi de ce Uthr nu a înaintat o petiție de război? m-a întrebat.

— Îmi imaginez că nu a fost nevoie, i-am răspuns, întrebându-mă ce legătură avea asta cu orice. E aproape imposibil să-ți fie aprobată o petiție. Familia Arameri n-a mai permis un război de o sută de ani sau mai mult. Așa că uthrii au mizat pe faptul că vor putea cuceri Irtul fără vărsare de sânge. Din fericire, au reușit s-o facă.

— Da, a răspuns Ras făcând o grimasă. Vor avea loc mai multe „anexări" din astea, îmi închipui, acum că uthrii au arătat lumii cum trebuie procedat. „Pace mai presus de orice, aceasta este calea Strălucitorului."

M-am minunat la auzul ironiei din tonul ei. Dacă ar fi auzit-o un preot, ar fi fost arestată pentru erezie. Dacă ar fi auzit-o oricare alt membru al clanului Arameri... M-am cutremurat, închipuindu-mi trupul ei firav mergând pe dig cu sulița lui Zhakkarn în spate.

— Ai grijă, mătușă, i-am spus pe un ton blând. Nu vei trăi până la o vârstă înaintată dacă spui asemenea lucruri în gura mare.

Ras a râs încet.

— E adevărat. Voi fi mai atentă, a zis ea și a devenit serioasă. Dar gândește-te la asta, lady Non-Arameri: poate că uthrii nu s-au obosit să înainteze o petiție pentru că știau că o altă petiție fusese *deja* aprobată în secret, amestecată

printre celelalte decrete pe care Consorțiul le-a aprobat în ultimele câteva luni.

Am încremenit, încruntându-mă.

— O *altă* petiție?

A dat din cap.

— După cum ai spus și tu, o petiție nu a mai fost aprobată de un secol, deci cu siguranță că nu ar fi fost aprobate două petiții una după alta. Și poate că uthrii știau chiar că cealaltă petiție are mai multe șanse să fie aprobată, din moment ce servea țelurilor cuiva cu multă putere. Unele războaie, până la urmă, nu folosesc la nimic fără morți.

M-am holbat la ea, prea tulburată pentru a-mi putea ascunde confuzia și șocul. O petiție de război aprobată ar fi trebuit să fie discuția de pe buzele întregii nobilimi. I-ar fi luat Consorțiului săptămâni întregi să o discute, ca să nu mai spun cât ar fi durat să o aprobe. Cum ar fi putut cineva să treacă o petiție cu succes fără să afle despre asta jumătate de lume?

— Cine? am întrebat, deși începusem deja să suspectez.

— Nimeni nu știe cine este sponsorul petiției și nimeni nu știe ce ținuturi sunt implicate, nici ca invadator, nici ca țintă. Dar Uthr se învecinează cu Tema la est. Uthr e mic, a devenit mai mare acum, dar familia lor stăpânitoare și Tripartiția temană au legături de căsătorie și prietenie care dăinuie de generații.

Iar Tema, mi-am dat eu seama cu un fior întârziat, era una dintre națiunile îndatorate Sciminei.

Atunci însemna că Scimina sponsorizase petiția de război. Și păstrase aprobarea ei secretă, cu toate că asta a necesitat probabil o orchestrare magistrală de manevre politice. Poate că susținerea Uthrului în cucerirea Irtului a făcut parte din toate astea. Dar asta năștea două întrebări cruciale: *de ce* o făcuse? Și ce regat urma să cadă în curând victimă atacului?

Avertismentul lui Relad: „dacă iubești pe cineva sau ceva, ai grijă".

Mi s-a uscat gura și am simțit că-mi pierd vlaga din mâini. Acum voiam, chiar foarte tare, să o văd pe Scimina.

— Mulțumesc că mi-ai spus, i-am zis lui Ras.

Vocea îmi era mai stridentă decât de obicei. Gândurile îmi erau deja în altă parte, învălmășindu-se în mintea mea.

— Voi folosi cu înțelepciune informația.

A confirmat cu o mișcare a capului și apoi a ieșit șchiopătând afară, bătându-mă pe mână în trecere. Eram prea pierdută în gânduri pentru a-mi lua rămas-bun, dar mi-am revenit și m-am întors exact în momentul în care deschisese ușa ca să plece.

— Ce trebuie să știe un moștenitor Arameri, mătușă? am întrebat-o.

Mă întrebasem asta încă de la prima noastră întâlnire.

S-a oprit și a privit înapoi către mine.

— Cum să fii nemiloasă, a spus foarte molcom. Cum să-ți folosești viața ca pe o monedă și să mânuiești însăși moartea ca pe o armă, a spus și și-a plecat privirea. Mama ta mi-a spus asta odată. Nu am uitat-o niciodată.

M-am uitat la ea, simțindu-mi gura uscată.

Ras Onchi s-a înclinat către mine, cu respect.

— Mă voi ruga, a încheiat ea, să nu înveți asta pe pielea ta.

***

Înapoi în Văzduh.

Îmi recăpătasem în mare parte calmul până în momentul în care am pornit în căutarea apartamentului Sciminei. Odăile ei nu erau foarte departe de ale mele, pentru că toți pursangvinii locuiau la nivelul cel mai de sus al palatului. Ea mersese mai departe și revendicase unul dintre turnurile mai înalte ale Văzduhului ca domeniul ei, ceea ce însemna că lifturile nu-mi foloseau la nimic. Cu ajutorul

unui asistent care trecea pe acolo, am găsit scările acoperite de covoare care duceau spre turn. Scara nu era prea înaltă, poate echivalentul a trei etaje, dar coapsele îmi ardeau până să ajung în hol. M-am întrebat de ce își alesese să trăiască într-un asemenea loc. Pursangvinii mai în formă nu ar fi avut nicio problemă, iar servitorii nu aveau de ales, dar nu îmi puteam imagina pe cineva într-atât de bătrân ca Dekarta, să zicem, urcând acolo. Poate că asta era și ideea.

Ușa s-a dat în lături când am bătut. Am păşit înăuntru într-un coridor boltit, încadrat pe ambele părți de statui, ferestre și vase cu un soi de plante înflorite. Statuile nu reprezentau pe nimeni pe care să-l fi putut recunoaște: femei și bărbați tineri, dezbrăcați, în poziții artistice. În capăt, coridorul se deschidea într-o cameră circulară mobilată cu perne și mese joase, fără scaune. Invitații Sciminei erau în mod clar obligați să stea ori în picioare, ori jos pe podea.

În mijlocul încăperii circulare trona o canapea, postată pe un podium înălțat. M-am întrebat dacă faptul că această cameră semăna atât de mult cu o cameră a tronului era ceva intenționat din partea Sciminei.

Scimina nu era acolo, dar am văzut un alt coridor, chiar în spatele podiumului, care ducea cu siguranță către încăperile mai retrase ale apartamentului. Presupunând că intenționase să mă lase să o aștept, am oftat și m-am făcut comodă, privind la lucrurile din jurul meu. Atunci am observat bărbatul.

Stătea cu spatele sprijinit de una dintre ferestrele mari ale încăperii, într-o postură nu atât de mult nepăsătoare, cât insolentă, cu un picior flexat și cu capul lăsat pe o parte. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama că era dezbrăcat, pentru că părul lui foarte lung îi atârna peste un umăr, acoperindu-i mare parte din corp. Mi-a mai luat încă o vreme să-mi dau seama, înfiorându-mă brusc, că bărbatul era Nahadoth.

Sau cel puțin părea că e el. Chipul îi era la fel de frumos ca de obicei, dar cumva ciudat. Mi-am dat seama pentru prima oară că era *statornic*. Avea o singură față, un singur set de trăsături, nu amestecul mereu schimbător pe care îl vedeam de obicei. Ochii îi erau acum căprui, nu puțurile nesfârșite de negru pe care mi le aminteam. Pielea îi era palidă, dar era o paloare umană ca aceea a amnilor, nu strălucirea razelor de lună sau a stelelor. M-a privit alene, fără să se miște, doar clipind. Un zâmbet ușor îi curba buzele care erau doar un pic prea subțiri pentru gustul meu.

— Bună, mi-a spus. A trecut ceva vreme.

Abia ce îl văzusem cu o noapte în urmă.

— Bună dimineața, lord Nahadoth, i-am răspuns, folosind politețea pentru a-mi ascunde neliniștea. Ești... în regulă?

S-a mișcat un pic, destul cât să-i pot vedea zgarda subțire de argint din jurul gâtului și lanțul care atârna de ea. Deodată, am înțeles. „În timpul zilei sunt om", îmi spusese odată Nahadoth. Nicio forță în afară de Itempas însuși nu-l putea încătușa pe Stăpânul Nopții după apusul soarelui, dar în timpul zilei era slab. Și... diferit. I-am cercetat fața, dar nu am găsit nicio urmă a demenței pe care o văzusem în expresia lui în prima mea noapte în Văzduh. Ce am văzut în locul ei a fost o expresie gânditoare.

— Sunt foarte bine, mi-a răspuns.

Și-a lins buzele, lucru care m-a făcut să mă gândesc la un șarpe care cercetează aerul.

— După-amiezile petrecute cu Scimina sunt de obicei agreabile. Cu toate că mă plictisesc atât de ușor... a spus și a făcut o pauză doar pentru o clipă. Am nevoie de mai multă diversitate.

Nu exista niciun dubiu în legătură cu ce dorise să spună prin asta, având în vedere felul în care mă dezbrăcau ochii lui în acel moment. Cred că voia să mă intimideze

cu spusele lui, dar în loc de asta, într-un fel straniu, îmi limpezise gândurile.

— De ce te ține în lanț? l-am întrebat. Pentru a-ți aduce aminte de slăbiciunea ta?

Sprâncenele i s-au ridicat, doar un pic. Nu era nicio urmă de surprindere reală în expresia lui, doar o creștere de moment a interesului.

— Te deranjează?

— Nu.

Dar am văzut imediat, în privirea lui tăioasă, că știa că mint.

S-a aplecat, iar lanțul a scos un sunet abia perceptibil, ca un zăngănit în depărtare. Ochii lui, umani și înfometați și atât, atât de cruzi, m-au dezbrăcat din nou, dar de data asta nu într-o manieră sexuală.

— Nu ești îndrăgostită de el, a spus îngândurat. Nu ești într-atât de proastă. Dar îl dorești.

Nu îmi plăcea ce spunea, dar nu aveam de gând să recunosc. Era ceva în acest Nahadoth care mă făcea să cred că îi place să-i intimideze pe ceilalți. Nu trebuia arătată vreo urmă de slăbiciune față de așa ceva.

În timp ce-mi chibzuiam răspunsul, zâmbetul i s-a lățit.

— Mă poți avea pe mine, mi-a spus.

Mi-am făcut griji, pentru o fracțiune de secundă, că acest gând mi s-ar putea părea tentant. Dar nu era cazul. Nu am simțit decât repulsie.

— Îți mulțumesc, dar nu.

Și-a lăsat ochii în pământ, într-o parodie a stingherelii timide.

— Înțeleg. Eu sunt doar carcasa umană, și tu vrei ceva mai mult. Nu te învinovățesc. Dar... a urmat, privindu-mă printre gene.

Nu era doar intimidant. Ce stătea ascuns în privirea lui era întruchiparea *răului*. Era bucuria sadică care găsise plăcere în teroarea mea în prima seară, și era cu atât

mai răscolitoare cu cât acum Nahadoth era sănătos la cap. Această versiune a lui confirma povestirile de groază ale preoților și frica de întuneric a copiilor.

Și nu îmi plăcea să fiu singură în cameră cu el. Chiar deloc.

— Îți dai seama, a spus el tărăgănat, că nu-l poți avea niciodată, nu? Nu în acel fel. Mintea și corpul tău slabe de muritor s-ar sfărâma precum coaja de ou sub asaltul puterii lui. Nu ar rămâne din tine destul cât să trimită înapoi acasă în Darr.

Mi-am încrucișat brațele și am privit explicit către coridorul din spatele canapelei-tron a Sciminei. Dacă mă mai lăsa mult să aștept, aveam să plec.

— Pe mine în schimb...

Deodată, era în picioare și traversase deja camera. Venise mult prea aproape. Surprinsă, mi-am pierdut postura indiferentă și am încercat să mă întorc spre el și să mă împleticesc în spate în același timp. Am fost prea înceată. M-a prins de brațe. Nu observasem până atunci cât de mare era, mai înalt decât mine cu cel puțin un cap, și bine clădit. În forma lui nocturnă, abia îi observasem trupul. Acum eram foarte foarte conștientă de el și de pericolul pe care îl reprezenta.

Mi-a demonstrat cât de periculos putea fi învârtindu-mă și imobilizându-mă din nou, din spate. M-am zbătut, dar degetele lui mi s-au încleștat pe brațe până când am țipat, ochii lăcrimându-mi de durere. Când nu m-am mai zbătut, strânsoarea a slăbit.

— Pot să-ți arăt cum ar fi cu el, mi-a șoptit la ureche.

Răsuflarea îi era fierbinte pe gâtul meu. M-am înfiorat.

— Aș putea să te călăresc toată ziua...

— Dă-mi drumul, imediat!

Am scrâșnit comanda printre dinți și m-am rugat să funcționeze.

Mi-a dat drumul, dar nu s-a îndepărtat. M-am tras în spate speriată și m-am disprețuit când m-am întors și am dat peste zâmbetul lui. Era glacial, și cumva înrăutățea situația. Mă dorea, vedeam asta destul de limpede acum, dar sexul era cel mai puțin important. Îi făceau plăcere frica și dezgustul meu, la fel cum îi făcuse plăcere și durerea mea, în momentul în care îmi învinețise brațele.

Și, cel mai rău, l-am văzut savurând momentul în care mi-am dat seama că nu mințise. Uitasem: noaptea nu era numai a seducătorilor, ci și a violatorilor. Nu doar a pasiunii, ci și a violenței. Această creatură *era* o parte din Stăpânul Nopții. Strălucitorul Itempas să mă ajute dacă aveam să fiu vreodată destul de dementă încât să-mi doresc mai mult.

— Naha.

Vocea m-a făcut să tresar și să mă întorc. Scimina stătea lângă canapea, cu o mână în șold, zâmbindu-mi. De cât timp se afla acolo, privind?

— Ești nepoliticos cu oaspetele meu. Îmi cer scuze, verișoară! Ar fi trebuit să-i scurtez lesa.

Mă simțeam oricum, numai amabilă nu.

— N-am răbdare pentru astfel de jocuri, Scimina, am izbucnit, prea nervoasă și, de fapt, prea speriată pentru a fi diplomată. Spune-mi ce vrei și hai să terminăm cu asta!

Scimina a ridicat o sprânceană, amuzată de lipsa mea de politețe. A zâmbit către Nahadoth – nu, *Naha*, am hotărât eu. Numele zeului nu i se potrivea acestei creaturi. S-a îndreptat către ea, întorcându-mi spatele. Scimina și-a trecut degetele de-a lungul brațului său și a zâmbit.

— Ți-a făcut inima să bată un pic, nu-i așa? Naha al nostru poate avea acest efect asupra celor neexperimentați. Îl poți împrumuta la discreție, apropo. După cum ai putut vedea, este mai mult decât excitant.

Am ignorat remarca, dar nu mi-a scăpat felul în care Naha a privit-o, fără ca ea să-l vadă. Era o proastă să ia creatura în patul ei.

Iar eu eram o proastă pentru că stătusem atât de mult timp acolo.

— La revedere, Scimina!

— M-am gândit că ai putea fi interesată de un zvon care mi-a ajuns la urechi, a spus Scimina în spatele meu. E în legătură cu ținutul tău natal.

M-am oprit, avertismentul lui Ras Onchi răsunându-mi deodată în minte.

— Promovarea ta a atras noi dușmani patriei tale, verișoară! Unii dintre vecinii Darrului te consideră mai periculoasă decât Relad și cu mine. Presupun că e de înțeles. Noi ne-am născut în aceste poziții și nu avem niciun fel de vechi loialități etnice.

M-am întors încet.

— Sunteți amni.

— Dar superioritatea amnilor este acceptată în întreaga lume. Nu există nimic surprinzător la noi. Tu, pe de altă parte, provii dintr-o rasă care nu a fost niciodată mai mult decât sălbatică, indiferent de cât de frumos v-am îmbrăca.

Nu o puteam întreba direct despre petiția de război. Dar poate...

— Ce vrei să spui? Că cineva ar ataca Darrul numai pentru că am fost chemată să mă alătur familiei Arameri?

— Nu. Vreau să spun că cineva ar putea ataca Darrul pentru că tu încă *gândești* ca o darreză și ai în acest moment acces la puterea familiei Arameri.

Mi-am dat seama imediat. Era vorba despre ordinul meu către națiunile atribuite. Deci asta era scuza pe care intenționa să o folosească. Îi obligasem să reia comerțul cu Darrul. Evident că ordinul meu avea să fie interpretat ca favoritism. Cei care credeau asta aveau deplină dreptate.

Dar cum aș fi putut să nu-mi ajut oamenii, cu noua mea putere și bogăție? Ce fel de femeie aș fi fost dacă m-aș fi gândit numai la binele meu?

O femeie Arameri, a șoptit o voce mică și urâtă, din adâncul minții mele.

Naha o îmbrățișase pe Scimina din spate, în rolul de amant iubitor. Scimina îi mângâia absentă brațele, în timp ce el îi privea ucigător ceafa.

— Nu te simți prost, verișoară, a spus Scimina. Nu contează ce ai fi făcut, oricum. Unii oameni te-ar fi urât pur și simplu pentru că nu te potrivești imaginii lor de lider. Păcat că nu ai moștenit nimic de la Kinneth, în afară de ochi.

Și-a închis ochii, împingându-se în spate, în trupul lui Naha. Părea întruchiparea satisfacției.

— Evident, faptul că *ești* darreză nu te ajută deloc. Ai trecut prin inițierea războinicelor darreze, nu? Din moment ce mama ta nu a fost darreză, cine te-a sponsorizat?

— Bunica, i-am răspuns cu voce scăzută.

Nu mă surprindea că Scimina știa atât de multe despre obiceiurile din Darr. Oricine ar fi putut afla asta deschizând o carte.

Scimina a oftat și și-a mutat privirea către Naha. Spre surprinderea mea, el nu și-a schimbat expresia. Și spre mai marea mea surprindere, ea a zâmbit în fața urii pure care scăpăra din ochii lui.

— Știi ce se întâmplă în timpul ceremoniei darreze? l-a întrebat, pe un ton de conversație. Cândva erau războinici pricepuți și trăiau în sistem matriarhal. I-am obligat să înceteze să-și mai cucerească vecinii și să nu-și mai trateze bărbații ca pe niște sclavi, dar, ca majoritatea acestor rase de întunecați, se agață încă de tradițiile lor, în secret.

— Știu ce făceau odinioară, i-a răspuns Naha. Capturau un tânăr dintr-un trib inamic, îl circumcideau, apoi

îl îngrijeau până se făcea bine și-l foloseau pentru plăcerile lor.

Mă străduiam să nu trădez nicio emoție. Scimina a râs văzând asta, ridicând o șuviță din părul lui Naha către buze în timp ce mă privea.

— Lucrurile s-au schimbat, i-a spus ea. Acum, darrezelor nu li se mai permite să răpească și să mutileze băieți. Acum, viitoarea războinică trebuie doar să supraviețuiască singură în pădure timp de o lună, apoi să se întoarcă acasă pentru a fi deflorată de un bărbat pe care l-a ales sponsorul ei. Este tot barbar. Oprim asta de fiecare dată când avem ocazia, dar se întâmplă în continuare, mai ales în rândul femeilor din clasa superioară. Și uite ce cred ei că au ascuns de noi: fata trebuie să-l înfrângă în luptă în public, controlând astfel evenimentul. Dacă este înfrântă, învață cum este să fie supusă de un dușman.

— Mi-ar plăcea asta, a șoptit Naha.

Scimina a râs din nou, lovindu-l jucăuș peste mână.

— Cât de previzibil. Taci acum, a spus ea și ochii i s-au întors spre mine. Ritualul pare același, în principiu, nu-i așa? Dar s-au schimbat atât de multe... Acum, bărbaților darrezi nu le mai este frică de femei, nici nu le mai respectă.

Fusese o afirmație, nu o întrebare. Știam că era mai bine să nu răspund.

— Adică, dacă stai să te gândești, ritualul anterior era mai civilizat. Ritualul învăța tinerele războinice nu numai cum să supraviețuiască, ci și cum să respecte dușmanii, cum să îngrijească bolnavii. Multe fete se căsătoreau ulterior cu prizonierii lor, nu-i așa? Deci învățau chiar și cum să iubească. Ritualul de acum... ei bine, *ce* te învață? Nu pot decât să mă întreb.

***

M-a învățat să fac tot ce este necesar pentru a obține ceea ce vreau, cățea ticăloasă!

***

Nu am răspuns. După un moment, Scimina a oftat.

— Aşadar, a reluat Scimina, s-au format noi alianţe la graniţele Darrului, cu intenţia de a înfrânge presupusa nouă putere a Darrului. Din moment ce Darrul nu are de fapt nicio putere nou dobândită, asta înseamnă că întreaga regiune devine instabilă. Greu de spus ce s-ar putea întâmpla în asemenea circumstanţe.

Mă mâncau degetele după o piatră ascuţită.

— Asta e o ameninţare?

— Haide, verişoară! Nu fac decât să transmit informaţia mai departe. Noi, cei din familia Arameri, trebuie să avem grijă unul de altul.

— Îţi apreciez grija, am spus şi m-am întors să plec, înainte ca temperamentul să-mi scape mai mult de sub control.

De data asta, vocea lui Naha a fost cea care m-a făcut să mă opresc.

— Ai câştigat? m-a întrebat el. La iniţierea ta ca războinică? Ţi-ai înfrânt adversarul sau te-a violat în faţa unei mulţimi de spectatori?

Ştiam că nu trebuia să răspund. Chiar ştiam. Dar am răspuns oricum.

— Am câştigat, i-am spus, într-un fel.

— Cum adică?

Dacă închideam ochii, încă puteam vedea totul. Trecuseră şase ani din acea noapte, dar mirosul focului, al blănurilor vechi şi al sângelui, duhoarea mea după o lună de trai dur, toate îmi erau încă vii în minte.

— Majoritatea sponsorilor aleg un bărbat nepriceput la luptă, am spus încet. Ca să fie uşor de înfrânt de o fată abia trecută de copilărie. Dar eu trebuia să fiu *ennu* şi existau dubii în privinţa mea pentru că eram pe jumătate amnă. Pe jumătate Arameri. Aşa că bunica mea l-a ales pe cel mai puternic bărbat dintre războinicii noştri.

Nu se aștepta nimeni să câștig. Să-i țin piept ar fi fost de-ajuns ca să fiu considerată războinică. După cum ghicise Scimina, multe lucruri se schimbaseră pentru noi. Dar să-i țin piept nu era suficient pentru a deveni *ennu*. Nimeni nu avea să mă urmeze dacă lăsam un bărbat să mă folosească în public și apoi să se laude cu asta în tot orașul. Trebuia să înving.

— Te-a înfrânt, a spus Naha.

Și-a gustat cuvintele, înfometat după durerea mea.

M-am uitat fix la el. A clipit. Mă întreb ce a văzut în ochii mei în acea clipă.

— Am pus în scenă un spectacol pe cinste, i-am spus. Destul cât să satisfacă cerințele ritualului. Apoi l-am înjunghiat în cap cu un cuțit de piatră pe care îl aveam ascuns în mânecă.

Consiliul fusese mânios cauza asta, mai ales în momentul în care a fost clar că nu rămăsesem însărcinată. Nu ajungea că omorâsem un om, îi mai și irosisem sămânța și puterea pe care ar fi putut-o dărui viitoarelor fiice darreze? Pentru o vreme, victoria a înrăutățit lucrurile pentru mine. „Nu este o darreză adevărată", au șoptit ei. „Are prea multă moarte în vine."

Nu voisem să-l omor cu adevărat. Dar până la urmă eram un popor de războinici. Cei care au apreciat aplecarea mea, specifică familiei Arameri, pentru crimă au fost mai mulți decât cei care s-au îndoit de mine. M-au făcut *ennu* doi ani mai târziu.

Expresia de pe chipul Sciminei era gânditoare, dar Naha era serios, ochii lui trădând o emoție mai întunecată, pe care n-am reușit s-o identific. Dacă ar fi trebuit s-o exprim într-un cuvânt, ar fi putut fi „resentiment". Dar asta nu era surprinzător, nu-i așa? Nu eram într-atât de darreză și eram mult mai amnă decât păream. Era ceva ce urâsem dintotdeauna la mine.

— A început să poarte o singură față pentru tine, nu-i așa? m-a întrebat Naha.

Am știut imediat la cine se referea.

— Așa începe totul. Vocea îi devine mai profundă, buzele mai cărnoase, ochii își schimbă forma. În curând, devine ceva născut din cele mai adânci dorințe ale tale, spunând toate lucrurile potrivite, atingând toate locurile potrivite.

Și-a adâncit chipul în părul Sciminei, de parcă ar fi căutat mângâiere.

— Apoi, e doar o chestiune de timp, a continuat el.

Am plecat, îmboldită de teamă și vinovăție. Mă chinuia sentimentul groaznic că indiferent cât de Arameri aș fi fost, nu era destul pentru a supraviețui în acest loc. Nici pe departe îndeajuns de Arameri. Atunci am mers la Viraine, și așa am ajuns apoi la bibliotecă și la secretul celor două suflete ale mele, și așa m-am trezit aici, moartă.

14. Moartea umblătoare

— Noi l-am vindecat pe tatăl tău, mi-a spus Sieh. A fost prețul cerut de mama ta. În schimb, ne-a permis să-i folosim copilul nenăscut ca receptacul pentru sufletul Enefei.

Am închis ochii.

Sieh a inspirat adânc, în liniștea netulburată.

— Sufletele noastre nu sunt diferite de ale voastre. Ne-am așteptat ca sufletul Enefei să treacă dincolo după moartea ei, așa cum se întâmplă de obicei. Dar când Itempas... Când Itempas a ucis-o pe Enefa, a păstrat ceva. O parte din ea.

Era dificil de urmărit, pentru că vorbea un pic prea repede. Am simțit un instinct vag de a-l liniști.

— Fără acea părticică, toată viața din univers ar fi pierit. Tot ceea ce crease Enefa, totul în afară de Nahadoth și Itempas. Este ultimul vestigiu al puterii ei. Muritorii o numesc Piatra Pământului.

În spatele pleoapelor mele închise au început să se contureze imagini. O gâlmă mică, urâtă, de carne de culoarea unei vânătăi. Un sâmbure de caisă. Colierul de argint al mamei.

— Cu Piatra aflându-se încă în această lume, sufletul ei a fost blocat aici. Lipsit de un trup, a plutit în derivă, pierdut. Am descoperit ce s-a întâmplat abia secole mai târziu. Până să reușim să-l găsim, sufletul ei fusese deja sfărâmat, erodat, ca o pânză lăsată pe catarg în timpul furtunii. Singura modalitate de a-l reface era să fie găzduit din nou

într-un trup, a spus Sieh oftând. Recunosc, gândul creşterii sufletului Enefei în trupul unui copil din familia Arameri era plăcut din multe puncte de vedere.

Am aprobat. Asta puteam înţelege, cu certitudine.

— Dacă putem reda sănătatea sufletului, a continuat Sieh, atunci există o şansă să poată fi folosit pentru a ne elibera. Piatra este cea care ne subjugă în această lume, ţinându-ne prizonieri în trupuri şi legându-ne de poruncile clanului Arameri. Itempas a luat-o, nu pentru a conserva viaţa, ci pentru a folosi puterea Enefei împotriva lui Nahadoth – doi dintre Cei Trei împotriva unuia singur. Dar Itempas nu putea controla singur o asemenea putere. Cei Trei sunt prea diferiţi unul de altul. Numai copiii Enefei îi pot folosi puterea. Zeii creaţi de ea sau muritorii. În timpul războiului, şi unii, şi alţii, au folosit piatra: unii dintre fraţii mei şi o preoteasă itempană.

— Shahar Arameri, am spus.

Patul s-a mişcat uşor când Sieh a dat din cap în semn de aprobare. Zhakkarn era şi ea prezentă, dar nu participa la conversaţie, ci observa în tăcere. Am recreat în minte chipul ei, comparându-l cu statuia pe care o văzusem în bibliotecă. Chipul lui Zhakkarn semăna cu al Enefei, cu acelaşi maxilar ascuţit şi pomeţi înalţi. Mi-am dat seama că toţi trei aveau aceste trăsături, cu toate că nu arătau ca şi cum ar fi fost fraţi, sau măcar membri ai aceleiaşi rase. Toţi copiii Enefei păstraseră ceva din înfăţişarea mamei lor. Kurue avea aceeaşi privire directă, scrutătoare. Ochii lui Sieh erau de aceeaşi culoare, ca jadul.

Ca ai mei.

— Shahar Arameri, a spus Sieh şi a oftat. Ca muritoare, putea mânui doar o parte din puterea reală a Pietrei. Totuşi, ea a fost cea care a aplicat lovitura de graţie. Nahadoth ar fi răzbunat-o pe Enefa în acea zi, dacă n-ar fi intervenit Shahar.

— Nahadoth spune că vreţi să-mi luaţi viaţa.

— Ți-a spus asta? a zis Zhakkarn, cu o urmă de iritare.

— Nu-și poate înfrâna natura decât pentru o perioadă limitată, s-a auzit vocea lui Sieh, la fel de iritată, dar iritarea îi era adresată lui Zhakkarn.

— E adevărat? i-am întrebat.

Sieh a rămas tăcut pentru atât de mult timp, încât am deschis ochii. A tresărit văzându-mi privirea. Nu mi-a păsat. Renunțasem la ghicitori și secrete. Nu eram Enefa. Nu eram *obligată* să-l iubesc.

Zhakkarn și-a descrucișat mâinile – o amenințare subtilă.

— Nu ai fost de acord să te aliezi cu noi. I-ai putea oferi această informație lui Dekarta.

I-am aruncat și ei aceeași privire pe care i-o aruncasem și lui Sieh.

— De ce, am spus, pronunțând fiecare cuvânt cu grijă, crezi că aș putea să vă trădez *lui*?

Privirea lui Zhakkarn s-a îndreptat către Sieh, care a zâmbit, deși nu părea deloc amuzat.

— I-am spus că asta vei spune. Ai un susținător printre noi, Yeine, oricât de greu ți-ar fi să crezi asta.

Nu am spus nimic. Zhakkarn încă mă fixa cu privirea și știam că nu trebuie să dau înapoi. Era o provocare fără sens de ambele părți. Ea nu ar avea de ales și ar trebui să-mi spună adevărul dacă îi ordonam asta, dar eu nu îi puteam câștiga încrederea dacă îi dădeam ordine. Întreaga mea lume tocmai fusese năruită și nu știam nicio cale de a afla ceea ce doream.

— Mama m-a vândut vouă, am spus, adresându-mă în special lui Zhakkarn. Era disperată. Poate că și eu aș fi făcut aceeași alegere dacă aș fi fost în locul ei. Pentru moment nu simt nicio preferință față de vreun membru al familiei Arameri. Tu și semenii tăi sunteți zei. Nu mă surprinde că vă jucați cu viețile muritorilor de parcă ar fi niște piese

într-un joc de *nikkim*. Dar mă aştept la mai mult din partea oamenilor.

— Ai fost făcută după asemănarea noastră, a spus ea glacial.

O remarcă neplăcut de corectă.

Există momente în care trebuie să lupţi şi momente în care trebuie să baţi în retragere. Prezenţa sufletului Enefei în interiorul meu schimba totul. Îi făcea pe membrii clanului Arameri inamicii mei într-un mod mult mai profund, pentru că Enefa fusese inamicul lui Itempas şi ei erau servitorii Lui. Şi totuşi, nu îi făcea pe enefadehi automat aliaţii mei. Nu eram chiar Enefa, până la urmă.

Sieh a oftat pentru a rupe tăcerea.

— Trebuie să mănânci, mi-a spus şi s-a ridicat.

A plecat din dormitor. Am auzit uşa apartamentului deschizându-se şi închizându-se.

Dormisem timp de aproape trei zile. Afirmaţia mea nervoasă cum că urma să plec fusese o cacealma. Mâinile îmi tremurau şi nu aveam încredere că puteam parcurge o distanţă prea mare, oricât aş fi încercat. Am privit în jos către mâna mea nesigură şi m-am gândit morocănoasă că enefadehii care mă infectaseră cu sufletul unei zeiţe ar fi putut măcar să-mi ofere un trup mai puternic.

— Sieh te iubeşte, mi-a spus Zhakkarn.

Mi-am pus mâinile pe pat, pentru a le opri din tremurat.

— Ştiu.

— Nu, nu ştii.

Tonul tăios din vocea lui Zhakkarn m-a făcut să-mi ridic privirea. Era încă nervoasă, iar eu mi-am dat seama acum că nu avea deloc legătură cu alianţa. Era furioasă pentru felul în care mă purtasem cu Sieh.

— Ce ai fi făcut în locul meu? am întrebat-o. Dacă ai fi fost înconjurată de secrete, viaţa ta depinzând de răspunsurile pe care le primeşti?

— Aș fi făcut exact ceea ce ai făcut și tu, a spus ea, spre surprinderea mea. Aș fi folosit orice avantaj posibil pentru a acumula cât de multe informații și nu mi-aș fi cerut scuze de la nimeni pentru asta. Dar nu *eu* sunt mama de care i-a fost dor lui Sieh atât de mult timp.

Deja îmi era limpede că urma să mă satur să fiu comparată cu o zeiță.

— Și nici eu nu sunt, i-am strigat.

— Sieh știe asta. Și totuși te iubește, a spus Zhakkarn oftând. Este doar un copil.

— E mai bătrân decât tine, nu-i așa?

— Vârsta nu înseamnă nimic pentru noi. Ceea ce contează este să fii fidel naturii tale. Sieh este complet devotat căii copilăriei. Și este o cale dificilă.

Îmi puteam închipui, deși nu avea niciun sens pentru mine. Sufletul Enefei nu părea să-mi ofere nici măcar un pic de înțelegere în plus în ceea ce privește suferințele zeilor.

— Și ce vrei să fac? am întrebat.

Mă simțeam sleită, deși putea fi din pricina foamei.

— Să-l țin în brațe la pieptul meu când se întoarce și să-i spun că totul va fi bine? Să fac la fel și cu tine?

— Să nu-l mai rănești, mi-a spus și a dispărut.

M-am uitat mult timp la locul în care stătuse. Mă holbam în acea direcție când Sieh s-a întors, așezând o tavă în fața mea.

— Servitorii de aici nu pun întrebări, mi-a spus. Din motive de siguranță. Așa că T'vril n-a știut că nu te simți bine până când am apărut eu și i-am cerut mâncare pentru tine. Acum îi mustruluiește pe servitori.

Pe tavă era un adevărat festin darrez. Pastă de maash și pește rulat în frunze de callena, cu o garnitură de ardei aurii, copți. Un bol cu sos serry și felii subțiri și crocante de carne. În ținutul meu, ar fi fost din inima unei anumite specii de leneș, dar aici era probabil vită. Și o adevărată

comoară: o banană gran prăjită întreagă. Desertul meu preferat, deşi cum aflase T'vril asta nu voi şti niciodată.

Am luat un rulou şi mâna mi-a tremurat, dar nu doar de foame.

— Dekarta nu vrea ca tu să câştigi concursul, a spus încet Sieh. Nu de asta te-a adus aici. Vrea ca tu *să alegi* între Relad şi Scimina.

M-am uitat la el şi mi-am adus aminte de conversaţia dintre Relad şi Scimina la care trăsesem cu urechea, în solariu. La asta se referise Scimina?

— Să aleg între ei?

— Ritualul de succesiune a dinastiei Arameri. Pentru a deveni următorul cap al familiei, unul dintre moştenitori trebuie să transfere sigiliul principal – însemnul pe care-l poartă Dekarta – de pe fruntea lui Dekarta pe a lui. Sau a ei. Sigiliul principal este cel mai puternic dintre toate. Oricine îl poartă deţine putere absolută asupra noastră, asupra restului familiei şi asupra întregii lumi.

— Restului familiei? m-am încruntat.

Aduseseră vorba despre asta şi mai înainte, când modificaseră sigiliul meu. Deci asta era.

— Ce fac sigiliile sangvine de fapt? Îi permit lui Dekarta să ne citească gândurile? Ne ard creierele dacă refuzăm să-i dăm ascultare?

— Nu, nimic atât de dramatic. Există anumite vrăji păstrate în ele pentru pursangvini, pentru a proteja împotriva asasinilor şi a altor pericole, dar în rândul familiei ele pur şi simplu impun loialitatea. Nimeni dintre cei care poartă un sigiliu nu poate acţiona împotriva intereselor capului familiei. Dacă nu ar fi existat astfel de măsuri, Scimina ar fi găsit o modalitate de a-l submina sau omorî pe Dekarta cu mult timp în urmă.

Ruloul mirosea prea bine. Am muşcat o bucăţică, forţându-mă să mestec încet în timp ce mă gândeam la ce spusese Sieh. Peştele era ciudat – vreo specie locală, asemănătoare

dar nu chiar la fel cu uiul pătat care se folosește de obicei. Eram hămesită, dar știam că nu trebuie să înfulec în grabă, după câteva zile în care nu mâncasem nimic.

— Piatra Pământului este folosită în ritualul de succesiune. Cineva – un membru al familiei Arameri, conform decretului lui Itempas – trebuie să mânuiască puterea ei pentru a transfera sigiliul.

— Un membru al familiei, am repetat eu.

Încă o piesă a enigmei s-a așezat la locul ei.

— Oricine din Văzduh poate face asta? Oricine, până și cel mai neînsemnat servitor?

Sieh a aprobat încet. Am observat că uita să mai clipească atunci când era absorbit de ceva. O mică scăpare.

— Oricine din familia Arameri, oricât de îndepărtat de familia de bază. Pentru o clipă, acea persoană devine unul dintre Cei Trei.

Era clar din formularea lui. Acea persoană. Pentru o clipă.

Era ca și cum ai aprinde un chibrit, mi-am închipuit, având atât de multă putere curgând printr-un trup omenesc. O pâlpâire strălucitoare, poate câteva secunde de flacără constantă. După care...

— După care, acea persoană moare, am spus.

Sieh mi-a oferit zâmbetul lui de copil matur.

— Da.

Ingenioși, foarte ingenioși, strămoșii mei din familia Arameri. Obligând toate rudele, indiferent cât de îndepărtate, să servească aici, creaseră o armată de oameni care să poată fi sacrificați pentru a mânui Piatra. Chiar dacă fiecare ar fi folosit-o pentru doar câteva clipe, clanul Arameri – pursangvinii, cel puțin, care ar fi murit ultimii – ar fi putut păstra în familie puterea zeiței pentru o perioadă considerabilă.

— Deci Dekarta vrea ca eu să fiu cea care moare, am spus. De ce?

— Căpetenia acestui clan trebuie să aibă puterea de a-i ucide până și pe cei pe care-i iubește, a spus Sieh dând din umeri. E ușor să dai sentința ca un servitor să moară, dar dacă e vorba de un prieten? Sau un soț?

— Relad și Scimina abia dacă auziseră de existența mea înainte să mă aducă Dekarta aici. De ce m-a ales tocmai pe mine?

— Asta numai el știe.

Începusem să mă enervez din nou, dar era o furie fără țintă, izvorâtă din frustrare. Crezusem că enefadehii aveau toate răspunsurile. Dar bineînțeles că nu era atât de ușor.

— De ce în numele Maelstromului m-ați folosi *voi* pentru asta, în orice caz? am întrebat, enervată. Nu pune asta sufletul Enefei atât de aproape de cei care l-ar distruge, dacă ar avea ocazia?

Sieh s-a scărpinat pe nas, părând deodată rușinat.

— Ei... păi... asta a fost ideea mea. E întotdeauna mai ușor să ascunzi ceva fix sub nasul cuiva, înțelegi? Toată lumea știe despre dragostea lui Dekarta pentru Kinneth. Am crezut că asta te-ar ține în siguranță. Nimeni nu se aștepta s-o ucidă, cu atât mai puțin după douăzeci de ani. Ne-a luat pe toți prin surprindere.

Am mai luat o îmbucătură din rulou, mestecând mai mult decât învelișul aromat. Nimeni nu se așteptase la moartea mamei mele. Și totuși, o parte din mine – cea care încă jelea, care încă era mânioasă – simțea că enefadehii ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit s-o avertizeze. Ar fi trebuit să-i prevină moartea.

— Dar ascultă, a continuat Sieh aplecându-se către mine. Piatra este tot ce a mai rămas din trupul Enefei. Pentru că tu deții sufletul ei, poți mânui puterea Pietrei în feluri în care nimeni în afară de ea nu ar putea să o facă. Dacă *tu* ai avea Piatra, Yeine, ai putea schimba înfățișarea universului. Ne-ai putea elibera uite-așa, a spus și a pocnit din degete.

— Și apoi aș muri.

Sieh şi-a plecat privirea, entuziasmul pierindu-i.

— Asta nu făcea parte din planul original, mi-a spus, dar da.

Am terminat ruloul şi m-am uitat la restul farfuriei, fără niciun entuziasm. Apetitul îmi pierise. Dar furia mocnită şi aprigă, aproape la fel de aprigă ca furia cauzată de moartea mamei, începea să-i ia locul.

— *Voi* vreţi ca eu să pierd competiţia, am spus încet.

— Păi... da.

— Ce îmi oferiţi? Dacă accept alianţa?

Deodată a înţepenit.

— Protecţie pentru ţinutul tău în timpul războiului care va urma eliberării noastre. Şi statut privilegiat pentru vecie, după victoria noastră. Ne păstrăm promisiunile, Yeine, crede-mă.

Îl credeam. Binecuvântarea eternă a patru zei era într-adevăr foarte tentantă. Ar fi garantat siguranţă şi prosperitate pentru Darr, dacă puteam trece prin această perioadă de încercări. Enefadehii cunoşteau bine dorinţele din inima mea.

Dar credeau că îmi cunoşteau deja şi sufletul.

— Vreau asta şi încă un lucru, am spus. Voi face cum vreţi, Sieh, chiar cu preţul propriei vieţi. Răzbunarea împotriva ucigaşului mamei mele merită sacrificiul. Voi lua Piatra şi o voi folosi pentru a vă elibera, apoi voi muri. Dar nu vreau să fie un sacrificiu smerit, înfrânt, am spus săgetându-l cu privirea. Vreau să câştig această competiţie.

Minunaţii lui ochi verzi s-au mărit.

— Yeine, a început el, asta este imposibil. Dekarta şi Relad şi Scimina... sunt toţi împotriva ta. N-ai nicio şansă.

— Tu eşti instigatorul întregii urzeli, nu-i aşa? Sunt sigură că zeul şotiilor poate găsi o cale.

— Şotii, nu politică.

— Ar trebui să te duci să le spui şi celorlalţi care sunt termenii mei.

M-am forțat să ridic furculița și să mănânc puțin.

Sieh s-a holbat la mine, apoi a izbucnit într-un final într-un râs tremurat.

— Nu-mi vine să cred una ca asta. Ești mai nebună decât Naha, a spus și s-a ridicat în picioare, trecându-și mâna prin păr. Tu... în numele zeilor!

Părea să nu fie conștient de cât de stranie era exclamația lui.

— Voi vorbi cu ei, mi-a promis.

Am înclinat din cap, într-o manieră formală.

— Voi aștepta răspunsul tău.

Bolborosind în limba lui stranie, Sieh și-a chemat mingea galbenă și a plecat prin peretele dormitorului.

Aveau să accepte, desigur. Chiar dacă aș fi câștigat sau aș fi pierdut, ei urmau să primească libertatea pe care o doreau. Exceptând cazul în care, evident, alegeam să nu le-o ofer. Deci urmau să facă orice era nevoie pentru a-mi intra în grații.

M-am întins să mai iau un rulou, concentrându-mă asupra mestecatului lent, astfel ca stomacul meu bolnav să nu se revolte. Era important să-mi revin repede. Urma să am nevoie de toată puterea în zilele ce urmau.

15. Ură

Îmi văd ținutul undeva dedesubt. Trec pe deasupra lor, de parcă aș fi în zbor. Creste înalte și văi încâlcite, cețoase. Din când în când, pășuni. Sate și orașe chiar și mai rar. Darrul este atât de verde... Am văzut multe ținuturi în timpul călătoriei prin Nordul Îndepărtat și Senm, în drum spre Văzduh, dar niciunul dintre ele nu-mi păruse nici măcar pe jumătate la fel de verde ca frumosul meu Darr. Acum știu de ce.

***

Am adormit din nou. Când m-am trezit, Sieh încă nu se întorsese și era noapte. Nu mă așteptam la un răspuns de la enefadehi prea curând. Probabil că îi enervasem prin refuzul meu de a mă târî obedientă către moarte. Dacă aș fi fost în locul lor, m-aș fi lăsat să mai aștept o vreme.

Aproape imediat după ce m-am trezit, s-a auzit o bătaie la ușă. Când m-am dus să răspund, un servitor cu față ascuțită, foarte țeapăn, m-a anunțat cu o formalitate exagerată:

— Lady Yeine. Vă aduc un mesaj.

Frecându-mă la ochi, încercând să alung somnul, am dat din cap în semn de aprobare, ca să-și continue mesajul.

— Bunicul domniei voastre vă solicită prezența.

Și deodată am fost foarte, foarte trează.

***

Camera de audienţe era goală de data asta. Doar eu şi Dekarta. Am îngenuncheat, la fel ca în prima după-amiază, şi mi-am pus cuţitul alături, după cum era obiceiul. Nu mi-a trecut prin cap, spre surprinderea mea, să-l folosesc împotriva lui. Pe cât de mult îl uram, nu sângele lui era ceea ce-mi doream.

— Ei, a început el, privindu-mă de la înălţimea jilţului.

Vocea îi suna mai moale decât înainte, cu toate că putea fi un truc pe care mi-l juca percepţia.

— Te-ai bucurat de săptămâna petrecută ca membră a familiei Arameri, nepoată?

Trecuse numai o săptămână?

— Nu, bunicule, i-am răspuns. Nu m-am bucurat.

A scos un singur hohot de râs.

— Dar acum poate că ne înţelegi mai bine. Ce părere ai?

La asta nu mă aşteptasem. M-am uitat la el din locul unde eram îngenuncheată, întrebându-mă ce avea de gând să facă.

— Părerea mea, am zis încet, este aceeaşi pe care o aveam înainte să vin aici: cei din familia Arameri sunt răi. Tot ceea ce s-a schimbat este că acum cred că majoritatea dintre voi sunteţi şi nebuni, pe deasupra.

A rânjit larg şi aproape ştirb.

— Kinneth mi-a spus cam acelaşi lucru odată. Totuşi, s-a inclus şi pe ea.

Am rezistat tentaţiei imediate de a-l contrazice.

— Poate că acesta este motivul pentru care a plecat. Poate că dacă voi sta aici îndeajuns de mult timp, voi deveni la fel de rea şi dementă ca voi, restul.

— Poate.

Am depistat o blândeţe curioasă în felul în care a spus asta, lucru care m-a surprins. Nu-i putusem descifra niciodată chipul. Prea multe riduri.

Timp de câteva clipe, s-a lăsat tăcerea. Liniștea a ajuns la un punct de echilibru, s-a oprit, apoi s-a spart.

— Spune-mi, de ce mi-ai ucis mama? l-am întrebat.

Zâmbetul i-a pierit.

— Eu nu sunt unul dintre enefadehi, nepoată. Nu-mi poți ordona să răspund.

M-au trecut căldurile, apoi un fior de răcoare. M-am ridicat încet în picioare.

— Ai iubit-o. Dacă ai fi urât-o, dacă te-ai fi temut de ea, aș fi putut înțelege. Dar ai iubit-o.

A dat din cap.

— Am iubit-o.

— Plângea când a murit. A trebuit să-i udăm pleoapele pentru a-i deschide ochii...

— Taci din gură!

În încăperea goală, vocea lui s-a auzit cu ecou. Tăișul ei mi-a despicat mânia ca un cuțit bont.

— Și încă o iubești, nenorocit bătrân și plin de ură!

Am făcut un pas înainte, lăsând cuțitul jos, pe podea. Nu mai aveam încredere în ce aș fi putut face dacă l-aș fi avut asupra mea. M-am îndreptat către jilțul cu spătar înalt al bunicului meu. Dekarta s-a ridicat în picioare, poate de mânie, poate de frică.

— O iubești și o jelești. Este moartă din vina ta și o jelești, o vrei înapoi. Nu-i așa? Dar dacă Itempas ne ascultă, dacă îi pasă vreun pic de ordine și dreptate sau oricare dintre lucrurile pe care le spun preoții, atunci mă rog lui să o iubești în continuare. În felul ăsta îi vei simți pierderea așa cum o simt eu. Vei simți agonia până la moarte și mă rog ca acest moment să fie unul îndepărtat, foarte îndepărtat!

În acest punct ajunsesem în fața lui Dekarta, aplecată, cu mâinile pe cotierele jilțului. Eram destul de aproape pentru a-i vedea în sfârșit culoarea ochilor – un albastru atât de pal încât abia dacă mai aveau culoare. Era un om

pipernicit și șubred acum, indiferent de cum o fi fost când era în putere. Dacă suflam destul de tare, îi puteam rupe oasele.

Dar nu l-am atins. Dekarta nu merita simpla durere fizică mai mult decât ar fi meritat o moarte rapidă.

— Asemenea ură, a șoptit.

Apoi, spre surprinderea mea, a zâmbit. Zâmbetul lui semăna cu un rictus al morții.

— Poate că semeni cu ea mai mult decât am crezut.

M-am îndreptat de spate și mi-am spus că nu voi da înapoi.

— Prea bine, a spus Dekarta, de parcă tocmai am fi avut o conversație de complezență. Ar trebui să trecem la treabă, nepoată. În termen de șapte zile, în noaptea de paisprezece, va avea loc un bal aici, în Văzduh. Va fi în onoarea ta, pentru a sărbători înălțarea ta la rang de moștenitor. Unii dintre cei mai de seamă cetățeni ai lumii ni se vor alătura ca oaspeți. Dorești să inviți pe cineva?

M-am uitat la el. În capul meu auzeam o cu totul altă conversație desfășurându-se: „În șapte zile cei mai de seamă cetățeni ai lumii se vor aduna pentru a te privi murind". Fiecare fir de intuiție din trupul meu înțelesese: ceremonia de succesiune.

Întrebarea lui plutea fără răspuns în aerul dintre noi.

— Nu, i-am spus încet. Pe nimeni.

Dekarta și-a înclinat capul.

— Atunci poți să pleci, nepoată.

M-am uitat fix la el pentru câteva clipe. Era posibil să nu mai am niciodată ocazia de a-i vorbi așa, în particular. Nu îmi spusese de ce o omorâse pe mama mea, dar mai erau și alte lucruri, secrete pe care poate că ar fi fost dispus să mi le divulge. Poate știa chiar secretul prin care mă puteam salva.

Dar în liniștea care se așternuse nu m-am putut gândi la nicio întrebare pe care să i-o adresez, la nicio cale de a

ajunge la acele secrete. Așa că, într-un final, mi-am recuperat cuțitul și am ieșit din încăpere, încercând să nu mă simt rușinată când gărzile au închis ușile în urma mea.

***

S-a dovedit a fi începutul unei nopți foarte nefaste.

***

Am ajuns în apartamentul meu și am descoperit că aveam musafiri.

Kurue se așezase pe un scaun. Își împreunase degetele de la cele două mâini și avea o privire dură. Sieh, cocoțat pe marginea canapelei, stătea cu genunchii strânși la piept și cu ochii în pământ. Zhakkarn stătea de pază lângă fereastră, impasibilă ca întotdeauna. Nahadoth...

I-am simțit prezența în spatele meu cu o clipă înainte să-mi străpungă pieptul mâna.

— Spune-mi, mi-a șoptit la ureche, de ce nu te-aș ucide chiar acum.

M-am holbat la mâna care-mi trecea prin piept. Nu se vedea nicio urmă de sânge și, din câte îmi puteam da seama, nu exista nicio rană. Am bâjbâit după mâna lui și am descoperit că era imaterială, ca o umbră. Degetele mi-au trecut prin carnea lui și au tremurat în pumnul lui translucid. Nu mă durea, dar mă simțeam de parcă mi-aș fi băgat degetele într-un pârâu înghețat. Simțeam o răceală adâncă, dureroasă, între sâni.

Își putea scoate mâna, sfâșiindu-mi inima. Își putea lăsa mâna înăuntrul meu, dar să o facă palpabilă, și m-ar fi ucis, la fel de sigur ca și când ar fi lovit prin oase și mărunțaie.

— Nahadoth! a strigat Kurue, pe un ton de avertisment.

Sieh a sărit și a venit lângă mine, cu ochii mari și înspăimântați.

— Te rog, n-o ucide! Te rog!

— Este una dintre ei, mi-a șuierat în ureche.

Răsuflarea îi era rece, făcându-mi pielea de pe gât să se înfioare.

— E doar o altă Arameri, convinsă de superioritatea ei. Noi *am făcut-o*, Sieh, și ea îndrăznește să ne comande? Nu are niciun drept să poarte sufletul surorii mele.

Mâna i s-a strâns ca o gheară și mi-am dat brusc seama că nu trupului meu dorea să-i facă rău.

„Trupul tău s-a obișnuit să aibă două suflete", spusese Zhakkarn. „S-ar putea să nu supraviețuiască dacă rămâne cu unul singur."

Realizând ce voia să facă, m-a bufnit râsul.

— Fă-o, i-am spus.

Abia puteam respira din cauza hohotelor, sau poate din cauza mâinii lui Nahadoth.

— Nu am vrut chestia asta în mine de la bun început. Dacă o vrei, ia-o!

— Yeine! a strigat Sieh și m-a prins de mână. Asta te-ar putea ucide!

— Și ce dacă? Vreți să mă ucideți oricum. Asta vrea și Dekarta. A planificat totul, de azi în șapte zile. Singura mea alegere este *cum* voi muri. Iar asta e o cale la fel de bună ca oricare, nu?

— Hai să aflăm, a spus Nahadoth.

Kurue s-a ridicat și a pășit înspre noi.

— Stai, ce a...

Nahadoth și-a tras mâna mai în spate. Părea destul de anevoios ceea ce făcea. Degetele i se mișcau prin trupul meu încet, ca prin lut. Nu îmi puteam da seama prea bine ce face, pentru că urlam din toți rărunchii. Instinctiv, m-am aruncat înainte, încercând să scap de sursa durerii. Privind în retrospectivă, mișcarea a înrăutățit totul. Nu puteam gândi, întreaga mea rațiune fiind subordonată agoniei. M-am simțit de parcă aș fi fost ruptă în bucăți – și chiar așa și era, de fapt.

Dar apoi s-a întâmplat ceva.

***

Deasupra, un cer ca de coşmar. Nu-mi dădeam seama dacă era zi sau noapte. Atât luna, cât şi soarele erau vizibile, dar greu de distins. Luna era uriaşă şi de un galben bolnăvicios. Soarele era o contorsiune sângerie, nici pe departe rotundă. Era un singur nor pe cer, un nor negru – nu plumburiu, ca de ploaie, ci negru, ca o gaură care se plimba pe cer. Şi apoi mi-am dat seama că era într-adevăr o gaură, pentru că ceva a ieşit din ea...

Mici siluete, luptându-se. Una dintre ele era albă şi aprinsă, cealaltă neagră şi fumegândă. În timp ce se tăvăleau, vedeam foc şi auzeam trosnituri ca tunetele, pretutindeni în jurul lor. Au căzut, şi au tot căzut, şi s-au izbit de pământ, în apropiere. Totul s-a cutremurat şi un nor imens de praf şi moloz s-a ridicat în urma impactului. Nimic omenesc nu ar fi putut supravieţui unei asemenea căderi, dar ştiam că ei nu erau...

Am fugit. Pretutindeni în jurul meu erau trupuri – nu moarte, am înţeles cu certitudinea visării, dar pe moarte. Iarba era uscată şi veştejită, foşnind sub picioarele mele goale. Enefa era moartă. Totul murea. Frunzele cădeau în jurul meu ca o zăpadă grea. În faţă, printre copaci...

— Asta vrei? Asta?

O furie inumană în vocea aceea, în ecoul ei purtat de umbrele pădurii. A urmat un strigăt atât de agonizant cum nu mi-am putut imagina că există.

Am fugit printre copaci şi m-am oprit la marginea craterului. Acolo am văzut...

Ah, zeiţă, am văzut...

***

— Yeine.

O palmă mi-a lovit uşor faţa.

— Yeine!

Aveam ochii deschişi. Am clipit pentru că erau uscaţi. Eram în genunchi pe podea. Sieh stătea jos lângă mine, în ochi citindu-i-se îngrijorarea. Kurue şi Zhakkarn mă priveau şi ele. Kurue părea neliniştită, Zhakkarn, neclintită ca un soldat.

Am încercat să nu mă gândesc la nimic. Mi-am rotit privirea şi m-am uitat la Nahadoth, care stătea cu o mână – cea care fusese în corpul meu – încă ridicată. A privit în jos spre mine şi mi-am dat seama că ştia, cumva, ce văzusem.

— Nu înţeleg, a spus Kurue şi s-a ridicat de pe scaunul de la birou.

Mâna ei s-a încordat pe spătarul scaunului.

— Au trecut douăzeci de ani. Sufletul ar fi trebuit să supravieţuiască extracţiei, de acum.

— Nimeni nu a mai încercat până acum să pună sufletul unui zeu într-un muritor, a spus Zhakkarn. Ştiam că există riscuri.

— Nu să se întâmple *asta*! a spus Kurue şi a arătat spre mine, aproape acuzator. Va mai putea fi folosit sufletul acum, după ce a fost contaminat de mizerie muritoare?

— Taci din gură! a strigat Sieh, întorcându-se pentru a-i arunca o privire mânioasă.

Vocea i-a scăzut brusc, devenind o voce de adolescent. Pubertate instantanee.

— Cum îndrăzneşti? Ţi-am spus şi ţi-am tot repetat: muritorii sunt creaţiile Enefei în aceeaşi măsură în care suntem şi noi.

— Resturi, i-a răspuns Kurue. Slabi, laşi şi prea proşti pentru a vedea mai departe de sinele lor pentru mai mult de cinci minute. Şi totuşi, tu şi cu Naha insistaţi să vă încredeţi în ei...

Sieh şi-a dat ochii peste cap.

— Ah, *te rog*. Spune-mi, Kurue, care dintre planurile tale măreţe, care au implicat numai zei, a reuşit să ne elibereze?

Kurue s-a întors cu spatele, într-o tăcere indignată.

Abia reușeam să văd toate astea. Nahadoth și cu mine încă ne holbam unul la altul.

— Yeine.

Mâna micuță, catifelată a lui Sieh mi-a atins obrazul, întorcându-mi capul pentru a se uita la mine. Vocea i-a redevenit subțire, copilărească.

— Ești în regulă?

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Nu știm exact.

Am oftat și m-am tras mai departe de el, încercând să mă ridic în picioare. Îmi simțeam trupul golit, ca împăiat cu vată. Am alunecat și am căzut din nou în genunchi, blestemând.

— Yeine...

— Dacă ai de gând să mă minți din nou, nu te obosi.

Maxilarul lui Sieh s-a încleștat. S-a uitat către ceilalți.

— E adevărat, Yeine. Chiar *nu* știm sigur. Dar... dintr-un anumit motiv... sufletul Enefei nu s-a vindecat cât am sperat că o va face în timpul pe care l-a petrecut în tine. E întreg, a spus și s-a uitat la Kurue, într-un mod sugestiv. Destul pentru a servi scopului său. Dar este foarte fragil, prea fragil pentru a putea fi extras în siguranță.

În siguranță pentru suflet, adică, nu pentru mine. Am clătinat din cap, prea obosită pentru a fi în stare să râd.

— Nu se pot estima cu precizie daunele, a murmurat Kurue, întorcându-se pentru a păși prin spațiul limitat al odăii.

— Un membru nefolosit se veștejește, a spus încet Zhakkarn. Ea avea deja sufletul ei, nu mai avea nevoie de un altul.

„Lucru pe care aș fi fost mai mult decât bucuroasă să vi-l comunic", m-am gândit cu frustrare, „dacă m-aș fi putut împotrivi în acel moment."

Dar ce însemnau toate astea pentru mine în numele Maelstromului? Că enefadehii nu aveau să mai facă nicio altă încercare de a extrage sufletul din corpul meu? Bun, pentru că nu-mi doream să mai îndur acea suferință vreodată. Dar asta însemna și că erau dedicați planului lor acum, pentru că nu reușiseră să scoată chestia asta din mine altfel.

Acesta era, deci, motivul pentru care aveam toate viziunile și visele stranii? Pentru că sufletul unei zeițe începuse să putrezească înăuntrul meu?

Demoni și întunecime!

Precum acul unei busole îndreptându-se spre nord, m-am învârtit în loc pentru a mă uita la Nahadoth. El și-a ferit privirea.

— Ce-ai spus mai devreme? m-a întrebat deodată Kurue. Despre Dekarta.

Grijile mele legate de Dekarta păreau acum la un milion de kilometri depărtare. Am reușit să mă concentrez la prezent și am încercat să-mi alung din minte cerul teribil și imaginea mâinilor strălucitoare, prinzând și scâlciind carnea.

— Dekarta organizează un bal în onoarea mea, i-am răspuns. Într-o săptămână. Pentru a-mi sărbători desemnarea în rolul de posibilă moștenitoare, am continuat clătinând din cap. Cine știe? Poate că este, de fapt, doar un bal.

Enefadehii s-au privit unii pe alții.

— Atât de curând, a murmurat Sieh, încruntându-se. Nu mă așteptam deloc să o facă atât de curând.

Kurue a dat din cap, ca pentru sine.

— E șmecher afurisitul ăsta bătrân! Probabil că va ține ceremonia în zorii zilei de după bal.

— Asta poate să însemne că a descoperit ce-am făcut? a întrebat Zhakkarn.

— Nu, a spus Kurue, uitându-se la mine. Dacă descoperea, ea ar fi fost deja moartă şi sufletul i s-ar fi aflat în mâinile lui Itempas.

M-am cutremurat gândindu-mă la varianta asta. În sfârşit, am reuşit să mă ridic în picioare. Nu m-am mai întors spre Nahadoth.

— V-a trecut supărarea pe mine? i-am întrebat, îndreptându-mi cutele de pe rochie. Cred că avem treabă de făcut.

16. Sar-enna-nem

Preoții menționează Războiul Zeilor uneori, mai ales ca avertisment împotriva ereziei. Din cauza Enefei, spun ei. Din cauza Trădătoarei, oamenii și animalele au stat timp de trei zile neajutorați și icnind după aer, inimile încetinind treptat și pântecele umflându-li-se pe măsură ce măruntaiele cedau. Plantele s-au ofilit și au murit în decursul a câteva ore. Întinse câmpii fertile s-au transformat în deșert cenușiu. Între timp, marea pe care acum o numim Marea Căinței a început să fiarbă și, din nu se știe ce motiv, cei mai înalți munți au fost despicați pe jumătate. Preoții spun că a fost vina zeilor, progeniturile nemuritoare ale Enefei, care și-au ales fiecare o parte pe care să o susțină și s-au războit pe tot cuprinsul pământului. Tații lor, stăpânii cerurilor, și-au purtat lupta acolo sus, în cea mai mare parte.

Din cauza Enefei, spun preoții. Nu spun din cauză că Itempas a ucis-o.

Într-un final, când războiul a luat sfârșit, cea mai mare parte a lumii era moartă. Ce a rămas era schimbat pentru vecie. În ținutul meu, vânătorii transmit de-a lungul generațiilor legende despre animale care nu mai există. Cântecele de recoltă laudă plante de mult pierdute. Strămoșii familiei Arameri au făcut multe pentru supraviețuitori. Preoții au grijă să ne amintească asta. Folosind magia zeilor, care deveniseră prizonieri de război, au reumplut oceanele, au unit munții și au vindecat pământul. Deși nu

se putea face nimic pentru cei morți, au salvat cât au putut de mulți dintre supraviețuitori.

Pentru un preț.

Preoții nu menționează nici acest lucru.

***

De fapt, erau foarte puține treburi de discutat. Având în vedere ceremonia care urma, enefadehii aveau nevoie de cooperarea mea mai mult ca oricând, deci – cu o iritare vădită – Kurue mi-a acceptat condițiile. Cu toții știam că erau șanse foarte mici să devin moștenitoarea lui Dekarta. Cu toții știam că enefadehii doar îmi cântau în strună. Eram mulțumită cu atât, cât timp nu îmi băteam prea mult capul cu asta.

Apoi au dispărut unul câte unul, lăsându-mă cu Nahadoth. El era singurul, subliniase Kurue, care avea puterea de a mă duce până în Darr și înapoi, în puținele ore rămase din acea noapte. Astfel, în tăcerea care s-a lăsat, m-am întors pentru a-l înfrunta pe cu Stăpânul Nopții.

— Cum? m-a întrebat.

Se referea la viziunea pe care o avusesem despre înfrângerea lui în Războiul Zeilor.

— Nu știu, i-am răspuns. Dar s-a mai întâmplat și înainte. Am avut un vis, odată, despre vechiul Văzduh. Te-am văzut distrugându-l, am spus eu și am înghițit în sec, sângele înghețându-mi în vene. Am crezut că a fost doar un vis, dar dacă ceea ce am văzut chiar s-a întâmplat...

Amintiri. Ceea ce vedeam erau amintirile Enefei. Sfinte Tată al Văzduhului, nu voiam să mă gândesc ce însemna asta!

A mijit ochii. Avea din nou acel chip – cel de care îmi era frică, pentru că era cel pe care nu mă puteam abține din a-l dori. Mi-am fixat privirea într-un punct deasupra umărului său.

— Chiar s-a întâmplat, mi-a spus încet. Dar Enefa era deja moartă pe atunci. N-a văzut niciodată ce mi-a făcut el.

„Și eu îmi doresc să nu fi văzut." Dar înainte de a-i putea răspunde, Nahadoth a făcut un pas înspre mine. Eu am făcut imediat unul înapoi, și el s-a oprit.

— Te temi de mine acum?

— Ai încercat să smulgi sufletul din mine.

— Și totuși încă mă dorești.

Am încremenit. Evident că simțise asta. Nu am mai spus nimic, pentru că nu voiam să-mi recunosc slăbiciunea.

Nahadoth s-a dus lângă fereastră. M-am înfiorat când a trecut pe lângă mine. Un fuior al aurei lui s-a încolăcit pentru o clipă în jurul pulpei mele, pentru o mângâiere răcoroasă. M-am întrebat dacă era conștient de asta.

— Ce încerci să faci în Darr, mai exact? m-a întrebat.

Am înghițit în sec, fericită că schimbase subiectul.

— Trebuie să vorbesc cu bunica. M-am gândit să folosesc o sferă cu sigiliu, dar nu înțeleg pe deplin cum funcționează. E posibil să existe o cale ca alții să tragă cu urechea la conversația noastră.

— Există.

Nu eram deloc bucuroasă să am dreptate.

— În acest caz, întrebările trebuie puse personal.

— Ce întrebări?

— Dacă este adevărat ceea ce au spus Ras Onchi și Scimina în legătură cu vecinii Darrului care se înarmează pentru război. Vreau să aud concluziile din gura bunicii mele. Și... sper să aflu... am zis eu simțindu-mă incredibil de rușinată, mai multe despre mama mea. Dacă era sau nu la fel ca restul familiei Arameri.

— Ți-am spus deja: era.

— Iartă-mă, lord Nahadoth, dar nu am încredere în tine.

S-a întors parțial, cât să-i pot vedea colțul zâmbetului.

— Era, a repetat, și la fel ești și tu.

Cuvintele, spuse cu tonul lui glacial, m-au lovit ca o palmă.

— Și ea a făcut asta, a continuat. Era de vârsta ta, poate că mai tânără, când a început să pună întrebări, întrebări, atât de multe întrebări. Când nu putea obține răspunsuri de la noi folosind politețea, ne ordona, cum ai făcut și tu. Era o asemenea ură în inima ei tânără. Ca și în a ta.

Am luptat cu impulsul de a înghiți în sec, convinsă că m-ar fi auzit.

— Ce fel de întrebări?

— Despre istoria familiei Arameri. Despre războiul dintre mine și frații mei. Multe lucruri.

— De ce?

— N-am idee.

— Nu ai întrebat-o?

— Nu mi-a păsat.

Am respirat adânc și mi-am forțat pumnii încleștați să se destindă. Așa era felul lui, mi-am reamintit. Nu fusese nevoie să-mi spună nimic despre mama mea. Știa doar că era cel mai bun mod să mă neliniștească. Fusesem avertizată. Lui Nahadoth nu-i plăcea să ucidă direct. Te tachina și te stârnea până îți pierdeai controlul, uitai de pericol și te deschideai în fața lui. Te făcea să i-o ceri.

După ce am rămas tăcută timp de câteva clipe, Nahadoth s-a întors către mine.

— Noaptea este pe jumătate dusă. Dacă vrei să mergi în Darr, ar trebui s-o faci acum.

— Ah. Da.

Înghițind în sec, m-am uitat în jur prin cameră, oriunde, numai la el nu.

— Cum vom călători?

În loc de răspuns, Nahadoth mi-a întins mâna.

M-am șters de fustă, fără să fie nevoie, și l-am luat de mână.

Întunecimea care îl înconjura a fâlfâit, ca niște aripi întinse, umplând camera până la tavanul arcuit. Mi s-a tăiat răsuflarea și aș fi rămas în spate, dar mâna i se încleștase peste a mea. Când m-am uitat la fața lui, mi s-a făcut rău: ochii i se schimbaseră. Erau complet negri acum. Și irisul, și albul ochilor la fel. Mai rău, umbrele cele mai apropiate de trupul lui se adânciseră, atât de mult încât devenise invizibil dincolo de mâna întinsă.

M-am uitat în abisul care era el și nu mă puteam convinge să înaintez.

— Dacă voiam să te ucid, ar fi deja prea târziu pentru a te putea împotrivi, mi-a spus, și vocea îi suna diferit acum, cu ecou, de undeva din întuneric.

Asta era adevărat. Așadar, m-am uitat în ochii aceia teribili, mi-am adunat curajul și i-am spus:

— Du-mă, te rog, în Arrebaia, în Darr. La templul Sar-enna-nem.

Întunericul din el s-a extins atât de repede pentru a mă învălui, încât nu am avut nici timp să țip. A urmat o clipă de frig și presiune insuportabilă, atât de puternică încât am crezut că voi fi strivită. Dar s-a oprit chiar înainte de a deveni dureros. Apoi chiar și răcoarea a dispărut. Am deschis ochii și nu am văzut nimic. Mi-am întins mâinile, și nu am simțit nimic. Am strigat și nu am auzit nimic.

Apoi m-am trezit așezată pe ceva din piatră. Am inspirat aerul încărcat de miresme familiare și am simțit căldura umedă intrându-mi în piele. În spatele meu se întindeau străzile și zidurile de piatră ai Arrebaiei, înconjurând platoul de piatră pe care stăteam. Era mai târziu în noapte decât fusese în Văzduh, îmi puteam da seama, pentru că străzile erau aproape pustii. Înaintea mea se înălțau trepte de piatră, încadrate de fiecare parte de felinare suspendate, iar în capăt se aflau porțile către Sar-enna-nem.

M-am întors către Nahadoth, care revenise la înfățișarea lui normală, aproape omenească.

— Ești... ești binevenit în casa familiei mele! i-am spus.

Încă tremuram din cauza felului în care călătorisem.

— Știu.

A început să urce scările. Luată prin surprindere, am rămas uitându-mă, în timp ce el a urcat vreo zece trepte. Mi-am revenit și am pornit pe urmele lui.

Porțile Sar-enna-nemului sunt grele, urâte, din lemn și metal – o adăugire mai recentă la piatra străveche. Era nevoie de cel puțin patru femei pentru a pune în mișcare mecanismul care le deschidea, ceea ce era o mare îmbunătățire față de vremurile când porțile erau făcute din piatră și necesitau douăzeci de oameni pentru a fi deschise. Ajunsesem neanunțată, în orele dinaintea zorilor, și știam că asta însemna că urma să deranjez întregul corp de gărzi. Nu mai fuseserăm atacați de secole, dar poporul meu se mândrea cu vigilența de care dădea dovadă.

— S-ar putea să nu ne lase să intrăm, am murmurat, apropiindu-mă de Stăpânul Nopții.

Îmi era greu să țin pasul cu el, pentru că urca câte două trepte odată.

Nahadoth nu mi-a răspuns și nici nu a încetinit. Am auzit zgomotul puternic, cu ecou, al zăvorului uriaș ridicându-se. Apoi porțile s-au deschis – singure. Am gemut, dându-mi seama că Nahadoth deschisese poarta folosindu-și puterile. Bineînțeles, s-au auzit strigăte și sunete de pași alergând când am intrat. Iar când am ajuns pe peticul de iarbă care servea drept curte interioară a Sar-enna-nemului, două companii de gardă au ieșit în fugă din vechiul templu. Una era compania porții, formată doar din bărbați, pentru că posturile lor necesitau folosirea forței brute. Cealaltă companie era garda permanentă, compusă din femei și acei puțini bărbați care câștigaseră onoarea, distingându-se prin tunicile albe de sub armuri. Aceasta era condusă de un chip familiar: Imyan, o femeie din tribul meu, Somem. A strigat în limba noastră când a ajuns la curtea exterioară

și compania s-a împrăștiat pentru a ne înconjura. Foarte rapid, am fost înconjurați de un inel de sulițe și săgeți îndreptate către inimile noastre.

De fapt, am observat că armele lor erau îndreptate către inima *mea*. Niciunul dintre soldați nu țintise către Nahadoth.

Am păşit în fața lui pentru a le ușura munca și pentru a-mi arăta bunele intenții. Pentru un moment, m-am simțit ciudat să vorbesc în limba mea maternă.

— Mă bucur să te văd, căpitane Imyan!

— Nu te cunosc, mi-a răspuns ea tăios.

Aproape că am zâmbit. Când eram mici, făceam tot soiul de trăsnăi împreună. Acum era la fel de dedicată datoriei ei cum eram și eu.

— Ai râs prima dată când m-ai văzut, i-am spus. Încercasem să-mi las părul lung, ca să arăt ca mama mea. Tu ai spus că arăta ca un mușchi de copac cârlionțat.

Imyan a mijit ochii. Părul ei – lung și frumos, drept, tipic darrez – era strâns la spate în coc.

— Ce faci aici, dacă ești într-adevăr Yeine-*ennu*?

— Știi că nu mai sunt *ennu*, i-am răspuns. Itempanii au anunțat asta toată săptămâna, din gură în gură și prin magie. Până și în Nordul Îndepărtat trebuie să se fi auzit vestea până acum.

Săgeata lui Imyan a ezitat pentru încă o secundă, apoi a coborât lent. Urmându-i exemplul, celelalte gărzi și-au coborât și ele armele. Ochii lui Imyan s-au mutat către Nahadoth, apoi din nou către mine. Pentru prima dată, am observat o urmă de teamă în comportamentul ei.

— Și asta?

— Mă cunoști, i-a spus Nahadoth pe limba noastră.

Nimeni nu a tresărit la auzul vocii lui. Gărzile darreze sunt bine antrenate și nu-și arată niciodată reacția. Dar am văzut că unii schimbau între ei priviri neliniștite. Am observat că fața lui Nahadoth începuse să se schimbe din

nou, devenind neclară și fluidă în umbrele aruncate de torțe. Atâția muritori noi de sedus...

Imyan și-a revenit prima.

— Stăpâne Nahadoth, a spus ea într-un final. Bine ai revenit!

„Revenit?" M-am holbat la ea, apoi la Nahadoth. Dar apoi o voce mai familiară m-a salutat și am răsuflat ușurată, scăpând de tensiunea pe care nu-mi dădusem seama până atunci că o simțeam.

— Ești cu adevărat bine venită, mi-a spus bunica.

Coborâse cele câteva scări care dădeau spre încăperile din Sar-enna-nem și gărzile s-au dat în lături în fața ei. Era în vârstă, mai scundă decât majoritatea femeilor darreze și purta o tunică de dormit (deși își luase precauția de a-și încinge cuțitul, am observat). Atât de micuță cum era – îi moștenisem din nefericire statura – emana un aer de putere și autoritate aproape palpabil.

Și-a înclinat capul înspre mine în timp ce se apropia.

— Yeine. Mi-a fost dor de tine, dar nu atât de mult încât să-mi doresc să te întorci atât de repede, a spus ea.

S-a uitat la Nahadoth, apoi din nou la mine.

— Vino!

Asta a fost totul. S-a întors și a pornit în direcția intrării flancate de coloane. Am vrut s-o urmez, dar m-am oprit când l-am auzit pe Nahadoth spunând:

— Zorile sunt mai aproape aici, de această parte a lumii. Ai o oră.

M-am întors, surprinsă din mai multe puncte de vedere.

— Nu vii și tu?

— Nu.

A pășit în lături, către marginea curții. Gărzile s-au dat din calea lui cu o viteză care ar fi părut amuzantă în alte circumstanțe.

L-am privit pentru o clipă, apoi am pornit pe urmele bunicii.

***

Încă o poveste din copilăria mea îmi vine în minte acum.

Se spune că Stăpânul Nopții nu poate plânge. Nimeni nu știe motivul, dar dintre multele daruri pe care forțele Maelstromului le-au acordat celui mai întunecat fiu al lor, puterea de a plânge nu s-a numărat printre ele.

Strălucitorul Itempas poate. Legenda spune că lacrimile lui sunt ploaia care cade uneori în timp ce soarele strălucește încă. Nu am crezut niciodată această legendă, pentru că ar fi însemnat că Itempas plânge destul de frecvent.

Enefa, zeița Pământului, putea plânge. Lacrimile ei luau întruchiparea ploii galbene, arzătoare, care cade după ce erupe un vulcan. Ploaia galbenă încă mai cade, omorând recoltele și otrăvind apele. Dar acum nu mai semnifică nimic.

Stăpânul Nopții, Nahadoth, a fost primul născut dintre Cei Trei. Înainte ca ceilalți să apară, a petrecut nenumărate ere ca singură vietate din toată existența. Poate că asta explică neputința lui. Poate că în mijlocul a atât de multă singurătate, lacrimile își pierd rostul.

***

Sar-enna-nem a fost odinioară un templu. Intrarea lui principală este o sală încăpătoare și boltită, susținută de coloane tăiate cu totul din pământ, ridicate de poporul meu cu mult înainte de inovațiile amnilor precum mecanica sau meșteșugul scribilor. Aveam tehnicile noastre pe atunci. Lăcașurile pe care le-am construit pentru a onora zeii erau magnifice.

După Războiul Zeilor, strămoșii mei au făcut ceea ce trebuia să fie făcut. Ferestrele Crepusculului și ale Lunii din Sar-enna-nem, odată faimoase pentru frumusețea lor, au fost zidite, lăsând-o numai pe cea a Soarelui. Un nou templu, dedicat numai lui Itempas și neîntinat de către devotamentul manifestat odată față de frații lui, a fost construit

la ceva distanță către sud. Aceea este inima religioasă a orașului în prezent. Sar-enna-nem a fost reamenajată ca o simplă sală de guvernare, din care Consiliul Războinicelor emiteau decrete pe care eu, ca *ennu*, le puneam în aplicare. Orice urmă de sanctitate fusese de mult uitată.

Sala era pustie, după cum era de așteptat la această oră târzie. Bunica m-a condus către piedestalul suspendat unde, în timpul zilei, stăteau membrii Consiliului Războinicelor, pe un cerc de covoare groase. A luat loc. Eu m-am așezat în fața ei.

— Ai dat greș? m-a întrebat.

— Încă nu, i-am răspuns. Dar nu este decât o chestiune de timp.

— Explică, mi-a spus.

Așa că i-am explicat.

Recunosc că am modificat puțin povestirea. Nu i-am spus despre orele pierdute plângând în camera mamei. Nu i-am menționat gândurile mele periculoase în legătură cu Nahadoth. Și bineînțeles că nu i-am spus nicio vorbă despre cele două suflete ale mele.

Când am isprăvit, a oftat, singurul mod în care își exprima îngrijorarea.

— Kinneth a crezut întotdeauna că dragostea lui Dekarta pentru ea te va ocroti. Nu pot spune că am plăcut-o vreodată, dar de-a lungul anilor am învățat să am încredere în judecata ei. Cum s-ar fi putut înșela atât de mult în privința asta?

— Nu sunt sigură că s-a înșelat, am spus încet.

Mă gândeam la ceea ce spusese Nahadoth în legătură cu Dekarta și cu uciderea mamei mele: „Crezi că el a omorât-o?"

Vorbisem cu Dekarta de atunci. Îi văzusem ochii în momentul în care vorbea despre mama mea. Putea un om ca el să omoare pe cineva pe care îl iubea atât de mult?

— Ce ți-a spus mama, Beba? am întrebat-o. În legătură cu motivul pentru care a părăsit clanul Arameri?

Bunica s-a încruntat, luată prin surprindere de renunțarea mea la formalitate. Nu fusesem niciodată apropiate. Era prea bătrână pentru a deveni *ennu* în momentul în care mama ei murise și niciunul dintre copiii ei nu fusese fată. Cu toate astea, tatăl meu reușise să o succeadă, devenind unul dintre singurii trei *ennu* de sex masculin din istoria noastră. Iar eu fusesem cel mai apropiat lucru de o fiică pe care l-a avut vreodată. Eu, întruchiparea pe jumătate amnă a celei mai mari greșeli ale fiului ei. Renunțasem să mai încerc să-i câștig dragostea cu mulți ani în urmă.

— Nu era un subiect despre care să vorbească prea mult, a spus Beba, vorbind rar. A spus că îl iubea pe fiul meu.

— Cu siguranță că nu a fost un motiv suficient de bun pentru tine, am spus domol.

Ochii i s-au oțelit.

— Tatăl tău a făcut foarte clar faptul că trebuia să fie.

Atunci am înțeles: bunica nu o crezuse niciodată pe mama.

— Și care crezi că a fost motivul, atunci?

— Mama ta era încărcată de mânie. Voia să facă rău cuiva și a fi cu fiul meu îi permitea să facă asta.

— Cineva din Văzduh?

— Nu știu. De ce te interesează asta, Yeine? Contează situația de acum, nu ce s-a întâmplat în urmă cu douăzeci de ani.

— Cred că ceea ce s-a întâmplat atunci influențează ce se întâmplă acum, i-am spus, surprinzându-mă și pe mine.

Dar era adevărat, mi-am dat seama într-un târziu. Poate că simțisem asta dintotdeauna. Și după o asemenea introducere, mi-am pregătit următorul atac.

— Nahadoth a mai fost pe aici, observ.

Chipul bunicii mele a revenit la încruntarea severă, obișnuită.

— *Stăpânul* Nahadoth, Yeine. Nu suntem amni. Noi, darrezii, ne respectăm creatorii.

— Gărzile au exersat felul în care să se comporte în prezența lui. Păcat că nu am fost și eu inclusă în exerciții. Mi-ar fi folosit și mie acest antrenament înainte să mă fi dus în Văzduh. Când a fost aici ultima oară, Beba?

— Înainte ca tu să te naști. A venit o dată să o vadă pe Kinneth. Yeine, asta nu e...

— Asta s-a întâmplat după ce tata s-a vindecat de moartea umblătoare? am întrebat-o.

Am vorbit molcom, deși sângele îmi bubuia în urechi. Voiam să o apuc de umeri și să o zgudui, dar mi-am păstrat calmul.

— A fost noaptea în care mi-au făcut-o?

Încruntarea bunicii s-a adâncit, confuzia de moment transformându-se în îngrijorare.

— Să facă... *ție*? Despre ce vorbești? Nici nu erai născută atunci. Kinneth abia rămăsese însărcinată. Ce ți-au...

Și apoi vocea i-a pierit. Aproape că vedeam gândurile gonind în spatele ochilor ei, care se măreau pe măsură ce mă privea. Am vorbit acelor gânduri, trăgând spre suprafață informația pe care o simțeam îndărătul lor.

— Mama a încercat să mă ucidă după ce m-am născut.

Acum știam de ce, dar mai era ceva ce nu știam încă, un secret nedescoperit. Simțeam asta.

— N-au avut încredere să o lase singură cu mine luni întregi. Îți mai amintești?

— Da, mi-a șoptit ea.

— Știu că m-a iubit, am spus. Și știu că uneori femeile înnebunesc când sunt însărcinate. Oricare ar fi fost motivul care a făcut-o să se teamă de mine atunci... am spus.

Aproape m-am înecat din cauză că mă prefăceam că nu știu. Nu am fost niciodată bună la spus minciuni.

— Motivul acela n-a mai fost o problemă, iar ea a devenit o mamă bună. Dar trebuie să te fi întrebat, Beba, de ce s-a temut atât de mult. Şi tatăl meu trebuie să se fi întrebat...

A fost rândul meu să-mi pierd glasul, în momentul în care am realizat adevărul. La asta nu mă gândisem...

— Nimeni nu şi-a pus întrebări.

Am tresărit şi m-am uitat în spate. Nahadoth stătea la cincisprezece metri distanţă, la intrarea în Sar-enna-nem, încadrat de modelul triunghiular al uşii. Cu lumina lunii în spatele lui, era doar o umbră, dar, ca întotdeauna, îi puteam vedea ochii.

— I-am omorât pe toţi cei care m-au văzut cu Kinneth în acea noapte, mi-a spus el.

Şi eu, şi bunica l-am auzit foarte clar, de parcă ar fi fost lângă noi.

— I-am ucis servitoarea, pe copilul care a venit să ne servească cu vin şi pe bărbatul care stătea cu tatăl tău în timp ce îşi revenea din boală. Am omorât cele trei gărzi care au încercat să tragă cu urechea la ordinele bătrânei, a spus el şi a indicat-o cu capul pe Beba, care a încremenit. După asta, n-a mai îndrăznit nimeni să-şi pună întrebări în legătură cu tine.

„Deci te-ai hotărât să vorbeşti?" l-aş fi întrebat. Dar bunica mea a făcut atunci ceva atât de neaşteptat, atât de incredibil de prostesc, încât cuvintele mi s-au oprit în gât. A sărit în picioare şi a venit în faţa mea, scoţându-şi cuţitul.

— Ce i-ai făcut lui Yeine? a urlat.

Nu o mai văzusem niciodată atât de mânioasă.

— Ce mizerie te-a pus familia Arameri să faci? Ea e *a mea*, ne aparţine *nouă*, nu aveai niciun drept!

Nahadoth a început să râdă. Furia tăioasă din râsul lui mi-a trimis fiori pe şira spinării. Îl considerasem doar un sclav înrăit, o creatură demnă de milă şi împovărată de tristeţe? Fusesem o proastă.

— Crezi că templul te protejează? a şuierat el.

Abia atunci am băgat de seamă că nu trecuse pragul.

— Ai uitat că poporul tău m-a venerat și *pe mine* aici, odinioară?

A păşit în Sar-enna-nem.

Covoarele de sub genunchii mei au dispărut. Podeaua, care fusese făcută din scânduri de lemn, s-a dezintegrat. Sub noi era acum un mozaic de plăci lustruite, semipreţioase, pietre de toate culorile amestecate cu pătrate de aur. Am icnit când coloanele s-au cutremurat şi cărămizile s-au dezintegrat în nimicnicie. Deodată am putut vedea Cele *Trei* Ferestre, nu doar Soarele, ci şi Luna şi Crepusculul. Nu îmi dădusem niciodată seama că erau făcute pentru a fi văzute împreună. Pierdusem atât de mult. Şi pretutindeni în jurul nostru se aflau statuile unor fiinţe atât de perfecte, atât de străine, dar atât de *familiare*, încât am vrut să jelesc pentru toţi fraţii şi surorile pierdute ale lui Sieh, copiii loiali ai Enefei, măcelăriţi ca nişte câini pentru că au încercat să răzbune uciderea mamei lor. Înţeleg. Pe voi toţi, vă înţeleg atât de bine...

Apoi torţele s-au stins şi aerul a devenit greu. M-am întors pentru a vedea că Nahadoth se schimbase şi el. Întunericul nopţii umplea acea parte a Sar-enna-nemului, dar nu era ca în prima mea noapte în Văzduh. Aici, alimentat de reziduurile venerării străvechi, mi-a arătat tot ceea ce fusese odată: primul dintre zei, vis dulce şi coşmar întruchipat, toate lucrurile frumoase şi oribile. Printr-un vârtej ca de uragan de nelumină negru-albăstruie, am întrevăzut o licărire de piele albă ca luna şi ochi ca nişte stele îndepărtate. Apoi s-au deformat în ceva atât de neaşteptat, încât creierul meu a refuzat să interpreteze imaginea pentru câteva secunde. Dar basorelieful din bibliotecă mă avertizase, nu-i aşa? Faţa unei femei a strălucit către mine din întuneric, mândră şi puternică şi atât de uluitoare, încât am tânjit după *ea* la fel de mult cum o făcusem şi după *el*, şi nu mi s-a părut nimic ciudat în asta. Apoi faţa s-a preschimbat

din nou, în ceva ce nu mai arăta deloc uman, ceva cu tentacule și dinți, hidos. Am țipat. Apoi a mai rămas numai întuneric acolo unde ar fi trebuit să-i fie chipul. Asta a fost cel mai înfricoșător.

A mai făcut un pas înainte. Am simțit: o imensitate invizibilă, imposibilă îl însoțea. Am auzit zidurile Sar-ennanemului gemând, prea subțiri pentru a putea suporta o asemenea putere. Întreaga lume nu-l putea cuprinde. Am auzit cerul de deasupra Darrului huruind de tunete. Pământul de sub picioarele mele se cutremura. Dinți albi scânteiau în mijlocul întunericului, ascuțiti ca ai unui lup. Acela a fost momentul în care am știut că trebuia să fac ceva, altfel Stăpânul Nopții ar fi ucis-o pe bunica în fața ochilor mei.

Chiar în fața ochilor mei...

***

Chiar în fața ochilor mei stă ea, întinsă și dezbrăcată și însângerată.

Aceasta nu este carne, aceasta este tot ceea ce poți înțelege.

Dar înseamnă același lucru, înseamnă că este moartă și profanată, forma ei perfectă este sfâșiată în moduri în care nu ar trebui să fie posibil, nu ar trebui, *și cine a făcut asta? Cine ar fi putut?*

Ce însemna faptul că el făcuse dragoste cu mine înainte de a înfige pumnalul?

Și apoi îmi dau seama: trădare. Știam că e furios, dar nu mi-am imaginat niciodată... nici măcar nu mi-a trecut prin gând... i-am alungat fricile. Am crezut că îl cunosc. Îi strâng trupul în brațe și doresc din toată creația să fie vie din nou. Nu suntem făcuți pentru moarte. Dar nimic nu se schimbă, nimic nu se schimbă. *Era un iad pe care l-am făcut cu mult timp în urmă și un loc în care totul rămânea la fel pentru vecie pentru că nu-mi puteam imagina ceva mai înfiorător, și* acum sunt acolo.

Apoi vin și alții, copiii noștri, și toți reacționează cu aceeași oroare.

În ochii unui copil, mama este o zeiță.

Dar nu pot vedea nimic din suferința lor prin pâcla neagră a suferinței mele. Îi las trupul jos, dar mâinile îmi sunt acoperite de sângele ei, sângele nostru, soră amantă discipol maestru alter ego, și când îmi ridic mâinile pentru a-mi urla furia, un milion de stele se sting și mor. Nimeni nu le poate vedea, dar sunt lacrimile mele.

***

Am clipit.

Sar-enna-nem era așa cum fusese și înainte, întunecat și tăcut, splendoarea lui ascunsă din nou în spatele cărămizilor, al lemnului prăfuit și al covoarelor vechi. Stăteam în fața bunicii, cu toate că nu-mi aminteam să mă fi ridicat sau măcar să mă fi mișcat. Nahadoth luase din nou înfățișarea omenească. Aura îi revenise la mișcările ei obișnuite, liniștite. Se uita la mine din nou.

Mi-am acoperit ochii cu o mână.

— Nu pot să mai îndur mult!

— Y-Yeine?

Bunica mea. Avea o mână pe umărul meu, dar nu observasem până acum.

— Se întâmplă, nu-i așa? am întrebat uitându-mă în sus către Nahadoth. Te așteptai la asta. Sufletul ei îl devorează pe al meu.

— Nu, mi-a răspuns Nahadoth foarte încet. Nu știu ce se întâmplă.

M-am holbat la el și nu m-am putut abține. Tot șocul, frica și furia din ultimele câteva zile s-au adunat și au explodat. Am izbucnit în râs. Am râs atât de tare, încât am auzit și ecoul venit din tavanul îndepărtat al Sar-enna-nemului. Am râs atât de mult timp, încât bunica se uita la mine îngrijorată, fără îndoială întrebându-se dacă am înnebunit. Probabil că da, pentru că deodată râsul s-a transformat în urlet și voioșia mea s-a aprins cu o furie incandescentă.

— Cum poți să nu știi? am urlat către Nahadoth.

Trecusem la limba senmită din nou.

— Ești un zeu! Cum se poate să nu știi?

Calmul lui mi-a stârnit și mai tare furia.

— Am oferit acestui univers imprevizibilul și Enefa a țesut asta în fiecare făptură. Vor exista întotdeauna mistere chiar mai presus de înțelegerea zeilor...

M-am aruncat asupra lui. În secunda interminabilă cât a durat furia mea nebunească, i-am văzut ochii tresărind la vederea apropierii pumnului meu și mărindu-se într-o expresie aproape uimită. A avut mai mult decât destul timp pentru a bloca sau a se feri de lovitură. Faptul că nu a făcut-o a fost o totală surpriză pentru mine.

Lovitura a stârnit un ecou la fel de puternic ca icnetul bunicii.

În liniștea care a urmat, m-am simțit golită. Mânia mă părăsise. Groaza încă nu mă cuprinsese. Mi-am coborât mâna înapoi la nivelul șoldului. Mă dureau articulațiile.

Nahadoth își întorsese capul într-o parte din cauza loviturii. Și-a dus o mână la buză, care sângera, și a oftat.

— Trebuie să mă străduiesc mai mult să-mi păstrez cumpătul în preajma ta, a spus. Ai un mod memorabil de a mă admonesta.

Și-a ridicat privirea și deodată mi-am dat seama că își aducea aminte de clipa în care îl înjunghiasem. „Te-am așteptat atât de mult", spusese atunci. De data asta, în loc să mă sărute, și-a întins mâna și mi-a atins buzele cu degetele. Am simțit umezeala caldă și am lins-o din reflex, simțind gustul pielii răcoroase și cel sărat, metalic al sângelui.

A zâmbit, cu o expresie aproape afectuoasă.

— Îți place gustul?

***

Nu, nu acela al sângelui.

Dar degetul era cu totul altceva.

***

— Yeine! a strigat bunica din nou, curmând momentul.

Am respirat adânc, mi-am recăpătat stăpânirea de sine și m-am întors către ea.

— Regatele învecinate se aliază? am întrebat-o. Se înarmează pentru război?

Bunica a înghițit în sec înainte de a-mi confirma.

— Am primit înștiințarea oficială săptămâna asta, dar au existat semne înainte de asta. Comercianții și diplomații au fost alungați din Menchey în urmă cu aproape două luni. Se pare că bătrânul Gemd a dat o lege de recrutare pentru a mări efectivele armatei și că a accelerat antrenamentul celor deja încorporați. Consiliul e de părere că atacul va începe peste o săptămână, poate chiar mai repede.

În urmă cu două luni. Fusesem convocată în Văzduh cu doar puțin timp înainte să se întâmple asta. Scimina îmi ghicise rostul chiar în clipa în care Dekarta trimisese după mine.

Era de înțeles că alesese să acționeze prin Menchey. Ținutul Menchey era vecinul cel mai mare și mai puternic al Darrului, odinioară cel mai mare dușman al nostru. Făcuserăm pace cu mencheyenii de la Războiul Zeilor, dar numai pentru că familia Arameri nu vrut să acorde niciunui ținut permisiunea de a-l anihila pe celălalt. Dar, după cum mă avertizase Ras Onchi, lucrurile se schimbaseră.

Evident că înaintaseră o petiție formală de război. Își doreau dreptul de a ne vărsa sângele.

— Sper că am început și noi să ne strângem forțele între timp, am spus.

Nu mai era treaba mea să dau ordine. Nu puteam decât să fac sugestii.

Bunica a oftat.

— Atât cât am putut. Trezoreria este atât de goală, încât abia ne putem permite să-i hrănim, cu atât mai puțin să-i antrenăm și să-i echipăm pe soldați. Nimeni nu vrea să ne

împrumute. Am ajuns să cerem voluntari – orice femeie cu un cal și arme proprii. Și bărbații, dacă nu sunt încă tați.

Era foarte grav dacă fuseseră nevoite să recruteze și bărbați. Prin tradiție, bărbații erau ultima noastră linie defensivă, puterea lor fizică fiind canalizată către unicul și cel mai important scop, cel de a ne proteja casele și copiii. Asta însemna că se hotărâse deja că singura noastră apărare era să înfrângem inamicul, punct. Orice altceva însemna sfârșitul pentru Darr.

— Îți voi da tot ceea ce pot, i-am spus. Dekarta supraveghează tot ceea ce fac, dar am avere acum și...

— Nu.

Beba mi-a atins din nou umărul. Nu-mi aminteam când mă atinsese fără motiv ultima oară. Dar nu o mai văzusem nici sărind să mă apere de primejdie. Mă durea faptul că aveam să mor tânără, fără să apuc să o cunosc cu adevărat.

— Ai grijă de tine, mi-a spus. Ținutul Darr nu este grija ta, nu mai este.

M-am încruntat.

— Va fi întotdeauna.

— Ai spus și tu că ne vor folosi pentru a-ți face rău. Uite ce s-a întâmplat numai pentru că ai încercat să restabilești comerțul.

Am deschis gura pentru a protesta că asta era doar scuza lor, dar înainte să pot face asta, Nahadoth a întors brusc capul către răsărit.

— Apare soarele, a zis el.

În spatele intrării arcuite a Sar-enna-nemului, cerul era palid. Noaptea se risipea cu repeziciune.

Am blestemat pe-nfundate.

— O să fac tot ce pot.

Apoi, acționând din impuls, am făcut un pas în față și am cuprins-o cu brațele strângând-o cu putere, așa cum nu mai îndrăznisem niciodată în întreaga mea viață. S-a

ținut bățoasă pentru o clipă, surprinsă, dar apoi a oftat și și-a lăsat mâinile pe spatele meu.

— Semeni atât de mult cu tatăl tău, mi-a șoptit.

Apoi m-a împins cu blândețe.

Brațul lui Nahadoth s-a înfășurat în jurul meu, surprinzător de tandru, și m-am trezit cu spatele apăsat de duritatea trupului omenesc învăluit în umbre. Apoi trupul a dispărut, la fel și Sar-enna-nem, și totul a devenit rece și întunecat din nou.

Am ajuns înapoi în odaia mea din Văzduh, cu fața la ferestre. Aici cerul era încă în mare parte întunecat, deși exista o urmă de paloare înspre linia orizontului îndepărtat. Eram singură, spre surprinderea mea, dar, în același timp, și spre ușurarea mea. Fusese o zi foarte lungă, foarte dificilă. Fără să mă dezbrăc, m-am întins în pat, dar n-am adormit imediat. Am zăcut așa o vreme, bucurându-mă de liniște, lăsându-mi mintea să se odihnească. Ca niște bule în ape liniștite, două lucruri s-au ridicat la suprafața gândurilor mele.

Mama regretase înțelegerea cu enefadehii. Mă vânduse lor, dar nu fără remușcări. Am găsit pervers de reconfortant faptul că încercase să mă ucidă la naștere. Părea să fie tipic ei să aleagă mai degrabă să distrugă sânge din sângele ei, decât să-l lase să fie corupt. Poate că hotărâse să mă accepte doar în termenii *ei* – mai târziu, după ce trecuse năvalnicul iureș al maternității care-i afectase judecata. Atunci s-a uitat în ochii mei și a văzut că unul dintre suflete era al meu.

Celălalt gând era mai simplu, dar mult mai puțin reconfortant.

Oare tatăl meu știuse?

17. Alinare

În cursul acelor nopți, acelor vise, am văzut printr-o mie de ochi. Brutari, fierari, învățați, regi – oameni de rând și extraordinari, le-am trăit viețile noapte de noapte. Dar, așa cum se întâmplă de obicei cu visele, mi-l aminteam acum doar pe cel mai special.

Am visat o încăpere goală, întunecată. Nu avea mobilă aproape deloc. O masă veche. O grămadă dezordonată de așternuturi într-un colț, pe jumătate zdrențuite. O mărgea lângă așternuturi. Nu, nu o mărgea. Un glob minuscul, aproape în întregime albastru, doar fața dinspre mine fiind un mozaic de alb și maro. Știam a cui era camera.

— Șșș, se aude o voce.

Deodată apar oameni în cameră.

O siluetă fragilă, prinsă pe jumătate în poala altui trup, mai mare și mai întunecat.

— Șșș. Să-ți spun o poveste?

— Mmm, răspunde silueta mai mică.

Un copil. Da.

— Mai multe minciuni frumoase, tata, te rog!

— Hai, hai. Copiii nu sunt atât de cinici. Fii un copil cum se cuvine sau nu vei crește niciodată mare și puternic ca mine.

— Nu voi fi niciodată ca tine, tata. Asta este una dintre minciunile tale preferate.

Văd păr castaniu, ciufulit. O mână îl mângâie, cu degete lungi și grațioase. Tatăl?

— Te-am tot privind crescând de-a lungul acestor lungi ere. În zece mii de ani, într-o sută de mii...

— Iar tatăl meu strălucitor ca soarele își va deschide brațele când voi fi mare și mă va primi la dreapta lui?

Un oftat.

— Dacă este destul de însingurat, s-ar putea.

— Nu-l vreau!

Capricios, copilul se îndepărtează de mâna care-l mângâie și se uită în sus. Ochii îi reflectă lumina, ca ai unor animale de pradă nocturne.

— Nu te voi trăda niciodată, tata. Niciodată!

— Șșș, spune tatăl și se apleacă, așternând o sărutare blândă pe fruntea copilului. Știu.

Copilul se aruncă înainte, afundându-și fața în întunericul moale, plângând. Tatăl îl ține în brațe, legănându-l molcom, și începe să cânte. În vocea lui aud ecourile fiecărei mame care și-a liniștit vreodată copilul în miez de noapte și ale fiecărui tată care și-a șoptit vreodată speranțele în urechea unui nou-născut. Nu înțeleg durerea pe care o resimt, înfășurată în jurul amândurora ca niște lanțuri, dar pot vedea că dragostea este apărarea lor împotriva ei.

Este un moment intim. Sunt un intrus. Dau drumul degetelor invizibile și las visul să alunece printre ele și să se îndepărteze.

***

Am resimțit din plin somnul prost când m-am chinuit să mă trezesc în ziua următoare. Îmi simțeam capul plin de noroi, năclăit. Am stat pe marginea patului cu genunchii strânși la piept, uitându-mă pe fereastră la cerul strălucitor și senin de amiază și gândindu-mă: „Voi muri".

Voi MURI.

În șapte zile – nu, șase de acum.

Moartă.

Mi-e ruşine să recunosc că această litanie a continuat ceva timp. Nu percepusem până atunci gravitatea situaţiei în care mă aflam. Moartea iminentă luase locul secund pe lista grijilor mele, în urma pericolului în care se afla Darrul şi a conspiraţiei zeilor. Dar acum nu mai încerca nimeni să-mi scoată sufletul din piept distrăgându-mi atenţia. Nu mă puteam gândi decât la moarte. Nu aveam nici măcar douăzeci de ani. Nu fusesem niciodată îndrăgostită. Nu stăpânisem cele nouă căi ale cuţitului. Niciodată nu... în numele zeilor! Nu *trăisem* niciodată dincolo de moştenirea lăsată de părinţii mei: *ennu* şi Arameri. Părea aproape de neconceput să fiu osândită, şi totuşi iată-mă!

Chiar dacă cei din familia Arameri nu mă omorau, nu aveam nicio îndoială că m-ar fi ucis enefadehii. Eram teaca sabiei pe care sperau să o scoată împotriva lui Itempas, singura lor cale de scăpare. Dacă ceremonia de succesiune era amânată sau dacă printr-un miracol aş fi reuşit să-l urmez pe Dekarta ca moştenitor, eram sigură că enefadehii m-ar fi ucis, pur şi simplu. Era evident că, spre deosebire de alţi membri ai clanului Arameri, nu deţineam nicio protecţie împotriva vătămării din partea lor. Cu siguranţă că asta fusese una dintre modificările aplicate sigiliului meu sangvin. Uciderea mea ar fi fost cea mai uşoară cale ca ei să descătuşeze sufletul Enefei cu daune minime. Poate că Sieh ar fi jelit necesitatea morţii mele, dar nimeni altcineva din Văzduh nu ar fi făcut-o.

Aşa că am zăcut în pat şi am tremurat, şi am plâns, şi aş fi putut continua să fac asta pentru tot restul zilei – o şesime din viaţa care-mi rămăsese – dacă nu aş fi auzit o bătaie în uşă.

Asta m-a făcut să-mi mai revin, mai mult sau mai puţin. Purtam tot hainele în care dormisem, cele din ziua anterioară. Părul îmi era ciufulit, faţa umflată şi ochii roşii. Nu mă îmbăiasem. Am crăpat uşa pentru a-l vedea pe T'vril,

spre marea mea consternare, cu o tavă de mâncare într-o mână.

— Salutări, verișoară!

S-a oprit, s-a uitat mai bine la mine și s-a încruntat.

— În numele demonilor, ce ți s-a întâmplat?

— Ni-nimic, am bolborosit, apoi am încercat să închid ușa.

A împins-o în lături cu mâna liberă, împingându-mă și pe mine înăuntru și a intrat. Aș fi protestat, dar cuvintele mi-au murit în gât în momentul în care s-a uitat la mine de sus până jos cu o expresie care ar fi făcut-o mândră până și pe bunica.

— Îi lași să câștige, nu-i așa? m-a întrebat.

Am rămas cu gura căscată de surprindere. A oftat.

— Stai jos! mi-a spus el.

Mi-am închis gura.

— Cum de...?

— Știu aproape tot ce se întâmplă în palat, Yeine. Știu despre balul care urmează, de exemplu, și ce se va întâmpla după. Semisangvinilor nu li se spune de obicei, dar eu am sursele mele, a spus el apucându-mă delicat de umeri. Și tu ai aflat, bănuiesc, și ăsta e motivul pentru care stai aici, așteptând să putrezești.

În alte împrejurări aș fi fost bucuroasă că îmi spusese în sfârșit pe nume. Acum am clătinat din cap năucită și mi-am frecat tâmplele, acolo unde se instalase o durere apăsătoare.

— T'vril, tu nu...

— Stai jos, prostuță bleagă, înainte să leșini și să trebuiască să-l chem pe Viraine. Și crede-mă că nu vrei să fac asta. Remediile lui sunt eficiente, dar foarte neplăcute, mi-a spus luându-mă de mână.

M-a condus până la masă.

— Am venit pentru că mi s-a spus că nu ai cerut micul dejun sau prânzul și m-am gândit că e posibil să te înfometezi din nou.

M-a făcut să mă așez și a așezat tava pe masă. A luat farfuria cu un fel de fructe tăiate, a străpuns o bucată cu furculița și mi-a împins-o în față până când am mâncat-o.

— Am crezut că ești o fată cu capul pe umeri când ai venit prima dată aici. Știu că locul ăsta are un fel aparte de a scoate din minți pe oricine, dar nu m-am așteptat să cedezi atât de ușor. Nu ești războinică sau așa ceva? Zvonurile te descriu agățată de liane, sărind din copac în copac, pe jumătate goală, cu sulița în mână.

I-am aruncat o privire fioroasă, afrontul făcându-mă să uit pentru moment cât de tulburată eram.

— Ăsta e cel mai tâmpit lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Deci nu ai murit încă. Bun, mi-a zis și m-a luat de bărbie, uitându-se atent în ochii mei. Și încă nu te-au înfrânt. Înțelegi asta?

M-am tras departe de el, agățându-mă încă de furie. Preferam furia în locul disperării, chiar dacă ambele erau la fel de nefolositoare.

— Nu știi despre ce vorbești. Poporul meu... Am venit aici ca să-mi ajut țara, dar acum e într-un pericol și mai mare din cauza mea.

— Da, așa am auzit. Îți dai seama că atât Relad, cât și Scimina sunt mincinoși desăvârșiți, nu? Nimic din ceea ce ai făcut tu nu a provocat asta. Planurile Sciminei au fost puse în mișcare cu mult înainte ca tu să ajungi în Văzduh. Așa acționează familia asta, a spus și mi-a apropiat o bucată de brânză de buze.

A trebuit să mușc o bucățică, să o mestec și să o înghit, numai ca să nu mai stea cu mâna ridicată.

— Dacă asta...

Împingea spre mine furculița și mai multe fructe. I-am dat mâna la o parte, și fructele au căzut, rostogolindu-se pe undeva pe lângă bibliotecă.

— Dacă asta e adevărat, atunci știi că nu pot face nimic! Inamicii Darrului se pregătesc de atac. Ținutul meu e slab. Nu putem ține piept nici unei singure armate, d-apoi cine știe câtor armate care se adună împotriva noastră.

A aprobat, serios, și mi-a apropiat o nouă bucată de fruct de buze.

— Asta sună a ceva ce ar face Relad. Scimina e de obicei mai subtilă. Dar ar putea fi oricare dintre ei, ca să fiu sincer. Dekarta nu le-a oferit niciunuia prea mult timp să lupte pentru poziția de moștenitor, și ambii încep să facă greșeli din cauza grabei.

Fructul avea un gust sărat.

— Atunci spune-mi...

Am clipit pentru a-mi înghiți lacrimile, apoi am continuat:

— Spune-mi ce ar trebui să fac, T'vril! Tu spui că-i las să câștige, dar ce altceva pot să fac?

T'vril a pus jos farfuria și mi-a luat mâinile într-ale lui, aplecându-se înainte. Am observat deodată că ochii lui erau verzi. Aveau totuși o nuanță mai închisă decât ai mei. Nu luasem în considerare deloc faptul că eram înrudiți. Îi percepeam pe foarte puțini dintre membrii familiei Arameri ca pe niște oameni, și cu atât mai puțin ca pe niște rude de-ale mele.

— Poți să lupți, mi-a spus, cu o voce joasă și hotărâtă.

Mâinile lui le strângeau pe ale mele atât de înverșunat, încât mă dureau.

— Poți să lupți, în orice mod posibil.

Poate datorită strânsorii lui puternice sau datorită hotărârii din vocea lui, mi-am dat brusc seama de ceva.

— Vrei să fii moștenitor chiar tu, nu-i așa?

A clipit surprins. Apoi un zâmbet trist i-a trecut peste chip.

— Nu, mi-a răspuns. Nu chiar. Nimeni nu ar vrea să fie moștenitor în aceste condiții. Nu te invidiez pentru asta. Dar...

Și-a mutat privirea către ferestre și am văzut în ochii lui o frustrare teribilă care trebuie să fi ars mocnit în el toată viața. Știa, deși n-ar fi recunoscut cu voce tare, că era la fel de deștept ca Relad sau Scimina, merita la fel de mult să dețină puterea și era la fel de capabil să conducă.

Și dacă i-ar fi vreodată oferită șansa, ar lupta pentru a o păstra. Pentru a o folosi. Ar lupta chiar și dacă nu ar avea nicio șansă de victorie. A nu lupta însemna a recunoaște că atribuirea arbitrară a statutului de pursangvin are o anumită logică, că amnii chiar erau superiori tuturor celorlalte rase și că nu merita să fie mai mult decât un servitor.

Ca și cum ai spune că eu nu meritam să fiu mai mult decât un pion. M-am încruntat și T'vril a observat.

— Așa e mai bine, mi-a spus.

Mi-a pus farfuria de fructe în brațe și s-a ridicat.

— Termină de mâncat și îmbracă-te. Vreau să-ți arăt ceva.

***

Nu-mi dădusem seama că era sărbătoare. Ziua Focului – o sărbătoare amnă de care auzisem, dar căreia nu-i acordasem niciodată prea multă atenție. Când T'vril m-a scos din cameră, am auzit râsete și muzică senmită răsunând de-a lungul coridoarelor. Nu-mi plăcuse niciodată muzica acestui continent. Era ciudată și aritmică, înțesată de note minore stranii, genul de muzică pe care numai oamenii cu gusturi rafinate erau în stare s-o înțeleagă sau s-o aprecieze.

Am oftat, crezând că ne îndreptăm într-acolo. Dar T'vril a aruncat o privire aspră în acea direcție și a clătinat din cap.

— Nu, verișoară. Nu vrei să participi la petrecerea aia.

— De ce nu?

— Este pentru pursangvini. Ai fi cu siguranță bine-venită. În calitate de semisangvin aș putea merge și eu, dar aș sugera să eviți evenimentele sociale cu rudele noastre pursangvine dacă vrei să te simți bine. Ei au... o concepție ciudată despre ce înseamnă distracția.

Privirea lui înverșunată m-a făcut să nu mai pun alte întrebări.

— Pe aici.

M-a condus în direcția complet opusă, câteva etaje mai jos, apropiindu-ne de inima palatului. Coridoarele forfoteau de activitate, deși văzusem doar servitori în jur. Toți treceau atât de grăbiți, încât abia aveau timp să schițeze un gest de salut către T'vril. Mă îndoiesc că m-au observat.

— Unde se duc toți? am întrebat.

T'vril părea amuzat.

— La muncă. Am programat pe toată lumea în ture scurte, prin rotație, așa că au așteptat probabil până în ultima clipă să plece. Nu voiau să piardă distracția.

— Distracție?

— Mhm.

Am cotit și am văzut o ușă dublă translucidă înaintea noastră.

— Iată-ne! Curtea centrală. Ești prietenă cu Sieh, așa că îmi imaginez că magia va funcționa și pentru tine, dar dacă nu, dacă dispar, întoarce-te în sală și așteaptă. O să ies înapoi să te iau.

— Poftim?

Începusem să mă obișnuiesc să mă simt proastă.

— O să vezi, a spus și a împins ușile.

Scena din spatele lor era aproape idilică. Mi s-ar fi părut de-a dreptul incredibilă dacă nu aș fi știut că mă aflu în mijlocul unui palat care plutește la jumătate de kilometru deasupra pământului. Mă uitam la un fel de atrium imens din centrul palatului, în care rânduri de căsuțe încadrau o

potecă pavată. M-a surprins că toate căsuțele erau făcute din pietre, lemne și cărămizi obișnuite, nu din materialul perlat din care era construit restul palatului. Stilul căsuțelor era foarte diferit față de cel al palatului – primele unghiuri ascuțite și linii drepte pe care le vedeam de când venisem în Văzduh. Stilul varia de la o construcție la alta. Multe dintre stiluri îmi erau străine: tokkene și mekatishe și altele, inclusiv o căsuță cu un frapant acoperiș strălucitor, auriu, care ar fi putut fi irtă. M-am uitat în sus, dându-mi seama că toată curtea se afla într-un cilindru imens din corpul palatului. Chiar deasupra noastră era bolta cerului de un albastru perfect.

Dar întregul loc era tăcut și nemișcat. Nu vedeam pe nimeni înăuntrul sau în jurul căsuțelor. Nici măcar vântul nu bătea.

T'vril m-a prins de mână și m-a tras peste prag. Mi s-a tăiat suflarea în momentul în care nemișcarea s-a spulberat. După o clipă, au apărut o mulțime de oameni în jurul nostru, râzând și învârtindu-se și strigând, într-o gălăgie de veselie care nu m-ar fi surprins atât de mult dacă nu ar fi fost atât de bruscă. Era și muzică, mai plăcută decât cea senmită, dar tot neobișnuită pentru mine. Venea de mult mai aproape, de undeva din mijlocul căsuțelor. Se auzea un fluier și o tobă, și o babilonie de limbi. Singura limbă pe care am recunoscut-o era kenti. Apoi, cineva m-a prins de braț și m-a tras spre el.

— Shaz, ai venit! Am crezut...

Bărbatul amn care mă prinsese de braț a înghețat când mi-a văzut fața, apoi s-a făcut și mai palid.

— Ah, demoni!

— Nu-i nimic, i-am spus repede. M-ați confundat.

De la spate puteam părea tema, narshes sau de oricare altă rasă nordică. Și oricum, mă apelase pe un nume de fată. Nu ăsta era motivul ororii lui. Ochii îi înțepeniseră pe fruntea mea și pe cercul de pursangvin de acolo.

— E-n regulă, Ter, a spus T'vril, apropiindu-se de mine și punându-și o mână pe umărul meu. Ea e cea nouă.

Ușurarea i-a adus culoarea înapoi în obraji bărbatului.

— Îmi pare rău, lady, a spus, schițând un gest brusc de salut către mine. Eu am vrut doar... păi... a zâmbit cu sfială. Înțelegeți.

L-am liniștit din nou, cu toate că nu eram sigură că înțelesesem. Bărbatul s-a pierdut apoi în mulțime, lăsându-ne pe mine și pe T'vril să ne vedem de ale noastre – în măsura în care puteam să facem asta în mijlocul unei asemenea hoarde. Am observat că toți cei de față purtau însemne de slabsangvin. Erau cu toții servitori. Trebuie să fi fost în jur de o mie de oameni în spațiul încăpător al curții centrale. T'vril era atât de priceput la a-i face să rămână discreți în timpul serviciului, încât nu știusem că erau atât de mulți servitori în Văzduh. Ar fi trebuit totuși să-mi dau seama că erau mai mulți servitori la palat decât pursangvini.

— Nu i-o lua în nume de rău lui Ter, a spus T'vril. Astăzi este una dintre puținele zile în care suntem liberi de considerentele de rang. Nu se aștepta să vadă asta, a spus arătând spre fruntea mea.

— Ce se întâmplă, T'vril? De unde au venit toți oamenii ăștia?

— O mică favoare de la enefadehi.

A arătat către intrarea prin care tocmai veniserăm și în sus. Aerul din jurul curții centrale avea o anumită strălucire estompată, ca de sticlă, pe care nu o observasem înainte. Stăteam într-o bulă imensă, transparentă de... ceva. Ceva făcut prin magie, oricum.

— Cei cu însemne mai înalte decât sfertsangvin nu văd nimic, chiar și dacă trec de barieră, mi-a spus T'vril. A fost făcută o excepție în cazul meu și, după cum ai văzut, îi putem aduce și pe alții aici dacă dorim. Asta înseamnă că putem sărbători fără ca pursangvinii să vină aici să se

holbeze la obiceiurile noastre învechite de oameni comuni, de parcă am fi animale într-o grădină zoologică.

Am înțeles în sfârșit și am zâmbit. Probabil că era una dintre micile rebeliuni pe care servitorii slabsangvini le organizau în liniște împotriva rudelor lor sus-puse. Dacă aș fi stat în Văzduh mai mult, probabil că aș fi văzut și altele.

Dar, evident, nu urma să trăiesc îndeajuns de mult timp ca să mai văd și altele.

Gândul ăsta m-a trezit deodată, în ciuda muzicii și veseliei din jurul meu. T'vril mi-a zâmbit și mi-a dat drumul la mână.

— Păi, ești aici de-acum. Să te distrezi, da?

Exact în momentul în care mi-a dat drumul, o femeie l-a prins și l-a tras într-o masă de oameni. Am văzut o imagine fugară a părului său roșcat printre celelalte capete, apoi a dispărut.

Am rămas unde mă lăsase, simțindu-mă în mod straniu îndoliată. Servitorii sărbătoreau în jurul meu, dar eu nu făceam parte din sărbătoarea lor. Nici nu mă puteam relaxa în mijlocul zgomotului și haosului, oricât de voios era totul. Niciunul dintre acești oameni nu era darrez. Niciunul nu se afla în așteptarea propriei execuții. Niciunul dintre ei nu avea sufletul vreunui zeu îndesat în trup, infectând tot ceea ce gândea și simțea.

Totuși, T'vril mă adusese aici într-o încercare de a mă înveseli și ar fi fost urât din partea mea să plec imediat. Așa că m-am uitat în jur, căutând un loc liniștit unde aș fi putut sta deoparte. Ochii mi-au căzut asupra unui chip familiar – sau cel puțin părea familiar, la început. Un tânăr mă privea de pe treptele unei căsuțe, zâmbind de parcă m-ar fi cunoscut. Era cu puțin mai în vârstă decât mine, drăguț la față și suplu, semănând cu un tema, dar cu ochi complet diferiți, de un verde-pal.

Am tras aer în piept și m-am dus lângă el.

— Sieh?

A rânjit.

— Mă bucur să te văd pe afară.

— Ești...

Am mai rămas cu gura căscată o clipă, apoi am închis-o. Știusem de la bun început că Nahadoth nu era singurul dintre enefadehi care își putea schimba înfățișarea.

— Deci asta e opera ta? l-am întrebat eu gesticulând către bariera translucidă, care se continua și deasupra noastră, ca un dom.

A ridicat din umeri.

— Oamenii lui T'vril ne fac favoruri tot anul. E normal să-i răsplătim la rândul nostru. Noi, sclavii, trebuie să ne ajutăm reciproc.

Era o înverșunare pe care nu o mai auzisem înainte în tonul lui. În mod ciudat, mi s-a părut liniștitor, în comparație cu starea mea, așa că m-am așezat pe trepte lângă el. Împreună, am privit sărbătoarea în liniște mult timp. După o vreme, i-am simțit mâna atingându-mi părul, mângâindu-l, și asta m-a liniștit și mai tare. Orice înfățișare ar fi luat, era același Sieh.

— Cresc și se schimbă atât de repede, a spus încet, cu ochii la un grup de dansatori de lângă muzicanți. Uneori îi urăsc pentru asta.

M-am uitat la el surprinsă. Era o stare cu adevărat ciudată pentru el.

— Voi, zeii, sunteți cei care ne-au făcut așa, nu? i-am spus eu.

S-a uitat la mine, și pentru o clipă distonantă, dureroasă, am văzut confuzia de pe chipul lui. Enefa. Îmi vorbise ca și cum aș fi fost Enefa.

Apoi confuzia a trecut. A împărtășit cu mine un zâmbet slab și trist.

— Îmi pare rău, mi-a spus.

Nu mă puteam supăra pe el, pentru că îi citeam mâhnirea de pe chip.

— Chiar arăt ca ea, într-adevăr.

— Nu e vorba de asta, a spus el oftând. Numai că uneori... îmi pare că a murit abia ieri.

Războiul Zeilor a avut loc în urmă cu peste două mii de ani în urmă, după calculele majorității învățaților. Mi-am întors privirea de la Sieh și am oftat și eu, gândindu-mă la întinderea prăpastiei ce ne despărțea.

— Tu nu ești ca ea, a continuat. Nu în totalitate.

Nu voiam să vorbesc despre Enefa, dar nu am spus nimic. Mi-am tras genunchii mai sus și mi-am sprijinit bărbia pe ei. Sieh a continuat să-mi mângâie părul, dezmierdându-mă ca pe o pisică.

— Era rezervată, ca tine, dar asta e singura asemănare. Era... mai liniștită decât tine. Se mânia mai greu, dar avea același fel de temperament pe care-l ai și tu, cred, strașnic în momentul în care reușea cineva să o supere. Încercam din răsputeri să nu o enervăm.

— Sună de parcă vă era teamă de ea.

— Evident. Cum ar fi putut să nu ne fie?

M-am încruntat, confuză.

— Era mama voastră.

Sieh a ezitat, și în acea ezitare am văzut ecoul gândurilor mele de mai devreme despre prăpastia dintre noi.

— E... dificil de explicat.

Uram acea prăpastie. Voiam să o depășesc, cu toate că nu știam dacă era măcar posibil. Așa că i-am spus:

— Încearcă.

Mâna i s-a oprit în părul meu. Sieh a chicotit și a continuat cu un ton cald.

— Mă bucur că nu faci parte dintre cei care mi se închină. M-ai înnebuni cu atâtea cereri.

— Ți-ai bate capul să răspunzi vreunei rugăciuni pe care ți-aș adresa-o?

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc gândindu-mă la asta.

— Evident. Dar aș putea să-ți strecor o salamandră în pat ca să mă răzbun pe tine.

Am râs, ceea ce m-a surprins. Era pentru prima dată astăzi când mă simțeam ca un om. Momentul de amuzament nu a durat mult, dar după ce a trecut, m-am simțit mai bine. Din impuls, m-am foit, punându-mi capul pe genunchiul lui. Mâna lui nu mi-a ieșit deloc din păr.

— N-am avut nevoie de laptele mamei când m-am născut, a spus Sieh încet.

Simțeam că spune adevărul. Cred că era doar dificil pentru el să găsească cuvintele potrivite.

— Nu era nevoie să fiu protejat sau să mi se cânte cântece de leagăn. Puteam auzi cântecele dintre stele și eram mai periculos pentru lumile pe care le vizitam decât ar fi putut fi ele vreodată pentru mine. Și totuși, comparat cu Cei Trei, eram slab. Eram ca ei în multe privințe, dar evident inferior. Naha a fost cel care a convins-o să mă lase în viață și să vadă ce voi deveni.

M-am încruntat.

— Voia să te... ucidă?

— Da, a spus și a părut amuzat de privirea mea șocată. Omora lucruri tot timpul, Yeine. Era și moartea, la fel de mult ca viața, era și amurgul, și zorile. Toată lumea uită asta.

M-am întors ca să mă uit la el, ceea ce l-a făcut să-și scoată mâna din părul meu. A fost ceva în acel gest – ceva plin de regret și ezitant, deloc caracteristic unui zeu – care m-a înfuriat pe loc. Era în fiecare cuvânt de-al lui. Oricât de imposibil de înțeles ar fi fost relațiile dintre zei, el fusese un copil și Enefa, mama lui. El o iubise cu abnegația oricărui copil. Cu toate astea, ea aproape că îl omorâse, așa cum un crescător alege să sacrifice un mânz imperfect.

Sau cum o mamă sugrumă un sugar periculos...

Nu. Asta fusese complet diferit.

— Începe să nu-mi placă această Enefa, i-am spus.

Sieh a tresărit surprins, s-a holbat la mine pentru o secundă, apoi a izbucnit în râs. Era contagios, deşi absurd. Umor născut din durere. Am zâmbit şi eu.

— Îţi mulţumesc, mi-a spus Sieh, încă râzând pe înfundate. Urăsc întruchiparea asta. Mă face întotdeauna sentimental.

— Fii din nou copil, i-am spus.

Îmi plăcea mai mult când avea înfăţişarea de copil.

— Nu pot, mi-a răspuns indicând către barieră. Asta îmi consumă prea multă putere.

— Aha.

M-am întrebat deodată care era starea lui naturală, copilul sau acest adult blazat în care se transforma de fiecare dată când îşi lăsa garda jos? Sau ceva complet diferit? Dar părea a fi o întrebare prea intimă şi posibil dureroasă, aşa că nu am pus-o. Am tăcut împreună din nou, privindu-i pe servitori dansând.

— Ce ai de gând să faci? m-a întrebat Sieh.

Mi-am lăsat capul înapoi pe genunchiul lui şi nu i-am răspuns.

Sieh a oftat.

— Dacă aş şti cum să te ajut, aş face-o. Ştii asta, nu? mi-a zis el.

Cuvintele lui m-au emoţionat mai mult decât mă aşteptam. Am zâmbit.

— Da. Ştiu, cu toate că nu pot spune că înţeleg. Sunt doar o muritoare, ca toţi ceilalţi, Sieh.

— Nu eşti ca toţi ceilalţi.

— Ba da, am spus şi m-am uitat către el. Oricât de... diferită crezi tu că sunt...

Nu-mi plăcea să spun asta cu voce tare. Nimeni nu era destul de aproape de noi pentru a auzi, dar mi se părea prostesc să risc.

— Ai spus-o şi tu. Chiar dacă ajung să trăiesc până la o sută de ani, viaţa mea ar fi tot doar o clipă pentru voi. Ar

trebui să nu însemn nimic pentru tine, la fel ca toți aceștia, am spus și am arătat către gloată.

A râs încetișor. Amărăciunea îi revenise pe chip.

— Ah, Yeine. Tu chiar că nu înțelegi. Dacă muritorii chiar nu ar însemna nimic pentru noi, viețile noastre ar fi mult mai ușoare. Și la fel ar fi și ale voastre.

Nu aveam cum să răspund la o asemenea afirmație. Așa că am tăcut, și la fel a făcut și el, în timp ce în jurul nostru servitorii continuau să sărbătorească.

***

Era aproape miezul nopții când am părăsit în cele din urmă curtea centrală. Petrecerea era încă în toi, dar T'vril a plecat împreună cu mine și m-a condus către apartamentul meu. Băuse, dar nu atât de mult cât alții de la petrecere.

— Spre deosebire de ei, eu trebuie să am capul limpede dimineață, mi-a spus când l-am întrebat despre asta.

Ne-am oprit la ușa apartamentului.

— Îți mulțumesc! i-am spus, și chiar vorbeam serios.

— Nu te-ai distrat, mi-a răspuns. Te-am văzut, n-ai dansat deloc. Ai băut măcar un pahar de vin?

— Nu. Dar chiar m-a ajutat să mă simt mai bine, am spus căutând cuvintele potrivite. Nu pot să spun că nu m-am gândit continuu că îmi irosesc o șesime din restul vieții mele.

Am zâmbit. T'vril a făcut o grimasă.

— Dar faptul că am fost înconjurată de atât de multă bucurie... m-a făcut să mă simt mai bine.

Era atât de multă compasiune în privirea lui. M-am trezit întrebându-mă, din nou, de ce mă ajutase. Presupun că simțea o anumită solidaritate față de mine, poate chiar mă plăcea. Era înduioșător să mă gândesc la asta. Probabil că acesta a fost și motivul pentru care am ridicat mâna pentru a-i cuprinde obrazul. A clipit surprins, dar nu s-a retras. Asta m-a bucurat, așa că am cedat impulsului.

— Probabil că nu sunt frumoasă, după standardele tale, m-am aventurat eu.

Îi simțeam obrazul ușor aspru sub degete. Mi-am adus aminte că bărbații popoarelor insulare poartă de obicei barbă. Mi se părea o idee exotică și intrigantă.

Pentru o clipă, o sumedenie de gânduri au părut să tulbure expresia de pe fața lui T'vril. Apoi s-au statornicit într-un zâmbet ușor.

— Ei, nici eu nu sunt, după standardele tale, mi-a spus el. Am văzut caii ăia de spectacol pe care voi, darrezele, îi numiți bărbați.

Am chicotit, deodată emoționată.

— Și suntem, desigur, înrudiți...

— Toată lumea este înrudită în Văzduh, verișoară.

Uluitor cum explica asta totul.

Am deschis ușa apartamentului, apoi l-am prins pe T'vril de mână și l-am tras înăuntru.

Era ciudat de blând. Sau poate că mi se părea doar mie ciudat, pentru că nu aveam multă experiență. Am fost surprinsă să văd că era chiar și mai palid pe sub haine și că umerii îi erau acoperiți de pete șterse, ca cele ale unui leopard, doar că mai mici și mai răzlețe. L-am simțit destul de bine lipit de mine, suplu și puternic, și mi-au plăcut sunetele pe care le-a făcut. A încercat să-mi ofere plăcere, dar eram prea tensionată, prea conștientă de singurătatea și frica mea, așa că n-am avut parte de nicio furtună. Nu m-a deranjat prea tare.

Nu eram obișnuită să fiu cu cineva în pat, așa că n-am dormit bine. Până la urmă, la câteva ore după miezul nopții, m-am trezit și m-am dus în baie, sperând că o baie caldă îmi va aduce un somn liniștit. Cât timp s-a umplut cada cu apă, am dat drumul și la chiuvetă. Mi-am stropit fața și m-am uitat în oglindă. Riduri noi, de încordare, se adunau în jurul ochilor, făcându-mă să par mai în vârstă. Mi-am atins buzele, deodată melancolică la amintirea fetei

care fusesem în urmă cu doar câteva luni. Nu fusese o fată inocentă, niciun conducător al unui popor nu-și poate permite asta, dar fusese fericită, mai mult sau mai puțin. Când mă simțisem fericită ultima dată? Nu-mi puteam aduce aminte.

Dintr-odată, m-am enervat pe T'vril. Cel puțin plăcerea m-ar fi relaxat și poate că mi-ar fi schimbat dispoziția asta macabră. În același timp mă irita să mă simt atât de dezamăgită, pentru că îmi plăcea T'vril, și vina era și a mea, pe cât era a lui.

Dar imediat după asta, de la sine, a venit un gând și mai tulburător, unul cu care m-am luptat clipe îndelungate, prinsă între fascinație morbidă, fior interzis și frică superstițioasă.

Știam de ce nu găsisem satisfacție cu T'vril.

„Nu îi șopti niciodată numele în întuneric..."

Nu. Asta era o prostie. Nu, nu, nu.

„...decât dacă vrei să-ți răspundă."

Simțeam o teribilă și nebunească nesăbuință înăuntrul meu. Se învolbura și se prăbușea în capul meu, într-un zgomot fără noimă. O vedeam manifestându-se când mă uitam în oglindă. Propriii mei ochi se holbau înapoi la mine, prea căscați, cu pupilele prea mari. Mi-am lins buzele și, pentru un moment, nu au fost ale mele. Aparțineau altei femei, mult mai curajoase și mai proaste decât mine.

Baia nu era întunecată pentru că avea pereții strălucitori, dar întunericul lua multe înfățișări. Mi-am închis ochii și am vorbit întunecimii dindărătul pleoapelor.

— Nahadoth, am spus.

Buzele abia dacă mi s-au mișcat. Îi oferisem cuvântului doar destulă suflare cât să fie perceptibil, și nimic mai mult. Nici măcar eu nu m-am auzit, pe fundalul apei curgând și al inimii mele bătând puternic. Dar am așteptat. Două suflări. Trei.

Nimic nu s-a întâmplat.

Pentru un moment am simțit o dezamăgire complet irațională. Aceasta a fost urmată îndeaproape de ușurare, apoi de furie îndreptată către mine însămi. Ce era în neregulă cu mine în numele Maelstromului? Nu mai făcusem în viața mea ceva atât de prostesc. Probabil că începeam să-mi pierd mințile.

M-am întors de la oglindă. În clipa următoare, pereții s-au întunecat.

— Ce... am început, și buzele cuiva mi-au apăsat gura.

Chiar dacă rațiunea nu mi-ar fi spus cine era, acel sărut ar fi făcut-o. Nu era niciun pic de grabă în el, numai umezeală și forță și o limbă agilă, înfometată, care s-a încolăcit în jurul limbii mele întocmai unui șarpe. Gura lui era mai rece decât cea a lui T'vril. Dar în urma sărutului m-a cuprins un altfel de căldură. În momentul în care am simțit niște mâini explorându-mi corpul, nu m-am putut abține din a mă arcui spre ele pentru a le întâmpina. Respiram din ce în ce mai zgomotos. Gura lui a părăsit-o pe a mea într-un final și a coborât în jos, pe gât.

Știam că ar fi trebuit să-l opresc. Știam că ăsta era modul lui preferat de a ucide. Dar când sfori nevăzute m-au ridicat și m-au țintuit de perete, iar degetele lui mi-au alunecat între coapse pentru a cânta o melodie pătrunzătoare, gânditul a devenit imposibil. Acea gură, gura *lui*, era peste tot. Trebuie să fi avut vreo zece. De fiecare dată când am gemut sau am strigat, m-a sărutat, bând sunetul ca pe un vin. Când m-am putut înfrâna, fața lui mi s-a afundat în păr. Îi simțeam răsuflarea ușoară și precipitată în ureche. Am încercat să mă întind spre el, cred că pentru a-l îmbrățișa, dar nu se afla nimic acolo. Apoi degetele lui au făcut ceva nou și am început să țip, să țip cât mă țineau plămânii, numai că îmi acoperise gura din nou și nu mai exista nici sunet, nici lumină, nici mișcare. Înghițise totul. Nu mai era nimic în afară de plăcere. Și părea să se întindă pe durata

unei eternități. Dacă m-ar fi omorât chiar atunci, acolo, aș fi murit fericită.

Apoi a dispărut.

Am deschis ochii.

Stăteam ghemuită pe podeaua băii. Mâinile și picioarele îmi erau lipsite de vlagă și tremurau. Pereții străluceau din nou. Apa aburindă umplea cada până la buză. Robinetele erau închise. Eram singură.

M-am ridicat și m-am îmbăiat, apoi m-am întors în pat. T'vril a murmurat ceva în somn și și-a întins o mână peste mine. M-am cuibărit lângă el și mi-am spus pentru tot restul nopții că tremuram din cauza fricii, nu din alt motiv.

18. Temnița

Sunt lucruri pe care le știu acum și pe care nu le știam înainte.

Cum ar fi: încă din primul moment după ce a fost creat, Strălucitorul Itempas l-a atacat pe Stăpânul Nopții. Firile lor erau într-atât de diferite, încât la început acesta a părut a le fi destinul inevitabil. Eternități nenumărate s-au luptat, fiecare obținând ocazional victoria, doar pentru a fi răsturnat mai târziu. Numai cu timpul au înțeles amândoi că lupta era lipsită de rost. Raportată la o scară cosmică, remiza era eternă.

Totuși, între timp, complet accidental, au creat foarte multe lucruri. Vidului lipsit de formă pe care l-a născut Nahadoth, Itempas i-a adăugat gravitație, mișcare, funcție și timp. Pentru fiecare stea măreață ucisă în conflictul lor, fiecare zeu i-a folosit cenușa pentru a face ceva nou: mai multe stele, planete, nori colorați și strălucitori, minuni care se răsuceau și pulsau. Treptat, sub influența lor, universul a prins formă. Iar când praful bătăliei s-a împrăștiat, ambii zei au descoperit că erau mulțumiți.

Care dintre ei a făcut primul pas către pace? Îmi imaginez că au existat inițial încercări nereușite, armistiții încălcate și altele asemenea. Cât a trecut înainte ca ura să se transforme în toleranță, apoi în respect și încredere, apoi în ceva mai mult? Și odată ce s-a întâmplat asta, au fost la fel de pasionali și în dragoste, cum fuseseră în război?

Există o poveste de dragoste legendară aici. Și ce e cel mai fascinant, dar și cel mai înfricoșător pentru mine, este că încă nu s-a terminat.

***

T'vril a plecat la muncă în zori. Nu am schimbat prea multe cuvinte și am ajuns la o înțelegere tacită: noaptea trecută fusese doar consolare între prieteni. Nu a fost chiar atât de stânjenitor cum ar fi putut fi. Am rămas cu senzația că nici el nu se aștepta la mai mult. Viața în Văzduh nu te încuraja să speri la mai mult.

Am mai dormit o vreme, apoi am stat trează în pat, pierdută în gânduri.

Bunica îmi spusese că armatele din Menchey vor porni spre Darr în curând. Cu atât de puțin timp la dispoziție, nu mă puteam gândi la prea multe planuri care să aibă o șansă reală de a salva Darrul. În cel mai bun caz, aș fi putut amâna atacul. Dar cum? Poate căutând aliați în Consorțiu. Ras Onchi reprezenta jumătate din Nordul Îndepărtat. Poate că ea ar ști... nu. Îmi văzusem atât părinții, cât și consiliul Darrului devotând ani întregi căutării de aliați. Dacă ar fi existat pe undeva țări dornice de a se alia cu noi, s-ar fi făcut cunoscute până acum. Cel mult, puteam găsi simpatizanți individuali, cum ar fi Onchi – aliați bineveniți, dar în cele din urmă nefolositori.

Deci trebuia să existe altă soluție. Chiar și o păsuire de câteva zile ar fi fost de ajuns. Dacă aș putea întârzia atacul până după ceremonia de succesiune, atunci înțelegerea făcută de mine cu enefadehii ar intra în vigoare, câștigându-i Darrului patru protectori.

Presupunând că vor câștiga lupta.

Deci era totul sau nimic. Orice șansă, oricât de riscantă, era mai bună decât nimic, așa că trebuia să fac tot posibilul. M-am ridicat și am pornit în căutarea lui Viraine.

Nu era în biroul lui. O servitoare tânără și subțirică făcea curat acolo.

— Este la temniță, mi-a spus ea.

Pentru că nu știam ce e temnița sau unde e, servitoarea mi-a explicat și cum să ajung acolo. Am pornit către nivelul cel mai de jos al Văzduhului. Pe drum, m-am gândit la expresia de dezgust pe care o văzusem pe chipul servitoarei când vorbise despre temniță.

Am ieșit din lift printre coridoare care păreau, în mod ciudat, mai slab iluminate. Strălucirea pereților era estompată. Pereții nu erau la fel de luminoși ca cei din restul palatului, ci erau cumva mai șterși. Nu existau ferestre și, cel mai curios, nici uși. Se părea că nici măcar servitorii nu locuiau la acest nivel. Îmi auzeam ecoul pașilor venind din față în timp ce mergeam, așa că nu am fost surprinsă când am ieșit din coridor într-un spațiu deschis: o încăpere mare, alungită, a cărei podea se înclina către un grilaj metalic ciudat, cu diametrul puțin mai mare de un metru. Nu m-am mirat să-l văd pe Viraine lângă acel grilaj, privindu-mă fix în momentul în care am intrat. Probabil mă auzise de îndată ce ieșisem din lift.

— Lady Yeine, a spus și și-a înclinat capul, pentru prima dată să zâmbească. Nu ar trebui să fii la Salon?

Nu mai fusesem la Salon de zile întregi, și nici nu-mi mai verificasem registrele națiunilor atribuite. Era greu să fiu preocupată de astfel de îndatoriri, luând în considerare restul lucrurilor.

— Mă îndoiesc că lumea va fi afectată de absența mea, acum sau în următoarele cinci zile.

— Înțeleg. Ce te aduce pe aici?

— Te căutam.

Ochii îmi erau atrași de grilajul din podea. Arăta ca o gură de canal foarte ornată. Părea să ducă spre un fel de încăpere de sub podea. Prin grilaj pătrundea lumina din camera de dedesubt, mai puternică decât lumina

ambientală a camerei în care ne aflam eu și Viraine. Dar acel sentiment ciudat de șters, de *cenușiu*, era chiar mai puternic aici. Lumina proiectată de jos îi sublinia lui Viraine chipul într-un fel care ar fi trebuit să ascută unghiurile și umbrele, dar în loc de asta nu făcea decât să le înlăture total.

— Ce este locul ăsta? l-am întrebat.

— Ne aflăm dedesubtul palatului propriu-zis, de fapt chiar în coloana de susținere care ne ridică deasupra orașului.

— Coloana este scobită?

— Nu toată. Numai aici în vârf, a spus urmărindu-mă cu privirea.

Ochii lui păreau să încerce să citească ceva din înfățișarea mea.

— Nu ai participat la sărbătoarea de ieri.

Nu eram sigură dacă pursangvinii știau despre petrecerea servitorilor și o ignorau, sau dacă era un secret. Presupunând că cea de-a doua variantă era cea corectă, i-am răspuns în consecință.

— Nu eram într-o dispoziție de sărbătorire.

— Dacă ai fi venit, asta n-ar mai fi fost atât de surprinzător pentru tine, a spus arătând spre grilaj.

Am rămas pe loc, copleșită deodată de un sentiment subit de spaimă.

— La ce te referi?

A oftat. Mi-am dat seama atunci că nici el nu se afla într-o stare bună.

— Unul dintre momentele însemnate ale sărbătorii de Ziua Focului. Mi se cere deseori să organizez spectacole la petreceri. Trucuri și alte distracții.

— Trucuri?

M-am încruntat. Din câte știam, scribia era mult prea puternică și periculoasă pentru a fi folosită pentru trucuri.

Un singur rând scris greșit și cine știe ce ar fi putut să se întâmple!

— Trucuri. Dintre cele care necesită și un „voluntar" uman, a spus el.

Mi-a zâmbit slab. Încremenisem.

— Pursangvinii sunt dificil de distrat, vezi tu... persoanele de față se exclud, bineînțeles. Dar ceilalți...

S-a cutremurat.

— După ce își fac de cap toată viața cu tot soiul de mofturi, încep să aibă așteptări destul de mari de la orice fel de distracție. Sau destul de josnice.

Dinspre grilajul de la picioarele lui, din încăperea de dedesubt, am auzit un geamăt chinuit, găunos, care mi-a înfiorat ambele suflete.

— În numele zeilor, ce ai făcut? am șoptit eu.

— Zeii nu au nici o legătură cu asta, draga mea.

A oftat, privind către puț, apoi m-a întrebat:

— De ce mă căutai?

Mi-am forțat atât ochii, cât și mintea să se îndepărteze de la grilaj.

— Voiam... voiam să știu dacă există o modalitate de a trimite un mesaj cuiva din Văzduh. Confidențial.

Privirea pe care mi-a aruncat-o ar fi fost complet descurajantă în circumstanțe obișnuite, dar se părea că orice ar fi fost în temniță înmuiase atitudinea lui obișnuită, sardonică.

— Îți dai seama că spionajul asupra comunicărilor de acest fel este una dintre îndatoririle mele zilnice, nu-i așa?

Am aprobat dând din cap.

— Am suspectat asta. De asta te întreb pe tine. Dacă există vreo cale de a face asta, tu trebuie să o știi, am spus și am înghițit în sec, apoi m-am dojenit în sinea mea pentru că îmi lăsasem emoțiile să iasă la suprafață. Sunt pregătită să mă revanșez pentru efortul tău.

În lumina ciudată, cenușie, chiar și uimirea lui Viraine părea estompată.

— Ei, ca să vezi!

Un zâmbet obosit i s-a întins de-a lungul feței.

— Lady Yeine, poate că ești o Arameri veritabilă până la urmă.

— Fac ceea ce este necesar, i-am răspuns sec. Și știi la fel de bine ca mine că nu am timp să fiu mai subtilă.

Auzind asta, zâmbetul i-a pierit.

— Știu.

— Atunci ajută-mă!

— Ce mesaj vrei să trimit și cui?

— Dacă aș fi vrut să afle jumătate din palat, nu aș fi întrebat cum o pot face confidențial.

— Întreb pentru că singura cale de a trimite un astfel de mesaj este prin mine.

Am șovăit, neplăcut surprinsă. Dar am ajuns la concluzia că avea logică. Nu aveam idee cum funcționau cristalele de mesagerie în detaliu, dar ca orice magie bazată pe sigilii, imitau de fapt ceea ce ar fi putut face orice scrib competent.

Dar nu îmi plăcea Viraine, din motive pe care încă nu mi le puteam explica. Îi văzusem amărăciunea din privire, îi auzisem disprețul din voce de fiecare dată când vorbise despre Dekarta sau ceilalți pursangvini. Ca și enefadehii, el era o armă și probabil în aceeași măsură era și sclav. Totuși, ceva în legătură cu el mă făcea pur și simplu să mă simt incomod. Suspectam că de vină era lipsa lui de loialitate. Viraine nu era de partea nimănui, în afară de a lui. Asta însemna că puteam să mă bazez pe faptul că îmi va păstra secretele, dacă îi ofeream destul cât să merite efortul. Dar dacă beneficiul lui era mai mare divulgându-mi secretele și pârându-mă lui Dekarta? Sau mai rău – lui Relad sau Sciminei? În oamenii care servesc pe toată lumea nu poate avea încredere nimeni.

A rânjit văzând cum încercam să mă hotărăsc.

— Evident, ai putea oricând să-i ceri lui Sieh să transmită mesajul pentru tine. Sau lui Nahadoth. Sunt sigur că te-ar ajuta, dacă ar fi motivați corespunzător.

— Și eu sunt sigură... i-am răspuns distantă.

***

Limba darreză are un cuvânt pentru atracția pe care o simte cineva față de pericol: *esui*. *Esui* este ceea ce face războinicii să se avânte în lupte lipsite de orice șansă și să moară cu zâmbetul pe buze. *Esui* este și ceea ce atrage femeile către iubiți care nu sunt potriviți pentru ele – bărbați care ar fi tați nepricepuți sau războinici din armata inamică. Cuvântul senmit cel mai apropiat este „sete", dacă sunt incluse și variațiunile „sete de sânge" și „sete de viață", cu toate că nu surprind cu acuratețe natura stratificată a lui *esui*. Înseamnă glorie și prostie. Reprezintă tot ce este judicios, irațional, riscant – dar fără *esui*, nu are sens să trăiești.

Acest *esui*, cred, este ceea ce mă atrage către Nahadoth. Poate că este și ceea ce îl atrage pe el către mine.

Dar divaghez.

***

— ...dar atunci orice alt pursangvin ar putea să-i comande să divulge mesajul meu.

— Chiar crezi că mi-aș bate capul să mă implic în urzelile tale? După ce am trăit între Relad și Scimina timp de douăzeci de ani?

Viraine și-a dat ochii peste cap.

— Nu mă interesează care dintre voi ajunge succesorul lui Dekarta.

— Următorul cap de familie ți-ar putea face viața mai ușoară. Sau mai grea.

Vorbisem pe un ton neutru. Lasă-l să audă promisiuni sau amenințări, după bunul-plac.

— Cred că pe toată lumea interesează cine ajunge pe jilțul de piatră.

— Până și Dekarta răspunde în fața unei puteri mai mari, a spus Viraine.

În timp ce mă întrebam ce însemna asta, în numele zeilor, în contextul discuției noastre, Viraine s-a uitat în gaura din spatele grilajului de metal. Ochii lui reflectau lumina slabă. Apoi expresia i s-a schimbat în ceva ce m-a făcut imediat să devin atentă.

— Vino, mi-a spus, făcând semn către grilaj. Privește!

M-am încruntat.

— De ce?

— Sunt curios în legătură cu ceva.

— Cu ce?

Nu a mai spus nimic. Mă aștepta. Până la urmă, am oftat și m-am dus la marginea grilajului.

La început nu am văzut nimic. Apoi a urmat încă un geamăt slab și cineva s-a târât în lumină. A fost nevoie de toată stăpânirea de sine de care puteam da dovadă pentru a nu fugi să vomit.

Ia o ființă umană. Învârte-i și întinde-i membrele de parcă ar fi din lut. Adaugă noi membre, pentru cine știe ce scop. Scoate-i unele dintre măruntaie în afara corpului, dar lasă-le să funcționeze mai departe. Ferecă-i gura și... Tată al Văzduhului! Zeul tuturor zeilor!

Cel mai rău era că puteam încă citi inteligență și conștiență în ochii desfigurați. Nu îi permiseseră nici măcar să-și găsească scăparea în nebunie.

Nu am putut să-mi ascund cu totul reacția. Aveam o peliculă de transpirație pe frunte și pe buza superioară când mi-am ridicat privirea pentru a vedea expresia hotărâtă a lui Viraine.

— Ei bine? am întrebat.

A trebuit să înghit înainte să pot vorbi.

— Ți-a fost satisfăcută curiozitatea?

Felul în care se uita la mine m-ar fi deranjat și dacă nu am fi stat deasupra dovezii torturate, mutilate, a puterii lui. Era un soi de poftă în ochii lui, una care nu avea nicio legătură cu sexul, era doar... ce? Nu îmi puteam da seama, dar îmi aducea aminte, în mod neplăcut, de întruchiparea omenească a lui Nahadoth. Amândoi mă făceau să-mi doresc la fel de mult să am un cuțit în mână.

— Da, a spus încet.

Nu era nici urmă de zâmbet pe fața lui, dar îi vedeam sclipirea triumfătoare în ochi.

— Voiam să știu dacă ai vreo șansă, oricât de mică, înainte de a te ajuta.

— Și verdictul tău este... ? am întrebat, dar știam deja.

A făcut un semn către puț.

— Kinneth ar fi putut privi la chestia aia fără să clipească măcar. Ar fi putut săvârși fapta singură, și chiar i-ar fi și plăcut.

— Minți!

— Sau s-ar fi prefăcut că îi place, destul de convingător încât nici nu s-ar fi văzut vreo diferență. Avea ceea ce e necesar pentru a-l înfrânge pe Dekarta. Tu nu ai.

— Poate că nu, m-am răstit. Dar cel puțin încă am suflet. Tu pentru ce l-ai dat la schimb pe al tău?

Spre surprinderea mea, bucuria lui Viraine a părut să pălească. S-a uitat în jos în puț, lumina cenușie făcându-i ochii să pară lipsiți de culoare, mai bătrâni chiar decât cei ai lui Dekarta.

— Nu pentru îndeajuns de mult, a spus și a plecat.

A trecut pe lângă mine, apoi a luat-o în jos pe coridor, îndreptându-se către lift.

Nu l-am urmat. În schimb, m-am dus lângă peretele din fund al camerei, m-am așezat sprijinindu-mă de el și am așteptat. După ceea ce a părut o eternitate de liniște cenușie, întreruptă doar de ocazionalele sunete sleite de suferință ale nefericitului suflet din puț, am simțit un tremur familiar

răspândindu-se prin materia palatului. Am așteptat o vreme, numărând minutele, până când s-a înserat. Apoi m-am ridicat și m-am dus către coridor, cu spatele la temniță. Lumina cenușie îmi întindea umbra de-a lungul podelei într-o linie subțire, estompată. M-am asigurat că fața îmi era în umbră înainte de a spune:

— Nahadoth.

Pereții s-au întunecat înainte să apuc să mă întorc. Și totuși camera era mai luminoasă decât ar fi trebuit din cauza luminii din temniță. Dintr-un anumit motiv, întunecimea lui Nahadoth nu avea niciun efect asupra luminii de acolo.

M-a privit cu o expresie impenetrabilă. Fața lui era chiar și mai neomenesc de perfectă în lumina lipsită de culoare.

— Pe aici, i-am spus, trecând pe lângă el către temniță.

Prizonierul dinăuntru se uita în sus la mine, simțindu-mi poate intențiile. Nu m-a deranjat să mă uit la el de data asta, în timp ce arătam cu degetul către puț.

— Vindecă-l! i-am spus lui Nahadoth.

M-am așteptat la o reacție mânioasă, amuzată sau triumfătoare. Nu exista niciun fel de a prevedea reacția Stăpânului Nopții în fața primului meu ordin. Singurul lucru la care nu mă așteptam totuși a fost răspunsul pe care mi l-a dat.

— Nu pot.

M-am încruntat. S-a uitat în temniță, lipsit de orice fel de reacție.

— Ce vrei să spui?

— Dekarta a dat ordinul care a cauzat asta.

Și din cauză că Dekarta purta sigiliul principal, nu puteam contramanda ordinele date de el. Am închis ochii și am trimis o rugăciune scurtă de iertare către... ei bine, către orice zeu ar fi catadicsit să asculte.

— Foarte bine atunci, am spus.

Vocea mea a părut foarte mică în încăperea largă.

Am respirat adânc şi am zis:

— Ucide-l!

— Nu pot face nici asta.

Asta chiar că m-a şocat.

— De ce în numele Maelstromului nu poţi?

Nahadoth a zâmbit. Era ceva ciudat la acel zâmbet, ceva care mă deranja mai mult decât de obicei, dar nu îmi puteam permite să îi dau prea mare importanţă.

— Succesiunea va avea loc în patru zile, a spus. Cineva trebuie să trimită Piatra Pământului în încăperea în care are loc ritualul. Aşa e tradiţia.

— Poftim? Nu înţeleg...

Nahadoth a arătat către puţ. Nu la creatura care se foia plângând acolo, ci puţin mai departe. I-am urmărit direcţia degetului şi am văzut ceva ce nu observasem înainte. Podeaua temniţei strălucea în acea stranie lumină cenuşie, atât de diferită de cea a pereţilor palatului. Locul spre care indica Nahadoth părea să fie acolo unde se concentra lumina, nu atât de mult mai intensă, cât pur şi simplu *mai cenuşie*. M-am holbat într-acolo şi mi s-a părut că văd o umbră mai întunecată încastrată în peretele translucid al palatului. Ceva mic.

În tot acest timp, se aflase chiar sub picioarele mele. Piatra Pământului.

— Văzduhul există pentru a-i cuprinde şi canaliza puterea, dar aici, atât de aproape, există întotdeauna scurgeri.

Degetul lui Nahadoth s-a mişcat puţin, îndreptându-se acum spre creatură.

— Puterea Pietrei îl ţine în viaţă.

Îmi simţeam gura uscată.

— Şi... ce ai vrut să spui prin... trimiterea Pietrei în camera ritualului?

A arătat în sus de data asta. Am văzut că tavanul încăperii în care se afla temniţa avea o deschidere îngustă şi rotunjită în centru, ca un fel de mic şemineu. Tunelul îngust

din spatele ei ducea direct în sus, cel puțin din câte îmi dădeam seama.

— Niciun fel de magie nu poate acționa direct asupra pietrei. Niciun fel de carne vie nu poate să se apropie de ea fără a suferi consecințe nefaste. Deci chiar și pentru o sarcină relativ simplă cum ar fi mutarea pietrei de aici până în camera de deasupra, unul dintre copiii Enefei trebuie să-și dea viața.

Am înțeles în cele din urmă. Ah, în numele zeilor, era monstruos! Moartea ar fi fost o ușurare pentru bărbatul necunoscut din puț, dar piatra prevenea asta cumva. Pentru a câștiga eliberarea din acea închisoare diformă de carne, omul va trebui să colaboreze cumva la propria execuție.

— Cine este? am întrebat.

Dedesubt, omul reușise cumva să stea jos într-un sfârșit, dar cu vădit disconfort. L-am auzit plângând încet.

— Doar un alt prost prins rugându-se unui zeu interzis. Întâmplător, e o rudă îndepărtată a familiei Arameri. Au câteva astfel de rude, lăsate libere pentru a aduce sânge nou în clan – așa că a fost condamnat de două ori mai aprig.

— Ar... ar putea...

Nu puteam gândi.

Monstruos.

— Ar putea trimite Piatra departe. Să o trimită într-un vulcan sau în vreo pustietate înghețată.

— Apoi unul dintre noi ar fi trimis să o recupereze. Dar nu-l va sfida pe Dekarta. Dacă nu trimite Piatra cum trebuie, iubita lui îi va împărtăși soarta.

În puț, bărbatul a îngăimat un geamăt îngrozitor de puternic, atât de asemănător unei tânguiri cât îi permitea gura lui deformată. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, încețoșând lumina gri.

— Șșș, mi-a șoptit Nahadoth.

M-am uitat la el surprinsă, dar încă privea către puț.

— Șșș. Nu va mai dura mult. Îmi pare rău.

Când Nahadoth mi-a văzut confuzia, mi-a oferit încă unul din acele zâmbete ciudate, pe care nu le înțelegeam sau pe care nu voiam să le înțeleg. Dar asta din cauza ignoranței mele. Mă încăpățânam să cred că îl cunosc.

— Le aud întotdeauna rugăciunile, mi-a spus Stăpânul Nopții, chiar dacă nu am voie să le răspund.

***

Stăteam la piciorul digului, privind în jos la orașul aflat la jumătate de kilometru sub noi.

— Trebuie să amenințe pe cineva, am spus.

Nu mai vorbisem de la ieșirea din temniță. Nahadoth m-a însoțit la dig, eu mergând aiurea, el urmându-mă. Servitorii și pursangvinii ne-au ocolit pe amândoi cu teamă. Nahadoth nu mi-a răspuns, dar l-am simțit acolo, lângă mine.

— Pe ministrul țării Menchey, un bărbat pe nume Gemd, care probabil conduce alianța împotriva Darrului. Pe el trebuie să-l amenințe.

— Pentru a amenința, trebuie să ai puterea de a face rău, a replicat Nahadoth.

Am dat din umeri.

— Am fost primită în familia Arameri. Gemd presupune deja că dețin astfel de putere.

— Dreptul tău de a ne porunci nu este valabil în afara Văzduhului. Iar Dekarta nu îți va oferi niciodată permisiunea de a face rău unei națiuni care nu l-a ofensat.

Nu am răspuns.

Nahadoth și-a mutat privirea către mine, amuzat.

— Înțeleg. Dar o cacealma nu-l va ține pe bărbatul acela în loc prea mult timp.

— Nici nu trebuie.

M-am îndepărtat de lângă balustradă, m-am întors cu fața la el și i-am explicat:

— Trebuie să-l întârzie doar cu patru zile. Și îți pot folosi puterea și în afara Văzduhului... dacă îmi permiți. Mi-o vei permite?

Nahadoth s-a îndreptat și el, spre surprinderea mea, a ridicat o mână spre mine. Mi-a prins obrazul în palmă și mi-a trasat cu degetul mare conturul buzei de jos. Nu pot să nu recunosc că m-a făcut să am gânduri periculoase.

— Mi-ai ordonat să ucid în seara asta, mi-a spus.

Am înghițit în sec.

— Din milă.

— Da.

Avea din nou privirea aceea străină, tulburătoare. În sfârșit i-am putut spune pe nume: compasiune. O înțelegere aproape omenească, ca și cum în acel moment chiar ar fi gândit și simțit ca unul dintre noi.

— Nu vei fi niciodată Enefa, mi-a spus. Dar ai o parte din tăria ei de caracter. Nu te simți jignită de comparație, micuț pion.

Am tresărit, întrebându-mă din nou dacă putea citi gândurile.

— Nu fac comparația asta cu ușurință, a continuat el.

Apoi Nahadoth a pășit înapoi. Și-a întins brațele în lateral, expunându-și vidul întunecat care-i servea drept trup, și a așteptat.

Am pășit înăuntrul lui și m-a cuprins întunericul. E posibil să fi fost doar imaginația mea, dar mi s-a părut mai cald de data asta.

19. Diamante

Eşti insignifiantă. Una între milioane, nici specială, nici unică. Nu eu am cerut această infamie şi îmi displace comparaţia.

Bine. Nici eu nu te plac.

***

Ne-am făcut apariţia sub un candelabru, într-o sală impunătoare de marmură albă şi cenuşie, puternic iluminată, încadrată de ferestre dreptunghiulare. Dacă nu aş fi văzut cum arătau sălile din Văzduh, aş fi fost impresionată de încăpere. La ambele capete ale sălii se aflau uşi duble de lemn negru şlefuit. Am presupus că ne aflam cu faţa către uşile potrivite. Prin ferestrele deschise, auzeam comercianţi anunţându-şi mărfurile, un copil gălăgios, nechezatul unui cal, râsetele unor femei. Viaţa de oraş.

Nu era nimeni prin preajmă, cu toate că abia se lăsase seara. Îl cunoşteam destul de bine pe Nahadoth de acum încât să suspectez că acest lucru fusese intenţionat.

M-am uitat spre uşi.

— Gemd e singur?

— Nu. Are un grup de gărzi, aliaţi şi sfetnici cu el.

Evident. Plănuirea unui război necesita muncă în echipă. M-am încruntat, apoi am încercat să mă controlez. Nu puteam face asta dacă eram agitată. Scopul meu era să îi

întârzii, să mențin pacea cât mai mult timp posibil. Mânia nu ar fi folosit la nimic.

— Te rog, încearcă să nu omori pe nimeni, am murmurat în timp ce ne apropiam de ușă.

Nahadoth nu mi-a răspuns, dar sala a devenit mai întunecată, umbrele tremurânde ale luminii aruncate de torțe subțiindu-se până la dimensiunea unor lame. Aerul părea dens.

Asta învățaseră și strămoșii mei din clanul Arameri, cu costul propriilor vieți și suflete: Stăpânul Nopții nu poate fi controlat. Poate fi numai descătușat. Dacă Gemd mă forța să recurg la puterea lui Nahadoth...

Mă rugam să nu fie necesar.

Am pășit înainte.

Ușile s-au dat în lături în momentul în care am ajuns lângă ele, lovindu-se de pereți cu o bufnitură cu ecou care ar fi trebuit să aducă jumătate din gărzile palatului încoace în fugă, dacă ar fi fost destoinici. A fost o intrare destul de dramatică. Am intrat întâmpinată de un cor de strigăte de uimire și înjurături. Bărbații care stătuseră în jurul unei mese late, încărcate de hârtoage, au sărit în picioare, unii bâjbâind după arme, alții holbându-se la mine prosteşte. Doi dintre ei purtau pelerine de un roșu închis, pe care le-am recunoscut ca fiind straiele războinicilor din Tok. Deci Tokul era unul dintre ținuturile cu care se aliase Mencheyul. În capul mesei stătea un om de vreo șaizeci de ani: îmbrăcat opulent, cu părul grizonant și o expresie dură a feței. Îmi amintea de Dekarta, dar numai prin prestanță. Mencheyenii erau un popor din Nordul Îndepărtat și arătau mai mult ca darrezii decât ca amnii. Bărbatul s-a ridicat pe jumătate, apoi a rămas ca suspendat unde era, mai mult furios decât surprins.

Mi-am fixat privirea asupra lui, cu toate că știam că statul Menchey, ca și Darrul, era guvernat mai mult de consiliu decât de căpetenie. În multe feluri, și el, și eu eram

de fapt marionete în jocurile puterii. Dar în această confruntare, el urma să fie elementul cheie.

— Domnule ministru, i-am spus în senmită. Salutări!

Ochii i s-au îngustat.

— Eşti căţeaua aia darreză!

— Una dintre multele, da.

Gemd s-a întors către unul dintre oamenii lui şi a murmurat ceva. Omul a plecat grăbit. Îl pusese să chestioneze gărzile ca să afle cum de reuşisem să intru, evident. Apoi Gemd şi-a concentrat atenţia asupra mea, cântărindu-mă cu atenţie.

— Acum eşti de una singură, a spus încet. Sau nu? Nu se poate să fii atât de proastă încât să fi venit singură.

A fost cât p-aci să mă uit în jur, dar m-am oprit la timp. Evident că Nahadoth a ales să nu apară. Enefadehii s-au legat să mă ajute, la urma urmei, şi dacă l-aş fi avut pe Stăpânul Nopţii bântuind în spatele meu ca o umbră supradimensionată, mi-aş fi pierdut până şi bruma de autoritate pe care o aveam în ochii acestor oameni.

Dar Nahadoth era lângă mine. Îl simţeam.

— Am venit, am spus. Nu chiar singură. Dar totuşi, niciun membru al familiei Arameri nu este vreodată complet singur, nu-i aşa?

Unul dintre oamenii lui, îmbrăcat aproape la fel de somptuos ca Gemd, şi-a mijit ochii.

— Nu eşti Arameri, a spus. Nici măcar nu ştiau de tine până în urmă cu câteva luni.

— De asta ai hotărât să întemeiezi această alianţă? am întrebat, făcând un pas în faţă.

Câţiva dintre bărbaţi s-au încordat, dar majoritatea nu au făcut-o. Nu eram prea intimidantă.

— Nu prea are sens, am continuat eu. Dacă sunt atât de neînsemnată pentru familia Arameri, atunci înseamnă că Darrul nu prezintă nicio ameninţare.

— Darrul este întotdeauna un pericol, a mârâit un alt bărbat. Voi, târfe mâncătoare de bărbați...

— Destul! a spus Gemd.

Omul s-a retras.

Bun, deci Gemd nu era chiar o marionetă.

— Să înțeleg că atacul împotriva Darrului nu are nicio legătură cu faptul că am fost primită în familia Arameri?

Mi-am ațintit privirea asupra bărbatului pe care îl întrerupsese Gemd, apoi am continuat:

— Aha, înțeleg. Are legătură cu vechile dușmănii între popoare. Ultimul război dintre popoarele noastre a avut loc în urmă cu mai multe generații decât poate număra oricare dintre noi. Țara voastră are o memorie chiar atât de bună?

— Darrul a pus stăpânire pe platoul Atir în acel război, a spus Gemd încet. Știi că îl vrem înapoi.

Știam, dar știam și că era un motiv prostesc, foarte prostesc de a începe un război. Oamenii care locuiau în Atir nici măcar nu mai vorbeau mencheyena. Nimic din toate astea nu avea sens, și asta a fost de ajuns pentru a-mi face sângele să se înfierbânte.

— Cine este? am întrebat. Care dintre verii mei vă manevrează, trăgându-vă de sfori? Relad? Scimina? Vreun lingău de-al lor? Pentru cine te prostituezi, Gemd, și cât ai cerut ca să te apleci?

Maxilarul lui Gemd s-a încleștat, dar nu a spus nimic. Oamenii lui nu erau atât de bine antrenați. Se foiau și mă săgetau cu privirea. Totuși, nu toți, am observat. I-am reținut pe cei care păreau stânjeniți, pentru că știam că erau cei prin intermediul cărora Scimina sau vreo altă rudă de-a mea alesese să lucreze.

— Sunteți un oaspete neinvitat, Yeine-*ennu*, a spus Gemd. Lady Yeine, de fapt. Îmi întrerupeți treburile. Spuneți ceea ce ați venit să spuneți, apoi am să vă rog să plecați.

Mi-am înclinat capul într-o parte și am zis:

— Renunță la planurile de a ataca Darrul.

Gemd a așteptat o clipă.

— Sau?

Am clătinat din cap.

— Nu există alternative, domnule ministru. Am învățat o sumedenie de lucruri de la rudele mele din familia Arameri în ultima vreme, inclusiv arta mânuirii puterii absolute. Nu oferim ultimatumuri. Dăm ordine, și ele sunt ascultate.

Oamenii s-au uitat unii la alții, cu expresii care variau între furie și îndoială. Doi dintre ei și-au păstrat expresiile neutre: bărbatul bine îmbrăcat de lângă Gemd și Gemd însuși. Vedeam în ochii lor că își calculau următoarea mișcare.

— Nu deții putere absolută, a spus bărbatul de lângă Gemd.

Și-a păstrat tonul neutru, ceea ce însemna că nu era cu totul sigur de ceea ce spunea.

— Nici măcar nu ai fost numită moștenitor.

— E adevărat, am recunoscut. Numai Stăpânul Dekarta deține puterea absolută asupra Celor O Sută de Mii de Regate. Chiar dacă înfloresc. Chiar dacă se ofilesc. Chiar dacă sunt nimicite și uitate.

Fruntea lui Gemd s-a încrețit un pic auzind asta, dar încă nu era încruntat.

— Bunicul deține această putere, dar poate să o delege oricăruia dintre noi, cei din Văzduh, care îi suntem în grații, am spus.

I-am lăsat să se întrebe dacă eram sau nu în grațiile bunicului. Cel mai probabil, faptul că fusesem chemată în Văzduh și numită pursangvin fusese un semn că eram în grațiile lui.

Gemd i-a aruncat o privire bărbatului de lângă el, înainte de a spune:

— Trebuie să înțelegeți, lady Yeine, că odată puse în mișcare, planurile se pot dovedi dificil de oprit. Vom avea nevoie de timp pentru a discuta... ordinul dumneavoastră.

— Bineînțeles, i-am spus. Aveți zece minute la dispoziție. Voi aștepta.

— Ah, ce...

Această exclamație a venit din partea unui alt bărbat, mai tânăr și mai masiv, unul dintre cei pe care-i însemnasem în minte ca fiind controlați de ordinele cuiva din familia Arameri. S-a uitat la mine de parcă aș fi fost un excrement de pe talpa cizmei lui.

— Domnule ministru, cu siguranță că nu poți lua în serios această cerere ridicolă!

Gemd s-a încruntat la el, dar a fost evident că mustrarea tacită nu a avut niciun efect. Tânărul s-a îndepărtat de masă și a venit spre mine, întreaga lui postură radiind amenințare. Femeile darreze sunt învățate cum să trateze acest tip de comportament din partea bărbaților. Este un truc animalic pe care-l folosesc, precum câinii care-și zbârlesc blana și mârâie. Rareori reprezintă un pericol real. Puterea femeilor stă în a discerne când amenințarea este reală și când este doar larmă și bravadă. Pentru moment, pericolul nu era real, dar acest lucru se putea schimba.

S-a oprit în fața mea și s-a întors către ai lui, arătând spre mine.

— Uitați-vă la ea! Probabil că a trebuit să cheme un scrib numai ca să confirme faptul că a ieșit dintr-o pizdă Arameri...

— Rish! a strigat Gemd cu furie. Stai jos!

Bărbatul, Rish, l-a ignorat și s-a întors înapoi către mine. Deodată amenințarea a devenit reală. Am văzut-o în modul în care și-a rotit corpul pentru a-și întinde mâna dreaptă spre mine. Intenționa să mă lovească cu dosul palmei. Am avut o clipă pentru a decide dacă să mă feresc sau dacă să scot cuțitul.

În acea fracțiune de secundă, am simțit puterea din jurul meu adunându-se, plină de mânie și la fel de ascuțită precum cristalul.

***

Faptul că mi-a venit în cap această analogie ar fi trebuit să fie un avertisment.

***

Rish a lovit. Am rămas nemișcată, încordându-mă pentru a încasa lovitura. La zece centimetri de fața mea, pumnul lui Rish a părut să ricoșeze din cauza unui scut invizibil. S-a auzit un trosnet puternic, ca de piatră lovind piatră.

Rish și-a tras mâna, speriat și probabil nedumerit de eșecul lui de a îmi arăta care mi-e locul. Și-a privit pumnul. Un petic de negru, fațetat și strălucitor, îi apăruse pe articulațiile degetelor. Mă aflam destul de aproape pentru a vedea carnea din jurul peticului bășicându-se, făcând broboane precum carnea gătită la foc. Numai că nu ardea, ci îngheța. Simțeam adierea de aer rece de unde stăteam. Oricum, efectul era același. Pe măsură ce carnea se veștejea și se cristaliza de parcă ar fi fost carbonizată, sub ea nu apărea carne vie, ci piatră.

M-am mirat că lui Rish i-a luat atât de mult până să înceapă să urle.

Toți bărbații din încăpere au reacționat la strigătul lui Rish. Unul s-a dat îndărăt de lângă masă, împleticindu-se, și aproape a căzut peste un scaun. Alți doi au alergat spre Rish, pentru a încerca să-l ajute. Gemd a pornit să ajute și el, dar un puternic instinct de conservare trebuie să se fi trezit în bărbatul bine îmbrăcat de lângă el. L-a prins pe Gemd de umăr, pentru a-l opri. Reacția lui s-a dovedit a fi înțeleaptă, pentru că primul dintre bărbații care au ajuns la Rish – unul dintre tokezi – îi prinsese încheietura pentru a vedea ce se întâmplase.

Negreala se răspândea cu repeziciune. Aproape toată palmă îi era acum un bulgăre strălucitor de cristal negru, de forma aproximativă a unui pumn. Doar vârfurile degetelor rămăseseră din carne și se transformau chiar în fața ochilor

mei. Rish, înnebunit de agonie, a încercat să se opună bărbatului tokez, iar acesta i-a prins pumnul încercând să-l imobilizeze. Aproape imediat s-a tras deoparte, de parcă piatra ar fi fost prea rece pentru a putea fi atinsă. Apoi tokezul și-a privit palma, văzând că pata neagră începuse să se răspândească și acolo.

Nu doar cristal, am conștientizat, cu partea minții ce nu-mi era încremenită de oroare. Substanța neagră era prea frumoasă pentru a fi cuarț, prea imaculată și limpede în felul în care se fațeta. Piatra strălucea în lumină ca diamantul, pentru că asta devenise carnea lor: diamant negru, cel mai rar și mai valoros dintre toate.

Tokezul a început să urle. La fel și alți câțiva bărbați din încăpere.

În tot acest timp, am stat pe loc și mi-am menținut o expresie impasibilă.

***

Nu ar fi trebuit să încerce să mă lovească. Merita ceea ce i se întâmplase. Nu ar fi trebuit să încerce să mă lovească.

Dar bărbatul care a încercat să-l ajute? El ce merita?

Sunt toți dușmanii mei, dușmanii poporului meu. Nu ar fi trebuit... nu ar trebui... Ah, zeilor! Zeilor!

Stăpânul Nopții nu poate fi controlat, copilă. Poate fi doar dezlănțuit. Și i-ai cerut să nu ucidă.

***

Nu puteam arăta slăbiciune.

Așadar, în timp ce Rish și tokezul se zbăteau și urlau, am trecut pe lângă ei și m-am apropiat de masă. Gemd s-a uitat la mine. Avea un rictus de dezgust și neîncredere.

— Ai tot timpul din lume pentru a-mi cântări ordinul, i-am spus și m-am întors să plec.

— Aș... așteaptă, a zis Gemd.

M-am oprit, fără să-mi las ochii să zăbovească asupra celor doi bărbați. Rish era aproape pe jumătate transformat în diamant acum, negreala întinzându-i-se asupra brațului și pieptului, în josul unui picior și pe o parte a gâtului. Zăcea pe podea și nu mai țipa, dar gemea în continuare pe o voce joasă, agonizantă. Poate că laringele i se transformase deja în diamant. Celălalt bărbat se întindea către camarazii lui, implorând să i se dea o sabie pentru a-și reteza brațul. Un tânăr – unul dintre moștenitorii lui Gemd, judecând după trăsături – și-a scos sabia și s-a apropiat, dar un alt bărbat l-a prins și l-a tras înapoi. Încă o decizie înțeleaptă. Fărâme de întuneric, nu mai mari decât un grăunte de nisip, luceau pe podea în jurul celor doi bărbați. Erau bucățele din carnea lui Rish, transformate și aruncate peste tot de zvârcolirile lui. Sub ochii mei, tokezul s-a prăbușit pe podea. S-a sprijinit în mâna sănătoasă și a atins una dintre fărâme cu degetul mare. Imediat, a început să i se transforme și mâna aceea în diamant.

— Oprește asta, a murmurat Gemd.

— Nu eu am început.

A înjurat precipitat în limba lui.

— Oprește-o, bătu-te-ar zeii! Ce fel de monstru ești?

Nu m-am putut abține să nu râd. Faptul că nu exista niciun pic de umor la mijloc, numai un chinuitor dezgust de mine însămi, le-a scăpat tuturor.

— Sunt Arameri, am spus eu.

Unul dintre bărbații din spatele nostru a tăcut brusc. M-am întors. Nu tokezul. El încă urla în timp ce întunericul își continua drumul de-a lungul coloanei lui. Diamantul se răspândise, acoperind gura lui Rish și consuma acum întreaga jumătate inferioară a feței lui. Părea să se fi oprit pe trunchi, dar își continua coborârea pe piciorul rămas. Bănuiam că urma să se oprească de tot după ce-i consuma toate părțile neesențiale ale trupului, lăsându-l astfel

mutilat şi poate nebun, dar în viaţă. Îi cerusem, ce-i drept, lui Nahadoth să nu ucidă.

Mi-am luat privirea de la el, ca să nu mă dau de gol vomitând.

— Înţelege un lucru, i-am spus.

Oroarea din inima mea se strecurase şi în voce. Îmi împrumutase un timbru mai profund şi o urmă de rezonanţă pe care nu o avusesem înainte.

— Dacă lăsându-i pe aceşti doi oameni să moară, îmi voi salva neamul, atunci îi las să moară.

M-am aplecat înainte, punându-mi mâinile pe masă.

— Dacă ucigând pe toţi cei aflaţi în această încăpere sau în acest palat, îmi voi salva poporul, atunci să ştii, Gemd, că o voi face. Şi tu ai face la fel, dacă ai fi în locul meu.

Gemd se uita lung la Rish. Apoi, privirea i s-a oprit asupra mea şi am văzut înţelegerea şi aversiunea care i-a străfulgerat ochii. Era şi o urmă de dezgust de sine ascunsă în ură? Mă crezuse când spusesem „şi tu ai face la fel"? Pentru că ar fi făcut la fel. Oricine ar fi făcut la fel, înţelegeam acum. Noi, muritorii, nu ne-am fi oprit de la nimic când venea vorba de a-i proteja pe cei pe care-i iubeam.

Aveam să-mi repet asta pentru tot restul vieţii.

— Destul!

Abia l-am auzit pe Gemd printre strigăte, dar i-am văzut buzele mişcându-se.

— Destul! Voi contramanda atacul, a spus el.

— Şi vei dizolva alianţa?

— Pot vorbi numai în numele Mencheyului.

În tonul lui se simţea înfrângerea. Nu s-a uitat în ochii mei.

— Ceilalţi pot alege să continue.

— Atunci avertizează-i, domnule ministru Gemd. Data viitoare când voi fi nevoită să fac asta, vor suferi două sute, nu doar doi. Dacă vor continua, două mii. Voi aţi început acest război, nu eu. Şi nu voi lupta cinstit.

Gemd s-a uitat la mine cu ură mută. I-am susținut privirea încă o vreme, apoi m-am întors către cei doi bărbați. Tokezul încă se zvârcolea și plângea pe podea. Celălalt, Rish, părea catatonic. M-am apropiat de ei. Fărâmele negre, strălucitoare și mortale nu mi-au făcut niciun rău, ci au scârțâit, crăpând sub pașii mei.

Nahadoth putea opri magia, eram sigură de asta. Ar fi putut chiar să-i vindece pe cei doi bărbați. Dar siguranța Darrului depindea de abilitatea mea de a sădi frica în inima lui Gemd.

— Termină treaba! i-am spus.

Negreala a clocotit și i-a consumat pe cei doi bărbați în doar câteva secunde. Vapori de condens s-au ridicat în jurul lor, în timp ce ultimele lor strigăte s-au amestecat cu zgomotul cărnii trosnind și al oaselor frângându-se. Apoi, totul s-a încheiat. În locul bărbaților se aflau două geme enorme, fațetate, în forma nefinisată a unor siluete încovoiate. Minunate și destul de valoroase, am presupus. În lipsa altei mângâieri, cel puțin familiile lor urmau să trăiască bine de acum înainte. Asta dacă familiile alegeau să vândă rămășițele celor dragi.

Am trecut printre diamante în drum spre ieșire. Gărzile care veniseră în spatele meu mi-au făcut loc să trec, unii dintre ei împleticindu-se grăbiți. Ușile s-au închis singure în urma mea, dar încet de data asta. Când au fost complet închise, m-am oprit.

— Să te duc acasă? a întrebat Nahadoth din spatele meu.

— Acasă?

— În Văzduh.

A, da. Acolo era „acasă" pentru membrii familiei Arameri.

— Să mergem, i-am răspuns.

Întunericul m-a înconjurat. Când s-a limpezit, eram din nou în curtea exterioară a Văzduhului, dar în Grădina Celor O Sută de Mii acum, nu pe dig. O potecă de pietre șlefuite se unduia între straturi ordonate de flori, fiecare

umbrit de câte o specie diferită de copac exotic. În depărtare, printre frunze, puteam vedea cerul înstelat și munții care se întâlneau cu el.

Am mers prin grădină până când am găsit un loc în care priveliștea nu era blocată de nimic, sub un copac miniatural, un clopot-de-satin. Gândurile mi se învălmășeau în vârtejuri lente și obosite. Începeam să mă obișnuiesc cu răcoarea lui Nahadoth în spatele meu.

— Arma mea, i-am spus.

— În același fel în care tu ești a mea.

Am dat din cap, oftând în fața unei brize care mi-a ridicat părul și a stârnit frunzele clopotului-de-satin făcându-l să freamăte. Întorcându-mă cu fața la Nahadoth, un pâlc de nori a trecut peste luna în creștere. Mantia lui a părut să înflorească în acea clipă mai întunecată, crescând incredibil, până când aproape a eclipsat palatul, în valuri unduitoare de întuneric. Apoi norul a trecut și mantia a devenit doar o mantie din nou.

Deodată m-am simțit precum acea mantie sălbatică, de necontrolat, îmbătată de viață. Mi-am ridicat brațele și mi-am închis ochii în timp ce o altă briză a venit în rafale. Era atât de bine.

— Mi-aș dori să pot zbura, am spus.

— Îți pot dărui asta prin magie, pentru o vreme.

Am clătinat din cap, închizând ochii pentru a mă legăna în vânt.

— Magia e rea.

Știam asta, ah, știam atât de bine acum!

Nu a răspuns, ceea ce m-a mirat până când m-am gândit mai bine. După ce a văzut atâtea generații ipocrite ale familiei Arameri, poate că lui Nahadoth nu-i mai păsa destul cât să se plângă.

Era tentant, atât de tentant, să nu-mi mai pese nici mie. Mama, Darrul, succesiunea... ce importanță mai aveau? Aș fi putut uita totul atât de ușor, ca să-mi petrec tot restul

vieții – toate cele patru zile – dând ghes oricărui moft sau plăcere.

Orice plăcere, mai puțin una.

— Noaptea trecută... am spus, lăsându-mi în sfârșit brațele în jos. De ce nu m-ai ucis?

— Ești mai utilă în viață.

Am râs. Mă simțeam amețită, nesăbuită.

— Asta înseamnă că sunt singura persoană din Văzduh care nu are motive să se teamă de tine?

Am știut că era o întrebare prostească imediat ce am pus-o, dar nu cred că eram chiar întreagă la minte în clipa aceea.

Din fericire, Stăpânul Nopții nu a răspuns la întrebarea mea stupidă și periculoasă. M-am uitat iarăși la el ca să încerc să ghicesc în ce dispoziție era și am văzut că mantia lui de noapte se schimbase din nou. Acum fuioarele erau lungi și subțiri, plutind prin grădină ca niște straturi de fum de foc de tabără. Cele mai apropiate de mine s-au răsucit spre interior, înconjurându-mă din toate părțile. Mi-au amintit de niște plante din ținutul meu natal, cărora le creșteau dinți sau tentacule lipicioase, pentru a prinde insectele în capcană.

În inima acestei flori întunecate, momeala era chipul lui strălucitor, cu ochii lipsiți de orice fel de scânteiere. Am pășit mai aproape, mai adânc în umbra lui, și el a zâmbit.

— Nu ai fi fost nevoit să mă ucizi, am spus moale.

Mi-am plecat capul și l-am privit printre gene, arcuindu-mi trupul într-o invitație tăcută. Toată viața văzusem femeile mai frumoase decât mine făcând asta, dar eu nu îndrăznisem niciodată. Am ridicat o mână și mi-am îndreptat-o către pieptul lui, așteptându-mă întrucâtva să nu ating nimic și să fiu înșfăcată de întuneric. Dar de data asta se afla un trup între umbre, un trup neașteptat de real. Nu-l puteam vedea, nu vedeam nici locul în care mâna

mea îl atingea, dar îi simțeam pielea netedă și răcoroasă sub buricele degetelor.

Piele goală. Zeilor!

Mi-am trecut limba peste buze și l-am privit în ochi.

— Sunt multe lucrurile pe care mi le-ai fi putut face fără a-mi compromite... utilitatea.

Ceva pe fața lui s-a schimbat, precum un nor acoperind luna. Avea privirea unui animal de pradă. Dinții îi erau mai ascuțiți când mi-a vorbit.

— Știu.

Ceva s-a schimbat și în sinea mea, în momentul în care sentimentul acela sălbatic s-a potolit. Acea privire din ochii lui. O parte din mine o așteptase.

— Ai face-o? am spus și mi-am lins din nou buzele.

Simțeam un nod în gât. Am înghițit în sec, apoi am continuat:

— M-ai ucide? Dacă... ți-aș cere asta?

A urmat o pauză.

Când Stăpânul Nopții mi-a atins fața, trasându-mi conturul maxilarului cu vârfurile degetelor, am crezut că îmi închipui. Acel gest era încărcat de o tandrețe inconfundabilă. Dar apoi, la fel de tandru, mâna a alunecat în jos și m-a prins de gât. În momentul în care s-a aplecat, apropiindu-se, am închis ochii.

— Îmi ceri să te ucid chiar acum?

Buzele lui mi-au atins ușor urechea în timp ce îmi șoptea întrebarea.

Am deschis gura pentru a-i răspunde, dar n-am reușit. Deodată, tremuram. Lacrimile mi-au umplut ochii, curgându-mi în jos pe obraji și peste mâna lui. Voiam atât de mult să vorbesc, să-l implor. Dar nu am putut să fac nimic, în afară de a sta acolo, tremurând și plângând, în timp ce răsuflarea lui îmi gâdila urechea. Inspir, expir. De trei ori.

Apoi mi-a dat drumul și genunchii mi-au cedat. Am căzut și m-am trezit îngropată în întunericul lui moale

și răcoros, lipită de un piept pe care nu-l puteam vedea. Am început să plâng cu suspine. După o clipă, mâna care aproape mă omorâse mi-a cuprins ceafa. Cred că am plâns așa vreo oră, deși e posibil să fi trecut mai puțin. Nu știu. M-a ținut strâns în brațe tot timpul.

20. Arena

Tot ce a mai rămas din vremurile dinaintea Războiului Zeilor sunt miturile transmise în şoaptă şi legendele pe jumătate uitate. Preoţii se grăbesc să pedepsească pe oricine este prins spunând poveştile astea. Nu a existat nimic înaintea lui Itempas, după părerea lor. Chiar şi în vremea Celor Trei, el a fost primul şi cel mai important. Totuşi, legendele persistă.

De exemplu, se spune că odinioară muritorii ofereau sacrificii umane Celor Trei. Umpleau o încăpere cu voluntari: tineri, bătrâni, femei, bărbaţi, săraci, bogaţi, sănătoşi, infirmi – toată varietatea şi bogăţia spectrului omenesc. Cu ocazia unei sărbători sacre pentru Cei Trei (nu se mai ştie exact cum se chema sărbătoarea) oamenii îi chemau pe zei, invitându-i să ia parte la ospăţ.

Se spune că Enefa i-ar fi cerut pe bătrâni şi bolnavi – paradigma mortalităţii. Îi punea să aleagă: vindecare sau o moarte blândă şi liniştită. Poveştile spun că destul de mulţi alegeau varianta din urmă, deşi nu îmi pot imagina de ce.

Itempas îi lua pe atunci pe cei pe care-i ia şi în ziua de azi – cei mai maturi şi nobili, cei mai strălucitori, cei mai talentaţi. Aceştia au devenit preoţii lui, punând datoria şi conformismul mai presus de orice, iubindu-l şi supunându-i-se în toate privinţele.

Nahadoth îi prefera pe cei tineri, sălbatici şi lipsiţi de griji, cu toate că ocazional mai lua şi câte un adult. Lua pe

oricine era dispus să se ofere clipei. Îi seducea și era sedus de ei. Se desfăta cu lipsa lor de inhibiție și li se oferea în întregime.

Itempanii se tem că amintirea acelor vremuri îi poate face pe oameni să tânjească după ele din nou, căzând astfel în erezie. Cred că supraestimează pericolul. Oricât aș încerca, nu-mi pot închipui cum e să trăiești într-o asemenea lume și nu aș vrea să ne întoarcem de unde am plecat. Avem destule bătăi de cap cu un singur zeu în prezent. De ce în numele Maelstromului am vrea să trăim din nou conduși de trei?

***

Mi-am pierdut următoarea zi fără rost, irosind un sfert din ceea ce mai rămăsese din viața mea. N-am făcut asta intenționat. Dar mă întorsesem în apartamentul meu abia în zori și era a doua noapte în care nu dormisem, așa că am simțit nevoia să mă odihnesc până după-amiază. Am visat o mie de fețe, reprezentând milioane de suflete, toate distorsionate de agonie sau groază sau disperare. Am simțit mirosul sângelui și al cărnii arse. Am văzut un deșert presărat cu copaci căzuți, pentru că fusese odată o pădure. M-am trezit plângând, într-atât de vinovată mă simțeam.

Târziu în cursul după-amiezei, am auzit o bătaie în ușă. Simțindu-mă singură și neglijată – nici măcar Sieh nu venise să mă viziteze –, m-am dus să deschid, sperând să fie un prieten.

Era Relad.

— În numele tuturor zeilor nefolositori, ce ai făcut? m-a întrebat.

***

În arenă, mi-a spus Relad. Unde pursangvinii se joacă de-a războiul.

Acolo aveam să o găsesc pe Scimina, care aflase cumva de eforturile mele de a-i dejuca planurile. Îmi spusese asta printre blesteme, blasfemii și multe calomnii referitoare la descendența mea inferioară de semisangvin, dar măcar înțelesesem partea cu arena. Relad nu părea să știe ce aflase Scimina, iar asta mi-a oferit un pic de speranță... dar nu multă.

Tremuram de încordare când am ieșit din lift și m-am trezit într-o mulțime de oameni care stăteau cu spatele la mine. Cei mai apropiați de lift făcuseră un pic de spațiu, probabil după ce fuseseră îmbrânciți din spate, în mod repetat, de nou-veniți, dar după ei era un zid compact de oameni. Majoritatea erau servitori cu haine în alb. Câțiva erau mai bine îmbrăcați, și aveau însemne de sfertsangvini sau optimsangvini. Înaintând, m-am frecat de oameni îmbrăcați în brocart sau mătase, pentru că renunțasem la politețe și-i împingeam pur și simplu pentru a-mi croi drum. Era un proces lent, pentru că majoritatea erau mai înalți decât mine și erau foarte absorbiți de ceea ce se întâmpla în mijlocul încăperii.

Auzeam strigăte din față.

Poate că n-aș fi ajuns acolo niciodată, dacă cineva nu s-ar fi uitat în spate, recunoscându-mă, și nu i-ar fi șoptit apoi cuiva din apropiere. Murmurul s-a împrăștiat prin mulțime și m-am trezit deodată ținta a zeci de priviri tăcute, stăpânite. M-am oprit, enervată, dar drumul spre centru s-a eliberat brusc, pentru că toată lumea mi-a făcut loc. M-am grăbit, numai pentru a mă opri imediat din cauza șocului.

Pe podea stătea îngenuncheat un bătrân costeliv și dezbrăcat, în lanțuri, într-o baltă de sânge. Părul lui alb, lung și lins, atârna în jurul feței, acoperindu-i-o, și-l auzeam gâfâind neregulat, încercând să-și tragă sufletul. Trupul îi era acoperit de răni sfâșiate. Dacă ar fi fost vorba doar de spate, aș fi crezut că a fost biciuit, dar nu avea răni doar

pe spate. Avea și picioarele pline de sânge, și mâinile, și obrajii, și bărbia. Era în genunchi. Avea tăieturi până și pe tălpi. S-a ridicat în picioare, împleticindu-se, ajutat de încheieturi, și atunci am văzut că avea la fiecare mână găuri rotunde și roșii, prin care se zăreau clar oase și tendoane.

„Încă un eretic?" m-am întrebat, confuză.

— Mă întrebam cât sânge va trebui să curgă, până când se va duce cineva să te cheme, s-a auzit o voce sălbatică lângă mine.

Când m-am întors, am văzut ceva apropiindu-se de fața mea. Mi-am ridicat mâinile instinctiv și am simțit o dâră subțire de căldură peste palme. Ceva mă tăiase.

N-am stat să evaluez daunele, ci am sărit în spate, scoțându-mi cuțitul. Încă îmi puteam folosi mâinile, cu toate că sângele făcea ca mânerul cuțitului să fie alunecos. L-am schimbat într-o priză defensivă și am luat poziția de luptă.

De cealaltă parte stătea Scimina, îmbrăcată în satin verde sclipitor. Stropii de sânge care-i împroșcaseră rochia arătau ca niște pietre minuscule de rubin. (Avea stropi și pe față, dar aceia arătau pur și simplu a sânge.) În mâini avea ceva ce inițial nu am conștientizat că era o armă – o baghetă lungă, de argint, ornamentată, cam de un metru lungime. În vârf avea o lamă scurtă cu două tăișuri, subțire ca un bisturiu, făcută din sticlă. Prea scurtă și prost echilibrată pentru a fi o suliță, arăta mai degrabă ca un fel de stilou ornamentat. Era vreo armă de-a amnilor?

Scimina a rânjit cu superioritate la vederea lamei mele, dar în loc să o ridice pe a ei, s-a întors cu spatele la mine și și-a continuat drumul în jurul cercului format de spectatori, în mijlocul căruia se afla bătrânul.

— Cât de barbar din partea ta. Nu poți folosi un cuțit împotriva mea, verișoară! S-ar sfărâma. Sigiliile noastre sangvine previn orice fel de atacuri care ne-ar putea amenința viața. Sincer îți zic, ești atât de ignorantă. Oare ce-o să ne facem cu tine?

Mi-am păstrat poziția de luptă și am strâns cuțitul în continuare, mișcându-mă puțin pentru a fi mereu cu fața la ea în timp ce mergea. Vedeam în public fețe pe care le recunoșteam: unii dintre servitorii care fuseseră la petrecerea de Ziua Focului, câțiva dintre curtenii lui Dekarta, T'vril, țeapăn și cu buze palide. Ochii lui mă fixau cu o expresie care ar fi putut să exprime un avertisment. Și Viraine era acolo, mai în față decât restul mulțimii. Își încrucișase brațele și se uita către centru. Părea plictisit.

Le-am zărit și pe Zhakkarn și Kurue. De ce erau aici? Și ele mă priveau. Expresia lui Zhakkarn era dură și rece. Nu o văzusem niciodată arătându-și mânia atât de fățiș. Și Kurue era furioasă, nările îi fremătau și mâinile îi erau încleștate, lipite de corp. Privirea ei îmi spunea că m-ar fi jupuit dacă ar fi putut. Dar Scimina jupuia deja pe altcineva, așa că m-am concentrat asupra amenințării mai mari pentru moment.

— În picioare! a lătrat Scimina.

Bătrânul a sărit ca pe arcuri.

Am văzut că aveau mai puține tăieturi pe trunchi, deși, chiar în timp ce priveam, Scimina a trecut pe lângă el șfichiuindu-și bagheta. Încă o tăietură lungă, adâncă i-a deschis bătrânului abdomenul. A urlat din nou, răgușit, și a deschis ochii pe care-i închisese ca reacție la durere. Acela a fost momentul în care mi-a stat inima, pentru că ochii bătrânului erau verzi și migdalați. Mi-am dat seama cât de familiar mi s-ar fi părut chipul lui dacă bătrânul ar fi fost cu vreo șaizeci de ani mai tânăr. Zeilor! Sfinte Tată al Văzduhului! Era Sieh.

— Aha, a exclamat Scimina, interpretând icnetul meu. Asta ne scutește de explicații. Aveai dreptate, T'vril. Chiar este atașată de el. Ți-ai trimis vreun om să o aducă? Spune-i nătângului să fie mai rapid data viitoare.

M-am uitat urât către T'vril, care evident că nu trimisese după mine. Fața lui era mai palidă decât de obicei, dar acel

avertisment ciudat încă îi stăruia în privire. Aproape că m-am încruntat de nedumerire, dar simțeam că Scimina îmi urmărea expresiile faciale ca un vultur, gata să se folosească de sentimentele pe care le-aș fi trădat.

Așa că mi-am impus să mă calmez, după cum mă învățase mama. M-am îndreptat din poziția de luptă și mi-am coborât cuțitul, dar nu l-am pus înapoi în teacă. Scimina probabil că nu știa, dar printre darrezi, asta însemna lipsă de respect. Însemna că nu aveam încredere că era în stare să se poarte ca o femeie.

— Acum sunt aici, i-am spus. Spune-mi ce urmărești!

Scimina a scos un râs scurt, ascuțit, fără a se opri din mers.

— Să spun ce urmăresc. Sună atât de marțial, nu-i așa? a răspuns uitându-se înspre mulțime.

Nimeni n-a zis nimic.

— Atât de *puternică*. Micuță corcită, insignifiantă și jalnică... ce CREZI că urmăresc, neghioabo?

A strigat ultimele cuvinte către mine, cu pumnii încleștați pe lângă corp, cu bagheta zvâcnind. Părul ei, strâns într-un coc bogat împodobit care încă arăta minunat, începea să se desfacă. Arăta ca o dementă.

— Cred că vrei să fii moștenitoarea lui Dekarta, am spus încet, și dacă reușești, mă rog zeilor să păzească întreaga lume.

Iute ca vântul, Scimina a făcut tranziția de la o nebună care urla la un zâmbet fermecător.

— Adevărat. Și am vrut să încep cu ținutul tău, strivindu-l cât se poate de tare. De fapt, trebuia să fac asta deja, dacă nu s-ar fi întâmplat ca alianța pe care am aranjat-o cu atât de multă grijă în acea regiune să se fi destrămat.

Și-a reluat mersul, uitându-se la mine peste umăr și învârtind bagheta cu delicatețe în mâini.

— Am crezut la început că problema ar putea fi bătrâna din Nordul Îndepărtat cu care te-ai întâlnit la Salon. Dar

am investigat și asta. Ți-a oferit doar informații, și majoritatea erau nefolositoare. Deci ai făcut altceva. Nu ai vrea să explici?

Sângele mi-a înghețat în vine. Ce-i făcuse Scimina lui Ras Onchi? Apoi m-am uitat la Sieh, care-și mai revenise un pic, cu toate că părea slăbit și amețit de durere. Nu se vindeca, ceea ce era complet lipsit de sens. Îl înjunghiasem pe Nahadoth în inimă și fusese doar o neplăcere minoră. Totuși îi luase ceva timp să se vindece, mi-am amintit cu un fior brusc. Poate că, lăsat în pace o vreme, și Sieh urma să se vindece. Numai dacă nu cumva... Itempas i-a încătușat în formă omenească pe enefadehi pentru a-i supune la toate ororile mortalității. Erau eterni, puternici, dar nu invincibili. Oare ororile mortalității includeau și moartea? Tăieturile de pe mâini mă usturau din cauza transpirației. Erau lucruri pe care nu eram pregătită să le înfrunt.

Dar, dintr-odată, palatul s-a cutremurat. Pentru o clipă m-am întrebat dacă acest cutremur însemna o nouă amenințare, dar apoi mi-am amintit. Asfințitul.

— Of, demoni! a mormăit Viraine în liniștea care se lăsase.

O clipă mai târziu, cu toții am fost trântiți pe jos de o rafală de vânt și de frig aprig, dureros.

M-am chinuit să mă ridic. Când am reușit, cuțitul dispăruse. Încăperea era în haos. Am auzit gemete de durere, blesteme, strigăte de spaimă. Când m-am uitat către lift, am văzut oameni îngrămădindu-se în el, încercând să intre cu toții înăuntru. Am uitat de toate astea în momentul în care m-am uitat către mijlocul încăperii.

Chipul lui Nahadoth nu se vedea prea bine. Stătea lângă Sieh, cu capul plecat. Întunecimea aurei lui era ca în prima mea noapte din Văzduh, atât de neagră încât mă dureau ochii. M-am concentrat asupra podelei, unde lanțurile care-l încătușaseră pe Sieh zăceau sfărâmate, strălucind de gheață. Pe Sieh nu-l puteam vedea în întregime. I-am văzut doar un braț, atârnând moale, înainte ca mantia lui

Nahadoth să se înfășoare în jurul lui, înghițindu-l în întunecime.

— Scimina.

Tonul grav și încărcat de ecou revenise în vocea lui Nahadoth. Îl cuprinsese nebunia? Nu. Nu era vorba de nebunie, ci de furie în stare pură.

Dar Scimina, care fusese și ea aruncată la podea, s-a ridicat în picioare, încălțată cu pantofii ei cu tocuri, și s-a aranjat.

— Nahadoth, a spus ea, mai calm decât mi-aș fi imaginat.

Arma îi dispăruse, dar ea era o adevărată Arameri, neînfricată în fața mâniei zeilor.

— Cât de drăguț din partea ta să ni te alături în sfârșit. Lasă-l jos!

Nahadoth s-a ridicat și și-a scuturat mantia în lături. Sieh, arătând ca un tânăr acum, nevătămat și îmbrăcat, stătea lângă el, aruncând priviri aspre și sfidătoare Sciminei. Undeva în adâncul meu, un nod de tensiune a cedat.

— Am avut o înțelegere, a grăit Nahadoth, cu aceeași voce încărcată de ecoul intenției criminale.

— De bună seamă, a răspuns Scimina.

Acum, zâmbetul ei a fost cel care m-a înspăimântat.

— Vei fi la fel de folositor ca și Sieh în acest scop. Îngenunchează! a spus ea, făcând semn către locul însângerat și lanțurile goale.

Pentru o clipă, senzația de putere din cameră a crescut, ca un fel de presiune în timpane. Pereții au scârțâit. Am tremurat sub acea presiune, întrebându-mă dacă nu cumva avea să se termine totul acolo. Poate că Scimina făcuse vreo greșeală, lăsase o portiță, și acum Nahadoth avea să ne strivească pe toți ca pe niște insecte.

În schimb, Nahadoth a făcut ceva care m-a șocat: s-a îndepărtat de Sieh și s-a dus în centrul încăperii. A îngenuncheat.

Scimina s-a întors către mine. Încă stăteam pe jumătate întinsă pe jos. Ruşinată, m-am ridicat în picioare. Am fost surprinsă să văd că exista încă un grup de spectatori în jurul nostru, cu toate că cei mai mulţi fugiseră la venirea lui Nahadoth. Rămăseseră T'vril, Viraine, o mână de servitori şi cam douăzeci de pursangvini. Presupun că pursangvinii fuseseră inspiraţi de neînfricarea Sciminei.

— Am să-ţi dau o lecţie, verişoară! a spus ea pe acelaşi ton politicos, dulce, pe care începeam să-l urăsc.

A început din nou să se plimbe în cerc, privindu-l pe Nahadoth cu o expresie aproape lacomă.

— Dacă ai fi fost crescută aici, în Văzduh, sau învăţată cum se cuvine de mama ta, ai şti deja acest lucru... dar lasă-mă să-ţi explic. Este dificil să faci rău unui enefadeh. Trupurile lor omeneşti se repară constant şi rapid prin bunăvoinţa Tatălui Nostru Itempas. Dar au totuşi puncte slabe. Nu trebuie decât să le cunoşti. Viraine!

Viraine se ridicase şi el în picioare. Părea să-şi menajeze încheietura stângă. O privea pe Scimina cu precauţie.

— Vă asumaţi responsabilitatea în faţa lui Dekarta?

Scimina s-a întors spre el atât de rapid, încât, dacă ar mai fi avut baghetă în mână, Viraine ar fi putut suferi o rană mortală.

— Dekarta va fi mort în câteva zile, Viraine. Nu *de el* trebuie să-ţi fie frică acum!

Viraine s-a ţinut ferm pe poziţie.

— Îmi fac doar datoria, lady Scimina, şi să vă sfătuiesc în legătură cu consecinţele. Ar putea dura săptămâni până când zeul o să poată fi folositor din nou.

Scimina a scos un sunet de frustrare sălbatică.

— Ţi se pare cumva că îmi pasă?

A urmat o clipă încordată, între ei doi. Stăteau faţă în faţă şi am crezut cu sinceritate că Viraine avea o şansă de reuşită. Erau ambii pursangvini. Dar Viraine nu se afla în

linia succesiunii, ca Scimina. Până la urmă, Scimina avea dreptate: voința lui Dekarta nu mai conta de acum.

M-am uitat către Sieh, care se holba la Nahadoth cu o expresie indescifrabilă pe chipul lui matur. Ambii erau zei mai străvechi decât viața de pe pământ. Nu-mi puteam imagina o asemenea întindere a existenței. O zi de durere probabil că nu însemna nimic pentru ei... dar nu și pentru mine.

— Destul, am spus moale.

Cuvântul a fost purtat de spațiul boltit al arenei. Viraine și Scimina s-au uitat amândoi surprinși către mine. Și Sieh s-a întors să mă privească, nedumerit. Dar Nahadoth, nu. Nu mă puteam uita la el. Urma să mă considere slabă din cauza a ce urma să fac.

„Nu slabă", mi-am reamintit. „Umană. Sunt încă om, cel puțin."

— Destul, am spus din nou, ridicându-mi capul cu puțina mândrie care îmi mai rămăsese. Oprește-te. Îți voi spune tot ce vrei să afli.

— Yeine, a spus Sieh, părând șocat.

Scimina a rânjit.

— Chiar dacă nu ai fi fost tu sacrificiul, verișoară, tot nu ai fi putut fi niciodată moștenitoarea bunicului.

Am săgetat-o cu privirea.

— Iau asta ca pe un compliment, dacă *tu* ești exemplul pe care trebuie să-l urmez, am spus.

Chipul Sciminei s-a încordat. Pentru o clipă am crezut că mă va scuipa în față. În loc să facă asta, s-a întors și a continuat să-i dea roată lui Nahadoth, deși un pic mai încet acum.

— Cărui membru al alianței te-ai adresat?

— Ministrul Gemd din Menchey.

— Gemd?

Scimina s-a încruntat auzind asta.

— Cum l-ai convins? Era mai nerăbdător decât toți ceilalți să profite de această oportunitate.

Am tras aer în piept.

— L-am luat pe Nahadoth cu mine. Puterile lui persuasive sunt... formidabile, după cum sunt sigură că știi.

Scimina a scos un hohot de râs ca un lătrat, dar expresia ei era îngândurată. M-a fixat cu privirea pe mine, apoi pe el. Nahadoth privea în gol, la fel cum o făcuse de când îngenunchease. Poate contempla treburi mai presus de cunoașterea omenească, sau poate culorile de pe pantalonii lui T'vril.

— Interesant, a spus Scimina. Din moment ce sunt sigură că unchiul Dekarta nu le-ar fi ordonat enefadehilor să facă asta pentru tine, înseamnă că Stăpânul Nopții a hotărât să te ajute de bunăvoie. Cum naiba ai reușit asta?

Am ridicat din umeri, deși dintr-odată mă simțeam oricum, numai relaxată nu. Proastă, proastă. Ar fi trebuit să-mi dau seama de pericolul pe care-l aduceau întrebările astea.

— A părut să găsească asta amuzant. Au existat... câteva victime umane.

Am încercat să par tulburată, dar mi-am dat seama că nu-mi era deloc greu.

— Nu erau în plan, dar morțile lor au fost de efect.

— Înțeleg.

Scimina s-a oprit, încrucișându-și brațele și bătând darabana cu degetele.

Nu-mi plăcea privirea ei, chiar dacă era îndreptată către Nahadoth.

— Și ce altceva ai mai făcut?

M-am încruntat.

— Altceva?

— Ținem enefadehii în lese scurte, verișoară, și a lui Nahadoth e cea mai scurtă dintre toate. Când părăsește palatul, Viraine află. Viraine mi-a spus că a plecat de două ori, în două nopți diferite.

Demoni! De ce în numele Tatălui Văzduhului nu-mi spuseseră enefadehii asta? Secrete blestemate!

— Am fost în Darr ca să-mi văd bunica.

— Cu ce scop?

„Pentru a înțelege de ce m-a vândut mama enefadehilor."

Mi-am luat gândurile din direcția aceea și mi-am încrucișat brațele.

— Pentru că mi-a fost dor de ea. Nu mă aștept să înțelegi așa ceva.

S-a întors ca să se uite la mine, cu un zâmbet vag și leneș alunecându-i pe buze. Mi-am dat seama dintr-odată că făcusem o greșeală. Dar ce anume? O deranjase insulta mea atât de mult? Nu, era altceva.

— Nu ți-ai risca sănătatea mentală călătorind cu Stăpânul Nopții numai pentru a schimba câteva vorbe cu o babă, a spus Scimina. Spune-mi de ce ai fost de fapt acolo.

— Pentru a-mi confirma existența petiției de război și a alianței împotriva Darrului.

— Și? Atât?

M-am gândit rapid, dar nu destul de rapid. Sau poate că expresia mea enervată a fost cea care i-a dat de bănuit, pentru că a țâțâit din buze.

— Ai secrete față de mine, verișoară. Vreau să le aflu. Viraine!

Viraine a oftat și s-a întors către Nahadoth. O privire ciudată, aproape tristă i-a umbrit chipul.

— N-aș fi vrut să se ajungă la asta, a spus molatec.

Privirea lui Nahadoth s-a mutat către el și a zăbovit o secundă. Era o urmă de surprindere în expresia lui.

— Trebuie să faci ceea ce îți cere stăpânul tău, a spus el.

Nu se referea la Stăpânul Dekarta, ci la Stăpânul Itempas.

— Asta n-are legătură cu el, a zis Viraine și s-a strâmbat.

Apoi a părut să-și revină, i-a aruncat o ultimă privire Sciminei și a clătinat din cap.

— Prea bine, atunci.

A scotocit într-un buzunar al pelerinei, apoi s-a dus și a îngenuncheat lângă Nahadoth, așezându-i pe coapsă un mic pătrat de hârtie pe care fusese desenat un sigiliu al zeilor. Era un însemn subțire și străveziu. Cumva – am refuzat să mă gândesc prea mult cum de știam asta – am simțit că lipsea o linie din el. Apoi, Viraine a scos o pensulă cu vârful acoperit.

Mi s-a făcut greață. Am făcut un pas înainte, ridicând o mână însângerată în semn de protest, dar m-am oprit în momentul în care ochii mei i-au întâlnit pe cei ai lui Nahadoth. Fața îi era impasibilă, privirea distantă și dezinteresată, dar gura mi s-a uscat oricum. El știa ce urma să i se întâmple, mai bine decât mine. Știa că puteam opri totul. Dar singurul mod în care aș fi putut face asta ar fi fost să dau în vileag secretul sufletului Enefei.

Totuși, alternativa...

Scimina, observând schimbul de priviri, a râs. Apoi, spre dezgustul meu, a venit lângă mine și m-a prins de umăr.

— Te felicit pentru gusturi, verișoară! E într-adevăr magnific, nu-i așa? M-am întrebat deseori dacă nu există vreun mod... dar, evident, nu există.

L-a urmărit pe Viraine așezând pătratul de hârtie pe podea, lângă Nahadoth, într-unul dintre locurile care nu fuseseră întinate de sângele lui Sieh. Apoi Viraine a scos capacul pensulei, s-a aplecat deasupra pătratului și a trasat cu grijă o singură linie.

O lumină orbitoare a căzut din tavan, de parcă cineva ar fi deschis o fereastră uriașă, în miezul zilei. Nu exista nicio deschizătură în tavan totuși. Aceasta era puterea zeilor, care puteau sfida legile fizicii de pe tărâmul oamenilor și puteau crea ceva din nimic. Comparată cu strălucirea pală a zidurilor Văzduhului, lumina asta era prea orbitoare. Mi-am ridicat mâna ca să-mi protejez ochii înlăcrimați. Auzeam murmure de disconfort din partea oamenilor din jur.

Nahadoth îngenunchease în centrul luminii. Umbra i se contura clar între lanțuri și sânge. Nu-i mai văzusem niciodată umbra. La început, a părut că lumina nu-i dăuna în niciun fel. Dar apoi mi-am dat seama ce se schimbase. Nu avusese umbră până acum. Norul viu care-l înconjura în mod normal nu permitea asta, mișcându-se constant, șfichiuind și suprapunându-se cu el însuși. Nu era în natura lui să contrasteze cu împrejurimile, el se armoniza de obicei cu totul din jur. Dar acum norul devenise doar păr lung și negru, curgându-i pe spate. Doar o mantie voluminoasă, prăvălindu-i-se peste umeri. Tot trupul îi era nemișcat.

Și atunci Nahadoth a scos un sunet slab, nu chiar un geamăt, iar pelerina și părul au început să fiarbă.

— Privește cu atenție, mi-a șoptit Scimina în ureche.

Venise în spatele meu, sprijinindu-se de umărul meu ca o prietenă apropiată. Îi puteam auzi încântarea din voce când mi-a spus:

— Privește din ce sunt făcuți zeii tăi.

Știind că îmi urmărea reacțiile, mi-am controlat expresia feței. Nu am reacționat în momentul în care spatele lui Nahadoth a început să se învolbureze și să curgă ca smoala încinsă. Smocuri negre se împrăștiau în aerul din jurul lui, evaporându-se cu un sâsâit puternic. Nahadoth s-a încovoiat încet, țintuit la pământ de parcă lumina îl zdrobea sub greutatea-i nevăzută. Mâinile i-au alunecat în sângele lui Sieh și am văzut că și ele fierbeau. Pielea nenatural de albă se încrețea și se evapora în spirale șterse, bolnăvicioase. (În depărtare, l-am auzit pe unul dintre privitori vomitând.) Nu-i puteam vedea chipul sub perdeaua de păr, în curs de topire – dar mi-aș fi dorit asta? Nu avea o înfățișare proprie, adevărată. Știam că tot ce văzusem până acum era doar un înveliș. Dar slăvit Tată al Văzduhului, îmi plăcuse acel înveliș și mi se păruse frumos. Nu puteam îndura să-l văd distrus acum.

Apoi, ceva alb i s-a văzut ieşind din umăr. La început am crezut că era un os şi mi-am simţit stomacul revoltându-se. Dar nu era os, era piele. Pielea lui palidă, ca a lui T'vril, dar lipsită de pete, i se transforma acum, în timp ce ieşea la suprafaţă prin negrul topit.

Şi atunci am văzut...

***

Şi, totuşi, nu am văzut.

O siluetă strălucitoare (pe care mintea mea nu voia să o vadă) stătea deasupra unei mase negre fără formă (pe care mintea mea nu putea să o vadă) şi şi-a afundat mâinile în ea din nou şi din nou. Nu distrugând-o în fărâme, ci zdrobind-o, lovind-o, forţând-o să ia o anumită formă. Substanţa ţipa, zbătându-se cu disperare, dar mâinile strălucitoare nu cunoşteau mila. S-au cufundat din nou şi din nou şi au tras după ele braţe. Au strivit întunericul fără formă până când i-au făcut picioare. S-au afundat în mijloc şi au tras afară un trunchi. Cu mâna până la încheietură în abdomenul trunchiului, fiinţa strălucitoare a strâns pentru a modela o coloană. La sfârşit a fost scos la iveală un cap, abia părând omenesc şi lipsit de păr, de nerecunoscut. Gura îi era deschisă şi urla, ochii înnebuniţi de agonie, o agonie peste puterile oricărui muritor de a îndura. Dar, bineînţeles, acesta nu era un muritor.

— Asta vrei, a mârâit fiinţa strălucitoare, cu o voce sălbatică.

Dar nu a folosit cuvinte. Eu nu le aud. Este ceva ce ştiu. Este în capul meu.

— Această abominaţie pe care a creat-o ea. Ai alege-o pe ea, mai degrabă decât pe mine? Atunci ţine şi „darul" ei... ia-l... ia-l şi nu uita niciodată că tu... ai... ales... această...

Cel strălucitor plânge, observ, chiar în timp ce comite profanarea.

Undeva înăuntrul meu, cineva urla, dar nu eram eu, cu toate că şi eu urlam. Şi niciuna dintre noi nu putea fi auzită peste strigătele creaturii nou făcute de pe pământ, a cărei suferinţă abia începuse...

***

Brațul și-a făcut loc să iasă din trupul lui Nahadoth, cu un sunet care mi-a amintit de carnea prăjită. Același sunet suculent, sec, care se aude când rupi o încheietură. Nahadoth, în patru labe, tremura din toți rărunchii în timp ce brațul în plus se zbătea orbește, pentru ca apoi să-și găsească locul pe pământ, lângă el. Am observat că pielea de pe braț era palidă, dar nu era translucidă ca lumina lunii, așa cum eram obișnuită. Era o nuanță mult mai comună, mai omenească. Brațul era al sinelui său din timpul zilei, care rupea acum smalțul zeiesc cu care fusese acoperit în timpul nopții, într-o parodie grotescă a nașterii.

Am observat că nu țipa. În afară de acel sunet neterminat de la început, Nahadoth a rămas tăcut, chiar dacă un alt trup își făcea loc să iasă din al lui. Cumva, asta înrăutățea situația, pentru că durerea lui era atât de evidentă. Un urlet ar fi ușurat oroarea mea măcar, dacă nu și agonia lui.

Lângă el, Viraine l-a privit pentru o clipă, apoi a închis ochii oftând.

— Ar putea dura ore întregi, a spus Scimina. Ar merge mai repede dacă am avea lumina adevărată a soarelui, desigur, dar numai Tatăl Văzduhului o poate comanda. Asta este doar o imitație josnică, a spus ea, aruncându-i lui Viraine o privire plină de dispreț. Dar e de-ajuns pentru ce-mi trebuie, după cum poți vedea.

Mi-am ținut maxilarul strâns încleștat. De partea cealaltă a cercului, prin coloana de lumină și negura creată de carnea aburindă a lui Nahadoth, stătea Kurue. S-a uitat o dată la mine, aspru, apoi și-a ferit privirea. Zhakkarn nu și-a luat ochii de la Nahadoth. Era felul unui războinic de a recunoaște suferința și de a o respecta. Nu s-ar fi uitat în altă parte. Și nici eu. Dar zeilor, zeilor!

Sieh a fost cel care mi-a atras și susținut privirea în timp ce a pășit înainte prin cercul de lumină. Lumina nu i-a făcut rău, pentru că nu era slăbiciunea lui. A îngenuncheat

lângă Nahadoth, a strâns capul dezintegrat la pieptul lui şi şi-a înfăşurat braţele în jurul umerilor care tremurau – tuturor celor trei. În timp ce făcea asta, Sieh mă privea, cu o expresie pe care ceilalţi au interpretat-o probabil drept ură. Eu ştiam că nu era ură.

„Priveşte", spuneau ochii lui verzi, care semănau atât de mult cu ai mei şi totuşi erau mult mai în vârstă. „Priveşte ceea ce îndurăm. Eliberează-ne."

„Aşa voi face", i-am răspuns din tot sufletul meu şi din cel al Enefei. „O voi face."

***

Nu am ştiut. Indiferent ce altceva s-a mai întâmplat, Itempas l-a iubit pe Naha. N-am crezut niciodată că asta s-ar putea transforma în ură.

În numele iadurilor infinite, ce te face să crezi că a fost ură?

***

M-am uitat la Scimina şi am oftat.

— Încerci să mă îngreţoşezi ca să-ţi vomit răspunsul? am întrebat-o. Vrei să adaugi mai multă mizerie pe podea? E singurul lucru pe care-l va reuşi bătaia asta de joc.

S-a îndepărtat de lângă mine, ridicând o sprânceană.

— Atât de lipsită de compasiune faţă de aliatul tău? m-a întrebat.

— Stăpânul Nopţii nu este aliatul meu, am izbucnit. După cum m-a avertizat în repetate rânduri toată lumea din această vizuină de coşmar, Nahadoth este un monstru. Dar din moment ce nu este nicio diferenţă între el şi voi, restul celor care mă vreţi moartă, m-am gândit că aş putea măcar să-i folosesc puterea pentru a-mi ajuta poporul.

Scimina părea sceptică.

— Şi ce fel de ajutor ţi-a acordat în Darr? Te-ai dus în Menchey abia în noaptea următoare.

— Niciun fel. Zorile au venit prea repede. Dar...

Am şovăit, amintindu-mi braţele bunicii şi mirosul aerului umed darrez din acea noapte. Îmi fusese dor de ea şi de Darr în sine, şi de toată liniştea de care avusesem parte acolo. Înainte de Văzduh. Înainte de moartea mamei.

Mi-am coborât privirea şi am lăsat să mi se vadă adevărata durere. Numai asta avea să o convingă pe Scimina.

— Am vorbit despre mama mea cu bunica, i-am spus, încet. Şi despre alte lucruri, lucruri personale – niciunul dintre ele nu are vreo importanţă pentru tine, am spus aruncându-i o căutătură aspră. Şi poţi să prăjeşti creatura asta toată noaptea, şi tot n-o să împărtăşesc lucrurile astea cu tine.

Scimina m-a fixat pentru un moment îndelungat, cu zâmbetul pierit şi o privire tăioasă. Nahadoth a mai scos în cele din urmă încă un sunet printre dinţi, un mârâit de animal. S-au mai auzit şi alte sunete hidoase de sfâşiere. M-am forţat să nu-mi pese, concentrându-mă asupra sentimentului de ură faţă de Scimina.

Într-un final, Scimina a oftat şi a plecat de lângă mine.

— Aşa să fie, a spus. A fost o încercare nereuşită, verişoară. Trebuie să-ţi fi dat seama că nu aveai aproape nicio şansă de izbândă. Îl voi contacta pe Gemd şi-i voi spune să reia atacul. Vor prelua controlul asupra capitalei tale şi vor zdrobi orice opoziţie, dar totuşi le voi spune să se abţină din a-ţi măcelări oamenii – mai mult decât este necesar – pentru moment.

Aşadar, ăsta era planul ticluit de ea. Trebuia să-i fac pe plac sau urma să îi lase pe mencheyeni să-mi şteargă poporul de pe faţa pământului. M-am încruntat.

— Ce garanţie am că nu-i vei omorî oricum?

— Niciuna. După această nerozie din partea ta, sunt tentată să-i omor doar ca să-ţi fac în ciudă. Dar aş prefera

ca darrezii să supraviețuiască, dacă mă gândesc mai bine. Îmi imaginez că viețile lor nu vor fi prea plăcute. Sclavia rareori este... cu toate că îi vom da alt nume, desigur.

S-a uitat către Nahadoth, amuzată.

— Dar vor rămâne în viață. Acolo unde este viață, este și speranță, a continuat ea. Asta nu înseamnă nimic pentru tine? Poate că valorează chiar cât o întreagă lume?

Am aprobat încet, cu toate că am simțit cum mi se strânge stomacul. Nu mă voi înjosi.

— Va ajunge pentru moment.

— „Pentru moment?"

Scimina s-a holbat la mine, nevenindu-i să creadă, apoi a început să râdă.

— Ah, draga mea verișoară... Uneori îmi doresc ca mama ta să fi fost încă în viață. Cel puțin ea ar fi fost în stare să-mi ofere o provocare adevărată.

Îmi pierdusem cuțitul, dar tot darreză eram. M-am învârtit în loc și am lovit-o atât de tare, încât unul dintre pantofii cu toc i-a sărit din picior în momentul în care a căzut lată pe podea.

— Probabil, i-am răspuns, în timp ce clipea pentru a-și reveni din șoc și din ceea ce speram să fi fost o contuzie. Dar mama mea era civilizată.

Cu pumnii pe lângă corp, într-atât de încleștați încât mă dureau, am întors spatele arenei și am plecat.

21. Prima iubire

Aproape uitasem. Când am ajuns pentru întâia oară în Văzduh, T'vril m-a informat că pursangvinii se adună ocazional pentru a lua cina într-una dintre sălile mai elegante. Acest lucru s-a întâmplat o dată în cursul şederii mele aici, dar am ales să nu particip. Circulă zvonuri despre Văzduh. Unele dintre ele sunt exagerări, dar multe sunt adevărate, după cum am descoperit. Există totuşi un zvon pe care am sperat să nu-l pot confirma niciodată.

Amnii nu au fost civilizaţi dintotdeauna, ne amintesc legendele. Odată, la fel ca Nordul Îndepărtat, Senmul a fost tot un ţinut al barbarilor, iar amnii au fost pur şi simplu cei victorioşi. După Războiul Zeilor, au impus obiceiurile lor barbare întregii lumi şi ne-au judecat pe noi, restul, după cât de desăvârşit le-am adoptat. Dar nu şi-au exportat toate obiceiurile. Fiecare cultură are secretele ei murdare. Şi se spune că pe vremuri, elitele amneşti preţuiau gustul cărnii umane mai presus de orice alte delicatese.

Uneori îmi este mai frică de sângele din venele mele decât de sufletele din trup.

***

Când tortura lui Nahadoth a luat sfârşit, norii şi-au reluat călătoria pe cerul nopţii. Se opriseră în loc, ca o pânză, deasupra lunii care strălucea în valuri de culori, ca nişte

curcubeie palide, bolnăvicioase. Când norii au început să se miște din nou, într-un final, ceva din mine s-a relaxat.

Aproape mă așteptasem la bătaia din ușă în momentul în care am auzit-o, așa că i-am strigat celui care mă căuta să intre. În reflexia geamului l-am văzut pe T'vril, zăbovind șovăitor în cadrul ușii.

— Yeine, a spus, apoi a rămas tăcut, ezitând.

L-am lăsat puțin să se chinuie să-și găsească cuvintele, înainte de a-i spune:

— Intră.

A pășit înăuntru, doar îndeajuns încât să permită ușii să se închidă. Apoi s-a uitat la mine fără să spună nimic, probabil așteptând să vorbesc eu. Dar nu aveam nimic să-i spun. În cele din urmă, a oftat.

— Enefadehii au rezistența crescută la durere, a spus el. Au pățit altele și mai rele de-a lungul secolelor, crede-mă. Lucrul de care nu eram sigur era rezistența *ta*.

— Îți mulțumesc pentru încredere.

T'vril s-a cutremurat la auzul tonului meu.

— Știam doar că ții la Sieh. Când Scimina a început să se dezlănțuie asupra lui, m-am gândit...

S-a uitat într-o parte, ridicându-și mâinile în semn de neputință.

— M-am gândit că ar fi mai bine să nu asiști la așa ceva.

— Pentru că sunt atât de lipsită de voință și atât de sentimentală, încât mi-aș dezvălui toate secretele ca să-l salvez?

S-a încruntat.

— Pentru că tu nu ești ca noi, ceilalți. Am crezut că vei face orice pentru a ajuta un prieten să scape de durere, da. Am vrut să te cruț. Urăște-mă pentru asta dacă vrei.

M-am întors către el, uluită. T'vril încă mă vedea ca pe fetița inocentă, cu suflet nobil, care-i fusese atât de recunoscătoare pentru bunătatea lui în acea primă zi în Văzduh. Cu câte secole în urmă se întâmplase asta? Nu trecuseră nici două săptămâni.

— Nu te urăsc, i-am spus.

T'vril a răsuflat uşurat, apoi a venit lângă mine la fereastră.

— Ei bine... Scimina a fost furioasă când ai plecat, după cum îţi poţi imagina.

Am încuviinţat.

— Nahadoth? Sieh?

— Zhakkarn şi Kurue i-au luat de acolo. Scimina şi-a pierdut interesul pentru noi şi a plecat la scurt timp după tine.

— Noi?

S-a oprit pentru o clipă. Aproape că l-am putut auzi blestemând în barbă. După o clipă, a continuat:

— Planul ei original a fost să joace acel joc cu servitorii.

— A, desigur, am spus, simţind furia crescând în mine din nou. Şi atunci i-ai sugerat să-l folosească pe Sieh în loc?

— După cum am spus, Yeine, mi-a răspuns hotărât, enefadehii pot supravieţui distracţiilor Sciminei. Muritorii, de obicei nu. Tu nu eşti singura pe care trebuie s-o protejez.

Asta nu însemna că ceea ce făcuse era corect, dar devenise mai uşor de înţeles pentru mine. Aşa cum atât de multe lucruri în Văzduh sunt greşite, dar *de înţeles*. Am oftat.

— M-am oferit pe mine primul.

L-am privit surprinsă. T'vril se uita pe fereastră, cu un zâmbet amar pe faţă.

— M-am prezentat drept „prietenul lui lady Yeine". Sper că mă vei ierta pentru această îngâmfare. Dar ea a spus că nu sunt mai bun decât restul servitorilor.

Zâmbetul i-a pierit. Am văzut că îşi încordase maxilarul.

Respins din nou, mi-am dat seama. Nici măcar durerea lui nu era îndeajuns de bună pentru familia de bază. Şi totuşi, T'vril nu se putea plânge. Lipsa lui de importanţă îl salvase de la o mare suferinţă.

— Trebuie să plec, a spus T'vril.

A ridicat o mână, a ezitat, apoi a lăsat-o pe umărul meu. Gestul, ezitarea, mi-a amintit de Sieh. Mi-am pus mâna

deasupra mâinii lui. Urma să îmi fie dor de el – ironic, din moment ce eu eram cea desemnată pentru execuție.

— Sigur că ești prietenul meu, am șoptit.

Mâna lui m-a strâns pentru o clipă, apoi T'vril s-a îndreptat spre ușă.

Înainte să iasă din cameră, am auzit un murmur surprins din partea lui. Vocea care a răspuns îmi era și ea familiară. M-am întors și am văzut că, în timp ce T'vril ieșea, Viraine se pregătea să intre.

— Scuzele mele, a spus. Pot intra?

Am observat că nu închisese ușa, în cazul în care aș fi refuzat să-l primesc.

Pentru o secundă m-am zgâit la el, uimită de tupeul lui. Nu aveam niciun dubiu că el permisese torturarea lui Sieh de către Scimina prin magie, la fel cum făcuse și în cazul lui Nahadoth. Acesta era adevăratul lui rol aici, am înțeles acum: să faciliteze tot răul pe care îl născocea familia noastră, în special în ceea ce-i privea pe zei. Era paznic și custode al enefadehilor, mânuitorul biciului familiei Arameri.

Dar supraveghetorul nu este singurul care trebuie învinuit pentru chinul sclavilor. Am oftat și nu am spus nimic. Considerând că asta însemna că îl primesc, Viraine a lăsat ușa să se închidă și s-a apropiat. Spre deosebire de T'vril, Viraine nu părea să aibă niciun fel de remușcări. Pe chipul lui nu am văzut decât obișnuita rezervare distantă, tipică familiei Arameri.

— Nu a fost prudent din partea ta să te amesteci în treburile din Menchey, mi-a spus.

— Mi s-a mai spus.

— Dacă ai fi avut încredere în mine...

Am rămas cu gura căscată, nevenindu-mi să cred ce auzeam.

— Dacă ai fi avut încredere în mine, a spus Viraine din nou, cu o urmă de încăpățânare, te-aș fi ajutat.

Aproape că mi-a venit să râd.

— Cu ce preț?

Viraine a căzut pe gânduri o vreme, apoi a venit lângă mine, aproape în același loc în care stătuse și T'vril. Totuși îl simțeam diferit. Era vizibil mai cald. Îi puteam simți căldura corpului de unde stăteam, la jumătate de metru distanță de el.

— Ai ales un însoțitor pentru bal?

— Însoțitor?

Întrebarea m-a luat cu totul pe nepregătite.

— Nu, i-am spus eu. Nici nu m-am gândit la bal. S-ar putea să nu mă duc deloc.

— Trebuie. Dekarta te va sili prin magie, dacă nu te duci de bunăvoie.

Desigur. Viraine ar fi cel care ar aranja constrângerea, evident. Am clătinat din cap, oftând.

— Bine atunci. Dacă bunicul este hotărât să mă umilească, nu pot face altceva decât să îndur. Dar nu văd niciun motiv pentru care aș vrea să provoc același chin și unui însoțitor.

A dat încet din cap. Acesta ar fi trebuit să fie avertismentul meu. Nu-l mai văzusem niciodată pe Viraine altfel decât sprinten în gesturi, chiar și când era relaxat.

— Te-ai putea bucura de noaptea aceea, măcar puțin, dacă aș fi eu însoțitorul tău, mi-a spus.

Am rămas tăcută atât de mult, încât s-a întors pentru a-mi vedea expresia feței. A râs.

— Ești atât de neobișnuită să fii curtată?

— De persoane care nu sunt interesate de mine? Da.

— De unde știi că nu sunt?

— De ce ai fi?

— Am nevoie de un motiv?

Mi-am încrucișat brațele.

— Da.

Viraine a ridicat din sprâncene.

— Trebuie să îmi cer scuze din nou, atunci. Nu mi-am dat seama că ți-am făcut o impresie atât de proastă în decursul ultimelor săptămâni.

— Viraine, am spus și m-am frecat la ochi.

Eram obosită – nu fizic, ci psihic, ceea ce era mai rău.

— Mi-ai fost de foarte mare ajutor, ce-i drept, dar cu siguranță nu te pot descrie ca fiind binevoitor. M-am îndoit și de sănătatea ta psihică de câteva ori. Nu că asta te-ar face diferit de ceilalți membri ai familiei Arameri...

— Vinovat conform învinuirilor.

A râs din nou. Părea un râs forțat. Exagerat. A părut să-și dea seama de asta, pentru că a devenit deodată serios.

— Mama ta a fost prima mea iubită, mi-a spus.

Mâna mi s-a dus automat către cuțit. Noroc că în partea opusă lui, așa că Viraine nu mi-a observat reacția.

După ce a trecut o clipă fără nicio reacție vădită din partea mea, Viraine a părut să se relaxeze într-o oarecare măsură. Și-a coborât privirea, uitându-se în depărtare la luminile orașului de sub noi.

— M-am născut aici, ca majoritatea familiei noastre, dar pursangvinii m-au trimis în Litaria, la Colegiul Scribilor, la vârsta de patru ani, când au observat că am talent la limbi străine. Aveam doar douăzeci de ani când m-am întors. Am fost cel mai tânăr maestru acceptat vreodată de colegiu. Sclipitor, dacă pot spune asta, totuși extrem de tânăr. Un copil, de fapt.

Eu nu aveam încă douăzeci de ani, dar presupun că barbarii se maturizează mai repede decât oamenii civilizați. Nu am spus nimic.

— Tatăl meu murise între timp, a continuat. Mama...

A ridicat din umeri, înainte să continue.

— A dispărut într-o noapte. Lucrurile astea se întâmplă pe aici. Dar n-a avut importanță. Când m-am întors, mi-a fost acordat statutul de pursangvin. Ea era slabsangvin. Chiar dacă ar mai fi fost în viață, tot nu aș mai fi fost fiul ei.

S-a uitat spre mine, după un răstimp.

— Probabil ți se pare o cruzime.

Am clătinat din cap, încet.

— Am petrecut destul timp în Văzduh.

A scos un sunet ușor, între amuzament și cinism.

— Mie mi-a fost mai greu să mă obișnuiesc cu acest loc decât ție, a spus. Kinneth m-a ajutat. Era... la fel ca tine în unele privințe. Blândă în aparență și complet diferită în profunzime.

M-am uitat pieziș la el, surprinsă de această descriere.

— M-am îndrăgostit de ea, evident. Frumusețea ei, inteligența ei, toată puterea... a zis el, ridicând iar din umeri. Dar mi-ar fi fost de-ajuns s-o admir de la distanță. Nu eram chiar atât de tânăr. Nimeni nu a fost mai surprins decât mine în momentul în care mi-a oferit mai mult.

— Mama mea nu ar fi făcut așa ceva.

Viraine s-a uitat la mine pentru o clipă. I-am susținut privirea.

— A fost o relație scurtă, a spus el. De doar câteva săptămâni. Apoi l-a întâlnit pe tatăl tău și și-a pierdut interesul pentru mine.

A zâmbit abia perceptibil.

— Nu pot spune că m-a bucurat asta.

— Ți-am spus... am început eu, iritată.

— Nu ai cunoscut-o, a spus blând.

Blândețea aceea m-a făcut să tac.

— Niciun copil nu-și cunoaște părinții, nu așa cum sunt ei de fapt.

— Nici tu nu ai știut cum era ea.

Am refuzat să mă gândesc cât de copilăresc sunase asta.

Pentru un moment, a apărut o asemenea mâhnire pe chipul lui Viraine, o durere atât de stăruitoare, încât mi-am dat seama că spunea adevărul. O iubise. Fusese iubitul ei. Ea plecase pentru a se căsători cu tatăl meu, lăsându-l pe Viraine doar cu amintiri și dor. Iar acum, o durere mai

proaspătă îmi mocnea în suflet, pentru că avea dreptate – nu o cunoscusem. Nu știusem că era capabilă de așa ceva.

Viraine mi-a evitat privirea.

— Bun. Ai vrut să afli motivul pentru care m-am oferit să te însoțesc. Nu ești singura care o jelește pe Kinneth.

A respirat adânc.

— Dacă te răzgândești, anunță-mă.

A făcut o plecăciune, apoi s-a îndreptat către ușă.

— Așteaptă, i-am spus.

S-a oprit.

— Ți-am mai spus: mama mea nu a făcut nimic fără motiv. Deci, de ce s-a încurcat cu tine?

— De unde să știu eu?

— Păi, tu ce crezi?

S-a gândit o clipă, apoi a clătinat din cap. Zâmbea din nou, lipsit de speranță.

— Eu cred că nu vreau să aflu. Și nici tu nu vrei.

A plecat. Am privit ușa închisă multă vreme după asta.

Apoi am plecat în căutarea răspunsurilor.

***

Am fost mai întâi în camera mamei, unde am luat sipetul cu scrisori din nișa secretă a patului. Când m-am întors cu el în mâini, m-am trezit că bunica mea necunoscută din partea mamei mă privea din portretul de pe perete.

— Îmi pare rău, am îngăimat, și am plecat.

Nu a fost dificil să găsesc coridorul potrivit. Pur și simplu am hoinărit până când o senzație familiară, apropiată mi-a stârnit simțurile. Am urmat acea senzație până când, în fața unui perete obișnuit din toate celelalte puncte de vedere, am știut că găsisem un loc bun.

Limba zeilor nu a fost făcută pentru a putea fi vorbită de muritori, dar eu dețineam sufletul unei zeițe. Trebuia să conteze și asta vreun pic.

— *Atadie*, am șoptit.

Peretele s-a deschis.

Am trecut prin două spații goale înainte să găsesc planetariul lui Sieh. În timp ce peretele se închidea în urma mea, m-am uitat în jur și am observat că locul părea complet pustiu față de ultima oară când îl văzusem. Câteva zeci de sfere colorate zăceau împrăștiate pe podea, nemișcate, unele dintre ele crăpate sau cu bucăți lipsă. Numai câteva pluteau în locurile lor obișnuite. Mingea galbenă nu era nicăieri.

În spatele sferelor, Sieh stătea pe o mică movilă de materie strălucitoare, cu Zhakkarn îngenuncheată lângă el. Sieh era mai tânăr decât îl văzusem în arenă, dar încă părea mai în vârstă decât de obicei. Avea picioarele lungi și schiloade. Trebuie să se fi aflat undeva în adolescența târzie. Spre surprinderea mea, Zhakkarn își scosese basmaua. Părul îi stătea în bucle creț, turtite. Cam ca al meu, numai că al ei era alb-albăstrui.

Amândoi se uitau la mine. M-am așezat lângă ei, lăsând jos sipetul.

— Ești în regulă? l-am întrebat pe Sieh.

Sieh s-a chinuit să se ridice. Mi-am dat seama după mișcările lui cât de slăbit era. Am vrut să-l ajut, dar Zhakkarn îl prinsese deja, susținându-i spatele cu o singură mână puternică.

— Uluitor, Yeine, a spus Sieh. Ai deschis pereții de una singură? Sunt impresionat.

— Te pot ajuta? am întrebat. În vreun fel?

— Joacă-te cu mine.

— Să mă joc...

Dar am lăsat propoziția neterminată, pentru că am văzut că Zhakkarn mă privea cu o expresie gravă. Am stat un moment pe gânduri, apoi mi-am întins mâinile spre Sieh, cu palmele în sus.

— Pune-ți mâinile deasupra alor mele.

A făcut ce i-am spus. Mâinile lui erau mai mari decât ale mele și tremurau ca ale unui bătrân. Atât de multă nedreptate....

— Crezi că ești destul de rapidă? m-a întrebat Sieh rânjind.

L-am plesnit peste mâini și am câștigat. S-a mișcat atât de încet, încât aș fi putut recita și o poezie între timp.

— Se pare că sunt, i-am zis eu.

— Norocul începătorului. Hai să vedem dacă mai poți încă o dată!

Am încercat să-l plesnesc din nou peste mâini. S-a mișcat mai repede de data asta. Aproape că l-am ratat.

— Ha! Ei bine, a treia oară e cu noroc.

Am plesnit din nou și am ratat.

Surprinsă, mi-am ridicat privirea către el. A zâmbit, vizibil întinerit, cu toate că nu prea mult – cu un an, poate.

— Vezi? Ți-am spus. Ești înceată.

Nu mi-am putut reține zâmbetul, înțelegând unde bate.

— Crezi că ești în formă pentru un joc de-a prinselea?

Era miezul nopții. Trupul meu cerea somn, nu jocuri, iar asta îmi încetinea mișcările. Moleșeala mea a funcționat în favoarea lui Sieh, mai ales când și-a revenit destul pentru a putea fugi. Apoi s-a amuzat fugărindu-mă peste tot prin cameră. Nu eram o provocare prea dificilă. Jocul îi făcea bine într-un mod atât de vizibil, încât am continuat, până când în cele din urmă a vrut să ne oprim și ne-am prăbușit amândoi pe podea, gâfâind. Arăta, în sfârșit, normal – un băiat uscățiv de vreo nouă sau zece ani, frumos și lipsit de griji. N-aveai cum să nu-l iubești.

— Ei, a fost distractiv, a spus Sieh într-un final.

S-a ridicat, s-a întins și a început să cheme sferele inerte către el. S-au rostogolit de-a lungul podelei, de unde le-a luat în mâini, le-a mângâiat cu drag, apoi le-a ridicat în aer, oferindu-i fiecăreia o răsucire măiestrită înainte de a o lăsa să plutească mai departe.

— Ce ai în sipet?

M-am uitat către Zhakkarn, care nu ni se alăturase în joacă. Am presupus că jocurile de copiii nu se prea potriveau cu esența războiului. A dat din cap spre mine, în semn de aprobare. M-am îmbujorat și m-am uitat în altă direcție.

— Scrisori, am spus, punând mâna pe sipetul mamei. Sunt... am ezitat, dintr-o reticență inexplicabilă. Sunt scrisorile tatălui meu către mama mea și unele ciorne netrimise din partea ei, către el. Cred...

Am înghițit în sec. Gâtul mi se încleștase deodată și ochii mă usturau. Durerea după moartea cuiva nu cunoaște logică.

Sieh m-a ignorat, dându-mi mâna la o parte pentru a deschide sipetul. Mi-am redobândit calmul, în timp ce el a scos scrisorile, le-a frunzărit și le-a așezat pe jos, ridicându-se în picioare în cele din urmă pentru a extinde covorul de pagini. Nu aveam idee ce făcea. A pus în sfârșit și ultima scrisoare în colțul unui pătrat foarte mare, de cinci pași pe cinci, cu un pătrat mai mic într-o parte, făcut din scrisorile mamei. Apoi s-a ridicat, și-a încrucișat brațele și a privit în jos la întreaga harababură.

— Unele lipsesc, a spus Zhakkarn.

Am tresărit când mi-am dat seama că venise în spatele meu, privind și ea în jos către scrisori.

Nedumerită, m-am apropiat pentru a vedea cu ochii mei, dar de la acea distanță nu am putut citi nici scrisul delicat al mamei, nici pe cel mai lăbărțat al tatălui meu.

— Cum ți-ai dat seama?

— Ambii menționează scrisori anterioare, a spus Zhakkarn, arătând câteva fragmente de pe pagini.

— Și regularitatea scrisorilor e întreruptă în prea multe locuri, a adăugat Sieh, pășind cu grijă printre pagini pentru a se apleca și a cerceta și mai atent foile. Ambii tăi părinți erau dependenți de rutină. Și-au scris o dată pe săptămână, cu precizia unui orologiu, timp de un an. Dar sunt

șase – nu, șapte săptămâni care lipsesc. Văd că niciunul nu menționează vreo scuză pentru săptămânile care lipsesc și fac referire la scrisori anterioare.

A privit spre mine, peste umăr.

— Mai știa și altcineva în afară de tine că sipetul se afla acolo? Așteaptă, nu, au trecut douăzeci de ani. Jumătate din palat ar fi putut ști.

Am clătinat din cap, încruntându-mă.

— Erau ascunse. Nu părea să fi umblat cineva acolo.

— Asta ar putea însemna și că cineva le-a furat de acolo în urmă cu atât de mult timp, încât praful a avut timp să se adune la loc.

Sieh s-a îndreptat și s-a întors către mine.

— Ce te așteptai să găsești aici?

— Viraine...

Mi-am încleștat maxilarul înainte să continui.

— ...Viraine susține că a fost iubitul mamei mele.

Sieh a ridicat din sprâncene și a schimbat o privire cu Zhakkarn.

— Nu sunt sigur că aș folosi cuvântul „iubire" pentru a descrie ce i-a făcut ea lui.

În fața unei confirmări atât de nonșalante, nu am putut să obiectez. M-am așezat, cu greutate.

Sieh s-a trântit pe burtă lângă mine, sprijinindu-se în coate.

— Ce e? m-a întrebat el. Jumătate din Văzduh se culcă cu cealaltă jumătate în fiecare zi, la orice oră.

Am clătinat din cap.

— Știu. E doar... un pic cam greu de digerat.

— Viraine nu e tatăl tău, nici vorbă de așa ceva, dacă asta te îngrijorează.

Am dat ochii peste cap și i-am arătat pielea mea tuciurie, darreză, de pe mâini.

— Nu sunt îngrijorată.

— Plăcerea este deseori folosită ca armă, a spus Zhakkarn. Nu e vorba de iubire.

M-am încruntat spre ea, surprinsă de idee. Tot nu îmi plăcea că mama se culcase cu Viraine, dar mi se părea mai ușor de acceptat dacă mă gândeam că fusese o strategie. Dar ce sperase să dobândească? Ce știa Viraine și nu mai știa nimeni altcineva din Văzduh? Sau, mai degrabă, ce ar fi fost înclinat să dezvăluie tânărul, îndrăgostitul Viraine – nou-venit în Văzduh, nerăbdător să facă pe plac? Ce ar fi fost mai înclinat să dezvăluie el, comparativ cu oricare alt membru al clanului Arameri?

— Ceva legat de magie, am șoptit ca pentru mine. Asta trebuie să fi fost ceea ce încerca să obțină de la el. Ceva legat de... voi? am spus și m-am uitat la Zhakkarn.

Zhakkarn a dat din umeri.

— Dacă a învățat vreun astfel de secret, nu l-a folosit niciodată.

— Hmm. Ce alte însărcinări mai are Viraine pe aici?

— Folosirea magiei, a spus Sieh, numărând pe degete. Totul de la magia de rutină până la, ei bine, până la noi. Diseminarea informației – el stabilește legătura dintre Dekarta și Ordinul Itempan. Supraveghează toate ceremoniile și ritualurile importante...

Lui Sieh i-a pierit glasul. M-am uitat la el și i-am văzut surpriza de pe chip. M-am uitat și la Zhakkarn, care părea gânditoare.

Ceremonii și ritualuri. Am simțit un nod în stomac când mi-am dat seama ce a vrut să spună Sieh. Mi-am îndreptat umerii.

— Când a avut loc ultima succesiune?

— A lui Dekarta a avut loc în urmă cu aproape patruzeci de ani, mi-a răspuns Zhakkarn.

Mama mea avusese patruzeci și cinci de ani când murise.

— Era prea mică pe atunci, ca să înțeleagă ce se întâmpla la ceremonie.

— Nu a fost prezentă la ceremonie, a spus Sieh. Dekarta mi-a ordonat să mă joc cu ea în ziua aia, să o țin ocupată.

Asta a fost complet surprinzător. De ce ar fi ținut-o Dekarta pe mama mea, moștenitoarea lui, departe de ceremonia prin care trebuia să treacă și ea într-o zi? Un copil strălucit putea fi făcut să-și înțeleagă menirea. Era din cauză că voiau să omoare un servitor în cursul ceremoniei? Dar acesta era Văzduhul. Servitorii mureau tot timpul. Nu-mi puteam imagina pe niciun membru al familiei Arameri, cu atât mai puțin pe bunicul, ascunzând realitatea crudă, chiar și față de un copil.

— S-a întâmplat ceva neobișnuit la acea ceremonie? am întrebat. Ați încercat să faceți ceva cu Piatra atunci?

— Nu, nu eram pregătiți. A fost o succesiune de rutină, ca celelalte o sută care au mai avut loc de la încarcerarea noastră.

Sieh a oftat.

— Sau cel puțin așa mi s-a spus, pentru că eu nu am fost acolo. Niciunul dintre noi nu a fost, în afară de Nahadoth. El e obligat întotdeauna să participe.

M-am încruntat.

— De ce doar el?

— Itempas participă la ceremonie, a spus Zhakkarn.

Am rămas cu gura căscată, încercând să procesez ideea că Tatăl Văzduhului venea *aici, chiar aici.*

— Itempas îl felicită personal pe noul cârmuitor, a continuat Zhakkarn. Apoi îi oferă lui Nahadoth libertatea, dar numai dacă acceptă să-l slujească pe Itempas. Până acum, Nahadoth a refuzat, dar Itempas știe că este în firea lui să se răzgândească. Va continua să întrebe.

Am clătinat din cap, încercând să scap de sentimentul stăruitor de venerație, pe care mi-l insuflase o viață întreagă de practică. Tatăl Văzduhului, la ceremonia de succesiune. La *fiecare* ceremonie de succesiune. El va fi acolo pentru a mă privi murind. El va binecuvânta uciderea mea.

Monstruos. Întreaga mea viață îl venerasem.

Ca să-mi distrag atenția de la propriile gânduri ametitoare, mi-am scărpinat nasul.

— Și cine a fost sacrificat ultima dată? am întrebat. Vreo altă rudă nenorocită, târâtă în coșmarul familiei?

— Nu, nu, a răspuns Sieh.

S-a ridicat și s-a întins din nou, apoi s-a lăsat pe podea și s-a ridicat în mâini, cu capul în jos, clătinându-se alarmant. A vorbit printre respirații gâfâite.

— Moștenitorul clanului Arameri... trebuie să fie dispus să ucidă... orice persoană din acest palat... dacă Itempas o cere. Pentru a-și dovedi devotamentul, de obicei... căpetenia în devenire trebuie să... sacrifice pe cineva apropiat.

Am cântărit asta.

— Deci eu am fost aleasă pentru că nici Relad, nici Scimina nu sunt apropiați de nimeni?

Sieh s-a balansat prea mult, s-a rostogolit jos și apoi a sărit imediat în picioare, examinându-și unghiile de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Păi, presupun că da. Nimeni nu știe exact de ce te-a ales Dekarta. Dar la încoronarea lui Dekarta, sacrificiul a fost Ygreth.

Numele îmi suna foarte cunoscut, dar nu reușeam să-mi aduc aminte.

— Ygreth? am întrebat eu.

Sieh m-a privit surprins.

— Soția lui. Bunica ta din partea mamei. Kinneth nu ți-a spus?

22. Asemenea furie

Mai eşti furioasă pe mine?

Nu.

Ţi-a trecut repede.

Furia nu foloseşte la nimic.

Te contrazic. Cred că furia poate fi foarte puternică în circumstanţele potrivite. Lasă-mă să-ţi spun o poveste despre asta. A fost odată ca niciodată o fetiţă al cărei tată a ucis-o pe mama ei.

Ce cumplit!

Da, înţelegi acest gen de trădare. Poate că i s-a spus că mama ei a abandonat familia. Poate că mama ei a dispărut. În lumea lor, se întâmplau astfel de lucruri. Dar fetiţa era foarte isteaţă şi îşi iubise mult mama. S-a prefăcut a crede minciunile, dar, în realitate, aştepta răbdătoare momentul potrivit.

Când a mai crescut şi a devenit mai înţeleaptă, a început să pună întrebări – dar nu tatălui ei sau oricărei alte persoane care a pretins să-i pese de ea. Nu putea avea încredere în ei. Şi-a întrebat sclavii, care deja o urau. A întrebat un tânăr scrib inocent, sclipitor şi uşor de manipulat, care era îndrăgostit de ea. Şi-a întrebat duşmanii, ereticii pe care familia ei îi persecutase de generaţii. Niciunii nu aveau vreun motiv să mintă. Aşa a reuşit să pună cap la cap adevărul. Apoi şi-a concentrat întreaga atenţie şi voinţă formidabilă

asupra răzbunării... pentru că asta face o fiică în momentul în care mama ei este ucisă.

Aha, înțeleg. Dar mă întreb, fetița și-a iubit tatăl?

Și eu mă întreb asta. La un moment dat, desigur, trebuie să-l fi iubit. Copiii sunt iubitori din fire. Dar mai târziu? Se poate transforma dragostea în ură atât de ușor, atât de deplin? Sau plângea în sinea ei chiar și în momentele în care i s-a împotrivit? Nu știu asta. Dar știu că a pus în mișcare o serie de evenimente care vor zgudui lumea chiar și după moartea ei și vor abate răzbunarea sa asupra întregii omeniri, nu doar asupra tatălui ei. Pentru că, în cele din urmă, cu toții suntem complici.

Voi *toți*? Pare un pic exagerat.

Da. Da, este. Dar sper să reușească ce și-a dorit.

***

Deci așa funcționa succesiunea dinastiei Arameri: capul familiei alegea un urmaș. Dacă era singurul succesor, era nevoit să convingă persoana cea mai îndrăgită să moară de bunăvoie pentru el, mânuind Piatra și transferând sigiliul principal pe fruntea lui. Dacă existau mai mulți succesori, trebuiau să concureze, convingând persoana care urma să fie sacrificată să aleagă pe unul dintre ei. Mama mea fusese singurul moștenitor. Pe cine ar fi fost silită să ucidă, dacă nu ar fi abdicat? Poate că îl luase pe Viraine ca amant din mai mult de un singur motiv. Poate că l-ar fi putut convinge chiar pe Dekarta să moară pentru ea. Poate că acesta era motivul pentru care nu se mai întorsese niciodată după căsătorie, după ce am fost concepută.

Atât de multe piese se așezau acum la locul lor. Totuși, multe rămăseseră încă nedeslușite. Simțeam cât de aproape mă aflam de a înțelege totul, dar oare mai aveam timp? Mai rămăseseră restul serii, ziua următoare și încă o noapte, plus o zi întreagă după asta. Apoi balul, ceremonia și, în cele din urmă, sfârșitul.

„Mai mult decât de ajuns", am hotărât.

— Nu poți, a spus Sieh din nou, insistent, alergând după mine. Yeine, Naha trebuie să se vindece, la fel cum am făcut-o și eu. Nu poate face asta sub ochii muritorilor care-i dau formă.

— N-o să mă uit la el, atunci.

— Nu e chiar atât de ușor! Când e slăbit, e mai periculos decât oricând. Îi este greu să se controleze. N-ar trebui să...

Vocea lui a scăzut cu o octavă deodată, întrerupându-se ca cea a unui tânăr la pubertate. A blestemat în barbă și s-a oprit.

Am mers mai departe și n-am fost deloc surprinsă când l-am auzit în spatele meu, bătând cu piciorul în podea și strigând:

— Ești cea mai încăpățânată și cea mai enervantă muritoare pe care a trebuit s-o suport vreodată!

— Mulțumesc, i-am strigat înapoi.

În fața mea, coridorul cotea. M-am oprit înainte să trec mai departe.

— Du-te și odihnește-te în camera mea, i-am spus. Îți citesc o poveste când mă întorc.

Ceea ce a mârâit în limba lui drept răspuns nu avea nevoie de nicio traducere. Dar zidurile nu s-au năruit și nu m-am transformat într-o broască, așa că nu se poate să fi fost prea nervos.

Zhakkarn îmi spusese unde îl puteam găsi pe Nahadoth. Mă privise mult timp în tăcere înainte să-mi spună. Îmi cercetase chipul cu privirea ei ageră, cu care își putea da seama cât de hotărâți sunt războinicii înainte de luptă. Faptul că îmi spusese unde să-l găsesc pe Nahadoth era un compliment pentru mine... sau un avertisment. Hotărârea putea fi confundată lesne cu obsesia. Nu-mi păsa.

Nahadoth avea un apartament în centrul celui mai de jos nivel rezidențial, spusese Zhakkarn. Palatul era acoperit tot timpul aici de propria lui umbră, și în mijloc nu

existau ferestre. Toți enefadehii aveau locuințe la acel nivel, pentru ocaziile neplăcute când aveau nevoie de somn sau de mâncare sau de altfel de lucruri pentru trupurile lor semimuritoare. Zhakkarn nu menționase de ce și-au ales un astfel de loc neplăcut, dar eu credeam că știam. Aici jos, chiar deasupra temniței, puteau fi mai aproape de piatra Enefei, și departe de cerul uzurpat al lui Itempas. Poate că sentimentul persistent al prezenței Enefei le oferea alinare, ținând cont de faptul că suferiseră atât de mult în numele ei.

Etajul era tăcut când am ieșit din lift. Niciunul dintre muritorii din palat nu trăia aici. Nu îi învinovățeam... Cine și l-ar dori pe Stăpânul Nopții ca vecin? Așa cum mă așteptam, nivelul mi-a părut neobișnuit de sumbru. Pereții palatului nu străluceau la fel de luminos aici. Prezența stăruitoare a lui Nahadoth pusese stăpânire asupra întregului etaj.

Dar când am cotit pe coridor, am fost orbită pentru o clipă de o scânteiere de strălucire neașteptată. În momentul care a urmat acelei scânteieri, am văzut o femeie cu pielea de culoarea bronzului și cu părul argintiu. Era aproape la fel de înaltă ca Zhakkarn și teribil de frumoasă. Stătea îngenuncheată pe coridor, de parcă s-ar fi rugat. Strălucirea venise de la aripile ei acoperite de pene strălucitoare, ca niște oglinzi făcute din metale prețioase. O mai văzusem o dată pe această femeie, într-un vis.

Am clipit cu ochii înlăcrimați și m-am uitat din nou, dar lumina dispăruse. În locul ei, Kurue, cu înfățișarea ei voinică și comună, s-a ridicat cu greu în picioare, aruncându-mi o privire fioroasă.

— Îmi pare rău, am spus, regretând că întrerupeam acea meditație sau ce-o fi fost. Trebuie să vorbesc cu Nahadoth.

Exista o singură ușă pe coridor și Kurue stătea în fața ei. Și-a încrucișat brațele.

— Nu.

— Lady Kurue, nu știu când voi mai avea altă șansă de a pune aceste întrebări.

— Ce, mai exact, înseamnă „nu" în limba ta? Pentru că este evident că nu înțelegi limba senmită.

Dar înainte ca cearta noastră să degenereze, ușa apartamentului s-a întredeschis. Nu se vedea nimic prin crăpătură, doar întuneric.

— Las-o să vorbească, s-a auzit vocea profundă a lui Nahadoth dinăuntru.

Kurue s-a încruntat și mai tare.

— Naha, nu!

Am tresărit puțin. Nu mai auzisem pe nimeni contrazicându-l.

— E vina ei că te afli în această stare.

Am roșit, dar avea dreptate. Totuși, nu a venit niciun răspuns din cameră. Pumnii lui Kurue s-au încleștat. A privit în întuneric, cu un chip încrâncenat.

— Ar fi mai bine să intru legată la ochi? am întrebat.

Era ceva în aer care sugera o furie de demult, care se ducea mai departe decât acest scurt schimb de replici. Ah, desigur. Kurue ura muritorii, fiindcă ne învinuia, justificat, pentru condiția ei de sclav. Considera că Nahadoth era necugetat în privința mea. Cel mai probabil avea dreptate, fiind o zeiță a înțelepciunii. Nu m-am simțit ofensată când m-a privit cu un dispreț înnoit.

— Nu e vorba numai de ochii tăi, a spus Kurue. Sunt și așteptările tale, fricile, dorințele. Voi, muritorii, vreți ca el să fie un monstru, așa că, el devine unul.

— Atunci n-o să vreau nimic, am spus.

Am zâmbit spunând asta, dar acum mă enervasem. Poate că era o urmă de înțelepciune în ura ei oarbă pentru muritori. Dacă se aștepta la ce era mai rău din partea noastră, atunci nu o puteam dezamăgi niciodată. Dar asta nu avea nicio legătură cu prezentul. Îmi stătea în cale, iar eu

aveam o treabă de terminat înainte să mor. Dacă trebuia, puteam să-i ordon să se dea la o parte.

S-a uitat lung la mine, poate ghicindu-mi intențiile. După o clipă, a clătinat din cap și a făcut un gest de lehamite.

— Bine, atunci. Ești o netoată. Și tu la fel, Naha! Vă meritați unul pe altul.

Apoi s-a îndepărtat, mormăind în timp ce cotea pe coridor. Am așteptat până când sunetul pașilor ei s-a oprit – nu s-a estompat, ci pur și simplu a dispărut –, apoi m-am întors cu fața la ușa deschisă.

— Vino, mi-a spus Nahadoth din încăpere.

Mi-am dres vocea, dându-mi seama deodată că aveam emoții. De ce mă înspăimânta în cele mai nepotrivite momente?

— Iartă-mă, Stăpâne Nahadoth, i-am spus, dar poate că ar fi mai bine dacă aș rămâne afară. Dacă este adevărat că până și gândurile mele îți pot face rău...

— Gândurile tale mi-au făcut dintotdeauna rău. Toate temerile tale, toate nevoile tale. Mă împing și trag de mine, sunt ca niște ordine nerostite.

Am încremenit, terifiată.

— Nu am vrut niciodată să-ți sporesc suferința.

A urmat o pauză, în timpul căreia mi-am ținut respirația.

— Sora mea este moartă, a spus Nahadoth foarte blând. Fratele meu a înnebunit. Copiii mei, câți au mai rămas, mă urăsc și se tem de mine la fel de mult pe cât mă venerează.

Atunci am înțeles: ceea ce îi făcuse Scimina nu era nimic. Ce însemnau câteva momente de suferință, după secolele de mâhnire și singurătate pe care i le provocase Itempas? Și iată-mă și pe mine, agitându-mă în legătură cu infima mea contribuție.

Am deschis ușa și am pășit înăuntru.

În încăpere, bezna era desăvârșită. Am zăbovit în cadrul ușii pentru o clipă, sperând că ochii mi se vor obișnui, dar nu s-a întâmplat asta. În liniștea care a urmat după ce am închis ușa, am reușit să disting sunetul unei respirații încete și regulate, la ceva distanță.

Mi-am întins mâinile și am început să bâjbâi orbește către acel sunet, sperând ca zeii să nu aibă nevoie de prea multă mobilă. Sau de trepte.

— Stai unde ești! a spus Nahadoth. Nu este... sigur să te apropii. Dar mă bucur că ai venit, a continuat el, mai blând.

Acesta era celălalt Nahadoth – nu muritorul, dar nici bestia nebună din poveștile de la gura sobei. Acesta era cel care mă sărutase în prima noapte în Văzduh, cel care chiar părea să mă placă. Cel împotriva căruia eram mai lipsită de apărare.

Am tras aer în piept și am încercat să mă concentrez pe întunericul catifelat și pustiu.

— Kurue are dreptate. Îmi pare rău. E vina mea că Scimina te-a pedepsit.

— A făcut asta pentru a te pedepsi pe tine.

M-am cutremurat.

— Cu atât mai rău, i-am zis.

A râs încetișor. Am simțit o briză stârnindu-se pe lângă mine, delicată ca o noapte călduroasă de vară.

— Nu și pentru mine.

Avea dreptate.

— Pot să te ajut cu ceva?

Am simțit briza din nou, dar de data asta m-am înfiorat. Am avut o imagine bruscă cu el stând chiar în spatele meu, strângându-mă la piept și respirând pe curbura gâtului meu.

Am auzit un sunet încet, flămând, din partea cealaltă a camerei și am simțit deodată o dorință puternică, violentă și nici pe departe tandră, umplând încăperea. Ah, zeilor!

Mi-am concentrat repede gândurile spre altceva, spre întuneric, spre nimic, spre întuneric, spre mama mea. Da.

A părut să dureze destul de mult, dar, în cele din urmă, acea foame teribilă s-a risipit.

— Ar fi mai bine, a spus cu o blândețe stânjenitoare, dacă nu ai mai încerca să mă ajuți.

— Îmi pare rău...

— Ești muritoare.

Spunând asta, părea să explice totul. Mi-am plecat ochii, rușinată.

— Ai o întrebare legată de mama ta, a zis el.

Da. Am inspirat adânc.

— Dekarta a omorât-o pe mama ei, am spus. Acesta a fost motivul pe care vi l-a dat ea, când a fost de acord să vă ajute?

— Eu sunt un sclav. Niciun membru al clanului Arameri nu mi-ar mărturisi nimic. După cum ți-am spus, tot ce a făcut a fost să pună întrebări, inițial.

— Și în schimbul răspunsurilor, i-ați cerut ajutorul?

— Nu. Încă purta sigiliul sangvin. Nu puteam avea încredere în ea.

Fără să vreau, mi-am atins fruntea. Uitam constant de însemnul aflat acolo. Uitasem și că era un factor în intrigile politice din Văzduh.

— Atunci cum... ?

— S-a culcat cu Viraine. Viitorilor moștenitori li se spune de obicei despre ceremonia de succesiune, dar Dekarta a ordonat ca mamei tale să-i fie tăinuite detaliile. Viraine era naiv, așa că i-a spus lui Kinneth cum decurge de obicei ceremonia. Presupun că a fost de-ajuns pentru ca ea să-și dea seama care era adevărul.

Da, cred că a fost de ajuns. Îl suspecta de dinainte pe Dekarta. Și după câte se părea, el se temuse de suspiciunile ei.

— Ce a făcut după ce a aflat?

— A venit la noi și a întrebat cum ar putea fi eliberată de sigiliu. Dacă o ajutam să acționeze împotriva lui Dekarta, era dispusă să folosească piatra pentru a ne elibera.

Mi s-a tăiat răsuflarea, uluită de îndrăzneala și de furia ei. Venisem în Văzduh dispusă să-mi dau viața pentru a-mi răzbuna mama, dar numai norocul și enefadehii făcuseră acest lucru posibil. Mama mea își urzise propria răzbunare. Își trădase neamul, moștenirea, chiar și zeul, totul pentru a lovi într-un singur om.

Scimina avea dreptate. Eu nu mă puteam compara cu mama.

— Mi-ați spus că numai eu pot folosi piatra pentru a vă elibera. Pentru că am în mine sufletul Enefei.

— Da. I-am explicat asta lui Kinneth. Dar, cu ocazia asta... i-am sugerat că dacă ar fi dezmoștenită, asta ar elibera-o de sigiliu. Și am îndreptat-o în direcția tatălui tău.

Ceva în mine s-a frânt. Am închis ochii. S-a zis cu iluziile mele despre povestea romantică de dragoste a părinților mei!

— A fost... de acord de la început să aibă un copil pentru voi? am întrebat.

Îmi auzeam vocea foarte slab, deși în cameră era liniște.

— Ea și tatăl meu m-au... prăsit pentru voi?

— Nu.

Oricât aș fi încercat, tot nu reușeam să mă conving că spune adevărul.

— Îl ura pe Dekarta, a continuat Nahadoth, dar încă era copilul lui preferat. Nu i-am spus nimic despre sufletul Enefei și planurile noastre, pentru că nu aveam încredere în ea.

Asta era de înțeles.

— În regulă, am spus, încercând să-mi adun gândurile. Deci l-a întâlnit pe tatăl meu, care era unul dintre discipolii Enefei. S-a căsătorit cu el, știind că asta o va ajuta să-și

atingă scopul și știind că mariajul va duce la izgonirea ei din familie. Asta a eliberat-o de sigiliu.

— Da. Și a fost și un mod de a ne demonstra sinceritatea intențiilor ei. Ne-a dovedit că era de încredere. Și-a atins parțial scopul: când a plecat, Dekarta a fost distrus. A jelit-o de parcă ar fi murit. Suferința lui a părut să-i fie pe plac lui Kinneth.

Acum înțelegeam. Ah, înțelegeam foarte bine.

— Dar atunci... Dekarta a folosit moartea umblătoare pentru a încerca să-l ucidă pe tatăl meu, am zis încet.

Ce urzeli întortocheate!

— Probabil că Dekarta îl învinuia pe tatăl meu pentru plecarea ei. Poate că a crezut că ea s-ar întoarce, dacă tatăl meu murea.

— Nu Dekarta a fost cel care a dezlănțuit moartea asupra Darrului.

Am încremenit.

— Poftim?

— Când Dekarta vrea magie, ne folosește pe noi. Dar niciunul dintre noi nu a trimis molima în ținutul tău.

— Atunci cine... ?

Nu. O, nu!

Mai era o sursă a magiei în Văzduh, în afară de enefadehi. Mai era cineva care putea mânui puterea zeilor, chiar dacă într-o formă mai slabă. Moartea a ucis doar zece oameni în Darr în acel an – o epidemie neînsemnată, după standardele obișnuite. Doar atât a putut un criminal muritor să facă.

— Viraine, am șoptit.

Mi-am încleștat mâinile.

— Viraine!

Jucase rolul martirului atât de bine – bărbatul inocent, folosit și abuzat de mama mea cea vicleană. Între timp, încercase să-mi ucidă tatăl, știind că mama îl va învinui pe Dekarta, nu pe el. Pândise pe coridoare ca un vultur când

mama a venit să pledeze în fața lui Dekarta pentru viața soțului ei. Poate că se dusese la ea după aceea să-i spună ce rău îi pare că Dekarta a refuzat să o ajute. Pentru că încerca să o recucerească? Da, părea stilul lui.

Și totuși, tatăl meu nu murise. Mama nu se întorsese în Văzduh. Oare Viraine tânjise după ea în tot acest timp, urându-l pe tatăl meu – urându-mă pe mine – pentru zădărnicirea planurilor lui? Oare Viraine fusese cel care prădase sipetul cu scrisori al mamei mele? Poate că le arsese pe cele care făceau referire la el, sperând ca nesăbuința lui tinerească să fie uitată. Poate că le păstrase, amăgindu-se cu iluzia că scrisorile conțineau vreun vestigiu al iubirii pe care nu o dobândise niciodată.

O să-l distrug! Îi voi privi părul alb căzându-i pe față într-o perdea de sânge.

Am auzit un zgomot slab, o mișcare în preajmă, ca niște pietricele căzând pe suprafața dură a podelei palatului. Sau ca niște vârfuri de gheare...

— Asemenea furie, a șoptit Stăpânul Nopții, cu vocea plină de rezonanțe adânci și reci.

Deodată a venit aproape, prea aproape. Chiar în spatele meu.

— Oh, da. Ordonă-mi, scumpă Yeine. Eu sunt arma ta. Dă-mi ordinul și voi face ca durerea pe care mi-a provocat-o în această seară să pară blândețe.

Furia mea se risipise. Încet, am respirat adânc, apoi încă o dată, și m-am liniștit. Fără ură. Fără urmă de frică în legătură cu orice ar fi putut deveni Stăpânul Nopții din cauza neglijenței mele. Mi-am concentrat mintea asupra întunericului și a liniștii. Nu am răspuns. Nu am îndrăznit.

După câteva clipe îndelungate, am auzit un oftat slab, dezamăgit. Mai îndepărtat, de data asta. Se întorsese în cealaltă parte a camerei. Încet, mi-am lăsat mușchii încordați să se relaxeze.

Ar fi fost periculos să continui acum să pun întrebări despre acest subiect. Atât de multe secrete de descoperit, atât de multe capcane pentru emoţiile mele puternice. Am lăsat deoparte gândurile referitoare la Viraine, cu un efort considerabil.

— Mama a vrut să-l salveze pe tata, am spus.

Da. Era un lucru bun de clarificat. Trebuie să fi ajuns să-l iubească, oricât de straniu ar fi început relaţia lor. Ştiam că el a iubit-o. Îmi aminteam că văzusem asta în ochii lui.

— Da, a răspuns Nahadoth.

Vocea lui era la fel de calmă ca înainte de momentul în care lăsasem furia să mă copleşească.

— Disperarea a făcut-o vulnerabilă. Desigur, noi am profitat de asta.

Aproape că m-am enervat, dar m-am controlat la timp.

— Desigur. Şi aţi convins-o atunci să permită sufletului Enefei să intre în copilul ei. Şi...

Am inspirat adânc. Am făcut o pauză, adunându-mi puterile.

— Tatăl meu ştia?

— Nu sunt sigur.

Dacă nici enefadehii nu ştiau ce părere avusese tatăl meu despre asta, atunci nimeni de aici nu putea şti. Nu îndrăzneam să mă întorc iar în Darr, ca să o întreb pe Beba.

Aşa că am ales să cred că şi tata a ştiut şi că m-a iubit oricum. Că mama, după îndoielile iniţiale, alesese şi ea să mă iubească. Că nu-mi spusese secretele urâte ale familiei ei din speranţa deşartă că puteam să am un destin obişnuit şi liniştit în Darr... cel puţin până în momentul în care zeii vor veni să ceară ce era al lor.

Trebuia să-mi păstrez cumpătul, dar nu puteam ţine totul în mine. Am închis ochii şi am început să râd. Atât de multe speranţe s-au pus în mine...

— Nu-mi e permisă nicio speranţă proprie? am şoptit.

— Ce ţi-ai dori? m-a întrebat Nahadoth.

— Poftim?

— Dacă ai fi liberă.

Era ceva în vocea lui ce nu înțelegeam. Melancolie? Da, și încă ceva. Bunătate? Duioșie? Nu, asta era imposibil.

— Ce ți-ai dori pentru tine?

Întrebarea mi-a trimis un junghi prin inimă. Îl uram pentru că mă întrebase asta. Era vina lui că dorințele mele nu se vor îndeplini niciodată – vina lui și a părinților mei și a lui Dekarta, chiar și a Enefei.

— M-am săturat să fiu ce vrea lumea să fiu, am spus. Vreau să fiu eu însămi.

— Nu fi copil.

Mi-am ridicat privirea, înfiorată și iritată, cu toate că evident nu era nimic de văzut.

— Poftim?

— Ești ceea ce creatorii tăi și experiența te-au făcut, ca orice altă ființă din acest univers. Asta e! Acceptă realitatea și gata. M-am săturat de smiorcăielile tale.

Dacă ar fi spus-o pe tonul lui obișnuit, glacial, aș fi plecat imediat, jignită. Dar chiar părea obosit. Mi-am amintit prețul pe care-l plătise pentru egoismul meu.

Am simțit din nou o mișcare și un suflu blând lângă mine. Mi s-a părut că ceva mă atinge. Când a vorbit, mi-am dat seama că se afla mai aproape.

— Viitorul, în orice caz, este în mâinile tale – chiar și acum. Spune-mi ce vrei.

Nu mă gândisem niciodată la viitor, dincolo de răzbunare. Voiam... toate lucrurile obișnuite pe care le vrea orice tânără. Prieteni. Familie. Fericirea celor dragi.

Și voiam și...

M-am înfiorat, chiar dacă în cameră nu era frig. Însăși stranietatea acestui nou gând mi se părea suspectă. Oare era un semn al influenței Enefei?

„Acceptă realitatea și gata."

— Vreau...

Am tăcut. Am înghiţit în sec. Am continuat:

— Vreau... să se schimbe ceva în lume.

A, dar lumea avea oricum să se schimbe după ce Nahadoth şi Itempas terminau cu ea. Avea să devină un morman de moloz, iar omenirea, o ruină roşiatică sub ea.

— Să se schimbe în bine.

— Cum?

— Nu ştiu.

Mi-am încleştat pumnii, luptându-mă să articulez ceea ce simţeam, surprinsă de propria-mi frustrare.

— Acum, toată lumea... se teme.

Mă apropiam, da. Am încercat din nou.

— Trăim la mila zeilor şi ne modelăm vieţile după toanele voastre. Chiar şi atunci când certurile voastre nu ne implică pe noi, tot murim. Cum ar fi dacă... dacă pur şi simplu... aţi pleca?

— Ar muri şi mai mulţi, a spus Stăpânul Nopţii. Cei care ne venerează ar fi înspăimântaţi de absenţa noastră. S-ar învrăjbi unii împotriva altora. Aceia care ar îmbrăţişa noua orânduială ar purta duşmănie celor care rămân fideli vechii religii. Războaiele ar dura secole întregi.

Am simţit adevărul celor spuse de el în stomac şi m-am îngreţoşat de oroare. Dar apoi ceva m-a atins – mâini, reci şi uşoare. Mi-a masat umerii, ca pentru a mă linişti.

— Dar, în cele din urmă, luptele ar lua sfârşit, a spus. Când un foc termină de ars, lucruri noi cresc din cenuşa lui.

Nu percepeam niciun fel de dorinţă fizică sau furie din partea lui – probabil pentru că nici el nu simţea aşa ceva din partea mea. Nu era ca Itempas, incapabil să accepte schimbarea, supunând sau frângând după voinţa lui tot ce se afla în jur. Nahadoth se modela după voinţa altora. Pentru o clipă gândul m-a întristat.

— Eşti vreodată tu însuţi? l-am întrebat. Cu adevărat tu însuţi, nu doar în felul în care te văd ceilalţi?

Mâinile s-au oprit, apoi s-au retras.

— Enefa m-a întrebat asta odată.

— Îmi pare rău...

— Nu.

Se simțea durerea din vocea lui. Pentru el, suferința nu înceta niciodată. Cât de teribil este să fii un zeu al schimbării și să înduri durere neîncetată.

— Când voi fi liber, eu voi alege cine îmi dă formă, mi-a spus.

— Dar... am început eu, încruntându-mă. Asta nu este libertate.

— În zorii existenței am fost eu însumi. Nu era nimic și nimeni altcineva care să mă influențeze – numai Maelstromul care mi-a dat naștere, și lui nu-i păsa. Mi-am sfâșiat trupul și am vărsat substanța ce a devenit tărâmul tău: materie și energie, propriul meu sânge negru și rece. Mi-am devorat mintea și m-am desfătat în prospețimea durerii.

M-au podidit lacrimile. Am înghițit cu greu și am încercat să le alung, dar deodată mâinile lui mi-au ridicat bărbia. Degetele lui mi-au mângâiat pleoapele și le-au închis, ștergând lacrimile.

— Când voi fi liber, voi alege, a spus din nou, șoptindu-mi de foarte aproape. Și tu trebuie să faci același lucru.

— Dar eu nu voi fi niciodată...

M-a sărutat ca să mă reducă la tăcere. Se simțea dorul în acel sărut, picant și dulce-amărui. Era oare al meu sau al lui? Apoi am înțeles, în sfârșit: nu conta.

Dar o, zeilor! O, zeiță! Era atât de bine. Avea gust de rouă rece. Îmi făcea sete. Chiar înainte să vreau mai mult, s-a retras. M-am străduit să nu simt dezamăgire, de frica a ce ne-ar fi făcut acest sentiment amândurora.

— Du-te și odihnește-te, Yeine, mi-a spus. Uită de uneltirile mamei tale. Ai propriile încercări de înfruntat.

Apoi m-am trezit în apartamentul meu, stând pe podea într-un pătrat de lumină selenară. Pereții erau întunecați, dar vedeam în jur cu ușurință. Luna strălucea aproape de

pământ, deşi era în descreştere. Trecuse cu mult de miezul nopţii. Probabil mai aveam o oră sau două până la răsărit. Nopţile albe începeau să devină un obicei.

Sieh stătea în fotoliul mare de lângă patul meu. Văzându-mă, s-a ridicat şi a venit pe podea, lângă mine. În lumina lunii, pupilele lui erau uriaşe şi rotunde, ca ale unei pisici speriate.

Nu am spus nimic. După un moment s-a întins şi m-a tras în jos, odihnindu-mi capul în poala lui. Am închis ochii, bucurându-mă de atingerea mâinii lui în păr. După o vreme, a început să cânte un cântec de leagăn pe care-l auzisem într-un vis. Relaxată şi încălzită, am adormit.

23. Egoism

„Spune-mi ce vrei", îmi ceruse Stăpânul Nopții.
„Să se schimbe ceva în lume", îi răspunsesem.
Dar mai vreau și...

***

De dimineață, am mers la Salon devreme, înainte ca întrunirea consorțiului să înceapă, sperând să o găsesc pe Ras Onchi. Înainte să reușesc să dau de ea, am văzut-o pe Wohi Ubm, cealaltă nobilă din Nordul Îndepărtat, urcând treptele largi, încadrate de coloane.

— Ah, a exclamat după o prezentare stânjenită și întrebarea mea.

Am știut imediat, încă din clipa în care i-am văzut privirea compătimitoare.

— Nu ai aflat? Ras a murit în somn, acum două nopți.

A oftat.

— Încă nu-mi vine să cred. Dar, ei, era bătrână.

M-am întors în Văzduh.

***

Am colindat coridoarele o vreme, meditând asupra morții.

Servitorii mă salutau când treceau pe lângă mine, și le răspundeam la rândul meu. Curtenii – semenii mei pursangvini – fie mă ignorau, fie se holbau la mine cu vădită

curiozitate. Trebuie să se fi împrăştiat vestea că ieşisem din jocul de candidată la moştenire, învinsă în public de Scimina. Nu toate privirile erau binevoitoare. Am înclinat capul către ei oricum. Meschinăria lor nu mă caracteriza.

La unul dintre nivelurile inferioare, l-am surprins pe T'vril, pe un balcon umbrit, legănând o mapă cu un deget şi privind un nor trecător. Când l-am atins, a tresărit cu vinovăţie (din fericire prinzând mapa), lucru pe care l-am interpretat ca fiind un semn că se gândea la mine.

— Balul va începe mâine la amurg, a spus.

M-am apropiat de el, lângă balustradă, absorbind în linişte priveliştea şi tihna prezenţei lui.

— Va ţine până în zorii zilei următoare. Aşa este tradiţia, înaintea unei ceremonii de succesiune. Mâine este lună nouă, o noapte care era odată sacră pentru adepţii lui Nahadoth. Aşa că distracţia durează toată noaptea.

Urât din partea lor, m-am gândit. Sau urât din partea lui Itempas.

— Imediat după bal, Piatra Pământului va fi trimisă prin puţul central al palatului în camera ritualului din turnul solariului.

— Aha. Te-am auzit săptămâna trecută avertizând servitorii în legătură cu asta.

T'vril a întors cu grijă mapa între degete, fără să se uite la mine.

— Da. O expunere superficială se presupune că nu face niciun rău, dar...

A dat din umeri, apoi a continuat:

— E ceva ce ţine de zei. Cel mai bine este să te ţii departe.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Da, sunt de acord!

T'vril m-a privit ciudat, cu un zâmbet nesigur pe buze.

— Pari... liniştită.

A fost rândul meu să ridic din umeri.

— Nu îmi stă în fire să-mi petrec timpul frământându-mă. Asta e!

Cuvintele lui Nahadoth.

T'vril s-a foit incomod, dându-şi din ochi câteva fire răzleţe de păr, suflate de vânt.

— Mi s-a spus că... se adună o armată în jurul trecătorii care duce din Menchey în Darr, a zis el.

Mi-am răsfirat degetele şi m-am uitat la ele, potolind vocea care striga în interiorul meu. Scimina îşi jucase jocul bine. Dacă nu aveam să o aleg pe ea, nu aveam niciun dubiu că îi lăsase instrucţiuni lui Gemd să înceapă masacrul. Gemd ar fi putut să o facă oricum, după ce îi eliberam pe enefadehi, dar mă bazam pe faptul că lumea avea să fie preocupată de supravieţuirea în timpul izbucnirii unui nou război al zeilor. Sieh îmi promisese că Darrul va fi ocrotit în timpul cataclismului. Nu eram sigură că aveam întru totul încredere în acea promisiune, dar era mai bine decât nimic.

Pentru a suta oară, am cântărit şi am abandonat ideea abordării lui Relad. Oamenii Sciminei erau acolo. Cuţitul ei era aţintit asupra Darrului. Dacă îl alegeam pe Relad la ceremonie, ar fi putut el acţiona înainte ca acel cuţit să provoace o rană fatală? Nu puteam paria viitorul poporului meu pe un bărbat pe care nici măcar nu îl respectam.

Numai zeii mă mai puteau ajuta acum.

— Relad s-a încuiat în odăile lui, mi-a spus T'vril, evident mergând pe acelaşi fir al gândurilor ca şi mine. Nu primeşte niciun mesaj, nu permite nimănui să intre, nici măcar servitorilor. Numai Tatăl Văzduhului ştie ce mănâncă... sau ce bea. Se fac pariuri printre pursangvini că îşi va lua viaţa înainte de bal.

— Presupun că nu prea mai sunt alte chestii interesante pe care se poate paria pe aici.

T'vril mi-a aruncat o privire, probabil hotărând dacă să-mi spună mai multe.

— Sunt de asemenea şi pariuri că tu te vei sinucide.

Am râs, întorcându-mi capul în bătaia vântului.

— Care sunt cotele de câștig? Crezi că m-ar lăsa și pe mine să pariez?

T'vril s-a întors cu fața la mine, cu privirea brusc hotărâtă.

— Yeine... dacă, dacă tu...

A șovăit, a tăcut și s-a uitat în altă parte. Vocea i se înecase cu ultimul cuvânt.

I-am luat mâna într-a mea și i-am ținut-o cât a stat cu capul plecat și a tremurat, chinuindu-se să-și recapete controlul. El conducea și proteja servitorii de aici. Lacrimile l-ar fi făcut să se simtă slab. Bărbații au avut dintotdeauna problema asta.

După câteva clipe a respirat adânc. Vocea îi era mai înaltă decât de obicei, atunci când mi-a vorbit.

— Vrei să te însoțesc la balul de mâine seară?

Când Viraine se oferise să facă același lucru, îl urâsem. În cazul lui T'vril, oferta m-a făcut să-l iubesc un pic mai mult.

— Nu, T'vril. Nu vreau niciun însoțitor.

— S-ar putea să te ajute să ai un prieten alături.

— S-ar putea. Dar nu voi cere așa ceva din partea puținilor mei prieteni.

— Nu ceri. Eu mă ofer...

M-am apropiat, lăsându-mă pe brațul lui.

— O să mă descurc, T'vril.

M-a privit pentru o clipă îndelungată, apoi a clătinat din cap lent.

— O să te descurci, nu-i așa? Ah, Yeine! Îmi va fi dor de tine!

— Ar trebui să pleci de aici, T'vril. Găsește-ți o femeie bună care să aibă grijă de tine și să-ți ofere mătăsuri și bijuterii.

T'vril a făcut ochii mari, apoi a izbucnit în râs, complet detensionat.

— O femeie darreză?

— Nu, ești nebun? Ai văzut cum suntem. Găsește o fată ken. Poate că petele alea drăguțe ale tale se vor înmulți.

— Pistrui, barbaro! Se numesc pistrui.

— Cum s-ar numi.

I-am ridicat mâna, i-am sărutat-o și i-am dat drumul.

— La revedere, prietene!

L-am lăsat acolo, încă râzând și am plecat.

***

Dar...?

Dar asta nu era tot ceea ce voiam.

***

Discuția cu T'vril m-a ajutat să hotărăsc care avea să fie următoarea mea mișcare. Am plecat să-l caut pe Viraine.

Mă gândisem dacă să-l confrunt sau nu, încă din timpul conversației cu Nahadoth de noaptea trecută. Eram convinsă acum că Viraine, nu Dekarta, o omorâse pe mama. Dar nu înțelegeam. Dacă o iubise, de ce să o omoare? Și de ce acum, la douăzeci de ani după ce ea îi frânsese inima? Pe de-o parte, simțeam nevoia unei explicații.

Pe de altă parte, nu-mi păsa de ce o făcuse. Voiam răzbunare și știam că dacă îmi ascult instinctul, o să fac ceva prostesc. Dar urma să curgă sânge berechet când aveam să-mi pun în scenă răzbunarea împotriva familiei Arameri – toată oroarea și crimele unui al Doilea Război al Zeilor dezlănțuit. Atât de mult sânge ar fi trebuit să fie de ajuns pentru mine... doar că eu nu aveam să fiu în viață pentru a-l vedea. Așa suntem noi, muritorii, egoiști.

Așadar, m-am dus să-l văd pe Viraine.

Nu a răspuns când am bătut la ușa atelierului, și pentru o clipă am ezitat, întrebându-mă dacă să mai insist. Apoi am auzit un sunet slab, înfundat, care venea dinăuntru.

Ușile din Văzduh nu se încuie. Pentru pursangvini, rangul și politica oferă destulă siguranță, pentru că numai cei care sunt imuni la represalii îndrăznesc să invadeze intimitatea altuia. Eu, condamnată să mor în mai puțin de o zi, eram astfel imună, așa că am întredeschis ușa, doar un pic.

La început nu l-am văzut pe Viraine. Am văzut bancul de lucru unde îmi pictase sigiliul pe frunte. Era gol acum. Toate mesele erau goale, de fapt, lucru care mi-a părut ciudat. La fel și cuștile animalelor din fundul încăperii, lucru care era și mai dubios. Abia apoi l-am văzut și pe Viraine. Nu-l observasem de la început, pentru că stătea atât de nemișcat și pentru că, din cauza părului lui alb și a veșmintelor, se confunda atât de bine cu locul lui de muncă steril, imaculat.

Stătea lângă marele glob de cristal din fundul camerei. Am crezut inițial că se sprijinise de el pentru a privi în adâncimile lui translucide. Poate că așa mă spionase, în încercarea mea zadarnică, solitară, de a comunica mesaje națiunilor desemnate mie. Dar apoi am observat că stătea încovoiat, cu o mână proptită pe suprafața șlefuită a globului și cu capul aplecat. Nu-i vedeam mâna liberă prin perdeaua albă a părului, dar ceva din mișcările lui ascunse a rezonat imediat într-un fel cunoscut în capul meu. Și-a tras nasul, și asta mi-a confirmat bănuiala: singur în atelierul lui, în ajunul reafirmării triumfului zeului său, un eveniment care se întâmplă o dată în viață, Viraine plângea.

Faptul că asta mi-a domolit furia era o slăbiciune rușinoasă pentru o femeie darreză. Nu aveam idee de ce plângea. Poate că toate faptele rele pe care le făcuse îi înviaseră rămășițele conștiinței pentru o clipă. Sau poate că se lovise la un deget de la picior. Dar în clipa în care am stat acolo, văzându-l plângând așa cum T'vril reușise să nu o facă, nu puteam decât să mă întreb dacă măcar una dintre acele lacrimi era pentru mama mea? Atât de puțini oameni o jeliseră în afară de mine.

Am închis ușa și am plecat.

***

Prostesc din partea mea.

Da. Chiar și atunci, ai refuzat să vezi adevărul.

Știu adevărul?

Acum, da. Dar atunci, nu-l știai.

De ce...

Ești pe moarte. Sufletul tău este în război. Și te preocupă o altă amintire.

„Spune-mi ce vrei", spusese Stăpânul Nopții.

***

Scimina era în apartamentele ei. I se făceau ajustările pentru rochia de bal. Era albă – o culoare care nu-i venea bine. Nu exista destul contrast între material și pielea ei palidă, rezultând o imagine de ansamblu care o făcea să pară ștearsă. Totuși, rochia era minunată, făcută dintr-un material lucitor care fusese împodobit și mai mult, cu diamante minuscule prinse pe corsaj și cusături. Străluceau în lumină atunci când Scimina se întorcea pe podium pentru croitori.

Am așteptat cu răbdare cât timp le-a dat instrucțiuni. În partea îndepărtată a camerei, versiunea omenească a lui Nahadoth stătea pe un pervaz, privind afară la soarele începutului de după-amiază. Dacă m-a auzit intrând, nu și-a ridicat privirea.

— Mărturisesc, sunt curioasă, a spus Scimina, întorcându-se spre mine în cele din urmă.

Am simțit un sentiment de plăcere trecător și meschin la vederea vânătăii mari care i se întindea pe falcă. Nu exista oare nicio magie care să vindece rapid asemenea răni ușoare? Ce păcat...

— Ce te-ar putea aduce în vizită aici? Ai de gând să pledezi pentru națiunea ta?

Am clătinat din cap.

— N-ar avea niciun sens.

A zâmbit, aproape amabil.

— Așa e. Bun, deci. Ce vrei?

— Să accept oferta pe care mi-ai făcut-o, am spus. Sper că mai e valabilă.

Încă o mică satisfacție: privirea ei confuză.

— Despre ce ofertă vorbești, verișoară?

Am indicat din cap în spatele ei, către silueta nemișcată de la fereastră. Era încă îmbrăcat, am văzut, în cămașă și pantaloni, haine simple, negre, și o zgardă de fier simplu, de data asta. Asta era bine. Mi se părea mai dezagreabil dezbrăcat.

— Ai spus că sunt bine-venită să-ți împrumut animalul de companie.

În spatele Sciminei, Naha s-a întors ca să se uite la mine, cu mirare în ochii lui căprui. Și Scimina a făcut ochii mari pentru o clipă, apoi a izbucnit în râs.

— Așa deci!

Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, întorcându-se și punându-și o mână în șold, spre consternarea croitorilor.

— Nu pot spune că ai gusturi proaste. E mult mai distractiv decât T'vril. Dar, iartă-mă, pari o creatură atât de mică. Iar Naha al meu e atât de... puternic. Ești sigură?

Insultele ei au trecut pe lângă mine. Abia dacă le-am băgat în seamă.

— Sunt.

Scimina a clătinat din cap, uimită.

— Prea bine. Nu-mi folosește la nimic, oricum. E slăbit astăzi. Probabil că e numai bun pentru tine.

A făcut o pauză apoi, privind către ferestre. Verifica poziția soarelui.

— Știi, desigur, să te ferești de asfințit.

— Desigur.

Am zâmbit, ceea ce a făcut-o să se încrunte.

— Nu intenționez să mor mai devreme decât este necesar, i-am zis.

Ceva asemănător suspiciunii a scânteiat în ochii Sciminei pentru o clipă. Am simțit tensiunea acumulându-se în stomac. Dar, în cele din urmă, Scimina a ridicat din umeri.

— Du-te cu ea, a spus.

Naha s-a ridicat.

— Pentru cât timp? a întrebat el, pe un ton neutru.

— Până când moare.

Scimina a zâmbit și și-a întins mâinile în lături într-un gest ce exprima mărinimia.

— Cine sunt eu să refuz o ultimă dorință? Dar în timp ce te ocupi de ea, Naha, ai grijă să nu facă nimic prea obositor, nimic incapacitant, cel puțin. Avem nevoie de ea în formă, peste două zile.

Lanțul de fier era legat de un perete din apropiere. S-a desprins la comanda Sciminei. Naha a luat capătul liber, apoi s-a oprit și m-a privit, cu o expresie indescifrabilă.

Mi-am plecat capul către Scimina. M-a ignorat, întorcându-și atenția către munca croitorilor, cu un mârâit de iritare; unul dintre ei îi prinsese tivul strâmb. Am plecat, fără să-mi pese dacă Nahadoth mă urma atunci sau mai târziu.

***

Ce mi-aș dori, dacă aș fi liberă?

Siguranță pentru Darr.

Să găsesc un sens pentru moartea mamei.

Schimbare pentru această lume.

Și pentru mine...

Înțeleg acum. Am ales cine să mă modeleze.

***

— Are dreptate, a spus Naha, când eram împreună în apartamentul meu. Nu sunt de prea mare folos pentru moment.

A spus-o pe un ton monoton, fără niciun fel de inflexiune emoțională, dar i-am intuit posomorârea.

— Bine, am spus. Nu sunt interesată, oricum.

M-am dus lângă fereastră.

A stat în liniște în spatele meu pentru o clipă îndelungată, apoi a venit lângă mine.

— Ceva s-a schimbat, mi-a zis el.

Lumina nu era bună pentru a-i vedea reflexia în geam, dar îmi puteam imagina expresia lui suspicioasă.

— Ești diferită.

— Multe s-au întâmplat de când ne-am întâlnit ultima oară.

Și-a pus mâna pe umărul meu. Văzând că nu mă feresc, mi-a prins și celălalt umăr și m-a întors cu blândețe cu fața la el. L-am lăsat. M-a privit fix, încercând să-mi citească privirea, poate încercând să mă intimideze.

Numai că, de aproape, era oricum, numai intimidant nu! Cearcăne adânci îi marcau chipul obosit. Ochii erau injectați, părând chiar mai comuni decât înainte. Postura lui era gârbovită și strâmbă. Am înțeles, cu întârziere: abia putea sta în picioare. Tortura lui Nahadoth se făcuse simțită și asupra lui.

Expresia feței trebuie să-mi fi trădat mila pentru el, pentru că, deodată, Naha s-a încruntat și și-a îndreptat spatele.

— De ce m-ai adus aici?

— Stai jos, i-am spus, indicând către pat.

Am încercat să mă întorc înapoi către fereastră, dar degetele lui s-au încordat pe umerii mei. Dacă ar fi fost în formă deplină, m-ar fi rănit. Am înțeles asta acum. El era un sclav, o târfă. Nu îi era permis nici măcar controlul parțial asupra propriului său trup. Singura putere pe care

o avea era cea pe care o putea exercita asupra iubitelor lui, asupra celor care-l foloseau. Ceea ce nu era deloc mult.

— Îl aștepți pe el? m-a întrebat.

Felul în care spusese „el" ilustra bogăția de resentimente pe care le nutrea.

— De asta m-ai adus aici?

Mi-am ridicat mâinile și i le-am împins pe ale lui de pe umerii mei, cu un gest hotărât.

— Stai jos. Acum.

„Acum"-ul l-a forțat să-mi dea drumul, să facă cei câțiva pași către pat și să stea jos. A făcut-o săgetându-mă cu privirea. M-am întors la fereastră și i-am lăsat ura să se lovească zadarnic de spatele meu.

— Da, i-am răspuns. Îl aștept.

O pauză stupefiată.

— Ești îndrăgostită de el. Nu erai înainte, dar acum ești. Nu-i așa?

***

Refuzi să vezi adevărul.

***

Am cumpănit întrebarea.

— Îndrăgostită de el? am întrebat rar.

Fraza suna ciudat când mă gândeam la ea, ca un poem citit de prea multe ori.

— Îndrăgostită de el.

***

Te preocupă o altă amintire.

***

Am fost surprinsă să aud frică veritabilă în vocea lui Naha.

— Nu fi proastă! Nu știi de câte ori m-am trezit lângă un cadavru. Dacă ești puternică, îi poți rezista.

— Știu. L-am mai refuzat și înainte.

— Atunci...

Confuzie.

Am realizat atunci, brusc, cum se desfășurase viața lui, a acestui alt, nedorit Nahadoth. În fiecare zi, era jucăria familiei Arameri. În fiecare noapte, nu avea parte de somn, ci de uitare, atât de aproape de moarte cât poate ajunge orice muritor, fără a-i trece pragul. Fără pace, fără odihnă. În fiecare dimineață, câte o surpriză terifiantă. Răni misterioase. Iubite moarte. Și gândul care îți erodează sufletul: asta nu se va sfârși niciodată, dar niciodată.

— Visezi? l-am întrebat.

— Poftim?

— Vise. Noaptea, în timp ce ești... în interiorul lui. Ai?

Naha s-a concentrat asupra mea pentru o clipă prelungă, de parcă ar fi încercat să își dea seama de capcana din întrebarea mea.

— Nu, mi-a răspuns într-un final.

— Chiar deloc?

— Îmi vin uneori... fragmente de imagini.

A făcut un gest vag, ferindu-și privirea.

— Amintiri, poate. Nu știu ce sunt.

Am zâmbit, simțindu-mă deodată apropiată de el. Era asemenea mie. Două suflete, sau cel puțin două eu-uri, într-un singur trup. Poate că de aici le venise ideea enefadehilor.

— Arăți obosit, i-am spus. Ar trebui să dormi puțin.

S-a încruntat.

— Nu. Dorm destul în timpul nopții...

— Dormi acum, i-am spus.

S-a prăvălit pe o parte atât de rapid, încât, dacă am fi fost în alte circumstanțe, m-ar fi bufnit râsul.

M-am apropiat de pat, i-am ridicat picioarele și l-am așezat mai confortabil, apoi am îngenuncheat lângă el, apropiindu-mi gura de urechea lui.

— Să ai vise plăcute! i-am poruncit.

Încruntarea s-a preschimbat ușor, expresia lui relaxându-se și devenind mai blândă.

Mulțumită, m-am ridicat în picioare și m-am întors la fereastră, așteptând.

***

De ce nu-mi pot aduce aminte ce s-a întâmplat mai departe?

Îți amintești...

Nu, de ce nu-mi pot aduce aminte chiar acum? În timp ce povestesc, îmi revin amintirile, dar numai atunci. Fără asta, e doar un spațiu gol. Un vid imens, întunecat.

Îți amintești.

***

În clipa în care curbura roșiatică a soarelui s-a cufundat în spatele orizontului, camera s-a zguduit, și cu ea, întregul palat. Aflându-mă atât de aproape de sursa vibrației, trepidarea a fost destul de puternică cât să îmi facă dinții să clănțăne. O undă de șoc a părut să străbată camera, pornind din spatele meu și deplasându-se către exterior. Când a trecut unda, camera a devenit mai întunecată. Am așteptat. Când am simțit că mă înfior, am vorbit.

— Bună seara, Stăpâne Nahadoth! Te simți mai bine?

Singurul răspuns pe care l-am primit a fost o răsuflare joasă, înfiorătoare. Cerul vesperal era încă puternic dezmierdat de razele soarelui, în nuanțe intense de auriu, roșu și violet, ca niște giuvaeruri. Încă nu era el.

M-am întors. Se ridica. Încă arăta uman, comun, dar îi puteam vedea părul unduindu-se în jurul lui, cu toate că nu adia nicio briză. În timp ce priveam, părul i s-a îngroșat,

lungit, înnegrit, țesându-se în mantia nopții. Fascinant și minunat. Își ferise chipul de lumina zăbovindă a soarelui, așa că nu m-a văzut apropiindu-mă până când nu am ajuns lângă el. Și-a ridicat apoi ochii, punându-și o mână în față ca pentru a se apăra. De mine? m-am întrebat și am zâmbit.

Mâna îi tremura. I-am luat-o într-a mea, liniștită de răceala uscată a pielii lui. (Pielea îi era cafenie acum, am observat. Din vina mea?) Ascunși de mână, ochii lui mă priveau fără să clipească. Erau negri acum. Nu exprimau nimic, erau ca ochii unei bestii.

I-am cuprins obrazul în palmă și i-am cerut să fie sănătos la minte. A clipit, s-a încruntat ușor, apoi a început să mă fixeze cu privirea, pe măsură ce confuzia se limpezea. Mâna i-a rămas nemișcată într-a mea.

Când am considerat că e momentul potrivit, i-am dat drumul. Mi-am descheiat bluza și am scos-o peste umeri. Am desfăcut fusta și am lăsat-o să cadă, împreună cu lenjeria de corp. Dezbrăcată, am așteptat, ca o ofrandă.

24. Dacă te rog

Și apoi... apoi...

Îți amintești.

Nu. Nu-mi amintesc.

De ce ți-e teamă?

Nu știu.

Te-a rănit?

Nu-mi amintesc!

Îți amintești. Gândește, copilă. Te-am făcut mai puternică de atât. Ce sunete auzeai? Ce mirosuri simțeai? Cum se simt amintirile?

Ca... vara.

Da. Umede, apăsătoare, ca nopțile de vară. Știai că pământul absoarbe toată căldura din timpul zilei și o oferă înapoi în timpul nopții? Toată acea energie plutește pur și simplu în aer, așteptând să fie folosită. Îți face pielea lunecoasă. Deschizi gura și ți se răsucește în jurul limbii.

Îmi amintesc. O, zeilor! Îmi amintesc.

Știam că o să-ți amintești.

***

Umbrele din cameră au părut a se adânci când Stăpânul Nopții s-a ridicat în picioare. S-a ridicat deasupra mea și, pentru întâia oară, i-am putut vedea ochii în întuneric.

— De ce? m-a întrebat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Întrebare?

— Te-am întrebat dacă m-ai ucide, dacă ți-aș cere asta.

Nu avea rost să mă prefac că nu mi-e frică. Și asta era o parte importantă – inima zbătându-se în piept, respirația precipitată. *Esui*, fiorul pericolului. Dar apoi și-a întins mâna, atât de încet încât m-am temut că visam și a urcat cu vârfurile degetelor în susul brațului meu. Acea singură atingere a fost de ajuns pentru ca frica mea să devină cu totul altceva. Zeilor! Zeiță!

Dinți albi au strălucit, pe neașteptate, în întuneric. A, da, nu era un simplu pericol, era mult mai mult decât atât.

— Da, mi-a răspuns. Dacă mi-ai cere, te-aș ucide.

— Pur și simplu?

— Cauți să-ți controlezi moartea, pentru că nu-ți poți controla viața. Eu... înțeleg asta.

Atât de multe înțelesuri concentrate în pauza aceea scurtă. M-am întrebat, deodată, dacă Stăpânul Nopții și-a dorit vreodată să moară.

— N-am crezut că vrei să dețin controlul asupra morții mele.

— Nu, micuț pion.

Am încercat să mă concentrez asupra cuvintelor lui în timp ce mâna lui își continua mișcarea blândă în susul brațului meu, dar a fost dificil. Sunt doar un om.

— Itempas este cel care obișnuiește să-și impună voința asupra altora. Eu am preferat dintotdeauna sacrificiile benevole.

Și-a trecut un deget de-a lungul claviculei mele. Aproape că m-am îndepărtat, fiindcă atingerea lui mă făcea să mă simt peste putință de bine. Dar nu am făcut-o, pentru că îi văzusem dinții. Nu se fuge de un animal de pradă.

— Eu... știam că vei spune da.

Vocea îmi tremura. Mă bâlbâiam.

— Nu știu cum, dar am știut. Am știut...

„Că sunt mai mult decât un pion pentru tine." Dar nu, n-am putut să spun asta.

— Trebuie să fiu ceea ce sunt.

A spus-o de parcă ar fi avut sens cuvintele astea.

— Deci. Îmi *ceri* asta?

Mi-am lins buzele, flămândă.

— Nu-ți cer să mă omori. Dar... pe tine. Da. Te cer pe tine.

— A mă avea pe mine înseamnă a muri, m-a avertizat, chiar în timp ce mi-a atins în treacăt sânul cu dosul palmei.

Degetele lui mi-au prins sfârcul deja întărit și nu mi-am putut abține un geamăt. Camera s-a întunecat.

Dar un gând s-a ridicat deasupra dorinței. Era gândul care mă îmboldise să fac acest lucru nebunesc. În ciuda tuturor celor întâmplate, nu eram sinucigașă. Voiam să trăiesc pentru oricât de puțin timp mai aveam la dispoziție. La fel cum uram familia Arameri, dar totuși doream să-i înțeleg pe membrii ei. Voiam să previn un al Doilea Război al Zeilor, dar în același timp voiam și să-i eliberez pe enefadehi. Voiam atât de multe lucruri, fiecare dintre ele contrazicându-le pe celelalte, imposibil de avut în același timp! Le voiam oricum. Poate că naivitatea lui Sieh mă infectase și pe mine.

— Cândva, aveai multe iubite muritoare, am spus.

Vocea îmi trăda răsuflarea tăiată. S-a apropiat de mine și a inhalat, ca și cum m-ar fi mirosit.

— Cândva, îți luai zeci de iubite și toate au supraviețuit pentru a povesti despre asta.

— Asta a fost înaine ca secole de ură omenească să mă transforme într-un monstru, a spus Stăpânul Nopții.

Pentru o clipă, vocea i-a fost încărcată de tristețe.

Folosisem eu însămi acel cuvânt referindu-mă la el, dar mi se părea ciudat și greșit să-l aud din gura lui.

— Înainte ca fratele meu să fure orice urmă de tandrețe care a existat vreodată în sufletul meu.

Și uite-așa, nu mi-a mai fost frică.

— Nu, i-am spus.

Mâna i s-a oprit. Mi-am întins-o pe a mea și i-am prins-o, degetele mele împletindu-se cu ale lui.

— Tandrețea ta nu e pierdută, Nahadoth. Am văzut-o. Am gustat-o.

I-am tras mâna în sus, până la buze. I-am simțit degetele tresărind, surprinse.

— Ai dreptate în legătură cu mine. Dacă trebuie să mor, vreau să mor așa cum vreau eu. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le voi face niciodată – dar *asta* pot face. Te pot avea.

I-am sărutat degetele.

— Îmi poți arăta acea tandrețe din nou, Stăpân al Nopții? Te rog?

Cu colțul ochiului, am zărit ceva mișcându-se. Când am întors capul, am văzut linii negre ondulându-se aleatoriu, croindu-și drum de-a lungul pereților, ferestrelor, podelei. Liniile se revărsau din picioarele lui Nahadoth, împrăștiindu-se, suprapunându-se. Am văzut o frântură din ceea ce mi-au părut niște stranii abisuri eterice printre linii, o senzație de cețuri în derivă și genuni adânci, fără capăt. A oftat cu un sunet grav, fremător, care s-a încolăcit în jurul limbii mele.

— Am nevoie de atât de mult, a șoptit. A trecut atâta timp de când am împărtășit acea parte din mine, Yeine. Îmi este foame... întotdeauna îmi este. Mă autodevorez de foame. Dar Itempas m-a trădat, și tu nu ești Enefa, și eu... eu... mă tem.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Întinzând mâna, i-am cuprins chipul și l-am tras în jos spre mine. Buzele lui erau reci și, de data asta, aveau un gust sărat. Mi s-a părut că-l simt tremurând.

— Îți voi da tot ce pot, i-am spus când mi-am desprins buzele de ale lui.

Și-a apăsat fruntea de a mea. Respira sacadat.

— Trebuie să spui cuvintele. Voi încerca să fiu ceea ce am fost, voi încerca, dar...

A gemut încet, disperat.

— Spune cuvintele!

Am închis ochii. Cât de mulți dintre strămoșii mei Arameri spuseseră aceste cuvinte și muriseră? Am zâmbit. Ar fi fost o moarte potrivită unei darreze, dacă m-aș fi alăturat lor.

— Fă ce vrei cu mine, Stăpâne al Nopții! am șoptit.

Mâini m-au cuprins.

Nu spun „mâinile lui", pentru că erau prea multe, înhățându-mi brațele, strângându-mi șoldurile și împletindu-se în părul meu. Una mi s-a prins chiar și în jurul gleznei. Încăperea era aproape în întregime în întuneric. Nu mai vedeam nimic, în afara ferestrei și a cerului din spatele ei, unde lumina soarelui dispăruse în totalitate, într-un final. Stelele s-au învârtit când am fost ridicată și apoi coborâtă, până ce am simțit patul sub mine.

Apoi ne-am hrănit foamea unul altuia. Oriunde aș fi dorit să fiu atinsă, m-a atins. Nu îmi dau seama cum știa. De fiecare dată când îl atingeam, avea loc o mică întârziere. Prindeam nimicul înainte să devină un braț musculos și neted. Îmi înfășuram picioarele în jurul a nimic și abia apoi găseam șolduri acolo, încordate de vigoare. Astfel i-am dat formă, făcându-l să se potrivească fanteziilor mele; în acest fel a ales el să prindă formă. Când o căldură apăsătoare și groasă s-a împins în mine, nu știam dacă era un penis sau un fel de falus complet diferit, pe care doar zeii îl aveau. Cred că era vorba de a doua variantă, pentru că niciun penis obișnuit nu poate umple trupul unei femei în felul în care m-a umplut el pe mine. Iar dimensiunea nu avea nicio legătură cu asta. De data asta, m-a lăsat să urlu.

— Yeine...

Prin aburul căldurii propriului meu trup, am devenit conştientă de câteva lucruri: norii aflaţi într-o cursă deasupra stelelor, liniile negre, ţesând o plasă pe tavanul încăperii, lăţindu-se şi contopindu-se într-un abis nesfârşit. Mişcările lui Nahadoth se precipitau din ce în ce mai tare. Simţeam şi durere acum, pentru că o doream.

— Yeine. Deschide-te în faţa mea.

Nu aveam idee ce voia să spună. Nu puteam gândi. Dar m-a prins de păr şi şi-a strecurat o mână sub şoldurile mele, strângându-mă mai aproape de el, într-un fel care m-a trimis învârtindu-mă din nou în extaz.

— Yeine!

Avea o asemenea nevoie în el... Asemenea răni – două, deschise şi de nevindecat, pentru doi iubiţi pierduţi. Atât de mult peste ce putea să ofere vreodată o fată muritoare.

Şi totuşi, în nebunia mea, am încercat. Nu am reuşit. Eram doar un om. Dar în acel moment am tânjit să fiu mai mult, să ofer mai mult, pentru că îl iubeam.

Îl iubeam.

Nahadoth s-a arcuit şi s-a ridicat, îndepărtându-se de mine. În lumina stelelor am deslușit conturul unui trup neted, perfect, cu mușchi încordaţi şi lucind de sudoare de sus până jos, până acolo unde se unea cu mine. Îşi azvârlise în spate părul, într-o arcuire. Faţa îi era încordată, ochii închişi şi gura întredeschisă. Avea expresia delicioasă, apropiată de agonie, pe care o au bărbaţii când ajung la apogeu. Liniile negre s-au contopit şi nimicul ne-a împrejmuit.

Apoi am căzut.

...nu, nu, de fapt am zburat, nu în jos, ci înainte, spre întuneric. Erau fâşii în întuneric, linii subţiri, aleatorii, albe şi argintii şi roşii şi albastre. Am întins mâna, fascinată, şi am tras-o grăbită înapoi în momentul în care ceva mi-a înţepat degetele. M-am uitat la ele şi am văzut că erau ude, pline de o substanţă strălucitoare care se învolbura, cu fire

de praf strălucitoare orbitând în ea. Apoi Nahadoth a urlat, trupul lui cutremurându-se, și apoi ne-am dus în sus...

...trecând pe lângă stele nesfârșite, pe lângă lumi nesfârșite, prin straturi de lumină și nori strălucitori. Ne-am tot dus în sus, în sus, cu viteza noastră imposibilă, cu mărimea noastră de neînțeles. Am lăsat lumina în urmă și am continuat, trecând prin lucruri mai stranii decât simple lumi. Forme geometrice care se răsuceau și clocoteau. Un peisaj alb înțesat de explozii înghețate. Linii tremurânde de voință care s-au întors pentru a ne urmări. Ființe enorme, ca niște balene, cu ochi terifianți și chipuri ale unor prieteni demult pierduți.

Am închis ochii. A trebuit. Și totuși imaginile au continuat, pentru că în acest loc nu aveam pleoape pe care să le închid. Eram imensă, și totuși încă mai creșteam. Aveam un milion de picioare, două milioane de brațe. Nu știu ce am devenit în locul în care m-a purtat Nahadoth. Există lucruri care nu ar trebui făcute, trăite sau înțelese de muritori, și eu le conțineam pe toate.

Ceva familiar: acel întuneric care este chintesența lui Nahadoth. M-a înconjurat, m-a apăsat, până când nu am mai avut de ales decât să capitulez. Am simțit lucruri în mine – sănătate mentală? sine? – întinzându-se, crescând atât de mult, încât o simplă atingere le-ar fi putut sparge. Acesta era sfârșitul, atunci. Nu mi-a fost frică, nici măcar când am devenit conștientă de un sunet, un muget groaznic, titanic. Nu îl pot descrie în afară de a spune că ceva din acel vuiet era în vocea lui Nahadoth, când a urlat din nou. Am știut atunci că extazul lui ne purtase dincolo de limitele universului și că acum ne apropiam de Maelstrom, locul în care se născuseră zeii. Avea să mă sfâșie în bucăți.

Apoi, chiar în momentul în care bubuitul a devenit atât de teribil, încât am știut că nu mai puteam îndura, ne-am oprit. Am plutit, stăpâniți.

Apoi am căzut din nou prin ciudățenii bolborosinde și întuneric stratificat și vârtejuri de lumină și globuri dansânde, către un anumit glob, albastru-verzui și nespus de frumos. Am auzit un nou uruit când am brăzdat aerul în jos, lăsând în urmă foc fierbinte și alb. Ceva strălucitor și palid a izbucnit, mai întâi plăpând și apoi enorm, doar țepușe și piatră albă și înșelăciune – *Văzduhul, era Văzduhul* – și ne-a înghițit în întregime.

Cred că am țipat din nou când, goală, cu pielea emanând abur, m-am afundat înapoi în pat. Unda de șoc a impactului a zguduit camera. Sunetul ei era Maelstromul coborât pe pământ. Nu mai știam de mine.

25. O șansă

Ar fi trebuit să mă ucidă în noaptea aceea. Ar fi fost mai ușor.

E egoist din partea ta.

Ce?

El ți-a oferit trupului lui. Ți-a oferit plăcere pe care niciun iubit omenesc n-ar fi putut să ți-o ofere. A luptat împotriva firii lui pentru a te ține în viață, și tu îți dorești să nu-și fi bătut capul.

N-am vrut să spun...

Ba da, asta ai vrut. Ah, copilă. Crezi că îl iubești? Crezi că ești demnă de iubirea lui?

Nu pot vorbi în numele lui. Dar știu ce simt eu.

Nu fi o...

Și știu ce aud. Gelozia nu ți se potrivește.

Ce?

Din cauza asta ești atât de mânioasă pe mine, nu-i așa? Ești la fel ca Itempas, nu poți suporta să împarți...

Tăcere!

...dar nu este cazul. Nu vezi? El nu a încetat niciodată să te iubească. Nu o va face niciodată. Tu și Itempas veți avea întotdeauna inima lui în mâini.

Da... Asta este adevărat. Dar eu sunt moartă și Itempas este nebun.

Și eu voi muri. Bietul Nahadoth.

Bietul Nahadoth și bietele de noi...

***

M-am trezit lent, conştientă mai întâi de căldură şi confort. Lumina soarelui strălucea pe o parte a feţei mele, în nuanţe roşiatice, trecând prin una dintre pleoape. O mână îmi masa spatele, în cercuri mici.

Mi-am deschis ochii şi n-am înţeles de la început ce vedeam. O suprafaţă albă, rostogolindu-se. Aveam amintiri trecătoare care semănau cu imaginea asta – *explozii îngheţate*. Dar amintirile înotau departe, mai adânc în conştiinţa mea, devenind inaccesibile. Pentru o clipă, înţelegerea a zăbovit în mine: eram muritoare, nu eram pregătită să ştiu anumite lucruri. Apoi, până şi asta a dispărut. Eram eu însămi din nou. Purtam un halat de pluş. Stăteam la cineva în braţe. Încruntându-mă, mi-am ridicat capul.

Întruchiparea diurnă a lui Nahadoth mă privea cu ochi sinceri, omeneşti.

Fără să mă gândesc prea mult, pe jumătate căzând, pe jumătate sărind din poala lui, m-am ridicat în picioare. S-a ridicat odată cu mine. A urmat un moment încordat, eu holbându-mă, el stând nemişcat.

Clipa s-a întrerupt când Naha s-a întors către mica noptieră, pe care era un serviciu de ceai strălucitor, din argint. A turnat ceai într-o ceaşcă. Sunetul delicat al lichidului m-a făcut să tresar din motive pe care nu le înţelegeam. Apoi mi-a întins ceaşca.

Am stat dezbrăcată înaintea lui, o ofrandă.

Dispăruse, ca un peşte în iaz.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

Am tresărit din nou, nesigură dacă înţelesesem sensul cuvintelor. Cum mă simţeam? Caldă. În siguranţă. Curată. Mi-am ridicat o mână şi mi-am mirosit încheietura. Miroseam a săpun.

— Te-am îmbăiat. Sper că-mi vei ierta îndrăzneala.

Vocea lui era joasă şi molatecă, de parcă ar fi vorbit cu o iapă sperioasă. Arăta diferit faţă de ziua precedentă –

mai sănătos, în primul rând, dar și mai închis la ten, ca un bărbat din Darr.

— Dormeai atât de profund, încât nu te-ai trezit. Am găsit halatul în dulap.

Nu știusem că aveam un halat. Mi-am dat seama cu întârziere că încă ținea întinsă ceașca de ceai. Am luat-o, mai mult din politețe decât dintr-un interes real. Când am sorbit, am fost surprinsă că era călduț și avea o aromă bogată de mentă răcoroasă și ierburi liniștitoare. M-a făcut să-mi dau seama că îmi era sete. L-am băut cu lăcomie. Naha a întins ceainicul, oferindu-mi mai mult, și l-am lăsat să toarne.

— Ce minunăție ești, a murmurat în timp ce terminam de băut a două ceașcă de ceai.

Zgomot. Se uita la mine și mă deranja. Mi-am ferit privirea, pentru a-mi lua gândul de la el și a-mi savura ceaiul.

— Când m-am trezit erai rece ca gheața și murdară. Aveai ceva – funingine cred – pe tot corpul. Baia a părut să te încălzească, pe urmă a fost util și ăsta.

A indicat cu capul spre fotoliul pe care stătusem.

— Nu era alt loc, așa că...

— Patul, am spus, tresărind din nou.

Vocea îmi era răgușită, iar gâtul, inflamat și dureros. Menta îmi făcea bine.

Pentru o clipă, Naha s-a oprit, buzele sale curbându-se cu o urmă a cruzimii care-l caracteriza de obicei.

— Patul nu era o opțiune.

Nedumerită, m-am uitat în spatele lui și mi s-a oprit respirația. Patul era distrus, salteaua atârna într-o parte pe cadrul despicat, cu picioare rupte. Arăta de parcă ar fi fost ciopârțit cu o sabie și apoi incendiat. Puf de gâscă și bucăți de material carbonizat zăceau împrăștiate prin cameră.

Dar nu numai patul avusese de suferit. Una dintre ferestrele uriașe de sticlă se crăpase de sus până jos. Părea gata să se facă fărâmițe. Oglinda mesei de machiaj se spărsese.

Una dintre biblioteci se răsturnase pe podea, cu toate cărțile împrăștiate pe jos, dar intacte. (Am văzut și cartea tatălui meu acolo, spre marea mea ușurare.) Cealaltă bibliotecă fusese distrusă, împreună cu majoritatea cărților din ea.

Naha mi-a luat ceașca goală din mână, înainte să o scap.

— Va trebui să aduci unul dintre prietenii tăi enefadehi să repare pe aici. Am ținut servitorii departe de camera ta în dimineața asta, dar n-o să țină mult.

— Eu... eu nu-mi...

Am scuturat din cap. Atât de mult din ceea ce se întâmplase fusese asemenea unui vis în amintirea mea, mai mult metafizic decât concret. Îmi aduceam aminte căderea. Nu era nicio gaură în tavan. Și totuși, patul...

Naha nu a spus nimic cât timp m-am plimbat prin cameră. Papucii de casă scrâșneau călcând pe sticlă și aschii. Când am luat în mână un ciob al oglinzii, privindu-mi chipul, Naha a zis:

— Nu semeni atât de mult cu muralul din bibliotecă pe cât am crezut inițial.

Asta m-a făcut să mă întorc spre el. Mi-a zâmbit. Îl crezusem om, dar nu era. Trăise prea mult și prea ciudat, știa prea multe. Poate că era mai mult ca demonii de pe vremuri: pe jumătate muritor și pe jumătate altceva.

— De cât timp știi? l-am întrebat.

— De când ne-am întâlnit.

Buzele i s-au curbat.

— Deși, aia nu se poate numi o „întâlnire" propriu-zisă, recunosc.

Se oprise și se uitase la mine, în acea primă seară în Văzduh. Uitasem momentul acela, în precipitarea de teroare ce a urmat. Și îl văzusem apoi mai târziu, în odăile Sciminei.

— Ești un actor bun.

— Trebuie să fiu.

Zâmbetul îi pierise acum.

— Chiar și așa, nu puteam fi sigur, a continuat. Nu până nu m-am trezit și am văzut asta, mi-a spus arătând către camera devastată. Și pe tine acolo, lângă mine, teafără.

Nu mă așteptasem să fiu. Dar eram, și acum trebuia să înfrunt consecințele.

— Nu sunt ea, am spus.

— Nu. Dar pun rămășag că ești o parte a ei, la fel cum ea este o parte din tine. Știu câte ceva despre lucrurile astea.

Și-a trecut o mână prin pletele negre, ciufulite. Doar păr, nu buclele ca de fum ale sinelui său zeiesc, dar ceea ce voia să înțeleg din gestul lui era evident.

— De ce nu ai spus nimănui?

— Crezi că aș fi în stare de așa ceva?

— Da.

A râs, deși se putea simți ceva tăios în râsul lui.

— Iar tu mă cunoști atât de bine... a zis el.

— Ai face orice pentru a-ți face viața mai ușoară.

— Aha. Atunci se pare că într-adevăr mă cunoști.

S-a aruncat în fotoliu – singura piesă de mobilier intactă din încăpere. Și-a lăsat un picior să-i atârne peste unul dintre brațele fotoliului.

— Dar dacă știi atât de multe, lady Yeine, atunci ar trebui să fii în stare să-ți dai seama de ce nu le-aș spune niciodată celor din familia Arameri despre... unicitatea ta.

Am pus jos ciobul de oglindă și m-am dus lângă el.

— Explică, i-am poruncit, pentru că, deși îmi era milă de el, știam că nu-mi va fi niciodată simpatic.

A clătinat din cap, de parcă m-ar fi dojenit pentru nerăbdare.

— Și eu vreau să fiu liber.

M-am încruntat.

— Dar dacă Stăpânul Nopții este vreodată eliberat... am zis eu.

Ce se întâmpla cu un suflet muritor îngropat în trupul unui zeu? Urma să doarmă fără a se mai trezi vreodată?

Avea să dăinuie vreo parte a lui, captivă și conștientă înăuntrul unei minți străine? Sau avea pur și simplu să înceteze a mai exista?

A aprobat din cap. Mi-am dat seama că acele gânduri, și mai multe chiar, trebuie să-i fi trecut și lui prin cap de-a lungul secolelor.

— Mi-a promis că mă va distruge, dacă va veni vreodată ziua când vom fi eliberați.

Acest Naha s-ar fi bucurat să fie distrus, mi-am dat seama cu un fior. Poate că mai încercase să se sinucidă în trecut, numai pentru a învia în ziua următoare, pentru că era prizonierul unei magii menite să tortureze un zeu.

Așadar, dacă totul mergea conform planului, urma să fie liber în curând.

M-am ridicat și m-am dus către fereastra rămasă intactă. Soarele se afla sus pe cer. Era trecut de amiază. Ultima zi din viața mea era pe jumătate încheiată. Încercam să mă gândesc cum să-mi petrec timpul rămas, când am simțit o nouă prezență în cameră. M-am întors. Sieh stătea acolo, privind de la pat către mine, apoi la Naha și înapoi.

— Pari să te simți bine, am spus mulțumită.

Era din nou tânăr cum trebuia și avea o pată de iarbă pe genunchi. Privirea din ochii lui, totuși, era departe de a fi copilărească atunci când se uita la Naha. Când pupilele i s-au transformat în niște fante feroce – am văzut schimbarea de această dată – am știut că trebuia să intervin. M-am dus lângă Sieh, punându-mă dinadins în fața lui, și mi-am deschis brațele invitându-l să se apropie.

Și-a pus brațele în jurul meu, lucru care inițial a părut afectuos, până când m-a ridicat cu totul și m-a așezat în spatele lui, întorcându-se apoi cu fața la Naha.

— Ești în regulă, Yeine? m-a întrebat, aplecându-se într-o postură de atac.

Nu era poziția unui luptător. Se asemăna mai degrabă cu mișcările unui animal pregătindu-se de o săritură asupra prăzii. Naha i-a susținut privirea cu indiferență.

Am pus mâna pe umărul lui Sieh și i-am simțit încordarea.

— Sunt bine.

— Ăsta e periculos, Yeine. Nu avem încredere în el.

— Simpaticul de Sieh, a spus Naha, și am detectat din nou acel ton tăios în vocea lui.

Și-a întins brațele în lături într-o batjocură a gestului meu.

— Mi-a fost dor de tine. Vino! Oferă-i tatălui tău o sărutare.

Sieh a șuierat și pentru o clipă m-am întrebat dacă aveam vreo șansă în iadurile infinite de a-l opri. Apoi Naha a râs și s-a lăsat înapoi în fotoliu. Bineînțeles că știa exact cât de mult să întindă coarda.

Sieh arăta de parcă încă lua în considerare ideea de a-i face ceva groaznic lui Naha, când mi-a venit în sfârșit ideea să-i distrag atenția.

— Sieh!

Nu s-a uitat la mine.

— Sieh! Am fost împreună cu tatăl tău noaptea trecută.

S-a întors spre mine atât de surprins, încât ochii i-au revenit la forma omenească instantaneu. În spatele lui, Naha a chicotit pe înfundate.

— Nu se poate să fi fost, a spus Sieh. Au trecut secole de când...

S-a oprit și s-a apropiat.

I-am văzut nările zvâcnind cu delicatețe o dată, de două ori.

— Ceruri și pământ. Chiar ai fost cu el.

Rușinată, mi-am mirosit pe furiș gulerul halatului. Nădăjduiam că era ceva ce doar zeii puteau simți.

— Da.

— Dar el... asta ar fi trebuit...

Sieh a scuturat din cap pe neașteptate.

— Yeine, ah, Yeine, știi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că micul vostru experiment a mers mai bine decât ați crezut, a spus Naha.

În umbra fotoliului, ochii i-au strălucit, amintindu-mi un pic de celălalt sine al lui.

— Poate că ai putea s-o încerci și tu, Sieh. Trebuie să te fi plictisit de boșorogi perverși.

Sieh s-a încordat din tot corpul, mâinile strângându-i-se în pumni. M-am minunat că permitea unor asemenea glume să-l afecteze, dar probabil că era una dintre slăbiciunile lui. Se obligase să trăiască după legile copilăriei. Probabil că una dintre acele reguli era: copiii nu-și controlează temperamentul când sunt tachinați.

I-am atins bărbia și i-am întors fața către mine.

— Camera. Ai putea...?

— Ah. Da.

Întorcându-se cu spatele la Naha în mod intenționat, s-a uitat de jur împrejurul camerei rostind ceva în limba lui, repede și pițigăiat. Camera a revenit imediat la forma ei inițială.

— Util, am spus.

— Nimeni nu se pricepe mai bine ca mine să șteargă urmele boroboațelor, a spus și mi-a aruncat un rânjet scurt.

Naha s-a ridicat și s-a dus să răsfoiască niște cărți dintr-una din bibliotecile proaspăt reparate, ignorându-ne în mod deliberat. Mi-am dat seama cu întârziere că fusese diferit înainte să apară Sieh – grijuliu, respectuos, aproape binevoitor. Am deschis gura pentru a-i mulțumi pentru asta, apoi m-am gândit mai bine. Sieh avusese grijă să ascundă de mine acea față a lui, dar văzusem semnele unor urme de cruzime în sinele lui. Era o dispută foarte veche și foarte aprinsă între cei doi, și astfel de lucruri sunt rareori unilaterale.

— Hai să mergem în altă parte să discutăm. Am un mesaj pentru tine.

Scoțându-mă din reverie, Sieh m-a tras către cel mai apropiat perete. Am păşit prin el, în spaţiul gol din spate.

După ce am străbătut câteva încăperi, Sieh a oftat, a deschis gura pentru a spune ceva, a închis-o, apoi s-a hotărât în cele din urmă.

— Mesajul pe care îl am este de la Relad. Vrea să te vadă.

— De ce?

— Nu ştiu. Dar nu cred că ar trebui să mergi.

M-am încruntat.

— De ce nu?

— Gândeşte-te, Yeine. Nu eşti singura care are de înfruntat moartea mâine. În momentul în care o numeşti pe Scimina ca moştenitoare, primul lucru pe care-l va face va fi să-şi omoare fratele mai mic, şi el ştie asta. Ce se întâmplă dacă decide că a te omorî *pe tine* – chiar acum, înainte de ceremonie – este cea mai bună modalitate de a-şi obţine câteva zile în plus de viaţă? Ar fi inutil, desigur. Dekarta a văzut ce s-a întâmplat cu Darrul. Va desemna pe altcineva în rolul de sacrificiu şi îi va spune acelei persoane să o aleagă pe Scimina. Dar oamenii disperaţi nu gândesc întotdeauna raţional.

Raţionamentul lui Sieh avea sens. Dar exista un amănunt pe care nu-l înţelegeam.

— Relad ţi-a poruncit să-mi transmiţi acest mesaj?

— Nu, m-a rugat. Şi te roagă şi pe tine. A spus: „Dacă o vezi, aminteşte-i că eu nu sunt sora mea. Eu nu i-am făcut niciodată vreun rău. Ştiu că ascultă de tine".

Sieh s-a încruntat.

— „Aminteşte-i" – asta a fost singura parte pe care a poruncit-o. Ştie cum să ne vorbească. Mi-a oferit în mod intenţionat libertatea de alegere.

M-am oprit din mers. Sieh a mai înaintat câțiva pași până să-și dea seama, apoi s-a întors spre mine cu o privire nedumerită.

— Și de ce ai ales să-mi spui? l-am întrebat.

O umbră de neliniște i-a trecut peste chip. Și-a plecat privirea.

— Într-adevăr, nu ar fi trebuit, a zis încet. Kurue n-ar fi permis asta, dacă ar fi știut. Dar ce nu știe...

Un zâmbet ușor i-a apărut pe chip. Apoi a continuat:

— Bine, îi *poate* face rău, dar va trebui doar să sperăm că nu se va întâmpla.

Mi-am încrucișat mâinile, așteptând. Încă nu-mi răspunsese la întrebare, și el știa asta.

Sieh părea enervat.

— Nu mai ești amuzantă.

— Sieh!

— Bine, bine.

Și-a strecurat mâinile în buzunare și a ridicat din umeri cu nonșalanță, dar vocea îi era serioasă.

— Ai fost de acord să ne ajuți, asta e tot. Asta te face aliata noastră, nu unealta noastră. Kurue se înșală. N-ar trebui să-ți tăinuim lucruri.

Am încuviințat.

— Îți mulțumesc.

— Mulțumește-mi prin a nu-i spune nimic despre asta lui Kurue. Nici lui Nahadoth, nici lui Zhakkarn, că tot veni vorba.

S-a oprit, apoi mi-a zâmbit brusc amuzat.

— Cu toate că Nahadoth are propriile secrete de ascuns în ceea ce te privește...

Obrajii mi s-au înfierbântat.

— A fost decizia mea.

M-a luat gura pe dinainte, simțind o nevoie irațională de a mă justifica.

— L-am luat prin surprindere și...

— Yeine, te rog. Nu încerci să mă convingi că tu ai profitat de el sau ceva de felul ăsta, nu?

Pentru că tocmai eram pe cale să fac asta, am tăcut.

Sieh a clătinat din cap și a oftat. Am fost surprinsă să observ un soi de tristețe în zâmbetul lui.

— Mă bucur, Yeine... mai mult decât îți dai seama. A fost atât de singur de la război încoace.

— Nu e singur. Vă are pe voi.

— Noi îl sprijinim, da, și îl împiedicăm să renunțe de tot la judecată. Putem chiar fi amanții lui, deși pentru noi experiența este... ei bine, la fel de epuizantă cum a fost și pentru tine.

Am roșit din nou, mai mult din cauza gândului alarmant că Nahadoth se culca cu propriii lui copii. Dar Cei Trei fuseseră frați, până la urmă. Zeii nu trăiau după regulile noastre.

Ca și cum ar fi auzit acest gând, Sieh a aprobat.

— De egali are el nevoie, nu de ofrande compătimitoare din partea copiilor lui.

— Nu sunt egala niciunuia dintre Cei Trei, Sieh, indiferent al cui suflet se află în mine.

A devenit serios.

— Iubirea poate nivela terenul dintre muritori și zei, Yeine. Este un lucru pe care am învățat să-l respectăm.

Am clătinat din cap. Era ceva ce înțelesesem din primul moment în care simțisem impulsul nebunesc de a face dragoste cu un zeu.

— El nu mă iubește.

Sieh și-a dat ochii peste cap.

— Eu te iubesc, Yeine, dar câteodată poți fi așa o muritoare.

Luată prin surprindere, n-am mai spus nimic. Sieh a clătinat din cap și a chemat de nicăieri unul dintre globurile plutitoare, aruncându-l apoi dintr-o mână în alta.

Globul era verde-albăstrui, lucru care mi-a răscolit fără milă amintirile.

— Deci ce ai de gând să faci în legătură cu Relad?

— Ce... ah.

Atât de ameţitoare, această trecere constantă între problemele pământeşti şi cele divine!

— Mă voi întâlni cu el.

— Yeine...

— Nu mă va ucide.

În mintea mea, am văzut chipul lui Relad din urmă cu două nopţi, încadrat de tocul uşii camerei mele. Venise să mă anunţe de tortura lui Sieh, lucru pe care nu-l făcuse nici măcar T'vril. Cu siguranţă îşi dăduse seama că, dacă Scimina mă va forţa să-mi divulg secretele, ea avea să câştige concursul. Deci de ce o făcuse?

Aveam o teorie proprie, bazată pe acea scurtă întrevedere din solariu. Credeam că, undeva în adâncul sufletului, Relad era într-o mai mică măsură Arameri, chiar şi decât T'vril, poate chiar mai puţin decât mine. Undeva, îngropat în toată acea înverşunare şi dispreţ de sine, ascuns în spatele a mii de straturi protectoare, Relad Arameri era un sentimental.

Un atribut nefolositor unui moştenitor Arameri, dacă era adevărat. Mai mult decât nefolositor, era periculos. Dar din cauza asta, eram dispusă să risc să am încredere în el.

— Încă aş putea să-l aleg pe el, i-am spus lui Sieh, şi el ştie asta.

Nu ar avea niciun sens, pentru că ar însemna suferinţa poporului meu. Dar o puteam face.

— Eu sunt ultima lui speranţă.

— Pari foarte sigură de asta, a spus Sieh suspicios.

Am avut impulsul de a-i ciufuli părul. Ar fi putut chiar să se bucure de asta, ţinând cont de firea lui, dar nu i-ar fi plăcut gândul care stârnise acel impuls. Sieh chiar era copil, într-un mod fundamental. Nu înţelegea muritorii.

Trăise printre noi atâtea secole, milenii, și totuși nu fusese niciodată unul dintre noi. Nu cunoștea puterea speranței.

— Sunt foarte sigură, i-am spus. Și aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ai însoți.

A părut surprins, dar m-a luat de mână imediat.

— Desigur. Dar de ce?

— Susținere morală. Și pentru eventualitatea în care mă înșel îngrozitor de tare.

A rânjit și a deschis un alt perete care avea să ne ducă acolo.

***

Apartamentul lui Relad era la fel de mare ca cel al Sciminei, și ambele erau de trei ori mai mari decât al meu. Dacă le-aș fi văzut în prima mea zi în Văzduh, aș fi înțeles imediat că nu eram un adevărat pretendent la moștenirea lui Dekarta.

Configurația locuinței lui era complet diferită de cea a Sciminei totuși. Era o încăpere uriașă, deschisă, cu o scară scurtă în partea din spate, ducând către o zonă de mansardă. Etajul principal era dominat de o adâncitură pătrată în podea, în care fusese realizată o hartă a lumii din plăci de ceramică frumos colorate. În afară de asta, încăperea era surprinzător de austeră, cu doar câteva obiecte de mobilier, un bar lateral încărcat din belșug cu sticle de alcool și o mică bibliotecă. Și Relad stătea lângă hartă părând rigid, formal și inconfortabil de treaz.

— Salutări, verișoară, a spus când am intrat.

A făcut apoi o pauză, uitându-se urât la Sieh.

— Am invitat-o doar pe Yeine.

Am pus o mână pe umărul lui Sieh.

— Își făcea griji că intenționezi să-mi faci vreun rău, vărule. E adevărat?

— Poftim? Bineînțeles că nu!

Expresia de surpriză de pe chipul lui Relad m-a liniștit. De fapt, totul referitor la acest mic spectacol sugera că era decis să mă farmece. Și nimeni nu fermeca persoane dispensabile.

— De ce în numele Maelstromului aș face asta? Nu-mi ești de niciun folos moartă.

M-am forțat să zâmbesc și am decis să-i ignor remarca lipsită de tact.

— E bine de știut, vărule.

— Nu mă lua în seamă, a spus Sieh. Nici n-o să simți că sunt aici.

Relad a făcut un efort pentru a-l ignora, întorcându-se spre mine.

— Te pot servi cu ceva? Ceai? Ceva de băut?

— Păi, dacă tot ai adus vorba... a început Sieh, înainte să-i strâng zdravăn umărul.

Nu voiam să-i testez limitele lui Relad, cel puțin nu încă.

— Mulțumesc, nu, am spus. Deși apreciez oferta. La fel cum îți apreciez avertismentul, vărule, de acum două nopți, am spus și i-am mângâiat părul lui Sieh.

Relad s-a chinuit să găsească un răspuns potrivit timp de trei secunde aproape, înainte de a mormăi în cele din urmă:

— Pentru nimic.

— De ce m-ai invitat aici?

— Am o propunere pentru tine, a spus și a făcut un semn vag către podea.

M-am uitat în jos către harta lumii de pe podea, ochii mei reperând automat Nordul Îndepărtat și micuțul colț din el care era Darrul. Patru pietre albe, plate și șlefuite stăteau dispuse în jurul granițelor Darrului – una în fiecare dintre cele trei regate care suspectasem că făceau parte din alianță, plus o a doua piatră în Menchey. În inima Darrului se afla o singură piatră gri de marmură, probabil reprezentând puterea jalnică a trupelor noastre. Dar chiar la sud de

Menchey, pe coasta unde continentul se întâlnea cu Marea Căinței, se aflau trei pietre de un galben pal. Nu mi-am dat seama ce reprezentau.

Am ridicat privirea către Relad.

— Numai Darrul mă mai interesează acum. Scimina mi-a oferit viețile poporului meu. Asta îmi oferi și tu?

— Poate chiar mai mult de-atât.

Relad a coborât în adâncitura hărții, mergând până sub Nordul Îndepărtat. Picioarele îi erau în mijlocul Mării Căinței, lucru care mi-a părut irațional de amuzant pentru o clipă.

— Albul reprezintă dușmanii tăi, după cum sunt sigur că ți-ai dat seama – pionii Sciminei. Aceștia, a spus indicând către pietrele galbene, sunt ai mei.

M-am încruntat, dar înainte de a spune ceva, Sieh a pufnit și a zis:

— Nu ai aliați în Nordul Îndepărtat, Relad. Ai ignorat tot continentul ani întregi. Victoria Sciminei este rodul neglijenței tale.

— Știu asta, s-a răstit Relad, apoi s-a întors cu fața la mine. Este adevărat că nu am prieteni în Nordul Îndepărtat. Chiar dacă aș fi avut, regatele de acolo îți urăsc toate ținutul, verișoară. Scimina doar înlesnește ceea ce ei voiau cu nerăbdare să facă de generații întregi.

Am ridicat din umeri.

— Nordul Îndepărtat a fost un ținut al barbarilor pe vremuri. Noi, darrezii, eram printre cei mai barbari. Preoții se poate să ne mai fi civilizat de atunci, dar nimeni nu poate șterge trecutul.

Relad a aprobat grăbit. Nu-i păsa, iar asta se vedea. Chiar era foarte nepriceput la a fi șarmant. A indicat din nou către pietrele galbene.

— Mercenari, a spus. În principal pirați keni și mini, niște luptători ai beznei ghori și un contingent de soldați din Cetatea Zhurem. Le pot ordona să lupte pentru tine.

M-am uitat la pietrele galbene și mi-am amintit de gândul meu anterior referitor la muritori și puterea speranței.

Sieh a sărit și el în adâncitura hărții și s-a uitat lung la pietrele galbene, ca și cum ar fi putut vedea adevăratele forțe pe care le reprezentau. A fluierat.

— Trebuie să te fi falimentat pentru a angaja atât de mulți și a-i aduce la timp în Nordul Îndepărtat, Relad. Nu mi-am dat seama că ai acumulat așa de mult capital peste ani.

S-a uitat către Relad, apoi la mine peste umărul lui.

— Dar sunt mult prea departe pentru a ajunge în Darr până mâine. Aliații Sciminei sunt deja pe drum, a zis Sieh.

Relad a aprobat, urmărindu-mă cu privirea.

— Forțele mele sunt destul de aproape pentru a ataca capitala Mencheyului mâine, și chiar pentru a lansa un atac asupra Toklandului în ziua următoare. Sunt echipați complet, odihniți și bine aprovizionați. Planurile lor de luptă au fost alcătuite de Zhakkarn însăși.

Și-a încrucișat brațele, un pic defensiv.

— Cu Menchey atacat, jumătate dintre inamicii tăi se vor întoarce din drum și nu vor ataca Darrul. Asta îi va lăsa pe oamenii tăi să se răfuiască doar cu zarennii și cu rebelii atir. Vor fi depășiți numeric doi la unu. Dar măcar asta le oferă darrezilor o șansă de izbândă.

I-am aruncat lui Relad o privire tăioasă. Mă nimerise foarte bine cu oferta asta, surprinzător de bine. Își dăduse cumva seama că nu perspectiva războiului era ceea ce mă îngrijora. Eram războinică, până la urmă. Dar un război imposibil de câștigat împotriva unor inamici care nu numai că își vor lua prada de război, dar ne vor distruge și spiritul, dacă nu și viețile... asta nu puteam suporta.

Sorții de doi la unu ofereau o șansă de câștig. Victoria era grea, dar posibilă.

I-am aruncat o privire lui Sieh, care a aprobat. Instinctul îmi spunea că oferta lui Relad era reală, dar Sieh cunoștea

aptitudinile lui Relad şi mă putea avertiza de vreun şiretlic. Cred că eram amândoi surprinşi că Relad se descurcase să pună la cale planul ăsta, de fapt.

— Ar trebui să te abţii din băut mai des, am spus încet.

Relad a zâmbit, deloc amuzat.

— Nu a fost intenţionat, te asigur. Adevărul e că moartea iminentă tinde să acrească până şi cele mai bune vinuri.

Am înţeles pe deplin.

A urmat încă un moment de linişte incomodă, apoi Relad a păşit înainte, oferindu-mi mâna. Surprinsă, am strâns-o. Căzusem de acord.

***

Mai târziu, Sieh şi cu mine ne întorceam încet către camera mea. M-a dus pe o rută nouă, trecând prin părţi ale Văzduhului pe care nu le văzusem în cele două săptămâni petrecute aici. Printre alte minunăţii, mi-a arătat o încăpere înaltă, îngustă – nu un spaţiu gol între pereţi, dar la fel de ascunsă şi dată uitării din motive necunoscute. Tavanul arăta ca un accident în planul de construcţie al zeilor. Materia strălucitoare atârna ca nişte ţurţuri mici şi mari, întocmai stalactitelor din peşteri, deşi cu mult mai delicate şi elegante. Câteva erau destul de aproape cât să poată fi atinse. Unele se terminau abia la câţiva centimetri de tavan. Nu mi-am putut închipui scopul acelei încăperi, până când Sieh nu m-a condus la un panou de pe un perete.

Când l-am atins, s-a deschis o trapă în tavan, lăsând să intre o rafală neaşteptată şi tăioasă de aer rece ca gheaţa. M-am înfiorat, dar am uitat de disconfort când protuberanţele tavanului au început să cânte, angrenate în vibraţie de vânt. Nu semăna cu niciun fel de muzică pe care o auzisem vreodată. Era oscilantă şi stranie, o cacofonie prea frumoasă pentru a fi numită zgomot. Nu l-am lăsat pe Sieh să atingă panoul pentru a opri accesul aerului, până când nu mi-au amorţit degetele de-a binelea.

În liniștea care s-a lăsat, în timpul căreia m-am lipit ghemuită lângă perete și mi-am suflat în mâini pentru a mă încălzi, Sieh s-a aplecat spre mine, privindu-mă cu atenție. Îmi era prea frig pentru a băga de seamă la început, dar apoi s-a întins deodată spre mine și m-a sărutat. Uimită, am rămas înțepenită, dar sărutul nu fusese deloc neplăcut. Era sărutul unui copil, spontan și necondiționat. Numai faptul că el nu era de fapt copil m-a făcut să mă simt incomod.

Sieh s-a retras și a oftat cu tristețe văzând expresia de pe chipul meu.

— Scuze, a spus și s-a așezat lângă mine.

— Nu-ți cere scuze, i-am zis. Spune-mi doar pentru ce a fost asta.

Mi-am dat seama că fusese o comandă, din neglijență, așa că am adăugat:

— Nu vrei?

A clătinat din cap, prefăcându-se timid, și și-a lipit fața de brațul meu. Mi-a plăcut să-i simt căldura acolo, dar nu mi-a plăcut tăcerea lui. M-am tras înapoi, forțându-l să se ridice, pentru că altfel risca să cadă.

— Yeine!

— Sieh!

A oftat, părând iritat, și s-a foit pentru a se așeza cu picioarele încrucișate. Pentru o clipă, am crezut că avea de gând să rămână acolo îmbufnat, dar într-un final a vorbit.

— Problema e că nu mi se pare corect, asta-i tot. Naha a putut să-ți simtă gustul, și eu nu.

Asta chiar m-a făcut să mă simt stânjenită.

— Chiar și în ținutul meu barbar, femeile nu iau copii ca iubiți.

Era tot mai supărat.

— Ți-am mai spus, nu te vreau în felul ăla. Eu mă refer la asta, a spus și s-a ridicat brusc în genunchi, aplecându-se către mine.

M-am ferit și el s-a oprit, așteptând. Mi-am dat seama că îl iubeam și că aveam încredere să-mi pun sufletul în mâinile lui. Ar fi trebuit să am încredere în el în legătură cu un simplu sărut, nu? Așadar, după o respirație adâncă, m-am relaxat. Sieh a așteptat până când i-am oferit o scurtă încuviințare și apoi a mai stat un moment, ca să fie sigur. Apoi s-a aplecat și m-a sărutat din nou.

De data asta a fost diferit, pentru că l-am putut *gusta* – nu pe Sieh, copilul transpirat, puțin murdar, ci pe Sieh cel din spatele măștii umane. E... greu de descris. O izbucnire bruscă de ceva proaspăt, ca pepenele copt sau poate ca o cascadă. Un torent, un curent a năvălit în mine și prin mine, apoi înapoi către el, atât de rapid încât abia am avut timp să-mi trag sufletul. Sare. Fulger. A durut destul cât să mă facă să mă trag în spate, dar am simțit, ca din depărtare, mâinile lui Sieh strângându-se dureros în jurul brațelor mele. Înainte de a apuca să țip, m-a lovit un vânt înghețat, alinându-mi atât șocul, cât și vânătăile.

Apoi Sieh s-a retras. L-am privit, dar avea ochii încă închiși. Scoțând un oftat adânc de satisfacție, s-a foit pentru a se cuibări lângă mine din nou, ridicându-mi un braț și trăgându-l în jurul lui de parcă i-ar fi aparținut.

— Ce... a fost asta? l-am întrebat, după ce mi-am mai revenit într-o oarecare măsură.

— Am fost eu, mi-a răspuns. Evident.

— Și eu ce gust am?

Sieh a oftat, lipindu-se de umărul meu și cuprinzându-mă cu brațele.

— Locuri moi și încețoșate, pline de margini ascuțite și culori ascunse.

Nu mi-am putut abține un chicotit. M-am simțit amețită, de parcă aș fi băut prea mult din lichiorul lui Relad.

— Ăsta nu e un gust!

— Ba e. L-ai gustat pe Naha, nu-i așa? El are gustul căderii către capătul universului.

Asta mi-a potolit hazul, pentru că era adevărat. Am mai stat o vreme, fără a vorbi, fără a gândi. Sau cel puțin eu nu m-am mai gândit la nimic. După grijile constante și uneltirile din ultimele două săptămâni, aveam parte de un moment de pură fericire. Poate că tocmai de aceea, când am început din nou să gândesc, am făcut-o cu un soi aparte de liniște sufletească.

— Ce se va întâmpla cu mine? am întrebat. După.

Era un copil isteț. A știut imediat la ce mă referam.

— Vei rătăci pentru o vreme, a spus el foarte încet. Sufletele fac asta când sunt eliberate de trup, la început. În cele din urmă, gravitează către locuri care rezonează cu anumite aspecte ale firii lor. Locuri care sunt sigure pentru suflete lipsite de trup, spre deosebire de acest tărâm.

— Cerurile și abisurile.

A dat din umeri, foarte ușor, pentru a nu ne deranja din poziția în care stăteam.

— Așa le spun muritorii.

— Și nu asta sunt?

— Habar n-am. Ce contează?

M-am încruntat. Sieh a oftat.

— Nu sunt muritor, Yeine, nu sunt obsedat de asta cum sunt oamenii. Există niște... locuri în care viața poate să se odihnească, în momentul în care nu mai este vie. Sunt multe, pentru că Enefa știa că muritorii au nevoie de varietate.

A oftat din nou.

— De aceea credem că sufletul Enefei a continuat să rătăcească. Toate locurile pe care le-a creat, cele care rezonau cel mai mult cu ea, au încetat să existe când a murit.

M-am cutremurat și mi s-a părut că am mai simțit ceva cutremurându-se în adâncul meu.

— Și... și ambele noastre suflete, și al meu, și al ei, vor găsi un loc? Sau al ei va rătăci din nou?

— Nu știu.

Durerea din vocea lui era mocnită, lipsită de orice fel de inflexiune. Altcineva, care nu-l cunoștea la fel de bine ca mine, n-ar fi observat diferența din tonul lui.

L-am mângâiat pe spate cu blândețe.

— Dacă voi putea, am spus, dacă voi avea vreun control asupra ei... o voi lua cu mine.

— S-ar putea să nu vrea să vină. Singurele locuri rămase acum sunt acelea create de frații ei. Și nu i se prea potrivesc.

— Atunci poate sta în interiorul meu, dacă e mai bine așa. Nu oi fi eu paradisul, dar ne-am suportat una pe alta până acum. Va trebui să stăm un pic de vorbă totuși. Toate aceste vise și viziuni trebuie să înceteze. Chiar sunt foarte tulburătoare.

Sieh și-a ridicat capul și s-a uitat la mine. Am stat serioasă cât de mult am putut, adică nu mult. Evident că lui i-a reușit mai bine. Avea secole întregi de practică în plus.

Am izbucnit amândoi în râs, îmbrățișați pe podea, și astfel s-a încheiat ultima zi din viața mea.

***

M-am întors în apartament singură, cu aproape o oră înainte de asfințit. Când am intrat, Naha încă stătea pe fotoliu de parcă nu s-ar fi mișcat de acolo toată ziua, dar pe noptieră se afla o tavă pentru mâncare, goală. A tresărit când am intrat. Poate că trăgea un pui de somn sau era căzut pe gânduri.

— Du-te unde vrei pentru restul zilei, i-am spus. Aș vrea să stau singură o vreme.

Nu s-a opus și s-a ridicat în picioare. Pe patul meu se afla o rochie lungă, formală, măiestrit croită, de un cenușiu monoton. Lângă ea erau pantofi asortați și accesorii.

— Servitorii le-au adus, a spus Nahadoth. Pentru balul de diseară.

— Mulțumesc.

A trecut pe lângă mine în drumul lui, fără a-mi arunca nicio privire. L-am auzind oprindu-se o clipă în pragul uşii. Poate că s-a întors. Poate că a deschis gura pentru a spune ceva. Dar nu a spus nimic. Un moment mai târziu, am auzit uşa apartamentului deschizându-se şi apoi închizându-se în urma lui.

M-am îmbăiat şi m-am îmbrăcat, apoi m-am aşezat în faţa ferestrelor, aşteptând.

26. Balul

Îmi văd ţinutul de undeva de sus.

La trecătoarea dintre munţi, turnurile de veghe au fost deja cotropite. Trupele darreze de acolo au fost învinse şi ucise. Au luptat cu vitejie, folosind îngustimea trecătorii pentru a compensa numărul lor redus, dar în cele din urmă inamicii au fost pur şi simplu prea mulţi. Darrezii au rezistat destul cât să aprindă focurile de semnalizare şi să trimită un mesaj: „Duşmanul se apropie".

Pădurile sunt a doua linie defensivă a Darrului. Mulţi inamici au şovăit aici, otrăviţi de şerpi, slăbiţi de boli sau înfrânţi de interminabilele viţe sugrumătoare. Poporul meu a profitat întotdeauna de asta, împânzind pădurea cu femei-înţelepte care ştiu să se ascundă, să lovească şi apoi să dispară înapoi în desiş, ca leoparzii.

Dar vremurile s-au schimbat. De data asta inamicul a adus o armă specială: un scrib. Odinioară, acest lucru ar fi fost de neînchipuit în Nordul Îndepărtat. Magia este specifică amnilor, e considerată mişelească după standardele barbare. Chiar şi pentru acele naţiuni dispuse să încerce magia, amnii cer tarife prea mari pentru serviciile scribilor, astfel încât nimeni nu-şi permite să-i angajeze. Dar, evident, asta nu e o problemă pentru un membru al familiei Arameri.

(Proasta, proasta de mine! Am bani. Aş fi putut trimite un scrib să lupte de partea Darrului. Dar în cele din urmă,

eu sunt tot o barbară. Nu m-am gândit la asta, iar acum e prea târziu.)

Scribul, un contemporan de-al lui Viraine, desenează sigilii pe hârtie și le lipește de câțiva copaci, apoi se întoarce. O coloană incandescentă de flăcări pârjolește o linie nenatural de dreaptă prin pădure. Parcurge kilometru după kilometru, tot drumul până la zidurile de piatră ale orașului Arrebaia. Ingenios. Dacă ar fi dat foc întregii păduri, ar fi ars luni întregi. Dar asta e doar o potecă îngustă. După ce a ars destul din pădure, scribul așterne mai multe cuvinte ale zeilor și focul se stinge. În afară de resturile fărâmicioase ale copacilor carbonizați și cadavrele de nerecunoscut ale animalelor, drumul este liber. Inamicul poate ajunge la Arrebaia într-o singură zi.

La marginea pădurii se stârnește agitație. Cineva se împleticește afară, orbit și pe jumătate înecat de fum. O femeie-înțeleaptă? Nu, este un bărbat – un *băiat*, nici măcar destul de în vârstă pentru a zămisli fiice. Ce face aici? Nu am permis niciodată băieților să lupte. Dar deodată înțeleg: poporul meu e disperat. Până și copiii trebuie să lupte, dacă vrem să supraviețuim.

Soldații inamici roiesc în jurul lui ca furnicile. Nu-l omoară. Îl înlănțuie într-un car cu provizii și-l cară cu ei în timpul marșului. Când vor ajunge la Arrebaia, o să-l expună pentru a ne frânge inimile – ah, și vor reuși să ne impresioneze. Bărbații noștri au fost dintotdeauna comorile noastre. I-ar putea tăia gâtul pe treptele Sar-enna-nemului, doar pentru a pune sare pe rană.

Ar fi trebuit să trimit un scrib.

***

Sala de bal a Văzduhului: o încăpere vastă, cu tavan înalt. Pereții erau chiar mai sidefați decât restul palatului și aveau o ușoară nuanță trandafirie. După albul neînduplecat al restului Văzduhului, acea urmă de culoare părea

aproape şocant de vie. Candelabre ca cerul înstelat se răsuceau deasupra capetelor. Muzica plutea în aer, armonii amneşti complicate interpretate de sextetul de muzicieni de pe podiumul din apropiere. Podelele, spre surprinderea mea, nu erau făcute din materia Văzduhului. Erau limpezi şi aurii, ca de chihlimbar întunecat şlefuit. Nu era posibil să fi fost chihlimbar, din moment ce nu existau îmbinări, şi asta ar fi însemnat că folosiseră o bucată de dimensiunea unui deal. Dar aşa arăta.

Oamenii umpleau acest spaţiu glorios. Am fost năucită cât de mulţi erau prezenţi, tuturor oferindu-li-se o dezlegare specială pentru a sta o noapte în Văzduh. Trebuie să fi fost o mie de persoane în încăpere: pursangvini dichisiţi şi cei mai băgăcioşi dintre oficialii Salonului, regi şi regine ai ţinuturilor mult mai importante decât al meu, faimoşi artişti şi curtezane, toate personalităţile. Petrecusem ultimele câteva zile atât de absorbită de propriile-mi probleme, încât nu observasem trăsurile venind şi plecând cât era ziua de lungă, aşa cum trebuie s-o fi făcut pentru a aduce atât de multă lume în Văzduh. Şi toţi veneau doar pentru mine.

Aş fi mers bucuroasă în încăpere pentru a mă pierde în mulţime, cât de bine aş fi putut. Toţi purtau alb, ţinuta tradiţională a evenimentelor din Văzduh. Numai eu purtam o altă culoare. Dar nu aş fi reuşit să mă fac nevăzută oricum, pentru că în momentul în care am intrat în cameră şi m-am oprit în capătul scărilor, un servitor din preajmă, înveşmântat într-o livrea formală ciudată, pe care nu o mai văzusem până atunci, şi-a dres glasul şi a mugit, destul de tare încât să mă facă să mă cutremur:

— Lady Yeine Arameri, moştenitor ales al Stăpânului Dekarta, gardian benevol al Celor O Sută de Mii de Regate! Oaspetele nostru de onoare!

M-am oprit în capătul scărilor pentru că toţi ochii din cameră se întorseseră către mine.

Nu mai stătusem niciodată în viața mea în fața unei asemenea mulțimi. Pentru o clipă m-a cuprins panica, fiind convinsă că toată lumea știa că urma să mor. Cum ar fi putut să nu știe? Au urmat aplauze politicoase, reticente. Am văzut zâmbete pe multe dintre fețe, dar nicio urmă de atitudine cu adevărat prietenoasă. Interes, dar genul de interes pe care îl manifestă cineva pentru un vițel premiat ce urmează a fi sacrificat pentru deliciul celor privilegiați. „Ce gust va avea?" mi-am imaginat că spuneau privirile lor avide, insistente. „Dacă am putea gusta măcar o bucățică..."

Gura mi s-a uscat. Genunchii mi s-au blocat, iar ăsta a fost singurul motiv pentru care nu m-am rotit pe tocurile înalte și incomode, luând-o la fugă imediat de acolo. Asta, și încă un lucru: conștientizarea faptului că părinții mei se întâlniseră la un bal al clanului Arameri. Poate chiar în această încăpere. Mama mea stătuse și ea pe aceleași scări, înfruntând la rândul ei mulțimea de oameni care o urau și se temeau de ea, în spatele zâmbetelor false.

Ea le-ar fi zâmbit înapoi.

Așa că mi-am fixat ochii asupra unui punct, chiar deasupra mulțimii. Am zâmbit și le-am făcut cu mâna, cu o mișcare politicoasă și distinsă. Sentimentul de ură era reciproc. Asta a făcut ca frica să dea înapoi, astfel încât am putut coborî scările fără să mă împiedic sau să-mi fac griji că nu arătam grațios.

La jumătatea drumului m-am uitat în capătul sălii de bal și l-am văzut pe Dekarta, pe un podium, în partea opusă intrării. Urniseră cumva uriașul lui jilț de piatră din camera de audiențe. Mă privea sever, cu ochii lui lipsiți de culoare.

Mi-am înclinat capul. El a clipit. „Mâine", am gândit. „Mâine."

Mulțimea s-a deschis și s-a închis în jurul meu ca o pereche de buze.

Mi-am croit drum printre lingușitori care au încercat să-mi intre în grații făcând conversație de complezență și oameni

mai oneşti care mi-au oferit doar plecăciuni distante sau ironice. Până la urmă am ajuns într-o zonă mai puţin aglomerată, care se întâmpla să fie în apropierea unei mese cu băuturi. Am luat un pahar de vin oferit de un servitor, l-am dat peste cap, apoi am luat încă unul. Am observat într-o parte nişte uşi curbate de sticlă. M-am rugat să se şi deschidă, pentru că ar fi putut fi pur decorative. M-am îndreptat către ele şi am văzut că dădeau spre o curte interioară largă, unde câţiva invitaţi se adunaseră deja pentru a se bucura de aerul nopţii încălzit prin magie. Unii au şuşotit între ei când am trecut, dar majoritatea erau prea absorbiţi de bârfe sau de seducţie sau de oricare dintre celelalte activităţi care au loc de obicei în colţurile umbrite la un astfel de eveniment. M-am oprit la balustradă şi am stat o vreme încercând să-mi conving mâna să se oprească din tremurat, pentru a-mi putea bea vinul.

O mână a apărut pe la spatele meu, acoperind-o pe a mea şi ajutându-mă să echilibrez paharul. Am ştiut a cui era mâna chiar înainte de a simţi acea aură rece, familiară, lipită de spatele meu.

— Vor ca această noapte să te facă să cedezi, mi-a spus Stăpânul Nopţii.

Răsuflarea lui mi-a adiat prin păr, mi-a gâdilat urechile şi mi-a furnicat pielea, amintindu-mi câteva momente delicioase. Am închis ochii, recunoscătoare pentru natura simplă a dorinţei trupeşti.

— Chiar cedez, i-am răspuns.

— Nu. Kinneth te-a făcut mai puternică de atât.

A luat paharul din mâna mea şi l-a ridicat, în afara razei mele vizuale, de parcă ar fi vrut să-l bea el. Apoi mi l-a dat înapoi. Ceea ce fusese vin alb – un vin incredibil de slab, lipsit de culoare şi cu gust de flori – era acum de un roşu atât de închis încât părea negru în lumina de pe balcon. Chiar şi atunci când mi-am ridicat paharul înspre cer, stelele nu erau decât o licărire slabă printr-o lentilă de cel mai

închis vișiniu. Am sorbit și m-am cutremurat când gustul mi-a alunecat pe limbă. Dulce, dar cu o tentă de amăreală aproape metalică și un gust stăruitor, sărat ca lacrimile.

— Și noi te-am făcut mai puternică, a spus Nahadoth.

A vorbit în părul meu. Unul dintre brațele sale a alunecat în jurul meu pe la spate, trăgându-mă lângă el. Nu puteam decât să mă relaxez, lipită de el.

M-am răsucit în semicercul brațului său și m-am oprit surprinsă. Bărbatul care privea în jos către mine nu arăta ca Nahadoth. Nu avea niciuna dintre înfățișările pe care i le văzusem eu vreodată. Arăta ca un om, amn, și părul lui era de un blond foarte șters și aproape la fel de scurt ca al meu. Chipul lui era destul de frumos, dar nu era nici fața pe care o purta pentru a-mi face pe plac, nici fața pe care o modelase Scimina. Era doar o față. Și era îmbrăcat în alb. Asta, mai mult decât orice altceva, m-a șocat atât de tare, încât mi-am pierdut glasul.

Nahadoth – pentru că *era* el, simțeam asta, oricum ar fi arătat – părea amuzat.

— Stăpânul Nopții nu este binevenit la petrecerile servitorilor lui Itempas, a zis el.

— Nu credeam că... am spus și i-am atins mâneca.

Era doar stofă – material croit cu finețe, parte dintr-o jachetă care avea o vagă alură militară. Am mângâiat-o și am fost dezamăgită când nu s-a răsucit în jurul degetelor mele în semn de bun venit.

— Eu am creat substanța universului. Crezi că nu sunt în stare să croiesc o haină albă?

Asta m-a surprins și m-a umflat râsul, dar gândul următor m-a redus la tăcere. Nu-l mai auzisem glumind niciodată. Ce însemna asta?

A ridicat o mână către obrazul meu, devenind serios. Mi-am dat seama că, deși pretindea că e om, nu se asemăna deloc cu sinele lui din timpul zilei. Nimic nu era omenesc la el, în afara înfățișării – nici mișcările lui, nici viteza cu

care trecea de la o expresie la alta și cu atât mai puțin ochii. O mască omenească nu era de ajuns pentru a-i ascunde adevărata natură. Divinitatea lui era atât de evidentă pentru mine, încât m-am minunat că ceilalți oameni de pe balcon nu urlau și nu fugeau, înspăimântați să-l întâlnească pe Stăpânul Nopții atât de aproape.

— Copiii mei cred că am înnebunit, a spus, mângâindu-mi obrazul deosebit de tandru. Kurue îmi spune că risc pentru tine toate speranțele noastre. Are dreptate.

M-am încruntat, confuză.

— Viața mea este în continuare a ta, i-am zis. Voi rămâne fidelă învoielii noastre, cu toate că am pierdut competiția. Ați acționat cu bună-credință.

A oftat și, spre surprinderea mea, s-a aplecat pentru a-și odihni fruntea pe a mea.

— Chiar și acum vorbești despre viața ta ca despre un bun, vândut pentru „bună-credința" noastră. Ceea ce ți-am făcut este îngrozitor.

Nu știam ce să spun. Eram prea înmărmurită. Mi-am dat seama, printr-o străfulgerare de intuiție, că exact de asta se temea Kurue – simțul dreptății pe care îl avea Nahadoth, un simț nestatornic și plin de zel. Pornise la război pentru a-și ușura suferința după moartea Enefei. Se ținuse pe sine și pe copiii lui în sclavie, din pură încăpățânare, mai degrabă decât să-l ierte pe Itempas. Ar fi putut trata altfel cu fratele lui, în feluri care să nu fi riscat întreg universul și fără să distrugă atât de multe vieți. Dar asta era problema: când Stăpânului Nopții îi păsa de ceva, deciziile lui deveneau iraționale, acțiunile lui, extremiste.

Și începuse, împotriva oricărei rațiuni, să îi pese de mine.

Măgulitor. Înfricoșător. Nu puteam nici măcar să bănuiesc ce ar putea face într-o asemenea circumstanță. Dar, mai important, mi-am dat seama ce însemna asta pe termen

scurt. În doar câteva ore, urma să mor, iar el urma să rămână să jelească din nou.

Ce ciudat... Gândul ăsta mi-a îndurerat și mie inima.

Am cuprins chipul Stăpânului Nopții în mâini și am oftat, închizând ochii pentru a putea simți persoana din spatele măștii.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Și chiar îmi părea. Nu dorisem niciodată să-i provoc durere.

Nu s-a mișcat, și nici eu. Mă simțeam bine, sprijinindu-mă de pieptul lui puternic, odihnindu-mă în brațele lui. Era o iluzie, dar pentru prima dată în ultimele săptămâni, mă simțeam în siguranță.

Nu știu cât am stat acolo, dar am auzit amândoi când s-a schimbat muzica. M-am desprins din îmbrățișare și m-am uitat în jur. Cei câțiva invitați care fuseseră pe terasă cu noi intraseră înăuntru. Asta însemna că era miezul nopții. Venise timpul pentru dansul serii, momentul principal al balului.

— Vrei să intri? a întrebat Nahadoth.

— Nu, bineînțeles că nu. Mi-e bine aici.

— Invitații dansează în onoarea lui Itempas.

M-am uitat la el, nedumerită.

— De ce mi-ar păsa de asta?

Zâmbetul lui mi-a încălzit inima.

— Ai întors în întregime spatele credinței strămoșilor tăi?

— Strămoșii mei te venerau pe tine.

— Și pe Enefa, și pe Itempas, și pe copiii noștri. Darrezii erau printre puținele popoare care ne onorau pe toți.

Am oftat.

— A trecut multă vreme de atunci. Prea multe s-au schimbat.

— *Tu* te-ai schimbat.

Nu puteam să-l contrazic. Era adevărat.

Din impuls, m-am îndepărtat de el și l-am prins de mâini, trăgându-l în poziția de dans.

— Pentru zei, am spus. Pentru toți.

Mă simțeam foarte împlinită să-l iau prin surprindere.

— Nu am dansat niciodată în propria-mi onoare.

— Ei bine, iată-te!

Am dat din umeri și am așteptat începerea unui nou refren, înainte de a-l trage spre mine ca să dansăm împreună.

— Există un început pentru toate.

Nahadoth părea amuzat, dar s-a mișcat cu ușurință în ritm cu mine, în ciuda pașilor complicați. Orice copil de nobil învăța astfel de dansuri, dar mie nu-mi plăcuseră niciodată. Dansurile amnești îmi aminteau prea mult de firea amnilor – reci, rigide, mai preocupate de imagine decât de bucurie. Și totuși aici, pe un balcon întunecat sub un cer cu lună nouă, însoțită de un zeu, m-am trezit zâmbind în timp ce ne roteam înainte și înapoi. Era ușor să-mi amintesc pașii, cu el conducându-mă cu delicatețe, de mână și spate. Era ușor de menținut grația sincronizării cu un partener care aluneca precum vântul. Am închis ochii, lăsându-mă în voia mișcărilor, oftând de plăcere în timp ce muzica se intensifica pentru a se potrivi cu dispoziția mea.

Când muzica s-a oprit, m-am lipit de el și mi-am dorit ca noaptea să nu se sfârșească niciodată. Și nu doar din cauza a ceea ce mă aștepta la venirea zorilor.

— Vei fi cu mine și mâine? l-am întrebat, referindu-mă la adevăratul Nahadoth, nu la sinele lui din timpul zilei.

— Îmi este permis să rămân eu însumi și în zori, pe durata ceremoniei.

— Pentru ca Itempas să te poată ruga să te întorci la el.

Răsuflarea lui mi-a gâdilat părul. Avea un râs blând și răcoros.

— Iar de data asta o voi face, dar nu așa cum se așteaptă el.

Am dat din cap, ascultând bătaia lentă și stranie a inimii lui. Suna îndepărtat, cu ecou, ca și cum ar fi venit de la o distanță de kilometri.

— Ce vei face dacă vei învinge? Îl vei ucide?

Clipa de liniște a fost ca un avertisment pentru mine, înainte ca el să-mi răspundă:

— Nu știu.

— Încă îl iubești.

Nu a răspuns, doar m-a mângâiat pe spate. Nu m-am amăgit. Nu pe mine dorea să mă liniștească.

— E în regulă, i-am spus. Înțeleg.

— Nu, a spus. Niciun muritor nu poate înțelege.

Nu am mai spus nimic, și nici el, și astfel a trecut lunga noapte.

Îndurasem prea multe nopți cu prea puțin somn. Trebuie să fi adormit acolo, pentru că m-am trezit brusc, clipind și ridicându-mi capul. Cerul era de altă culoare – un degradé cețos de negru fluid, până la cenușiu. Luna nouă plutea chiar deasupra orizontului, o pată mai întunecată pe cerul în curs de luminare.

Degetele lui Nahadoth m-au strâns din nou cu blândețe și mi-am dat seama că el mă trezise. Privea către ușile balconului. Viraine stătea acolo, cu Scimina și Relad. Veșmintele lor albe păreau a străluci, punându-le chipurile în umbră.

— A sosit timpul, a spus Viraine.

Mi-am analizat starea interioară și m-am bucurat să găsesc liniște, în loc de frică.

— Da, i-am răspuns. Să mergem.

Înăuntru, balul era încă în toi, cu toate că erau mai puțini oameni care dansau acum decât văzusem ultima oară. Jilțul lui Dekarta era gol, de cealaltă parte a mulțimii. Poate că plecase mai devreme pentru a se pregăti.

După ce am intrat în sălile tăcute, neobișnuit de luminoase, Nahadoth a renunțat la deghizarea lui. Părul i-a

crescut și îmbrăcămintea și-a schimbat culoarea, de la un pas la altul. Pielea îi era din nou palidă. Probabil din cauză că avea multe dintre rudele mele prin preajmă. Am luat un lift în sus, ajungând la ceea ce am recunoscut acum ca fiind cel mai de sus etaj al Văzduhului. Când am ieșit, am văzut că porțile solariului erau deschise, iar pădurea artificială din spatele lor, umbrită și tăcută. Singura lumină venea dinspre turnul central al palatului, care țâșnea în sus din inima solariului, strălucind ca luna. O cărare șterșă șerpuia de la picioarele noastre printre copaci, direct către baza turnului.

Dar am fost distrasă de siluetele care stăteau de fiecare parte a porților.

Pe Kurue am recunoscut-o imediat. Nu uitasem frumusețea aripilor ei de aur, argint și platină. Și Zhakkarn era de asemenea magnifică, în armura de argint cu sigilii incandescente trasate pe deasupra, coiful strălucindu-i în lumină. Ultima dată văzusem acea armură într-un vis.

A treia siluetă, situată între ele, era în același timp mai puțin impresionantă și mai stranie: o pisică neagră, lucioasă, ca leoparzii din ținutul meu natal, dar semnificativ mai mare. Știam că nicio pădure nu dăduse naștere acestui leopard, a cărui blană se unduia ca valurile într-un vânt nevăzut, irizată apoi mată, până ajungea la o întunecare familiară, imposibil de adâncă. Chiar îi semăna tatălui său, până la urmă.

Nu am putut decât să zâmbesc.

— Îți mulțumesc, i-am șoptit.

Pisica și-a dezvelit colții într-un fel care nu putea fi interpretat ca un mârâit și mi-a făcut cu ochiul, un ochi verde brăzdat de o fantă verticală.

Nu îmi făceam nicio iluzie referitoare la prezența lor. Zhakkarn nu era în armură completă de luptă doar pentru a ne impresiona cu strălucirea ei. Al Doilea Război al Zeilor

era pe cale să înceapă și ei erau pregătiți. Sieh – bine, poate că Sieh se afla acolo și pentru mine. Iar Nahadoth...

M-am uitat înapoi spre el, peste umăr. El nu se uita nici la mine, nici la copiii lui. Privirea lui se îndrepta în sus, către vârful turnului.

Viraine a clătinat din cap, părând să ia decizia de a nu comenta prezența zeilor. S-a uitat spre Scimina, care a dat din umeri, apoi spre Relad, care s-a zgâit la el ca și cum ar fi spus „De ce mi-ar păsa mie de asta?"

Ochii ni s-au întâlnit, ai mei și ai lui Relad. Era palid, broboane de transpirație adunându-se pe buza superioară, dar și-a înclinat puțin capul înspre mine. I-am răspuns cu același gest.

— Așa să fie, a spus Viraine.

Am intrat cu toții în solariu, îndreptându-ne către turnul central.

27. Ritualul de succesiune

În vârful turnului se afla o cameră, dacă i se poate spune astfel.

Locul era acoperit de sticlă, ca un clopot supradimensionat. Dacă nu ar fi avut o ușoară strălucire reflectantă, ar fi părut că stăm în aer liber, în vârful unui turn tăiat la vârf. Podeaua camerei era făcută din aceeași substanță albă din care era făcut și restul Văzduhului și era perfect circulară, spre deosebire de toate celelalte camere din palat pe care le văzusem în ultimele două săptămâni. Acest lucru marca încăperea ca un spațiu sacru al lui Itempas.

Ne aflam la înălțime, deasupra construcției voluminoase și albe a palatului. Din acest unghi ciudat abia puteam întrezări curtea exterioară, recunoscând-o după pata verde a grădinii și capătul digului. Nu îmi dădusem niciodată seama că Văzduhul însuși era circular. În depărtare, pământul era o masă întunecată, părând să se curbeze în jurul nostru asemenea unui castron imens. Cercuri în interiorul unor cercuri, în interiorul altor cercuri. Într-adevăr, un loc sacru.

Dekarta stătea în partea opusă intrării. Se sprijinea cu toată greutatea în frumosul lui baston din lemn darrez, de care avusese cu siguranță nevoie pentru a urca scara spiralată care ducea către încăpere. În spatele lui și deasupra, norii care prevesteau zorile acopereau cerul, îngrămădiți și vălurițți, ca niște șiraguri de perle. Erau la fel de cenușii

și de urâți ca rochia mea – mai puțin înspre est, unde începuseră să capete o tentă alb-gălbuie.

— Grăbiți-vă, a spus Dekarta, indicând către câteva puncte de pe circumferința camerei. Relad acolo. Scimina acolo, vizavi de el. Viraine lângă mine. Yeine aici.

Am făcut așa cum mi s-a spus, mergând până în fața unui soclu simplu, alb, care s-a ridicat din podea până la înălțimea pieptului meu. Pe suprafața lui se vedea un orificiu, cam de mărimea unei palme: puțul care venea din temniță. La câțiva centimetri deasupra acestui puț, plutea un obiect întunecat minuscul, nesusținut de nimic. Era uscat, diform, semănând cu un bulgăre de pământ. Asta era Piatra Pământului? Asta?

M-am consolat cu gândul că măcar bietul om chinuit din temniță trebuie să fi fost mort acum.

Dekarta a făcut o pauză, aruncând o privire către enefadehii din spatele meu.

— Nahadoth, poți lua poziția obișnuită. Restul... nu v-am poruncit să fiți prezenți.

Spre surprinderea mea, Viraine i-a răspuns:

— Ar fi bine să fie toți aici, stăpâne. Tatăl Văzduhului s-ar bucura să-și vadă copiii, chiar și pe acești trădători.

— Niciun tată nu se bucură să-și vadă copiii care s-au întors împotriva lui.

Privirea lui Dekarta s-a îndreptat către mine. M-am întrebat dacă mă vedea pe mine cu adevărat sau doar ochii lui Kinneth de pe chipul meu.

— Eu îi vreau aici, am spus.

Nu s-a văzut nicio reacție din partea lui, în afară de un tremur al buzelor subțiri.

— Ce prieteni buni îți sunt, să vină să te vadă murind...

— Ar fi mai greu să înfrunt moartea fără susținerea lor, bunicule. Spune-mi, lui Ygreth i-ai permis să aibă companie când ai ucis-o?

S-a îndreptat brusc și s-a încordat, ceea ce era neobișnuit din partea lui. Pentru prima dată, am întrezărit o urmă a omului care fusese cândva: înalt și semeț ca orice amn, formidabil ca mama. M-a surprins să văd asemănarea între ei, într-un final. Era prea slab pentru înălțimea lui acum, totuși. Stând drept nu făcea decât să-și accentueze slăbiciunea bolnăvicioasă.

— Nu-mi voi explica acțiunile în fața ta, nepoată.

Am dat din cap. Cu colțul ochiului, i-am văzut pe ceilalți urmărindu-ne. Relad părea neliniștit. Scimina, iritată. Viraine – nu-mi puteam da seama, dar mă privea cu o intensitate care mă deruta. Nu-mi puteam bate capul cu asta, în orice caz. Asta era probabil ultima mea șansă de a afla de ce murise mama. Încă eram convinsă că Viraine săvârșise fapta, și totuși nu avea niciun sens. O iubise. Dar dacă acționase la ordinele lui Dekarta...

— Nu e nevoie să explici, i-am răspuns. Îmi pot da seama singură. Când erai tânăr, erai ca ei doi...

Am arătat către Relad și Scimina.

— Egocentric, hedonist, nemilos. Dar nu la fel de lipsit de inimă ca ei, nu-i așa? Te-ai căsătorit cu Ygreth și trebuie să fi ținut la ea, altfel mama ta nu ar fi desemnat-o pe ea ca sacrificiu la încoronare. Dar iubeai mai mult puterea, așa că ai făcut schimbul. Ai devenit căpetenia clanului. Iar fiica ta a devenit dușmanul tău de moarte.

Buzele lui Dekarta au tresărit. Nu mi-am dat seama dacă era un semn al emoțiilor sau al paraliziei care părea să-l afecteze din când în când.

— Kinneth m-a iubit.

— Da, te-a iubit.

Pentru că o astfel de femeie fusese mama mea. Putea iubi și urî în același timp. Putea folosi un sentiment pentru a-l ascunde și a-l alimenta pe celălalt. Fusese, după cum spusese Nahadoth, o adevărată Arameri. Numai țelurile ei fuseseră diferite.

— Te-a iubit, i-am spus. Și cred că tu ai ucis-o.

De data asta am fost sigură că peste chipul bătrânului a trecut o umbră de durere. Mi-a oferit o clipă de mulțumire, dar nu mai mult de atât. Războiul era pierdut. Conflictul ăsta nu mai însemna nimic în contextul de ansamblu. Urma să mor. Deși moartea mea avea să îndeplinească dorințele atât de multor persoane – ale părinților mei, ale enefadehilor, ale mele – nu puteam da piept cu ea în termeni atât de cinici. Inima îmi era plină de teamă.

Totuși m-am întors și m-am uitat la enefadehi. Stăteau înșirați în spatele meu. Kurue nu s-a uitat în ochii mei, dar Zhakkarn a făcut-o și mi-a oferit o plecăciune plină de respect. Sieh a scos un mieunat care nu era cu nimic mai puțin chinuit, în pofida naturii lui inumane. Am simțit lacrimi adunându-mi-se în ochi. Ce prostie... Chiar dacă nu aș fi fost hărăzită să mor astăzi, aș fi fost doar un sughiț în viața lui nesfârșită. Eu eram cea care murea și, cu toate astea, mie avea să-mi fie un dor teribil de el.

În sfârșit, m-am uitat spre Nahadoth, care se lăsase într-un genunchi în spatele meu, încadrat de lanțurile de nori gri. Desigur că aveau să-l forțeze să îngenuncheze, aici, în lăcașul lui Itempas. Dar el se uita la mine, nu la cerul din est care începea să strălucească. Mă așteptam ca expresia lui să fie indiferentă, dar nu era așa. Rușine, durere și o furie care sfărâmase planete i se puteau citi în ochi, împreună cu alte sentimente prea tulburătoare pentru a putea fi numite.

Puteam avea încredere în ceea ce vedeam? Îndrăzneam să o fac? Până la urmă, în curând avea să fie puternic din nou. Ce îl costa să mimeze dragostea acum, ca să mă motiveze astfel să merg până la capăt cu planul lor?

Mi-am coborât privirea, îndurerată. Stătusem atât de mult în Văzduh, încât nici măcar în mine nu mai aveam încredere.

— Nu am ucis-o pe mama ta, a spus Dekarta.

Am tresărit și m-am întors către el. Vorbise atât de încet, încât pentru o clipă am crezut că nu-l auzisem bine.

— Poftim?

— N-am ucis-o. N-aș fi ucis-o niciodată. Dacă nu m-ar fi urât atât de tare, aș fi implorat-o să se întoarcă în Văzduh și să te aducă și pe tine.

Spre surprinderea mea, am văzut umezeală pe obrajii lui Dekarta. Plângea. Și se uita fix la mine printre lacrimi.

— Aș fi încercat chiar să te iubesc, de dragul ei.

— Unchiule, a spus Scimina.

Tonul ei friza insolența, practic vibrând de nerăbdare.

— Cu toate că apreciez bunătatea pe care o manifești față de verișoara noastră...

— Liniște! a urlat Dekarta la ea.

Ochii lui palizi ca diamantul s-au ațintit asupra ei atât de fioros, încât au făcut-o să tresară.

— Nu știi cât de aproape am fost să te ucid când am auzit de moartea lui Kinneth, a strigat el.

Scimina a împietrit, preluând postura lui Dekarta. După cum era de așteptat, nu i-a luat ordinul în considerare, răspunzându-i:

— Ar fi fost dreptul tău, Stăpâne. Dar nu am avut nimic de-a face cu moartea lui Kinneth. Nu i-am acordat niciun fel de atenție, nici ei, nici acestei fiice corcite a ei. Nu știu nici măcar de ce ai ales-o pe ea ca sacrificiu pentru ceremonie.

— Pentru a vedea dacă este o adevărată Arameri, a spus Dekarta foarte încet.

Privirea lui a alunecat înapoi către mine. Mi-a luat trei bătăi întregi de inimă să îmi dau seama ce a vrut să spună cu asta și sângele mi s-a scurs din obraji când am înțeles:

— Ai crezut că *eu* am ucis-o, am șoptit. Tată al Tuturor, chiar ai crezut asta!

— Uciderea celor pe care-i iubim cel mai mult este o tradiție în familia noastră, a spus el.

***

În spatele nostru, orizontul dinspre răsărit devenise foarte strălucitor.

***

Am început să mă bâlbâi. Am avut nevoie de mai multe încercări pentru a încropi o frază coerentă prin toată mânia mea și, când am reușit, a ieșit în darreză. Mi-am dat seama că vorbeam în darreză doar în momentul în care Dekarta m-a privit mai mult confuz decât ofensat de injuriile mele.

— Eu nu sunt o Arameri! am încheiat, cu pumnii încleștați pe lângă corp. Voi vă mâncați copiii, vă hrăniți cu suferință, ca niște monștri din legende! Eu nu voi fi niciodată una dintre voi, mai mult decât prin sânge. Dacă aș putea arde și asta din mine, aș face-o!

— Poate că nu ești una dintre noi, a spus Dekarta. Acum văd că ești nevinovată. Prin uciderea ta nu am făcut decât să ucid ceea ce mai rămăsese din ea. O parte din mine încă regretă asta. Dar nu te voi minți, nepoată. Există o parte din mine care se va bucura de moartea ta. Tu mi-ai răpit-o. A părăsit Văzduhul pentru a fi cu tatăl tău și pentru a te crește pe tine.

— Te întrebi de ce? am spus și am făcut semn către încăperea de sticlă, către zeii și oamenii veniți să mă vadă murind. Tu ai ucis-o pe mama ei. Ce credeai că va face, că va trece peste asta?

Pentru prima dată de când îl întâlnisem, am văzut o licărire de umanitate în zâmbetul trist, dezgustat de sine, al lui Dekarta.

— Probabil că asta am crezut. Ce prostie din partea mea, nu-i așa?

Nu m-am putut abține. I-am zâmbit la rândul meu.

— Da, bunicule. Așa e.

Viraine a atins umărul lui Dekarta în acel moment. Un petic de aur creștea în dreptul orizontului spre răsărit,

o strălucire de avertisment. Se iveau zorile. Vremea confesiunilor trecuse.

Dekarta a încuviințat, apoi m-a privit în tăcere o clipă îndelungată, înainte de a vorbi.

— Îmi pare rău, a spus foarte încet.

O scuză care viza multe greșeli.

— Trebuie să începem.

***

Nici măcar atunci nu am spus ce gândeam. Nu l-am arătat cu degetul pe Viraine, nu l-am acuzat în fața tuturor de uciderea mamei mele. Mai era încă timp. I-aș fi putut cere lui Dekarta o întrevedere înaintea încheierii ceremoniei, ca un ultim omagiu în amintirea lui Kinneth. Nu știu de ce nu am făcut-o... ba da. Știu. Cred că în acel moment, răzbunarea și răspunsurile și-au pierdut orice însemnătate pentru mine. La ce mi-ar fi folosit să știu de ce murise mama? Ea rămânea în continuare moartă. Ce rost avea să-i pedepsesc ucigașul? Și eu aveam să fiu moartă. Oare ceva, orice din toate astea, ar fi oferit vreun sens morții mele sau a ei?

Există întotdeauna un sens în moarte, copilă. Vei înțelege în curând.

***

Viraine a început un circuit lent al camerei. Și-a înălțat mâinile, și-a ridicat chipul și, străbătând încăperea, a început să vorbească.

— Tată al cerului și al pământului de sub tine, Stăpân al întregii creații, pleacă-ți urechea la slujitorii tăi privilegiați. Te implorăm, călăuzește-ne prin haosul schimbării!

S-a oprit în fața lui Relad, al cărui chip părea făcut din ceară, în lumina cenușie. Nu am văzut gestul pe care l-a făcut Viraine, dar sigiliul lui Relad a început deodată să strălucească, alb, de parcă un soare minuscul ar fi fost gravat pe fruntea lui. Relad nu a tresărit și nu a arătat niciun

semn de durere. Lumina îl făcea să pară chiar şi mai palid. Dând din cap, Viraine a continuat traseul în jurul camerei, trecând prin spatele meu. Mi-am întors capul pentru a-l privi. Dintr-un motiv sau altul, mă neliniştea să-l scap din ochi.

— Te implorăm, ajută-ne să-i înfrângem pe duşmanii tăi!

În spatele meu, Nahadoth îşi întorsese chipul de la zorile în creştere. Aura întunecată din jurul lui începuse să se destrame, la fel ca în noaptea în care fusese torturat de Scimina. Viraine a atins fruntea lui Nahadoth. Un sigiliu a apărut ca de nicăieri, strălucitor ca o flacără, şi Nahadoth a şuierat ca şi cum asta i-ar fi cauzat multă durere. Dar scurgerea aurei lui s-a oprit. Când şi-a ridicat capul, gâfâind, lumina zorilor nu a mai părut să-l afecteze. Viraine a continuat:

— Te implorăm să binecuvântezi pe cel nou ales, a spus atingând fruntea Sciminei.

Aceasta a zâmbit când i s-a aprins sigiliul, lumina albă luminându-i chipul în unghiuri ascuţite şi suprafeţe netede, dure, înflăcărate.

Viraine a venit apoi în faţa mea, astfel încât podiumul să se afle între noi. În momentul în care a trecut prin dreptul Pietrei Pământului, ochii mei au fost atraşi din nou într-acolo. Nu-mi imaginasem niciodată că ar fi putut arăta atât de neimpresionantă.

Piatra a început să vibreze. Pentru o clipă, o sămânţă desăvârşită de argint, magnifică, a plutit la suprafaţă înainte de a se pierde înapoi în bulgărele întunecat.

Dacă Viraine s-ar fi uitat la mine în acel moment, totul ar fi fost pierdut. Am înţeles ce se întâmpla şi conştientizam pericolul, totul într-un singur fior îngheţat de intuiţie, care se vedea pe chipul meu. Piatra era asemenea lui Nahadoth şi a tuturor zeilor ţinuţi prizonieri aici pe pământ: adevărata ei înfăţişare era ascunsă în spatele unei măşti.

Masca o făcea să pară comună, neimportantă. Dar pentru cei care se uitau la ea și se așteptau la mai mult, în special cei care îi cunoșteau adevărata esență, ea devenea mai mult. Își schimba înfățișarea pentru a reflecta tot adevărata ei esență.

Eu eram condamnatul, și piatra avea să fie sabia călăului meu. Ar fi trebuit să o privesc ca pe un lucru teribil, amenințător. Faptul că vedeam în ea frumusețe și speranță era un avertisment clar pentru orice membru al clanului Arameri că intenționam să fac mai mult decât să mor astăzi.

Din fericire, Viraine nu se uita la mine. Se întorsese cu fața spre răsărit, la fel ca toți ceilalți din încăpere. Pe chipurile lor citeam mândrie, nerăbdare, speranță, amărăciune. Ultimul chip la care m-am uitat a fost cel al lui Nahadoth. El era singurul în afară de mine care nu se uita către cer. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea și a susținut-o. Poate că acesta a fost motivul pentru care numai noi nu am fost afectați în momentul în care soarele a depășit culmea orizontului îndepărtat și puterea a făcut lumea să se cutremure ca o oglindă zdruncinată.

***

Din clipa în care soarele se cufundă dincolo de privirea muritorilor, până când ultima rază de lumină piere: acela este crepusculul. Din clipa în care soarele trece culmea orizontului, până când se dezlipește de pământ: acelea sunt zorile.

***

M-am uitat în jur surprinsă și am încremenit în momentul în care, sub ochii mei, Piatra Pământului a înflorit.

Acesta era singurul cuvânt care putea descrie ceea ce vedeam. Bulgărele urât s-a cutremurat, apoi s-a cojit, straturile desfăcându-se în lături pentru a face loc luminii. Dar nu era lumina albă și fermă a lui Itempas, nici nelumina

șovăitoare a lui Nahadoth. Era lumina stranie pe care o văzusem în temniță, gri și neplăcută. Părea că absoarbe culoarea din tot ceea ce atingea. Piatra nu mai avea nicio formă acum, nici măcar de sâmbure de argint. Era o stea, strălucind într-un mod straniu, lipsit de putere.

Și totuși i-am simțit adevărata forță, radiind către mine în valuri care mi-au înfiorat pielea și mi-au strâns stomacul. Am făcut un pas înapoi fără să vreau, înțelegând acum de ce îi avertizase T'vril pe servitori. Nu era nimic benefic în această putere. Făcea parte din Zeița Vieții, dar ea era moartă. Piatra era doar o relicvă sinistră.

— Numește-ți alesul care să ne conducă familia, nepoată! a spus Dekarta.

Mi-am întors privirea de la Piatră, deși radierea ei îmi furnica jumătate de față. Vederea mi s-a încețoșat pentru o clipă. Mă simțeam slăbită. Chestia aia mă omora, și nici măcar nu o atinsesem.

— R-Relad, am spus. Îl aleg pe Relad.

— Poftim?

Vocea Sciminei, șocată și scandalizată.

— Ce ai spus, corcitură?

Am văzut mișcare în spatele meu. Era Viraine. Mă ocolise și venise în partea soclului în care stăteam eu. I-am simțit mâna pe spatele meu, susținându-mă în momentul în care puterea pietrei m-a făcut să mă clatin, amețită. Am presupus că încearcă să mă încurajeze și am depus și mai mult efort pentru a sta în picioare. În momentul în care am făcut asta, Viraine s-a mișcat un pic și am întrezărit expresia lui Kurue. Expresia ei era fermă, feroce.

Am crezut că înțelegeam de ce.

***

Soarele, ca de obicei, se mișca iute. Deja jumătate din el se afla deasupra liniei orizontului. În curând, zorile aveau să facă loc zilei.

***

Dekarta a dat din cap, netulburat de izbucnirea bruscă a Sciminei.

— Ia Piatra, atunci! mi-a ordonat el. Împlinește-ți alegerea!

Alegerea mea. Am ridicat o mână nesigură pentru a lua Piatra și m-am întrebat dacă moartea avea să doară. Alegerea mea.

— Fă-o! a șoptit Relad.

Era aplecat înainte, cu întregul corp încordat.

— Fă-o, fă-o, fă-o...

— Nu!

Scimina din nou, de data asta țipând. Am văzut-o năpustindu-se asupra mea, cu colțul ochiului.

— Îmi pare rău, a șoptit Viraine din spatele meu.

Deodată, totul s-a oprit.

Am clipit, nesigură de ceea ce se întâmplase. Ceva m-a făcut să mă uit în jos. Acolo, iţindu-se prin corsajul rochiei mele urâte, se afla ceva nou: vârful unei lame de cuțit. Ieșise din trupul meu în partea dreaptă a sternului, chiar sub sân. Materialul din jur se schimba, devenind un soi ciudat de negru umed.

Sânge, mi-am dat seama. Lumina Pietrei fura culoarea chiar și din sânge.

Brațul mi-a devenit de plumb. Ce făceam? Nu-mi puteam aminti. Eram foarte obosită. Aveam nevoie să stau jos.

Așa că m-am așezat.

Și am murit.

28. Crepuscul și Zori

Îmi amintesc acum cine sunt.

M-am păstrat pentru acest moment și nu voi permite amintirilor să dispară.

Port adevărul în sinele meu, viitor și trecut, inseparabile.

Trebuie să închei ce am început.

***

În încăperea cu pereți de sticlă, se întâmplă multe lucruri în același timp. Mă mișc nevăzută printre foștii mei însoțitori, dar eu văd totul.

Trupul îmi cade pe podea și rămâne nemișcat, cu sângele curgând în jurul lui. Dekarta mă fixează cu privirea, amintindu-și probabil de alte femei moarte. Relad și Scimina încep să urle la Viraine, cu fețele schimonosite. Nu le aud cuvintele. Viraine, privind în jos spre mine cu o expresie ciudat de goală, strigă și el ceva, și toți enefadehii încremenesc în loc. Sieh tremură, cu trupul lui de felină încordat. Zhakkarn se cutremură de asemenea, cu pumnii ei masivi încleștați. Doi dintre ei nu fac niciun efort să se miște, observ. Și pentru că i-am observat, îi văd de aproape. Kurue stă dreaptă, cu o expresie calmă și resemnată. Văd o umbră de mâhnire în jurul ei, lipită strâns ca pelerina aripilor ei, dar nu este ceva ce ceilalți pot vedea.

Nahadoth... ah. Șocul din privirea lui face loc agoniei în timp ce se uită țintă la mine – la eul meu de pe podea, care sângerează,

nu la eul care îl privește. Cum pot eu să fiu ambele? *mă întreb, apoi las întrebarea să se îndepărteze. Nu contează.*

Contează doar că în ochii lui Nahadoth se citește durere adevărată, nu doar din cauza pierderii unei șanse la libertate. Nu este durere pură totuși. Și lui îi amintesc de alte femei moarte. M-ar jeli vreun pic dacă nu aș purta sufletul surorii lui?

Este o întrebare nedreaptă și meschină din partea mea.

Viraine se apleacă și smulge cuțitul din cadavrul meu. Țâșnește sânge din rană, dar nu prea mult. Inima mi s-a oprit deja. Am căzut pe o parte, pe jumătate ghemuită de parcă aș dormi. Dar nu sunt o zeiță. Nu mă voi trezi.

— Viraine.

Cineva vorbește. Dekarta.

— Explică!

Viraine se ridică în picioare, privind către cer. Soarele este pe trei sferturi trecut de orizont. O expresie ciudată îi apare pe chip, o urmă de frică. Apoi frica dispare. Viraine se uită în jos la cuțitul însângerat din mâna lui și-l lasă să cadă la podea. Zăngănitul sună îndepărtat, dar privirea mi se concentrează asupra mâinii lui. Sângele meu îi pătează degetele. Degetele îi tremură un pic.

— Era necesar, zice el încet, mai mult pentru el însuși.

Apoi își recapătă cumpătul și continuă:

— Ea a fost o armă, Stăpâne. Ultima lovitură a lui lady Kinneth împotriva dumneavoastră, în înțelegere secretă cu enefadehii. Nu avem timp de explicații acum. E de ajuns să spunem că, dacă ar fi atins Piatra și ar fi înfăptuit alegerea, întreaga lume ar fi avut de suferit.

Sieh a reușit să se ridice, poate pentru că a renunțat la încercarea de a-l ucide pe Viraine. Vocea îi este mai joasă în întruchiparea felină, pe jumătate mârâită:

— Cum ai știut?

— Eu i-am spus.

Kurue.

Ceilalți se holbează la ea, nevenindu-le să creadă. Dar este o zeiță. Chiar și în calitate de trădătoare, nu va renunța la demnitate.

— Ați uitat ce sunteți de fapt, spune, uitându-se pe rând la fiecare dintre semenii ei enefadehi. Am stat prea mult timp la mila acestor creaturi. Cândva, nici nu ne-ar fi trecut prin cap să ne coborâm la un asemenea nivel încât să ne bazăm pe un muritor – cu atât mai puțin pe unul care este descendent al muritorului care ne-a trădat.

Se uită la cadavrul meu și o vede pe Shahar Arameri. Port povara atâtor femei moarte...

— Mai degrabă mor decât să o implor pe ea pentru libertate. Mai degrabă o omor pe ea și folosesc moartea ei pentru a cumpăra mila lui Itempas.

Se lasă liniștea pentru o clipă încordată, la auzul cuvintelor ei. Nu din cauza șocului, ci a furiei.

Sieh sparge primul tăcerea, scoțând un râs mârâit, înverșunat.

— Înțeleg. Tu ai ucis-o pe Kinneth, zice el.

Toți oamenii din cameră tresar, în afară de Viraine. Dekarta își scapă bastonul, pentru că mâinile lui noduroase s-au încleștat aproape în pumni. Spune ceva. Nu aud.

Nici Kurue nu pare să-l audă. Își înclină capul către Sieh și spune:

— Era singurul mod rațional de a proceda. Fata trebuia să moară aici și acum.

Arată către Piatră și continuă:

— Sufletul va zăbovi în apropierea rămășițelor trupești. Dintr-o clipă în alta, Itempas va veni pentru a-l culege și a-l distruge în sfârșit.

— Împreună cu speranțele noastre, spune Zhakkarn, cu maxilarul încleștat.

Kurue oftează.

— Mama noastră a murit. Itempas a câștigat. Nici mie nu-mi place, dar a venit momentul să acceptăm asta. Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă am fi reușit să ne eliberăm? Doar noi patru împotriva Stăpânului Strălucirii și a zeci de frați și surori? Și Piatra, îți dai seama... Nu avem pe nimeni care să o mânuiască

pentru noi, dar Itempas îi are pe supușii Săi din familia Arameri. Am sfârși în sclavie din nou sau mai rău. Nu.

Apoi se întoarce pentru a-l săgeta cu privirea pe Nahadoth. Cum de nu recunoscusem privirea din ochii ei? Fusese dintotdeauna acolo. Se uită la Nahadoth în același fel în care mama mea se uitase probabil la Dekarta, cu durere și dispreț, întotdeauna inseparabile. Ar fi trebuit să fie destul cât să mă avertizeze.

— Urăște-mă pentru asta dacă vrei, Naha. Dar amintește-ți: dacă ți-ai fi înghițit mândria ta prostească și i-ai fi oferit lui Itempas ce voia, niciunul dintre noi nu s-ar afla acum aici. Eu îi voi oferi ceea ce vrea și mi-a promis să mă elibereze pentru asta.

Nahadoth vorbește foarte încet:

— Tu ești proasta, Kurue, dacă îți închipui că Itempas va accepta orice în afară de capitularea mea.

Își ridică apoi privirea. Nu am trup în această viziune, în acest vis, dar vreau să tremur. Ochii lui sunt de un negru dinăuntrul negrului. Pielea din jurul lor este brăzdată de riduri și crăpături, ca o mască de porțelan pe cale de a se sfărâma. Ceea ce răzbate prin aceste crăpături nu este nici sânge și nici carne. Este o strălucire incredibil de întunecată care pulsează ca o bătaie de inimă. Când zâmbește, nu îi pot vedea dinții.

— Nu-i așa... frate?

Vocea lui emană ecouri de deșertăciune.

Nahadoth se uită la Viraine.

Viraine, încadrat de lumina soarelui care răsare, se întoarce spre Nahadoth. Dar pare să se uite în ochii mei. *Eu, cea care plutesc fără trup. Zâmbește. Durerea și frica din acel zâmbet sunt ceva ce doar eu, dintre toți cei aflați în această cameră, pot înțelege. Știu asta instinctiv, deși nu înțeleg de ce.*

Apoi, chiar înainte ca marginea de jos a soarelui să se desprindă liberă de orizont, îmi dau seama ce văzusem în el: două suflete. Itempas, la fel ca ambii lui frați, are un al doilea sine.

Viraine își lasă capul pe spate și urlă. Din gât îi iese o lumină albă, arzătoare, care inundă camera într-o clipă, orbindu-mă. Îmi imaginez că oamenii din orașul de dedesubt și din ținuturile

înconjurătoare vor vedea această lumină de la kilometri depărtare. Vor crede că este un soare coborât pe pământ. Așa și este.

Prin strălucire îi aud pe Scimina și Relad strigând, dar nu și pe Dekarta. El este singurul care a mai fost martor la asta înainte. Când lumina pălește, privirea îmi cade asupra lui Itempas, Stăpânul Strălucitor al Văzduhului.

Gravura din bibliotecă era surprinzător de precisă, deși diferențele sunt profunde. Chipul îi este și mai desăvârșit, cu linii și simetrie care depășesc ca frumusețe o biată reprezentare. Ochii îi sunt de auriul soarelui aprins de amiază. Deși este alb ca al lui Viraine, părul lui este mai scurt și mai buclat chiar decât al meu. Pielea îi este mai întunecată, netedă, mată și perfectă. (Acest lucru mă surprinde, deși nu ar trebui. Cum trebuie să-i macine pe amni...) Îmi dau seama, dintr-o singură privire, de ce îl iubește Naha.

Și în ochii lui Itempas se citește dragoste. Pășește pe lângă trupul meu și balta de sânge care se coagulează.

— Nahadoth, zice el zâmbind și întinzându-și mâinile.

Chiar și în starea mea lipsită de trup, tremur. Ce face limba lui cu acele silabe... A venit pentru a-l seduce pe zeul seducției și ah, a venit pregătit!

Nahadoth este deodată eliberat de sub forța care îl ținea îngenuncheat. Se ridică în picioare, dar nu primește îmbrățișarea fratelui său. Trece pe lângă Itempas, îndreptându-se spre locul unde zace trupul meu. Cadavrul mi-e plin de sânge pe o parte, dar el îngenunchează și mă ridică oricum. Mă strânge în brațe, ținându-mi capul ca să nu-mi atârne de gâtul lipsit de vlagă. Nu are niciun fel de expresie pe chip. Se uită pur și simplu la mine.

Dacă acest gest este menit să insulte, funcționează. Itempas își coboară mâinile încet și zâmbetul îi piere.

— Tată al Văzduhului.

Dekarta face o plecăciune cu o demnitate chinuită, nesigur în lipsa bastonului.

— Suntem onorați din nou de prezența ta!

Voci în încăpere: Relad și Scimina își oferă și ei salutările. Nu îmi pasă de ei. Îi exclud din percepție.

Pentru un moment, mi se pare că Itempas nu va răspunde. Apoi vorbește, uitându-se în continuare la spatele lui Nahadoth.

— Încă porți sigiliul, Dekarta. Cheamă un servitor și termină ritualul!

— Imediat, Tată. Dar...

Itempas se uită la Dekarta, care se oprește sub acea privire arzătoare ca soarele deșertului. Nu îl învinovățesc pentru asta. Dar Dekarta este căpetenia clanului Arameri. Zeii nu îl înfricoșează pentru mult timp.

— Viraine, continuă el. Tu erai... parte din el.

Itempas îl lasă să se bâlbâie, așteaptă să tacă, apoi grăiește:

— Din momentul în care fiica ta a părăsit Văzduhul.

Dekarta își mută privirea asupra lui Kurue.

— Ai știut asta?

Ea își înclină capul, cu demnitate.

— Nu de la început. Viraine a venit la mine într-o zi și mi-a spus că nu e nevoie să fiu osândită în acest iad pământesc pentru eternitate. Tatăl încă ne poate ierta, dacă ne dovedim loiali.

Kurue privește către Itempas, dar nici măcar demnitatea ei nu poate ascunde neliniștea. Știe cât de nestatornic îi poate fi hatârul.

— Nici măcar atunci n-am fost sigură, deși suspectam. Acela a fost momentul în care am decis asupra planului meu.

— Dar... asta înseamnă...

Dekarta se oprește. Conștientizarea, mânia și resemnarea licăresc pe chipul lui într-o succesiune rapidă. Îi pot ghici gândurile: „Strălucitorul Itempas a aranjat moartea lui Kinneth."

Bunicul meu închide ochii, jelind probabil moartea credinței lui.

— De ce?

— Inima lui Viraine a fost frântă.

Își dă seama Tatăl a Toate că ochii i se îndreaptă spre Nahadoth în momentul în care spune asta? Este conștient de ceea ce trădează această privire?

— Viraine a vrut-o pe Kinneth înapoi și mi-a oferit orice dacă îl ajutam să obțină asta. I-am acceptat trupul drept plată.

— Cât de previzibil.

Îmi mut privirea spre mine, cea care zac neînsuflețită în brațele lui Nahadoth. Nahadoth vorbește deasupra mea:

— L-ai folosit, spune Nahadoth.

— Dacă i-aș fi putut oferi ceea ce voia, aș fi făcut-o, răspunde Itempas cu o ridicare din umeri foarte omenească. Dar Enefa le-a dat acestor creaturi puterea de a lua singure decizii. Nici măcar noi nu le putem schimba gândurile când sunt pornite pe un anumit făgaș. A fost necugetat din partea lui Viraine să ceară așa ceva.

Zâmbetul care încolțește pe buzele lui Nahadoth este încărcat de dispreț.

— Nu, Tempa, nu la asta m-am referit, și știi și tu asta.

Iar eu înțeleg ce vrea să spună, probabil pentru că nu mai sunt vie și nu mai gândesc cu un creier întrupat. Enefa este moartă. Nu mai contează că o rămășiță a trupului și sufletului ei încă stăruie. Ambele sunt doar umbre a cine și a ce a fost ea cu adevărat. Viraine, pe de altă parte, a acceptat înăuntrul lui esența unui zeu viu. Mă înfior când îmi dau seama: momentul manifestării lui Itempas a fost și momentul morții lui Viraine. Știuse că va veni? Atât de mult din comportamentul lui straniu devenea limpede, în retrospectivă.

Dar înainte de asta, deghizat de mintea și sufletul lui Viraine, Itempas a putut să-l privească pe Nahadoth ca un voyeur. Îi putea ordona lui Nahadoth și se putea delecta cu obediența lui. Putea să se prefacă în timp ce manipula evenimentele că împlinește voința lui Dekarta pentru a exercita o presiune subtilă asupra Stăpânului Nopții. Și toate astea, fără știrea lui Nahadoth.

Expresia lui Itempas nu se schimbă, dar ceva din privirea lui sugerează mânie. O nuanță mai strălucitoare în ochi, pesemne.

— Întotdeauna atât de melodramatic, Naha...

Pășește mai aproape – destul de aproape încât strălucirea albă care-l înconjoară se întrepătrunde cu întunericul mocnit al lui

Nahadoth. Unde cele două puteri se ating una de alta, atât lumina, cât și întunericul dispar, lăsând nimicul în urmă.

— Ții bucata aia de carne de parcă ar însemna ceva, spune Itempas.

— Chiar înseamnă.

— Da, da, un receptacul, știu. Dar și-a atins scopul. Ți-a cumpărat libertatea cu prețul vieții. Nu vii să-ți culegi răsplata?

Mișcându-se lent, Nahadoth îmi așază trupul pe jos. Cred că îi simt furia crescândă înaintea tuturor celorlalți. Chiar și Itempas pare surprins când Nahadoth își încleștează pumnii și izbește cu ei în podea. Sângele meu e împroșcat în jur în două jerbe gemene. Podeaua se crapă prevestind pericolul, și unele dintre crăpături se duc în sus pe pereții de sticlă – care, din fericire, se fisurează doar, nu se sfarâmă. De parcă ar fi răspuns, soclul din centrul camerei se face țăndări, lăsând Piatra infamă să cadă pe podea, împroșcând pe toată lumea cu fărâme albe, sclipitoare.

— Mai mult, șuieră Nahadoth.

Pielea i s-a crăpat și mai tare. Abia mai poate fi stăvilit de carnea care îi este închisoare. Când se ridică și se întoarce, mâinile lui picură ceva prea întunecat pentru a fi sânge. Mantia care-l înconjoară șfichiuie aerul ca o mică tornadă.

— Ea... a însemnat... mai mult!

Abia mai este coerent. A trăit ere nenumărate înainte de a fi inventate limbile. Pesemne că instinctul lui este să renunțe la vorbire în momentele extreme și să-și ragă furia.

— Mai mult decât un receptacul! Era ultima mea speranță. Și a ta.

Kurue – privirea mi se îndreaptă către ea împotriva voinței mele – pășește înainte, deschizând gura pentru a protesta. Zhakkarn o prinde de braț în semn de avertisment. E înțeleaptă, mă gândesc eu, sau cel puțin mai înțeleaptă decât Kurue. Nahadoth pare cuprins de nebunie.

Dar în același timp, așa pare și Itempas, urmărind furia lui Nahadoth. Există o dorință vădită în privirea lui, neîndoielnică, în spatele încordării de războinic. Dar este de înțeles. Câte

milenii au petrecut luptându-se, violența pură făcând loc apoi unor altor dorințe? Sau poate că Itempas fusese atât de mult timp lipsit de iubirea lui Nahadoth, încât accepta orice în loc, chiar și ură?

— Naha, spune cu blândețe. Uită-te la tine. Toate astea, pentru un muritor?

Oftează, clătinând din cap, și continuă:

— Am sperat că punându-te aici, în mijlocul paraziților care sunt moștenirea surorii noastre, vei vedea că ai apucat-o pe un drum greșit. Acum văd că de fapt începi să te obișnuiești cu captivitatea.

Pășește înainte și face ceea ce oricare altă persoană din încăpere ar fi considerat sinucidere: îl atinge pe Nahadoth. Este un gest scurt, doar o atingere ușoară a degetelor pe porțelanul crăpat al chipului lui Nahadoth. Este atât de multă dorință în acea atingere, încât mă doare inima.

Dar mai contează acum? Itempas a ucis-o pe Enefa. Și-a ucis copiii. M-a ucis pe mine. A ucis și ceva înăuntrul lui Nahadoth. El chiar nu vede asta?

Poate că vede, pentru că privirea lui blândă piere. După o clipă, își ia mâna de pe Nahadoth.

— Așa să fie, atunci, spune cu răceală. Mă obosește povestea asta. Enefa a fost o molimă, Nahadoth. A luat universul pur, perfect, pe care eu și cu tine l-am creat și l-a pângărit. Am păstrat Piatra pentru că am ținut la sora noastră, chiar dacă știu că tu nu mă crezi... și pentru că am sperat că ar putea ajuta să te influențeze.

Se oprește, uitându-se în jos către cadavrul meu. Piatra a căzut în balta de sânge, la mai puțin de o palmă de umărul meu. În ciuda grijii cu care Nahadoth m-a așezat pe jos, capul mi s-a lăsat într-o parte. Un braț este curbat în sus, ca și cum ar încerca să aducă piatra mai aproape. Ce imagine ironică – o muritoare, ucisă în timp ce încerca să revendice puterea unei zeițe. Pe deasupra, iubita unui zeu.

Îmi închipui că Itempas mă va trimite într-un iad deosebit de groaznic.

— Dar cred că a venit timpul ca sora noastră să piară cu desăvârşire, spune Itempas.

Nu îmi pot da seama dacă se uită la Piatră sau la mine.

— Fie ca infestarea ei să moară împreună cu ea. Numai aşa, vieţile noastre vor putea fi din nou cum au fost. Nu ţi-e dor de acele zile?

Îl observ pe Dekarta, care încremeneşte auzind asta. Numai el, dintre cei trei muritori, pare să înţeleagă la ce se referă Itempas.

— Nu te voi urî mai puţin, Tempa, şuieră Nahadoth, când noi doi vom fi ultimele fiinţe vii din acest univers.

S-a transformat într-o furtună neagră clocotitoare, fulgerând înainte în atac. Itempas trosneşte într-un foc alb, pregătindu-se pentru a-l întâlni. Se ciocnesc într-o izbitură care sparge în bucăţi sticla din sala ceremoniei. Muritorii strigă, dar vocile aproape le amuţesc când aerul rece şi rarefiat şuieră înăuntru pentru a umple vidul. Cad cu toţii la pământ când Nahadoth şi Itempas se năpustesc în afară, în sus. Dar privirea îmi este atrasă către Scimina pentru o clipă. Ochii ei fixează cuţitul care m-a ucis, cuţitul lui Viraine rămas pe podea, nu departe de ea. Relad zace înmărmurit în mijlocul cioburilor de sticlă şi bucăţilor din soclul sfărâmat. Scimina mijeşte ochii.

Sieh urlă, vocea lui fiind un ecou al strigătului de luptă al lui Nahadoth. Zhakkarn se întoarce cu faţa către Kurue şi sulița îi apare în mână.

În mijlocul a toate acestea, nevăzute, neatinse, trupul meu şi Piatra stau nemişcate.

***

Şi iată-ne.

Da.

Înţelegi ce s-a întâmplat?

Sunt moartă.

Da. În prezența Pietrei, care păstrează ultima mea brumă de putere.

De asta mă aflu încă aici, în stare să văd aceste lucruri?

Da. Piatra îi ucide pe cei vii. Ești moartă.

Vrei să spui... pot învia? Grozav. Cât de convenabil că Viraine s-a întors împotriva mea.

Prefer să o consider mâna destinului.

Și ce se întâmplă acum?

Trupul tău trebuie să se preschimbe. Nu va mai putea să poarte două suflete în el, aceasta este o abilitate pe care doar muritorii o dețin. Am creat soiul tău în acest fel, înzestrat în moduri în care noi nu suntem, dar nu am visat niciodată că vă va face atât de puternici. Destul de puternici pentru a ne înfrânge, în ciuda tuturor eforturilor mele. Destul de puternici pentru a-mi lua locul.

Ce? Nu. Nu-ți vreau locul. Tu ești tu. Eu sunt eu. Am luptat pentru asta.

Și ai luptat bine. Dar esența mea, tot ceea ce sunt, este necesară pentru ca această lume să continue. Dacă nu a fost să fiu eu cea care să restaureze acea esență, atunci trebuie să o faci tu.

Dar...

Nu regret, fiica mea, soră mai mică, moștenitor demn. Și nici tu nu ar trebui să regreți. Îmi doresc doar...

Îți cunosc dorința.

Chiar?

Da. Ei sunt orbiți de mândrie, dar dincolo de mândrie se află încă iubire. Cei Trei sunt meniți să fie împreună. Voi avea grijă să fie așa.

Îți mulțumesc.

Eu îți mulțumesc. Și rămas-bun.

***

Pot cugeta pentru eternitate. Sunt moartă. Am tot timpul.

Dar nu am fost niciodată prea răbdătoare.

***

Înăuntrul și în jurul încăperii de sticlă, care nu mai are sticlă și probabil nu mai poate fi numită nici încăpere, lupta se dezlănțuie.

Itempas și Nahadoth și-au mutat lupta în cerurile pe care odată le împărțeau. Păreau două fire de praf în depărtare. Deasupra lor, linii întunecate străpung culorile zorilor, în fâșii de noapte stratificate deasupra dimineții. O undă albă, aprinsă ca soarele, dar de o mie de ori mai intensă, se avântă asupra lor pentru a le sfărâma. Nu are niciun sens. Nahadoth ar fi fost încă adormit în închisoarea lui umană dacă nu l-ar fi eliberat Itempas. Iar Itempas poate revoca acel favor oricând dorește. Înseamnă că se simte bine luptându-se cu fratele lui.

Scimina a luat cuțitul lui Viraine. S-a aruncat asupra lui Relad, încercând să-l spintece. El e mai puternic, dar ea are greutatea și puterea ambiției de partea ei. Ochii lui Relad sunt căscați de oroare. Poate că s-a temut întotdeauna că sora lui l-ar putea ucide.

Sieh, Zhakkarn și Kurue se mișcă în cerc, într-un dans letal de metal și gheare. Kurue a materializat o pereche de săbii strălucitoare de bronz pentru a se apăra. Această luptă a fost decisă dinainte. Zhakkarn este încarnarea războiului, iar Sieh are toată puterea cruzimii copilăriei. Totuși, Kurue este șireată și a dat de gustul libertății. Nu se va lăsa ucisă.

Între timp, Dekarta vine spre trupul meu. Se oprește și se străduiește să îngenuncheze. Până la urmă alunecă pe sângele meu și aproape cade peste mine, cu o grimasă de durere. Apoi expresia i se oțelește. Se uită în sus înspre ceruri, unde zeul lui se luptă, apoi în jos, la Piatră. Este sursa puterii clanului Arameri, este reprezentarea fizică a datoriei lor. Poate speră că înfăptuind acea datorie, îi va aminti lui Itempas de valoarea vieții. Poate că încă mai are vreun dram de credință. Sau poate e vorba doar de faptul că în urmă cu patruzeci de ani, Dekarta și-a ucis soția pentru a-și dovedi devotamentul. A face orice altceva acum ar însemna să batjocorească moartea ei.

Se întinde după Piatră.

Piatra a dispărut.

Dar era acolo, zăcea în sângele meu, chiar cu o clipă înainte. Dekarta se încruntă, se uită în jur. Ochii îi sunt atraşi de o mişcare. Gaura din pieptul meu, pe care o poate vedea prin pânza sfâşiată a corsajului meu, se schimbă. Marginile deschise ale rănii se strâng, apropiindu-se până se închid. Când urma rănii dispare, Dekarta vede o pâlpâire de lumină palidă, cenuşie, înăuntrul meu.

Apoi sunt trasă înainte, în jos...

Da. Destul cu privitul dintr-un suflet fără trup. E timpul să trăiesc din nou.

***

Am deschis ochii şi m-am ridicat.

Dekarta, în spatele meu, a scos un zgomot din gât, care a sunat a ceva între înecat şi suspin. Nimeni altcineva nu a observat când m-am ridicat în picioare, aşa că m-am întors cu faţa la el.

— Ce... în numele tuturor zeilor ce...? a murmurat.

Se holba la mine, şocat.

— Nu al tuturor zeilor, am spus.

Pentru că, până la urmă, eu eram tot eu însămi, m-am aplecat pentru a-i zâmbi în faţă.

— Doar eu.

Apoi am închis ochii şi mi-am atins pieptul. Nimic nu bătea sub degetele mele. Inima mea fusese distrusă. Şi totuşi se afla ceva acolo, dând viaţă trupului meu. O puteam simţi. Piatra. O unealtă a vieţii, născută din moarte, plină de potenţial incalculabil. O sămânţă.

— Creşti, am şoptit.

29. Cei Trei

Ca la orice naştere, a existat şi durere.

Cred că am ţipat. Cred că în clipa aceea s-au întâmplat multe lucruri. Am o vagă senzaţie, imaginea cerului învârtindu-se deasupra capului, trecând prin ciclul zi şi noapte şi înapoi la dimineaţă în răstimpul unei răsuflări. (Dacă asta este ceea ce s-a întâmplat, atunci ceea ce s-a mişcat nu a fost cerul.) Am sentimentul că undeva în univers, un număr imposibil de specii noi s-au trezit la viaţă, pe milioane de planete. Sunt destul de convinsă că mi-au curs lacrimi. Unde au căzut, licheni şi muşchi au început să acopere podeaua.

Nu pot fi sigură de nimic din toate astea. Undeva, în dimensiuni pentru care nu există cuvinte omeneşti, şi eu mă schimbam. Acest lucru ocupa o mare parte a conştiinţei mele.

Când schimbările au luat sfârşit, am deschis ochii şi am văzut culori noi.

Încăperea era practic învăpăiată cu ele. Iridescenţa materiei Văzduhului din podele. Reflexiile de auriu din cioburile de sticlă împrăştiate prin cameră. Albastrul cerului, care fusese un alb-albăstrui apos, acum era un turcoaz atât de aprins, încât m-am uitat la el cu uimire. Nu mai fusese niciodată, cel puţin în timpul vieţii mele, atât de albastru.

Apoi am simţit mirosurile. Trupul meu devenise altceva, mai puţin un *trup* şi mai mult o *întrupare*, dar forma

lui pentru moment era încă umană, la fel cum îmi erau și simțurile. Și mai era ceva diferit aici. Când am inhalat, am simțit subțierea mușcătoare și aspră a aerului, cu un iz metalic, de la sângele ce-mi acoperea îmbrăcămintea. L-am atins cu degetele și l-am gustat. Sare, mai mult metal, urme de acru și amar. Desigur. Fusesem nefericită zile întregi înainte de a muri.

Culori noi. Noi miresme în aer. Nu îmi dădusem niciodată seama înainte de asta ce însemna să trăiești într-un univers care își pierduse o treime. Războiul Zeilor ne costase mult mai mult decât vieți pierdute.

Niciodată de acum înainte, mi-am jurat.

În jurul meu haosul se oprise. Nu voiam să vorbesc sau să gândesc, dar un simț al responsabilității mă zorea, făcându-mă să ies din visare. În cele din urmă, am oftat și m-am concentrat asupra a ceea ce era în jur.

În stânga mea stăteau trei creaturi strălucitoare, mai puternice decât restul, mai maleabile ca formă. Am recunoscut în ele esența mea. S-au holbat la mine, cu armele încremenite în mâini sau gheare, cu gurile căscate. Apoi una dintre ele s-a întrupat într-o altă formă, de copil, și a pășit înainte. Ochii îi erau căscați.

— Mamă?

Acesta nu era numele meu. I-aș fi întors spatele neinteresată, dacă nu mi-aș fi dat seama că l-aș fi rănit. De ce conta asta? Nu știam, dar mă deranja.

Așadar, i-am răspuns:

— Nu.

Din impuls, am întins mâna și l-am mângâiat pe cap. Ochii i s-au mărit și mai tare, apoi au fost inundați de lacrimi. A plecat de lângă mine, acoperindu-și fața. Nu am știut cum să interpretez comportamentul lui, așa că m-am întors către ceilalți.

Încă trei ființe în dreapta mea – sau mai degrabă două, și una pe moarte. Tot creaturi strălucitoare, deși lumina

era ascunsă în interiorul lor. Trupurile le erau mai slabe și mai rudimentare. Și finite. Cel pe moarte s-a stins sub privirile mele, prea multe dintre organele lui fiind vătămate pentru a mai putea susține viața. Am simțit îndreptățirea mortalității lor chiar în timp ce o jeleam.

— Ce înseamnă asta? a întrebat cea mai tânără dintre ei.

Rochia și mâinile îi erau pătate cu sângele fratelui ei.

Celălalt muritor, bătrân și aproape de moarte și el, a clătinat doar din cap, uitându-se la mine.

Apoi, brusc, încă două creaturi au venit lângă mine. Mi-a stat inima în loc la vederea lor. Nu m-am putut controla. Erau atât de frumoși, chiar și în carcasele pe care le purtau pentru a interacționa cu acest plan. Erau parte din mine, frați, și în același timp extrem de diferiți. Fusesem născută pentru a fi cu ei, pentru a fi puntea peste prăpastia dintre ei și a le desăvârși scopul. Faptul că eram cu ei acum mă făcea să vreau să cânt de bucurie.

Dar ceva nu era în ordine. Cel care se simțea ca lumina și nemișcarea și stabilitatea, era întreg și glorios. Și totuși era ceva nesănătos înăuntrul lui. M-am uitat mai îndeaproape și am perceput o singurătate imensă și teribilă în sinea lui, măcinându-i inima ca un vierme dintr-un măr. Asta m-a domolit și m-a îmblânzit, pentru că știam cât de rău e să simți o asemenea singurătate.

Aceeași nenorocire se afla și în cealaltă ființă, cea a cărei natură ținea de tot ceea ce era întunecat și sălbatic. Dar lui i se făcuse ceva mai mult, ceva oribil. Sufletul lui fusese sfărâmat și zdrobit, legat cu lanțuri cu ghimpi, apoi forțat să intre într-o ființă prea strâmtă. Agonie constantă. Coborâse într-un genunchi, holbându-se la mine cu ochii goi și părul lipit de cap, năpădit de sudoare. Chiar și propria lui suflare îi provoca durere.

Era o nerușinare. Dar o și mai mare nerușinare era faptul că lanțurile, pe care le-am urmat cu privirea către sursă,

proveneau *din mine*. La fel şi celelalte trei lese, dintre care una ducea la gâtul creaturii care mă numise „mamă".

Revoltată, am smuls lanţurile din pieptul meu şi le-am ordonat să se sfărâme.

Cele trei creaturi din stânga mea au icnit la unison, palpitând în sinea lor când puterea li s-a întors. Reacţia lor a fost neînsemnată, oricum, pe lângă cea a fiinţei întunecate. Pentru o clipă nu s-a mişcat, doar ochii mărindu-i-se, pe măsură ce lanţurile slăbeau şi cădeau în lături.

Apoi şi-a azvârlit capul pe spate şi a urlat, şi întreaga existenţă s-a schimbat. În acest plan, schimbarea s-a manifestat printr-o singură zguduire titanică de sunet şi vibraţie. Întreaga vedere a dispărut din lume, înlocuită de un întuneric destul de profund pentru a duce minţile mai slabe în pragul nebuniei dacă ar fi durat mai mult de o bătaie de inimă. Dar a trecut chiar mai repede de atât, fiind înlocuită de ceva nou.

Echilibru. I-am simţit întoarcerea ca aşezarea la loc a unei încheieturi dislocate. Din Trei fusese universul alcătuit. Pentru prima dată într-o eră, Trei se întâlniseră din nou.

Când totul s-a liniştit, am văzut că întunecatul meu era întreg. Dacă înainte umbre neliniştite pâlpâiau în urma lui, acum strălucea cu o iradiere imposibil de întunecată, neagră ca Maelstromul. Îl considerasem frumos înainte? Ah, dar acum nu mai era acoperit de carne omenească pentru a-i filtra maiestuozitatea rece. Ochii îi străluceau negru-albăstrui, cu un milion de mistere, terifianţi şi splendizi. Când a zâmbit, întreaga lume s-a cutremurat, iar eu nu am rămas neatinsă.

Şi totuşi, m-a înfiorat la un cu totul alt nivel, pentru că deodată amintirile au clocotit în mine. Erau şterse, aceste amintiri, pe jumătate uitate, dar mă chinuiau, cerând să fie recunoscute, până când am scos un sunet şi mi-am scuturat capul şi am lovit aerul încercând să mă opun. Făceau parte din mine, şi cu toate că înţelegeam acum că numele erau

la fel de efemere ca forma, amintirile mele insistau să dea nume acelei creaturi întunecate: Nahadoth.

Şi celui strălucitor: Itempas.

Şi mie...

M-am încruntat dezorientată. Mâinile mi s-au ridicat în faţa ochilor. Le-am privit de parcă nu le-aş fi văzut niciodată. Într-un fel, nici nu o făcusem. În interiorul meu se afla lumina cenuşie pe care o urâsem atât de mult înainte, transformată acum în toate culorile care fuseseră furate din existenţă. Vedeam acele culori dansându-mi prin piele, de-a lungul venelor şi nervilor, cu nimic mai puţin puternice doar pentru că erau ascunse. Nu era puterea mea. Dar era carnea mea, nu-i aşa? Cine eram eu?

— Yeine, a spus Nahadoth pe un ton surprins.

Un fior a trecut prin mine, acelaşi sentiment de echilibru pe care-l simţisem cu o clipă mai devreme. Deodată am înţeles. *Era* carnea mea şi puterea mea. Eu eram ceea ce mă făcuse viaţa mea de muritoare, ceea ce Enefa mă făcuse, dar toate astea se aflau în trecut. De acum înainte, puteam fi oricine aş fi vrut.

— Da, i-am răspuns, apoi i-am zâmbit. Acesta este numele meu.

***

Erau necesare şi alte schimbări.

Nahadoth şi cu mine ne-am întors către Itempas, care ne privea cu ochi duri ca topazul.

— Ei bine, Naha, a spus, cu toate că ura din ochii lui îmi era adresată în totalitate mie. Trebuie să te felicit. A fost o lovitură pe cinste. Am crezut că uciderea fetei va fi suficientă. Acum ştiu că ar fi trebuit s-o distrug în totalitate.

— Pentru asta ar fi fost nevoie de mai multă putere decât ai, i-am spus.

O încruntare a trecut peste chipul lui Itempas. Era atât de uşor de citit. Oare îşi dădea seama de asta? Încă mă

considera o muritoare, iar muritorii erau insignifianți pentru el.

— Tu nu ești Enefa, s-a răstit.

— Nu, nu sunt.

Nu mi-am putut reține un zâmbet.

— Știi de ce a rezistat sufletul Enefei în toți acești ani? Nu a fost datorită Pietrei.

Încruntarea i s-a accentuat, transformându-se în iritare. Ce creatură plină de ghimpi. Ce a văzut Naha în el? Nu, vorbește gelozia din mine. Periculos. Nu trebuie să repet greșelile trecutului.

— Ciclul vieții și al morții circulă de la mine și prin mine, am spus atingându-mi pieptul.

Înăuntrul lui, ceva – nu tocmai o inimă – bătea puternic și cadențat.

— Nici măcar Enefa nu a înțeles asta cu adevărat. Probabil că a fost dintotdeauna menită să moară la un moment dat. Iar acum, poate că sunt singura dintre noi care nu va fi niciodată cu adevărat nemuritoare. Dar în același timp, niciodată nu pot muri cu adevărat. Distruge-mă, dar o parte din mine va dăinui întotdeauna. Sufletul meu, carnea mea, poate că doar amintirea mea – dar va fi destul pentru a mă aduce înapoi.

— Atunci, pur și simplu, nu am fost destul de meticulos, a spus Itempas.

Tonul lui sugera promisiuni crâncene.

— Cu siguranță o să îndrept asta data viitoare.

Nahadoth a pășit înainte. Norul întunecat care-l înconjura producea un sunet ușor de trosnituri în timp ce înainta. Fulgi albi – umezeală înghețată din aer – alunecau către podea în urma lui.

— Nu va mai fi o dată viitoare, Tempa, a spus cu o blândețe înfricoșătoare. Piatra nu mai e, iar eu sunt liber. Te voi face bucăți, așa cum am plănuit în toate nopțile lungi ale întemnițării mele.

Aura lui Itempas a izbucnit în flăcări albe. Ochii îi luceau ca doi sori gemeni.

— Te-am mai aruncat pe pământ o dată, frate, și o pot face din nou...

— Destul, am spus.

Răspunsul lui Nahadoth a fost un șuierat. S-a aplecat, mâinile devenindu-i deodată gheare monstruoase. A urmat o mișcare înceţoșată, și, deodată, Sieh a apărut lângă el, ca o umbră cu trăsături feline. Kurue a pornit ca pentru a i se alătura lui Itempas, dar sulița lui Zhakkarn a apărut instantaneu la gâtul ei.

Niciunul dintre ei nu mi-a acordat niciun fel de atenție. Am oftat.

Cunoașterea puterii mele se afla înăuntrul meu, la fel de instinctivă ca și gândirea și respirația. Mi-am închis ochii și m-am întins către ea. Am simțit-o desfășurându-se și întinzându-se înăuntrul meu, pregătită. Nerăbdătoare.

Urma să fie distractiv.

Prima explozie de putere pe care am trimis-o prin palat a fost destul de violentă pentru a zdruncina pe toată lumea, chiar și pe frații mei învrăjbiți, care au amuțit de surpriză. I-am ignorat și am închis ochii, atingând și modelând energia după voința mea. Era atât de multă! Dacă nu eram atentă, puteam atât de ușor să distrug în loc să creez. La un anumit nivel, conștientizam că eram înconjurată de lumină colorată: un cenușiu tulbure, dar vedeam de asemenea și rozul răsăritului, și albul verzui al zorilor. Părul meu adia în lumină, lucind. Rochia s-a răsucit în jurul gleznelor, un deranj minor. Am făcut un efort minim de voință și, imediat, rochia mi-a devenit un strai de luptă darrez, o tunică prinsă strâns, fără mâneci, și pantaloni comozi până la gambă. Erau de un argintiu sclipitor, deloc practic, dar, ei bine, eram o zeiță.

Pereți aspri, maro, din scoarță de copac, au apărut în jurul nostru. Nu au îngrădit în totalitate încăperea. Din loc

în loc erau spații, deși se umpleau văzând cu ochii. Crengile din apropiere creșteau, se ramificau și adunau frunze răsucite. Deasupra noastră, cerul încă se mai vedea, deși mai întunecat din cauza boltei bogate de vegetație care se întinsese deasupra noastră. Prin acel acoperământ se ridica un trunchi de copac enorm, răsucindu-se și curbându-se în înaltul cerului.

De fapt, ramurile lui cele mai înalte străpungeau cerul. Dacă m-aș fi uitat în jos către această lume, aș fi văzut nori albi, mări albastre, pământ maroniu și un singur copac magnific, întrerupând curbura lină a planetei. Dacă aș fi zburat mai aproape, aș fi văzut rădăcini precum munții, adăpostind întregul oraș Văzduh între bifurcații. Aș fi văzut crengi de lungimea unor râuri. Aș fi văzut oameni pe pământul de dedesubt, zdruncinați și terifiați, târându-se din casele lor și ridicându-se de pe marginea drumului, pentru a privi înmărmuriți la uriașul copac care se încolăcea în jurul palatului ce-i aparținuse Tatălui Văzduhului.

De fapt, am văzut toate astea chiar fără să fi deschis ochii. Apoi i-am deschis, pentru a-i vedea pe frații și copiii mei uitându-se toți la mine.

— Destul! am zis din nou.

De data asta m-au ascultat.

— Acest tărâm nu mai poate suporta încă un război al zeilor. Nu voi permite asta.

— Nu vei „permite"... ?

Itempas și-a încleștat pumnii și i-am simțit puterea mocnind apăsătoare, usturătoare. Pentru o clipă m-a înfricoșat, și pe bună dreptate. La începutul timpului modelase universul după voința lui. Mă depășea cu mult în experiență și înțelepciune. Nu știam nici măcar cum să lupt așa cum luptau zeii. Nu m-a atacat, pentru că eram doi împotriva lui. Dar a fost singurul lucru care l-a împiedicat.

Atunci mai există speranță, am hotărât.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Nahadoth a clătinat din cap.

— Nu, Yeine.

Ochii îi erau găuri negre în craniu, gata să înghită lumi întregi. Foamea pentru răzbunare îl făcea să tremure și să se răsucească asemenea fumului.

— A omorât-o pe Enefa, deși o iubea. Nu va avea niciun fel de remușcări în privința ta. Trebuie să-l distrugem sau vom fi distruși.

O dilemă. Nu îi purtam ranchiună lui Itempas. O ucisese pe Enefa, nu pe mine. Dar Nahadoth avea milenii de durere de răscumpărat. Merita dreptate. Și, mai grav, avea dreptate. Itempas era nebun, otrăvit de propria lui gelozie și frică. Nu îi lași pe nebuni să umble liberi, ca nu cumva să facă rău altora sau chiar lor.

Totuși, uciderea lui era aproape imposibilă. Universul fusese făurit de Cei Trei. Fără toți Trei, avea să se sfârșească totul.

— Nu văd decât o singură soluție, am spus domol.

Și nici măcar asta nu era perfectă. Până la urmă, știam din experiență cât de multe daune poate provoca lumii chiar și un singur muritor, dacă i se oferea destul timp și destulă putere. Vom fi nevoiți să ne păstrăm speranța.

Nahadoth s-a încruntat când și-a dat seama de intenția mea, dar o parte din ură s-a scurs din el. Da, mă gândisem că asta avea să-i ofere satisfacție. A aprobat cu o mișcare a capului.

Itempas a încremenit în momentul în care a realizat ce voiam să facem. Limbajul fusese invenția lui. Noi nu avusesem niciodată nevoie de el.

— Nu voi tolera asta.

— O vei face, am spus.

Mi-am unit puterea cu cea a lui Nahadoth.

A fost o fuziune facilă, o dovadă în plus că noi Trei eram făcuți pentru a lucra împreună, nu pentru a ne lupta. Într-o

zi, când Itempas își va fi ispășit pedeapsa, poate că vom putea fi cu desăvârșire Trei din nou. Ce minuni vom crea atunci! Aveam să aștept cu nerăbdare acea zi și să sper.

— Vei servi, i-a spus Nahadoth lui Itempas.

Vocea îi era rece și încărcată de greutatea dreptății.

Am simțit cum realitatea își schimba forma. Nu avusesem niciodată nevoie cu adevărat de un limbaj separat. Orice limbă era de ajuns, cât timp unul dintre noi pronunța cuvintele. Nu o singură familie, ci întreaga lume.

— Vei colinda printre muritori ca unul dintre ei, necunoscut, având doar bogăția și puterea dobândite cu faptele și cuvintele. Îți vei putea folosi puterea doar în cazurile în care este strict necesar, și numai pentru a-i ajuta pe acești muritori pe care îi disprețuiești atât de mult. Vei îndrepta toate relele înfăptuite în numele tău!

Nahadoth a zâmbit. Zâmbetul lui nu era încărcat de cruzime – era liber și nu mai avea nevoie de cruzime –, dar nici nu lăsa loc pentru vreun pic de milă.

— Îmi imaginez că această sarcină îți va lua ceva timp.

Itempas nu a spus nimic, pentru că nu putea. Cuvintele lui Nahadoth puseseră stăpânire asupra lui. Cu ajutorul puterii mele, cuvintele au croit lanțuri pe care niciun muritor nu le putea vedea sau dezbina. A luptat cu înlănțuirea, concentrându-și puterea împotriva noastră într-o izbucnire furioasă, dar degeaba. Unul singur dintre Cei Trei nu putea spera niciodată să-i învingă pe ceilalți doi. Itempas folosise asta în avantajul lui îndeajuns de mult timp încât să știe că nu avea rost să se împotrivească.

Dar nu puteam lăsa lucrurile așa. O pedeapsă adevărată trebuia să răscumpere faptele vinovatului, nu doar să dea satisfacție victimelor.

— Sentința ți se poate încheia mai devreme, am spus, și cuvintele mele s-au curbat și s-au înlănțuit și au devenit dure în jurul lui, dacă înveți să iubești cu adevărat.

Itempas s-a încruntat înspre mine. Nu fusese încă înge-nuncheat de greutatea puterii noastre, dar nici nu mai avea mult. Stătea acum cu spatele încovoiat, tremurând din toate încheieturile, cu flăcările albe ale aurei sale dispărute şi cu chipul lucind într-o transpiraţie asemănătoare celei ale unui muritor.

— Nu... te.... voi iubi... niciodată, a scrâşnit el printre dinţi.

Am clipit surprinsă.

— De ce aş vrea *eu* dragostea ta? Eşti un monstru, Itempas, distrugi tot ceea ce pretinzi că îndrăgeşti. Văd o asemenea singurătate în tine, o asemenea suferinţă... dar toată este numai din vina ta.

S-a cutremurat, ochii mărindu-i-se. Am oftat, am clătinat din cap şi m-am apropiat, ridicând o mână către obrazul lui. A tresărit din nou la atingerea mea. L-am mângâiat până când s-a liniştit.

— Dar eu sunt doar unul dintre cei pe care i-ai iubit, am şoptit. Nu ţi-a fost dor de celălalt?

După cum mă aşteptasem, Itempas s-a uitat către Nahadoth. Ah, nevoia din ochii lui! Dacă ar fi fost vreo speranţă de a face asta, i-aş fi cerut lui Nahadoth să împărtăşească acest moment cu noi. Un singur cuvânt blând ar fi putut să grăbească vindecarea lui Itempas. Dar vor trece secole înainte ca rănile lui Nahadoth să se fi vindecat destul pentru asta.

Am oftat. Aşa să fie. Aveam să fac tot ceea ce puteam pentru a le uşura viaţa amândurora şi urma să încerc din nou să-i împac, când trecerea timpului îşi va fi făcut treaba. Făcusem o promisiune, până la urmă.

— Când eşti pregătit pentru a fi din nou printre noi, i-am şoptit lui Itempas, pentru mine cel puţin, vei fi bine venit.

Apoi l-am sărutat. Am insuflat acelui sărut toată promisiunea pe care o puteam aduna. Dar o parte din surprinderea care a urmat a fost a mea, căci gura lui era moale,

în ciuda trăsăturilor lui aspre. Am putut gusta mirodenii picante și brize oceanice călduțe. Mi-a lăsat gura apă și am simțit o durere în tot trupul. Pentru întâia oară, am înțeles de ce îl iubea Nahadoth. Și după felul în care a rămas cu gura căscată când m-am retras, cred că și el simțea același lucru.

Mi-am mutat privirea către Nahadoth, care ofta cu o oboseală omenească.

— Nu se va schimba, Yeine. Nu poate.

— Ba poate, dacă vrea cu adevărat, am răspuns cu hotărâre.

— Ești naivă.

Poate că eram. Dar asta nu însemna că nu aveam dreptate.

Am rămas cu privirea la Itempas, deși m-am apropiat de Nahadoth și l-am luat de mână. Itempas ne privea ca un om care murea de sete, și vedea o oază la care nu putea ajunge. Urma o perioadă dificilă pentru el, dar era puternic. Era unul dintre noi. Într-o zi, va fi din nou al nostru.

Puterea l-a înconjurat pe Itempas ca petalele unei flori uriașe, radiind. Când lumina a pălit, devenise om. Părul nu îi mai strălucea, ochii îi erau doar căprui. Frumos, dar nu perfect. A căzut la podea, inconștient în urma șocului.

Când transformarea s-a isprăvit, m-am întors către Nahadoth.

— Nu, a spus strâmbându-se.

— Merită aceeași șansă, i-am spus.

— I-am promis deja eliberarea.

— Moartea, da. Eu îi pot oferi mai mult.

Am mângâiat obrazul lui Nahadoth, care a tremurat în mâna mea. Chipul lui se schimba în fiecare clipă acum. Era frumos, indiferent de cum arăta. Probabil că muritorii nu ar fi crezut asta, din moment ce unele dintre chipurile lui nu erau omenești. Nici eu nu mai eram. Puteam accepta

toate chipurile lui Nahadoth, așadar, nu avea nevoie de unul anume.

A oftat și a închis ochii la atingerea mea, lucru care m-a mulțumit în aceeași măsură în care m-a tulburat. Fusese singur pentru prea mult timp. Trebuia să am grijă să nu exploatez această slăbiciune a lui acum, ca să nu mă urască pentru asta mai târziu.

Totuși, era ceva care trebuia făcut.

— Merită libertatea la fel de mult ca tine, am spus.

A suspinat adânc. Dar oftatul lui a luat înfățișarea unor minuscule stele negre, surprinzător de strălucitoare. Au sclipit și s-au înmulțit și s-au unit într-o formă umană. Pentru o clipă, o fantasmă negativă a zeului s-a materializat în fața mea. I-am ordonat să ia ființă. M-a ascultat și a devenit om: sinele diurn al lui Nahadoth. S-a uitat în jur, apoi s-a holbat la ființa care fusese cealaltă jumătate a lui pentru atât de mult. Nu se întâlniseră niciodată în tot acest timp. A făcut ochii mari când și-a dat seama ce se întâmplase.

— Zeilor! a murmurat, prea uluit pentru a conștientiza ironia exclamației sale.

— Yeine...

M-am întors și l-am văzut pe Sieh, în întruchiparea lui de copil. Stătea încordat, scrutându-mi chipul cu ochii lui verzi.

— Yeine?

M-am întins după el, apoi am ezitat. Nu era al meu, în ciuda sentimentelor mele posesive.

S-a întins și el, la fel de ezitant, atingându-mi fața și brațele și minunându-se.

— Tu chiar... nu ești ea?

— Nu. Doar Yeine.

Mi-am coborât mâna, lăsându-l să aleagă. Îi voi respecta decizia, dacă mă va respinge. Dar...

— Ai fi vrut să fiu ea? l-am întrebat.

— Ce?

Privirea de pe chipul lui ar fi înmuiat inimi mai împietrite decât a mea. Şi-a pus mâinile în jurul meu. L-am luat în braţe şi l-am strâns cu putere.

— Ah, Yeine, încă eşti aşa o muritoare, mi-a şoptit la piept.

Dar l-am simţit tremurând.

Pe deasupra capului lui Sieh, m-am uitat la ceilalţi copii ai mei. Copii vitregi, poate. Da, era un mod mai prudent de a-i privi. Zhakkarn şi-a înclinat capul către mine, un soldat recunoscând un nou comandant. Avea să mă asculte, ceea ce nu era chiar ceea ce voiam, dar avea să fie îndeajuns pentru moment.

Kurue, pe de altă parte, era o cu totul altă problemă.

Retrăgându-mă cu tandreţe din îmbrăţişarea lui Sieh, am păşit către ea. Kurue a căzut instantaneu într-un genunchi, plecându-şi capul.

— Nu îţi voi cere iertare, a spus.

Vocea îi trăda frica. Nu avea tonul ei obişnuit, puternic şi clar.

— Am făcut ceea ce am crezut că era bine.

— Desigur că asta ai făcut, am spus. Era cel mai înţelept lucru pe care îl puteai face.

La fel cum făcusem cu Sieh, am întins o mână şi i-am mângâiat părul. Era lung şi argintiu în această înfăţişare a ei, ca un metal tors în bucle. Minunat.

L-am lăsat să mi se scurgă printre degete, în timp ce Kurue cădea la podea, moartă.

— Yeine! a zis Sieh, înmărmurit.

Pentru moment l-am ignorat, pentru că ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Zhakkarn. Şi-a înclinat din nou capul şi am ştiut atunci că tocmai câştigasem o parte din respectul ei.

— Darrul, am spus.

— Mă voi ocupa, a răspuns Zhakkarn şi a dispărut.

M-a surprins sentimentul de ușurare pe care l-am simțit. Pesemne că nu îmi lăsasem umanitatea atât de mult în urmă totuși.

Apoi m-am întors către toți cei din încăpere. O creangă creștea de-a curmezișul camerei, dar am atins-o și am făcut-o să crească în altă direcție, dându-se din drum.

— Și tu, i-am spus Sciminei, care a albit ca varul și s-a dat înapoi.

— Nu, a spus Nahadoth aspru.

S-a întors către Scimina și a zâmbit. Camera s-a întunecat.

— Ea e a mea.

— Nu, a șoptit ea, făcând încă un pas în spate.

Dacă ar fi putut – o altă creangă acoperise intrarea dinspre scări – sunt sigură că ar fi luat-o la goană, cu toate că n-avea nici o șansă să scape.

— Omoară-mă.

— Gata cu poruncile, a spus Nahadoth.

A ridicat o mână, degetele strângându-se ca și cum ar fi prins o lesă invizibilă. Scimina a țipat în momentul în care a fost smulsă înainte, căzând în genunchi la picioarele lui. S-a ținut de gât, cu degetele strângând frenetic în căutarea unei căi de a se elibera, dar nu era nimic acolo. Naha s-a aplecat, apucându-i bărbia și așternându-i un sărut pe buze, sărut care nu era cu nimic mai puțin înfiorător în ciuda tandreței sale.

— Te voi ucide, Scimina, nu te teme. Doar că nu încă.

Nu am simțit niciun fel de milă. Și asta era o rămășiță a umanității mele.

Mai rămăsese doar Dekarta.

Stătea pe podea, unde fusese aruncat în timpul apariției copacului meu. Când m-am apropiat de el, am simțit durerea care pulsa în buza lui spartă și în bătăile neregulate ale inimii. Prea multe șocuri. Nu fusese o noapte bună pentru

el. Dar, spre surprinderea mea, a zâmbit când m-am aşezat pe vine în faţa lui.

— O zeiţă, a spus, apoi a lătrat un singur hohot de râs care era incredibil de lipsit de amărăciune. Ah, Kinneth nu a făcut nimic cu jumătate de măsură, nu-i aşa?

În ciuda a ceea ce simţeam, i-am împărtăşit zâmbetul.

— Nu. Nimic.

— Aşa, deci.

Şi-a ridicat bărbia şi m-a privit îngrijorat, lucru care ar fi avut un efect mai puternic dacă nu ar fi icnit din cauza inimii.

— Ce se va întâmpla cu noi, zeiţă Yeine? Ce se va întâmpla cu rudele tale omeneşti?

Mi-am petrecut mâinile în jurul genunchilor, stând în vârful degetelor. Uitasem să-mi fac încălţări.

— Vei alege un alt moştenitor, care va lupta pentru a păstra frâiele puterii cât de bine va putea. Chiar dacă reuşeşte, chiar dacă nu, noi nu vom sta aici, Naha şi cu mine, iar Itempas nu vă va mai fi de niciun folos. Ar trebui să fie interesant de văzut ce fac muritorii cu lumea, în lipsa intervenţiilor noastre continue.

Dekarta m-a privit cu neîncredere şi oroare.

— Fără zei, toate naţiunile de pe această planetă se vor ridica pentru a ne distruge. Apoi se vor întoarce una împotriva alteia.

— Posibil.

— „Posibil"?

— Cu siguranţă că se va întâmpla, am spus, dacă descendenţii tăi vor fi nesăbuiţi. Dar enefadehii nu au fost niciodată singura armă a clanului Arameri, bunicule. Tu ştii asta mai bine decât oricine. Aveţi mai multă bogăţie decât orice altă naţiune, vă ajunge ca să angajaţi şi să echipaţi armate întregi. Aveţi preoţimea itempană, iar ei vor fi foarte motivaţi să răspândească versiunea voastră a adevărului, din moment ce şi ei sunt ameninţaţi. Aveţi şi perversitatea

voastră bine antrenată, care a servit destul de bine drept armă în tot acest timp.

Am ridicat din umeri și am continuat:

— Familia Arameri poate supraviețui. Poate chiar o să păstreze puterea pentru câteva generații. Destul, să sperăm, ca să potolească ce va fi mai rău din urgia lumii.

— Vor fi schimbări, a intervenit Nahadoth, care a venit deodată lângă mine.

Dekarta s-a tras îndărăt, dar în ochii lui Nahadoth nu se citea niciun fel de maliţiozitate.

— Trebuie să fie schimbare. Familia Arameri a ținut lumea neschimbată prea mult timp, împotriva firii. Greșeala asta trebuie acum corectată cu sânge.

— Dar dacă ești iscusit, am adăugat, vei reuși să-l păstrezi pe al tău, în mare parte.

Dekarta a clătinat încet din cap.

— Nu eu. Eu sunt pe moarte. Iar moștenitorii mei... ei ar fi avut puterea de a conduce după cum spui tu, dar...

Și-a mutat privirea către Relad, care zăcea cu ochii deschiși pe podea, cu un cuțit înfipt în gât. Sângerase chiar mai mult decât mine.

— Unchiule, a început Scimina, dar Nahadoth a tras de lesa ei pentru a o reduce la tăcere.

Dekarta s-a uitat o clipă în direcția ei, apoi și-a ferit privirea.

— Mai ai un urmaș, Dekarta, i-am spus. Este deștept și competent, și cred că este destul de puternic, deși nu îmi va mulțumi pentru recomandare.

Am zâmbit în sinea mea, văzând cu ochii minții printre pereții Văzduhului. În interior, palatul nu era prea diferit. Scoarță și crengi înlocuiseră materia perlată a Văzduhului pe alocuri, și unele dintre spațiile goale dintre pereți fuseseră umplute cu lemn viu. Dar chiar și această simplă schimbare era de ajuns pentru a-i înfricoșa locuitorii Văzduhului, pursangvini și slabsangvini în aceeași măsură. În

inima haosului se afla T'vril, instruind servitorii palatului și organizând evacuarea.

Da, urma să se descurce de minune.

Dekarta a făcut ochii mari, dar recunoștea un ordin când auzea unul. A încuviințat din cap. Drept mulțumire, l-am atins, făcându-i șoldul întreg și inima stabilă. Asta urma să-l țină în viață pentru încă câteva zile – destul de mult pentru a avea grijă ca tranziția să fie efectuată.

— Eu... eu nu înțeleg, a spus Naha cel uman, când versiunea lui zeiească și cu mine ne-am ridicat în picioare.

Părea profund tulburat.

— De ce ați făcut asta? Ce voi face acum?

M-am uitat la el surprinsă.

— Vei trăi, i-am răspuns. De ce altceva crezi că te-am adus aici?

***

Mai erau încă multe de făcut, dar lucrurile care contau fuseseră deja înfăptuite. Ți-ar fi plăcut să faci toate astea, presupun – să îndrepți dezechilibrele declanșate de moartea ta, să explorezi noua ta existență. Dar poate că sunt descoperiri interesante de făcut și acolo unde te-ai dus tu.

Mă surprinde să recunosc, dar îmi va fi dor de tine, Enefa. Sufletul meu nu este obișnuit cu singurătatea.

Dar în același timp, nu voi fi niciodată *cu adevărat* singură. Mulțumită ție.

***

La ceva timp după ce am lăsat Văzduhul, pe Itempas și lumea muritorilor în urmă, Sieh m-a luat de mână.

— Vino cu noi, mi-a spus.

— Unde?

Nahadoth mi-a atins foarte delicat chipul. Am fost uimită și smerită de tandrețea din privirea lui. Câștigasem o asemenea afecțiune din partea lui? Nu o meritam, dar urma

să o fac. Mi-am jurat asta, apoi m-am întins spre el pentru a-i primi sărutul.

— Ai multe de învăţat, a murmurat după ce m-a sărutat. Am atât de multe minunăţii să-ţi arăt...

Nu mi-am putut reţine un zâmbet de fată muritoare.

— Du-mă departe, atunci, i-am spus. Hai să începem!

Am trecut astfel în afara universului şi acum nu mai e nimic de spus.

***

Din povestea asta, cel puţin.

Anexa 1
Glosar de termeni

Amn: cea mai numeroasă și puternică dintre rasele senmite.
Arameri: familia conducătoare a amnilor, consilieri ai Consorțiului Nobililor și ai Ordinului lui Itempas.
Arrebaia: cetatea de scaun a Darrului.
Cele O Sută de Mii de Regate: termenul colectiv pentru întreaga lume, din momentul unificării sub conducerea familiei Arameri.
Ceruri, Iaduri: sălașuri pentru suflete, în afara tărâmului muritorilor.
Consorțiul Nobililor: corpul politic conducător al Celor O Sută de Mii de Regate.
Copiii zeilor: copiii nemuritori ai Celor Trei. Uneori menționați ca „zei".
Darr: națiune din Nordul Îndepărtat.
Dekarta Arameri: căpetenia familiei Arameri.
Demoni: copii ai uniunii interzise dintre zei/copii ai zeilor și muritori. Dispăruți.
Enefa: una dintre Cei Trei. Trădătoarea. Decedată.
Enefadehi: cei ce își amintesc de Enefa.
Eretic: persoană care venerează orice alt zeu în afară de Itempas. Proscris.
Insulele: vastul arhipelag din estul Nordului Îndepărtat și Senmului.

Irt: națiune insulară.

Itempan: termen general pentru cei care i se închină lui Itempas. Folosit de asemenea pentru membrii Ordinului lui Itempas.

Itempas: unul dintre Cei Trei, Stăpânul Strălucitor, stăpân al Cerurilor și Pământului. Tatăl Văzduhului.

Întunecat: rasele care au adoptat venerarea exclusivă a lui Itempas numai după Războiul Zeilor, sub constrângere. Include majoritatea popoarelor din Nordul Îndepărtat și popoarele insulare.

Ken: cea mai mare dintre națiunile insulare, loc de baștină pentru popoarele ken și min.

Kinneth Arameri: singura fiică a lui Dekarta Arameri.

Kurue: copilă a zeilor, numită și Înțeleapta.

Lift: mijloc magic de transport dinăuntrul Văzduhului, o versiune inferioară a porților verticale.

Maelstrom: Creatorul Celor Trei. Necunoscutul.

Magie: abilitatea înnăscută a zeilor și a copiilor lor de a altera esența lumii materiale și imateriale. Muritorii pot imita această abilitate prin folosirea limbajului zeilor.

Menchey: națiune din Nordul Îndepărtat.

Moartea umblătoare: molimă contagioasă care apare în epidemii frecvente. Îi afectează doar pe cei cu un statut social scăzut.

Nahadoth: unul dintre Cei Trei. Stăpânul Nopții.

Narshes: rasă din Nordul Îndepărtat a cărei patrie a fost cucerită de tokezi în urmă cu câteva secole.

Nordul Îndepărtat: cel mai nordic continent. Sălbăticie.

Ordinul lui Itempas: preoțimea dedicată Strălucitorului Itempas. În afară de ghidare spirituală, sunt responsabili și de lege și ordine, educație și eradicarea ereziei. Cunoscut și sub numele de Ordinul itempan.

Piatra Pământului: moștenire a familiei Arameri.

Poarta Verticală: mijloc magic de transport între Văzduh (orașul) și Văzduh (palatul).

Războiul Zeilor: conflict apocaliptic în timpul căruia Strălucitorul Itempas a revendicat conducerea Cerurilor după învingerea celor doi fraţi ai săi.

Relad Arameri: nepotul lui Dekarta Arameri, frate geamăn al Sciminei.

Salonul: sediul Consorţiului Nobililor.

Sar-enna-nem: sala tronului *ennuei* darreze şi al Consiliului Războinicelor.

Scimina Arameri: nepoata lui Dekarta Arameri, soră geamănă a lui Relad.

Scrib: un învăţat care cunoaşte limbajul scris al zeilor.

Senm: continentul cel mai sudic şi cel mai mare al lumii.

Senmită: limba amnilor, folosită ca limbă comună pentru toate Cele O Sută de Mii de Regate.

Shahar Arameri: Înalta Preoteasă a lui Itempas în vremea Războiului Zeilor. Descendenţii ei formează familia Arameri.

Sieh: copil al zeilor, cunoscut şi sub numele de Păcălici. Cel mai vârstnic dintre toţi copiii zeilor.

Sigiliu: simbol al limbajului zeilor, folosită de scribi pentru a imita magia zeilor.

Sigiliu sangvin: însemnul unui membru recunoscut al familiei Arameri.

Strălucire: perioada în care Itempas a fost singurul conducător, după Războiul Zeilor. Termen general folosit pentru bine, ordine, legiuire, dreptate.

T'vril Arameri: strănepot al lui Dekarta.

Tărâmul Muritorilor: Universul, creat de Cei Trei.

Tema: regat senmit.

Tărâmul Zeilor: În afara universului.

Tok: naţiune din Nordul Îndepărtat.

Trandafir-de-altar: specie rară, altoită, de trandafir alb, foarte preţuit.

Uthr: naţiune insulară.

Văzduh: cel mai mare oraș de pe continentul Senm. De asemenea, palatul familiei Arameri.
Vremea Celor Trei: Perioada dinaintea Războiului Zeilor.
Viraine Arameri: Scrib al familiei Arameri.
Yeine Arameri: nepoată a lui Dekarta, fiica lui Kinneth.
Ygreth: soția lui Dekarta, mama lui Kinneth. Decedată.
Zei: copiii nemuritori ai Maelstromului. Cei Trei.
Zhakkarn a Sângelui: copil al zeilor.

Anexa 2
Clarificarea termenilor

În numele Tatălui Văzduhului Itempas, cel mai strălucitor și mai pașnic.

Conspiratorii[1], după cum li se spune pe bună dreptate, sunt ca toți zeii, în sensul că dețin putere[2] completă atât asupra lumii materiale, cât și asupra majorității celei spirituale. Cu toate că nu sunt omnipotenți – numai Cei Trei, când se uneau, erau astfel înzestrați – puterea lor individuală este atât de mare față de cea a muritorilor, încât diferențele sunt strict academice. Totuși, Stăpânul Strălucitor, în înțelepciunea lui nemărginită, a găsit de cuviință să limiteze considerabil puterea conspiratorilor, ca pedeapsă, permițând astfel folosirea lor ca unelte pentru îmbunătățirea condiției omenirii.

Firile lor disparate impun și mai multe limitări, diferite pentru fiecare în parte. Ne referim la acestea ca fiind

---

[1] Redactarea inițială a fost înfăptuită de scribul principal și oficial al Ordinului Flăcării Albe, Sefim Arameri, în anul 55 al Strălucitorului. Reviziile ulterioare le aparțin scribilor principali Comman Knorn/Arameri (170), Latise/Arameri (1144), Bir Get/Arameri (1721) și Viraine Derreye/Arameri (2224).

[2] Indivizii nu se referă la ei în acest fel, dar s-a căzut de acord în legătură cu această terminologie prin *Munae Scrivan*, a șaptea Reiterare, anul 230 al Strălucitorului.

„afinități", din moment ce limbajul zeilor nu pare a avea niciun termen pentru ele. Afinitățile pot fi materiale, conceptuale sau orice combinație a celor două categorii[1]. De exemplu, conspiratoarea numită Zhakkarn deține putere asupra tuturor elementelor legate de luptă, incluzând armament (material), strategie (conceptual) și artele marțiale (ambele). În timpul luptei propriu-zise, ea are abilitatea de a se multiplica de mii de ori, devenind o veritabilă armată[2]. În același timp, a fost observat faptul că evită orice adunare în scopuri pașnice a muritorilor, cum ar fi comemorările și sărbătorile. Într-adevăr, a fi în apropierea obiectelor religioase simbolizând pacea, cum ar fi inelul de jad alb purtat de cei mai înalți preoți ai ordinului nostru, îi provoacă un acut disconfort.

Din moment ce conspiratorii sunt de fapt prizonieri de război, iar noi, cei din familie, suntem de fapt temnicerii lor, înțelegerea conceptului de afinitate este esențială, din moment ce reprezintă singura noastră modalitate de a impune disciplina.

În afară de asta, trebuie să înțelegem restricțiile impuse asupra lor de către Stăpânul nostru. Principala și cea mai comună modalitate prin care conspiratorii au fost limitați este corporalitatea. S-a observat faptul că starea naturală a unui zeu este imaterială[3], astfel permițând zeului să se bazeze pe resurse imateriale (de exemplu, mișcarea corpurilor cerești, creșterea vietăților) pentru subzistență și funcționare normală. Conspiratorilor, însă, nu li se permite să intre în starea eterică și le este solicitat să mențină permanent o localizare fizică. Acest lucru le restricționează

---

[1] Definită ca „magie" conform terminologiei standard a Litariei, prima progresie.

[2] Vezi *Asupra Magiei*, volumul 12.

[3] După cum a fost observat în Războiul Pellsic, Răscoala ullană și cu alte ocazii.

raza de operabilitate la limitele simțurilor lor omenești și le limitează puterea la ceea ce poate fi cuprins de această formă materială[1]. Această restricționare îi condiționează de asemenea să ingereze mâncare și băutură, într-un mod omenesc, pentru a-și păstra puterea. Experimentele[2] au arătat că în momentul în care sunt privați de hrană sau traumatizați fizic în orice alt mod, abilitățile magice ale conspiratorilor sunt drastic diminuate, sau chiar anulate, până în momentul în care starea lor de sănătate se îmbunătățește. Datorită rolului jucat de Piatra Pământului în încarcerarea lor, totuși, ei păstrează permanent abilitatea de a-și regenera trupul rănit sau îmbătrânit și de a învia din moarte, chiar și când corpurile lor sunt distruse în întregime. În consecință, este impropriu să spunem că ei au „întrupări muritoare". Trupurile lor fizice sunt doar superficial muritoare.

În următorul capitol, vom discuta particularitățile specifice fiecăruia dintre conspiratori și mijloacele prin care pot fi controlați mai bine.

---

[1] Denumit în continuare „eteric" conform terminologiei standard a Litariei, a patra progresie.

[2] Scribul Pjors, în *Limitările Mortalității* (*Munae Scrivan*, presupus 40-98), afirmă că niciun alt muritor nu a mai reușit să atingă o putere comparabilă. Astfel, abilitățile conspiratorilor depășesc vizibil sfera materială. Consensul în rândul Colegiului Scribilor și Litariei susține că acesta este un act voit al Stăpânului Itempas, care le-a permis conspiratorilor să păstreze destulă putere divină pentru a putea fi de ajutor muritorilor în vremurile grele de după Războiul Zeilor.

Anexa 3

Registre Istorice. Însemnările familiei Arameri, volumul I. Din colecția lui Dekarta Arameri.

(Tradus de către scribul Aram Vernm, anul 724 al Strălucitorului, fie ca El să strălucească peste noi de-a pururi. AVERTISMENT: conține referințe eretice, marcate cu „ER", folosite cu permisiunea Litariei.)

Mă veți cunoaște ca Aetr, fiică a lui Shahar – ea fiind acum moartă. Aceasta este o însemnare despre moartea ei pentru arhive și pentru ușurarea inimii mele.

Nu știam că avem probleme. Mama mea a fost o femeie rezervată în momentele ei cele mai bune. Orice preoteasă trebuie să fie așa, cu atât mai mult cea mai strălucitoare lumină a noastră. Dar Înalta Preoteasă Shahar – îi voi spune așa, și nu mamă, pentru că a fost întotdeauna mai mult prima variantă, și mai puțin ultima pentru mine – a fost dintotdeauna stranie.

Frații și surorile mai mari mi-au spus că Shahar l-a întâlnit pe Tatăl Diurn (ER) o dată, când era mică. Fusese născută printre cei fără de trib, acei paria care nu dau ascultare niciunui zeu sau legi. Mama ei a trăit cu un bărbat care le considera atât pe mamă, cât și pe fiică, drept proprietățile

lui şi le trata în consecinţă. După ce a îndurat multe chinuri, Shahar a fugit la un vechi templu al Celor Trei (ER), unde s-a rugat pentru iluminare. Tatăl Diurn (ER) i s-a înfăţişat şi i-a oferit iluminarea în chipul unui cuţit. L-a folosit ca să-l înjunghie pe tatăl ei adoptiv în timp ce acesta dormea, îndepărtând întunericul din viaţa ei pentru totdeauna.

Spun asta nu pentru a-i întina amintirea, ci pentru a lămuri lucrurile. Aceasta era iluminarea pe care Shahar o preţuia: neîndurătoare, orbitoare, care nu tăinuia nimic. Nu am nicio îndoială că Stăpânul Nostru o preţuia, pentru că era în multe privinţe asemenea lui: pripită în a decide cine îi merita iubirea şi cine nu (ER).

Cred că acesta este motivul pentru care El i s-a înfăţişat din nou, în acea zi teribilă în care totul a început să slăbească şi să moară. A apărut pur şi simplu în toiul Întâmpinării Zorilor şi i-a oferit ceva închis într-o sferă albă de cristal. Nu am ştiut la acea vreme că era ultima rămăşiţă a Stăpânei Enefa (ER), acum dispărută şi Ea în crepuscul. Ştiam numai că puterea acelui cristal a ţinut slăbiciunea în frâu, cu toate că numai între pereţii templului nostru. În afara lui, străzile era înţesate de oameni care icneau disperaţi după aer. Câmpurile de culturi se ofileau, păşunile erau pline de vite moarte.

Am salvat cât de mulţi am putut. Flacăra Soarelui, îmi doresc să fi putut mai mult!

Şi ne-am rugat. Aşa ne-a poruncit Shahar. Eram îndeajuns de înfricoşaţi încât să ne supunem chiar dacă asta a însemnat să petrecem trei zile în genunchi, plângând, implorând, sperând împotriva sorţilor că Stăpânul nostru va triumfa în conflictul care destrăma lumea. Ne-am rugat încontinuu, noi toţi, hirotoniţi şi acoliţi şi Păstrători ai Ordinului şi oameni de rând. Am împins în lături trupurile sleite ale camarazilor noştri când s-au prăbuşit de epuizare, pentru a ne putea ruga în locul lor. Din când în când, îndrăzneam să ne uităm afară. Am văzut lucruri de coşmar. Arătări

negre care chicoteau, ca niște pisici, dar și copii monstruoși inundau străzile, ieșiți la vânătoare. Coloane roșii de foc, de dimensiunea unor munți, au căzut în depărtare. Am văzut întregul oraș Dix incendiat. Am văzut trupurile strălucitoare ale copiilor zeilor căzând din ceruri, urlând și dispărând în eter înainte de a lovi pământul.

În tot acest timp, mama a rămas în camera ei din turn, privind neclintită la cerul de coșmar. Când m-am dus să văd ce face – mulți dintre noi se sinucideau din disperare – am găsit-o așezată pe podea cu picioarele încrucișate, cu sfera albă în poală. Îmbătrânise. Poziția aceea trebuie să-i fi provocat durere. Dar aștepta, mi-a spus, și când am întrebat-o ce anume aștepta, mi-a oferit zâmbetul ei rece și alb.

— Momentul potrivit pentru a lovi, mi-a spus.

Am știut atunci că intenționa să moară. Dar ce puteam face? Eu eram doar o preoteasă, și ea era superioara mea. Familia nu însemna nimic pentru ea. Este felul ordinului nostru, să te căsătorești și să crești copiii pe calea luminii. Mama mea susținea că Stăpânul nostru a fost singurul soț pe care l-a acceptat. A fost lăsată însărcinată, de către un preot sau altul, doar pentru a-i mulțumi pe bătrâni. Eu și cu fratele meu geamăn am fost rezultatul, dar nu ne-a iubit niciodată. Spun asta fără nicio urmă de ranchiună. Am avut la dispoziție treizeci de ani pentru a mă împăca cu gândul ăsta. Din cauza asta, știam că vorbele mele urmau să treacă pe lângă urechile ei dacă încercam să o conving să se abată de la drumul pe care-l alesese.

Așa că în loc să fac asta, am închis ușa și m-am întors la rugăciune. În dimineața următoare, s-a auzit o bubuitură groaznică de sunet și forță, care părea că va arunca în aer chiar și pietrele Templului Cerului Luminat. Când ne-am ridicat de pe jos, uimiți să vedem că ne aflam încă în viață, mama murise.

Eu am fost cea care a găsit-o. Eu, și Tatăl Diurn (ER), care se afla acolo, lângă trupul ei, când am deschis ușa.

Am căzut în genunchi, desigur, și am bolborosit ceva despre cât de onorată eram să mă aflu în prezența Lui. Dar, de fapt, ochii mei nu o vedeau decât pe mama, care zăcea întinsă pe podea, acolo unde o văzusem ultima oară. Sfera albă era sfărâmată lângă ea, și în mâinile ei era ceva cenușiu și lucitor. Am văzut durere în ochii Stăpânului Itempas când a atins chipul mamei mele pentru a-i închide ochii. M-am bucurat să văd acea durere, pentru că însemna că mamei mele i se împlinise cea mai arzătoare dorință a ei: să-i facă pe plac Stăpânului.

— Credincioasa mea supusă, a spus El. Toți ceilalți m-au trădat, mai puțin tu.

Abia mai târziu aveam să aflu ce a vrut să spună – că Stăpâna Enefa (ER) și Stăpânul Nahadoth (ER) s-au întors împotriva Lui, alături de sute dintre copiii lor nemuritori. Abia mai târziu mi-a adus Stăpânul Itempas prizonierii Lui de război, zei decăzuți în lanțuri invizibile, și mi-a spus să îi folosesc pentru a reface lumea. A fost prea mult pentru Bentr, fratele meu. L-am găsit în acea noapte în încăperea rezervorului, cu venele încheieturilor tăiate, într-un butoi cu apă proaspătă. Numai eu mai rămăsesem să fiu martoră, să port povara și să jelesc, pentru că ce dacă un zeu îmi onorase mama? La ce îmi folosea asta? Tot moartă era.

Și în acest fel, Înalta Preoteasă a Strălucitorului, Shahar Arameri, s-a dus.

Pentru tine, mamă, voi continua să trăiesc, voi face așa cum poruncește Stăpânul nostru, voi reface lumea. Voi găsi un soț destul de puternic pentru a mă ajuta să duc povara și îmi voi crește copiii să fie reci și duri și neînduplecați, ca tine. Aceasta este moștenirea pe care voiai să o lași în urmă, nu-i așa? În numele Stăpânului nostru, moștenirea asta va fi a ta.

Zeii să ne ajute pe toți!

Mulțumiri

Atât de mulți oameni cărora să le mulțumesc, atât de puțin spațiu aici.

Cele dintâi mulțumiri se adresează tatălui meu, care a fost primul meu editor și antrenor de scris. Îmi pare foarte rău că te-am silit să citești toate porcăriile pe care le-am scris când aveam cincisprezece ani, tată. Sper că această carte va compensa pentru ele.

De asemenea, mulțumesc în egală măsură incubatoarelor de scris care m-au hrănit de-a lungul anilor: atelierul Viable Paradise, Speculative Literature Foundation, Carl Brandon Society, Critters.org, BRAWLers din Boston, Black Beans, The Secret Cabal și Altered Fluid. N-am crezut niciodată că voi ajunge atât de departe și nu aș fi reușit să fac asta fără toți cei care m-ați înghiontit să trec la treabă. (Vânătăile încep să se vindece, mulțumesc.)

Mulțumesc Luciennei Diver, cea mai neobosită agentă din lume. Ai crezut în mine, mulțumesc. De asemenea și lui Devi Pillai, editorul meu, care m-a dat pe spate pentru că am descoperit că editorii pot fi persoane amuzante și distractive, eviscerând un manuscris în timp ce-ți fac cu ochiul și zâmbesc. Mulțumesc pentru asta și pentru alegerea unui titlu atât de grozav.

În final, dar în niciun caz la urmă, mulțumesc mamei mele (salut, mama!), celor mai bune prietene, Deirdre și Katchan, și tuturor membrilor vechiului echipaj TU.

Profesorilor și studenților universităților la care am lucrat de-a lungul anilor; slujbele chiar nu ar trebui să fie într-atât de plăcute. Mulțumiri postume Octaviei Butler, pentru că a fost prima și ne-a arătat și nouă cum se face. Și îi mulțumesc întotdeauna și lui Dumnezeu, pentru că mi-a oferit pasiunea pentru creație.

Presupun că ar trebui să-i mulțumesc și colegei mele de cameră, NukuNuku, care m-a încurajat cu capete în gură, lovituri în față, blană în tastatură, miorlăituri neîncetate care să-mi distragă atenția și... hmm... ia stai, de ce-i mulțumesc până la urmă? Nu contează.

Cuprins

1. Bunicul 5
2. Celălalt Văzduh 17
3. Întunericul 29
4. Magicianul 40
5. Haos 56
6. Alianțe 62
7. Iubire 80
8. Vărul 89
9. Amintiri 107
10. Familie 116
11. Mama 133
12. Judecată 151
13. Răscumpărare 161
14. Moartea umblătoare 179
15. Ură 189
16. Sar-enna-nem 200
17. Alinare 220
18. Temnița 240

19. Diamante 254
20. Arena 269
21. Prima iubire 288
22. Asemenea furie 303
23. Egoism 319
24. Dacă te rog 333
25. O șansă 341
26. Balul 363
27. Ritualul de succesiune 375
28. Crepuscul și Zori 386
29. Cei Trei 399

Anexa 1
Glosar de termeni 418

Anexa 2
Clarificarea termenilor 422

Anexa 3
Registre Istorice. Însemnările familiei Arameri, volumul I.
Din colecția lui Dekarta Arameri 425

Mulțumiri 429

Roman nominalizat la premiile Nebula, Hugo şi World Fantasy

Yeine, tânăra conducătoare a unui stat din Nordul Îndepărtat, este chemată în capitala Celor O Sută de Mii de Regate de către bunicul său, Dekarta Arameri, stăpânul atotputernic al lumii. Spre marea ei surpriză se vede desemnată, alături de cei doi veri ai ei, printre cei trei posibili moştenitori ai lui Dekarta. Dar căile puterii sunt greu de străbătut, iar când zeii căzuţi din vechime se amestecă în treburile muritorilor, secrete sângeroase încep să iasă la suprafaţă. Yeine se vede prinsă într-un joc periculos al iubirii şi puterii, în care soarta lumii depinde de deciziile ei. Va reuşi Nahadoth, zeul întunericului, acum transformat în sclav, să-i ofere lui Yeine dragostea şi ajutorul de care are nevoie?

„O poveste complexă, cu numeroase răsturnări de situaţie deopotrivă amuzante, înfricoşătoare şi melodramatice, care vă vor ţine cu sufletul la gură."

Publishers Weekly

„Jemisin creează o lume exotică, hipnotizantă, în care zeii căzuţi sunt sclavii clasei conducătoare, şi unde crima şi ambiţia merg mână-n mână. Verdict: o eroină interesantă şi o abordare nouă a fantasy-ului tradiţional fac din acest roman o experienţă încântătoare."

Library Journal

Ilustraţia copertei © Željko Matuško

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-606-8673-11-0